MIREILLE CALMEL

CÂNTUL VRĂJITOARELOR

volumul 3

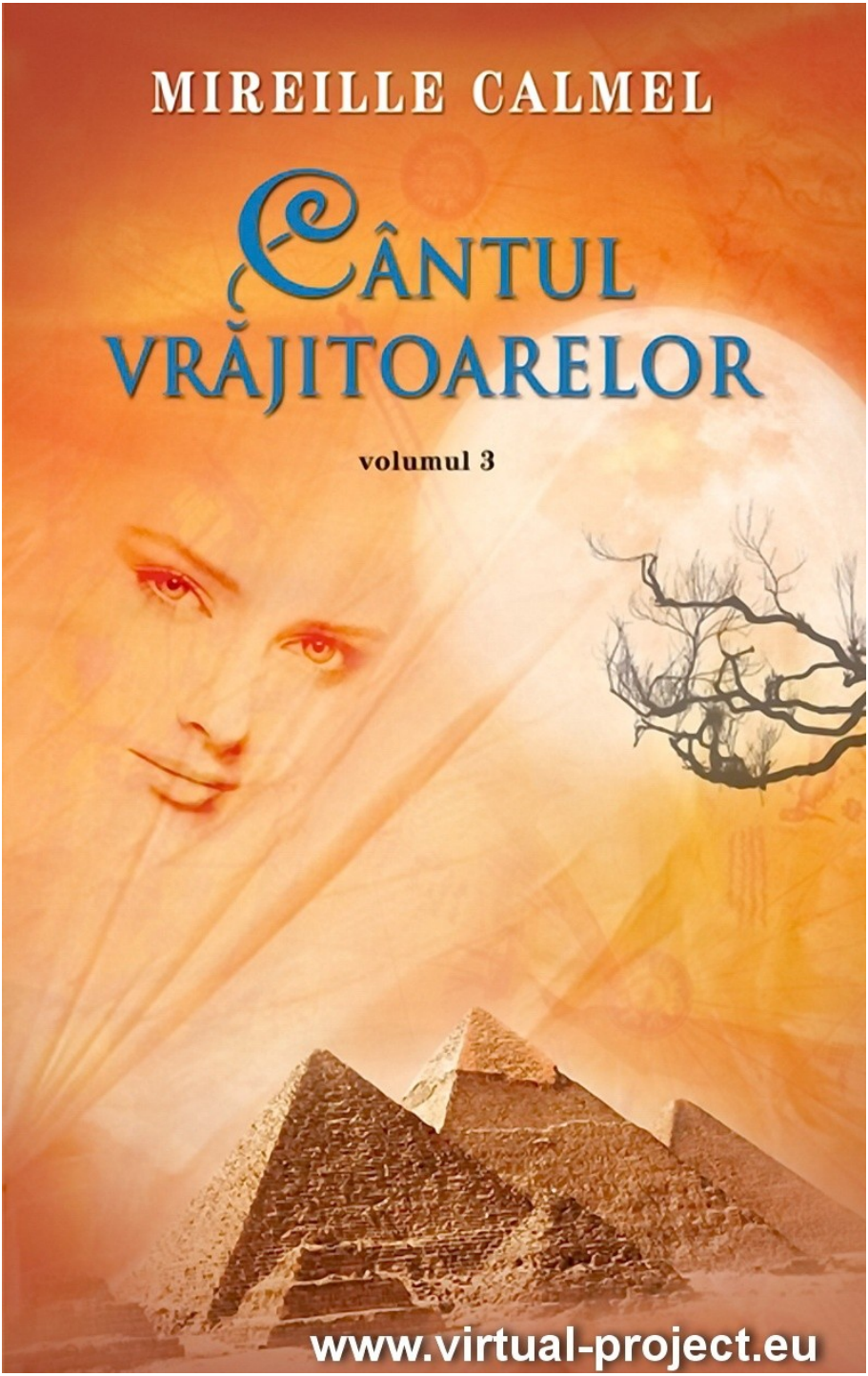

www.virtual-project.eu

MIREILLE CALMEL

CÂNTUL VRĂJITOARELOR
VOLUMUL 3

www.virtual-project.eu

Traducător : Alina Beiu-Desliu
2012

1

Primăvara, mohorâtă în ultimele zile, începuse să semene a vară în acea dimineaţă de 3 iunie 1484. Philippine de Sassenage fu izbită de strălucirea orbitoare a unui soare prietenos care-i gâdila ochii sub pleoapele închise.

— Scoală-te, domniţă Helene! S-a anunţat sosirea cortegiului, o îmboldi vocea fonfăită a slujnicei care dăduse la o parte perdelele. Micul dejun e pregătit. Dacă mai zăboveşti, n-o să-l vezi pe print trecând, insistă fata.

Glasul ei plin de înflăcărare tinerească urcase într-un registru înalt care făcea ca stângăcia şi neîndemânarea ei să pară şi mai nesuferite. Cea pe care, în urmă cu paisprezece ani, părinţii avuseseră ideea neinspirată s-o boteze Bonnemine fusese cât pe ce să scape din mâini tava de argint pe care se aflau farfurii, supă, un ou fiert şi cireşe, fiindcă se împiedicase de covor imediat ce intrase pe uşă. Numai dacă ar fi fost surdă ar fi reuşit Philippine să rămână în visul dulce din care îi era greu să se trezească.

Se smulse totuşi din el. Realitatea avea să fie şi mai luminoasă peste câteva ore, chiar acolo, sub balconul acela ieşit în afară, care domina piaţa mare din Romans-sur-Isere.

Philippine se ridică şi se rezemă de pernă, mijindu-şi ochii ca să-i ferească de o rază în care jucau firicele de praf. Bonnemine termina de aranjat micul dejun pe masa din faţa uşii largi cu geamuri care dădeau spre balcon.

— Toantă mai e! se plânse Philippine, privind-o cum striveşte cu dosul linguriţei oul fiert, încercând să-l decojească.

Gălbenuşul spart, amestecat cu bucăţi mărunte de coajă, se prelinse peste marginea vasului din faianţă şi se scurse, cleios, mai mult de jumătate. Pe fată, însă acest lucru nu păru s-o

deranjeze. Mândră de ispravă, se întoarse fără să-şi dea seama de propria nepricepere. Ba mai rău, nici de prostia-i din născare. Nu, categoric, Philippine n-o putea suporta. Doamne, cât îi lipsea Algonde!

— S-a dus vestea peste tot. Se spune că prinţul Djem e grozav de frumos şi de rafinat. O să vă duceţi la el în vizită? Va locui în casa lui Berton de Bocsozel, guvernatorul nostru, care – ghinionul lui! — s-a dus la Paris să-şi petreacă Rusaliile şi…

— Ştiu toate astea, i-o reteză Philippine pe un ton aspru, însoţit de un gest al mâinii.

Pe chipul slujnicei se aşternu o expresie bosumflată, dar servilă.

— Halatul meu de casă, ceru domniţa de Sassenage fără a se sinchisi de ea.

Fata îi ţinu halatul, întorcând privirea în timp ce Philippine dădea aşternutul la o parte, coborând cu părere de rău din pat.

— Lasă-mă acum. O să te sun când voi hotărî să mă îmbrac.

— Nu întârziaţi…

— Ajunge! se răsti Philippine pe un ton care nu admitea replică.

Lăsând capul în jos, Bonnemine o şterse cu paşi mărunţi şi închise uşa grea, cu ferecături metalice.

Rămasă în sfârşit singură, Philippine se întinse cu graţie înainte de a se aşeza la masă. Se strâmbă de dezgust la vederea oului măcelărit şi, împingându-l din faţa ei, începu să înmoaie crutoanele în supa de pasăre. Pe când le mesteca în silă, îşi îndreptă privirea către geam. Fereastra situată vizavi de a ei, pe cealaltă parte a pieţei, era astupată de obloane. În ajun, când se prezentase să-şi ia în primire îndatoririle, Bonnemine îi spusese că acolo era casa lui Pierre Coste, un bărbat libidinos care ascundea în spatele jaluzelelor ajurate un trai de desfrâu. Curioasă de felul ei, Philippine se întrebă cum arată omul acela şi dacă o putea vedea şi el.

După care se lăsă furată de priveliştea ultimelor pregătiri în vederea festivităţilor. Toată lumea se agita. Erau aduse baloturi de paie care aveau să înconjoare arena destinată luptelor, se înălţau bariere, se înfigeau ţăruşi şi, ceva mai încolo, stâlpi cu drapele în culorile oraşului. La dreapta, lângă mănăstire, la

umbra răcoroasă a zidurilor, fuseseră aşezate gradene sub umbrare colorate din pânză, ca de fiecare dată când Romans, care avea o poziţie centrală în Dauphine, se pregătea de sărbătoare. În acest spaţiu închis din inima oraşului aveau loc atât spectacole cu piese religioase, cât şi turniruri.

Philippine îşi amintea că asistase la asemenea reprezentaţii în copilărie, când mama ei, Jeanne de Commiers, era încă în viaţă. Locul pe care-l revedea după atâţia ani nu se schimbase. Şi nici casa aceasta, pe care le-o punea la dispoziţie un prieten al tatălui ei. Totuşi, locuinţa i se păruse goală şi tristă ieri-seară, când se instalase în camera care fusese pe vremuri ocupată de mama ei.

Deodată, atenţia îi fu atrasă de peronul bisericii. Un cleric în rasă legată cu un brâu petrecut peste pântecele proeminent gesticula furios, arătând către scândurile şi uneltele care blocau uşa, aşteptând să fie urcate pe schele. Aplecat peste una dintre barele de la marginea schelei, maistrul lucrărilor îi dădu o replică pe care Philippine tare ar fi vrut să o audă, când îi văzu pe trecători şi pe ceilalţi lucrători râzând cu gura până la urechi. Ar fi ieşit bucuroasă pe balcon dacă n-ar fi trebuit să mute masa din loc ca să poată deschide uşa. Păcat!

Îşi mută privirea, scrutând spaţiul impunător, lung de trei sute de picioare şi lat de o sută, mărginit pe celelalte două laturi de hanuri şi case. În curând, Djem avea să străbată piaţa, îndreptându-se cu escorta lui spre casa care-i fusese repartizată. Va ridica ochii către fiecare faţadă ca să-i salute pe aceşti oameni primitori din Romans, care îl vor aclama. Dar Philippine ştia că privirea lui o va căuta pe ea, numai pe ea, în mulţime. Închise pentru o clipă ochii, ameţită de dorul pe care-l simţea. Trecuseră cinci zile, doar cinci zile de când nu-l mai văzuse şi murea de dorul lui. Îl iubea. Îl iubea nebuneşte. Fără să-i pese de nimic. Şi, fără îndoială, la fel o iubea şi el.

Cineva bătu la uşă.

Îşi goni din minte imaginea ultimului lor sărut în pădure, când se dusese să-i spună că Algonde, care urma să plece la Sassenage, va cere ajutorul vrăjitoarei de acolo. Lipsit de elixirul din flaconul albastru pe care i-l furase Mounia, Djem se simţea vulnerabil. Algonde plecase, la doar câteva ore după ce se

căsătorise în taină cu Mathieu, ca să asiste oficial la cea a mamei sale cu jupânul Janisse.

Ca să nu se mai gândească la cel care nu era acolo, Philippine începuse să-şi pregătească garderoba pentru turnir, alăturându-se surorilor ei mai mici şi lui Sidonie care se agitau şi care, odată cu întoarcerea baronului Jacques, îşi regăsiseră zâmbetul. Se lăsase purtată de acest vârtej vesel. Acum aşteptarea i se părea grea.

Bătaia în uşă se repetă.

— Intră, se resemnă Philippine, sigură că în prag va apărea Bonnemine.

În locul acesteia însă în odaie intră un lacheu uscăţiv, aducând pe o tăviţă de argint un bilet sigilat.

Uimită, desfăcu imediat biletul. Scrisul era fin, elegant. „*Aparţinea unei femei*“, hotărî Philippine înainte de a-l citi.

De ieri vă sunt vecină, iar în dimineaţa aceasta aştept la uşa Domniei Voastre. Trebuie să vă vorbesc neîntârziat.

Semnătura, „Marie de Dreux“, nu-i spunea nimic.

Lacheul aştepta nemişcat.

— Unde este doamna care ţi-a dat mesajul acesta?

— Doamna Sidonie i-a îngăduit să aştepte în josul scărilor, răspunse omul.

Philippine îşi muşcă buza. Avea oare timp s-o primească? Îmbrăcată în neglijeu? Îşi scormoni din nou amintirile. Nu, categoric, numele lui Marie de Dreux nu-i spunea nimic. „*Neîntârziat*“, reciti ea. Înainte de sosirea lui Djem? Se cutremură. Oare femeia aceea ştia ceva? Despre ei? Despre vreun eventual complot împotriva lui? Trebuia să afle. De îndată, într-adevăr.

— Condu-o aici, hotărî, împingând masa din faţa ei.

Blondă, cu ochii de un albastru translucid şi ten perfect ca de alabastru, Marie de Dreux avea graţia angelică a statuilor din biserici şi-i evoca lui Philippine o imagine familiară, deşi nu-şi putea aminti unde anume se mai întâlniseră.

— Iertare că te tulbur la o oră atât de matinală, domniţă Philippine, dar, ştiind că suntem vecine, nu puteam să nu vin ca să-ţi vorbesc între patru ochi.

— Ia loc, o pofti cu amabilitate Philippine, câştigând astfel câteva clipe de gândire, ca să n-o jignească.

Marie alese taburetul tapiţat cu doc înflorat, lăsându-i gazdei jilţul impunător îmbrăcat în catifea albastră.

— Scuză-mă, ţinuta mea lasă de dorit. Dar erai nerăbdătoare să…

Mâna lui Marie se înălţă într-un gest.

— Nu poate fi vorba despre aşa ceva între noi. Dimineţile acelea din dormitoarele călugăriţelor de la Saint-Just, unde ne îmbrăcam în tăcere unele lângă celelalte, m-au învăţat să nu ţin seama de astfel de fleacuri.

Saint-Just-de-Claix. Sora Marie. Era novice când Philippine plecase de la mănăstire. Un zâmbet sincer îi lumină chipul, până atunci neliniştit, al domniţei de Sassenage.

— Credeam că urma să devii călugăriţă, iar acum te regăsesc aici atât de schimbată încât mărturisesc cinstit că mi-a fost greu să te recunosc.

Un hohot zglobiu de râs ieşi dintre buzele fin conturate ale lui Marie.

— Drept să-ţi spun, la asta mă aşteptam şi eu.

Acum amintirile dădeau năvală. Marie, ceva mai tânără decât Philippine, venise la Saint-Just cu şase luni înainte de plecarea acesteia. Pe coridoarele mănăstirii îşi târa picioarele şi părea ştearsă, în timp ce acum radia. Într-un elan de simpatie, Philippine se aplecă şi-i luă mâinile.

— Hai, povesteşte-mi ce era atât de urgent.

— Îţi aminteşti de Laurent de Beaumont, seniorul de Saint-Quentin, care s-a duelat pentru tine chiar sub zidurile mănăstirii?

— Sigur că da. Îmi mai scrie din când în când despre pasiunea lui aprinsă pe care nu i-o împărtăşesc.

Privirea lui Marie fu umbrită de un văl de durere. Era limpede că Laurent de Beaumont nu-i era indiferent. Philippine îşi regretă vorbele:

— Te-am rănit, iartă-mă.

Îndreptându-şi spatele care i se gârbovise pentru o clipă, Marie oftă:

— N-ai nicio vină. Aşa cum ai spus, el te iubeşte, dar tu nu-l iubeşti pe el. După plecarea ta grabnică de la Saint-Just, eu sunt cea care, luându-ţi locul pe lângă sora Albrante, m-am ocupat de el şi de messirul de Montoison la infirmerie.

— Înţeleg, o asigură Philippine, lăsându-i mâinile, pe care Marie şi le aşează cuminte pe genunchii acoperiţi de o rochie din tafta mătăsoasă, presărată cu floricele multicolore.

— M-am îndrăgostit de el încă din prima zi când a intrat pe poarta mănăstirii. Dar te-a remarcat pe tine prima. Te-a însoţit pe sub copacii din livadă, convins că îi împărtăşeai pasiunea.

— Am fost aspru pedepsită pentru rătăcirea mea. Mai sunt şi acum, Marie, însă îmi dau seama că m-ai urât în ziua aceea.

— O! Dar nu te urăsc, exclamă tânăra, îmbujorându-se de ruşine că o făcuse să creadă aşa ceva.

Philippine nu se îndoi de sinceritatea ei. Acum îşi amintea bine de fata asta atât de discretă, de timidă, de miloasă, care aţintea asupra ei nişte ochi mari şi tulburaţi.

— Am nevoie de ajutorul tău, Philippine, şopti ea înroşindu-se şi mai tare.

Philippine dădu din cap, zâmbindu-i încurajator.

— Te ascult.

— Îţi pot vorbi, aşadar, cu toată sinceritatea şi fără să mă tem că mă vei judeca? îşi făcu griji Marie.

— Nu te teme. Dar te rog să-mi zici Helene, aşa cum fac acum toţi cei apropiaţi mie.

— Cu tot dragul, afirmă fata, îmbujorându-se de bucurie înainte de a continua. După cum spuneam, am vegheat asupra lui până când a plecat, sperând că mă va remarca şi că se va obişnui cu gândul că l-ai refuzat. Şi a făcut-o. Însă, din păcate, nu aşa cum speram. M-a…

Înghiţi în sec, iar Philippine, bănuind că era vorba despre oroarea prin care trecuse şi ea, îi aruncă o privire compătimitoare.

— Continuă, Marie…

Fata era albă ca varul.

— Dacă domnul de Montoison nu s-ar fi trezit chiar atunci... virtutea mea...

Începu să tremure, dar îşi înălţă bărbia, aşa cum trebuie să facă cineva care-şi poartă în fiecare zi, cu demnitate, povara păcatelor.

— Sora Albrante a înţeles cât de aproape fusesem de o patimă trupească şi că focul acela încă mă mistuia. Şi nu era în el nimic sfânt. Numai părinţii mei ţineau să mă vadă călugăriţă. Eu visam la dragoste, dragă Helene, ca şi tine, dar flacăra ei m-a ars. Sora Albrante s-a comportat perfect. A fost de-ajuns să repet argumentele date de ea ca să-i conving pe maica superioară şi pe părinţii mei că n-aveam chemare pentru viaţa religioasă. Aşa că m-am întors acasă, la Romans. Tatăl meu e postăvar aici.

— Şi Laurent de Beaumont?

— Pedeapsa mea este faptul că n-am reuşit să-l uit. Deşi aşa ar fi trebuit, fiindcă, atunci când l-am anunţat că sora Albrante îi cerea să plece, mi-a vorbit despre iubirea pe care ţi-o purta, despre rivalitatea cu domnul de Montoison, afirmând că nu va renunţa niciodată la tine.

— După ce a încercat să te oblige...? se înecă de indignare Philippine.

Marie îşi plecă, ruşinată, capul.

— Oare putem vorbi despre aşa ceva în faţa unor simţăminte atât de răscolite? Văzându-i insistenţa, l-am crezut vindecat şi dispus să mă ia de soţie.

— Ce nemernic! Câtă cruzime, nici nu-mi vine să cred! vociferă Philippine, sărind în picioare.

Începu să se plimbe prin încăpere. Îi venea să-l strângă de gât pe seducătorul acela. Şi ea, care-l crezuse mai bun decât Montoison!

— Te poţi bizui pe mine, o să-i dăm o lecţie s-o ţină minte! o asigură ea pe biata fată, al cărei chip pălise.

Cu ochii plini de lacrimi, Marie îşi frângea mâinile.

— La drept vorbind, Helene, nu asta aş dori.

Philippine rămase stupefiată văzând-o atât de răvăşită.

— Nu?

— Nu.

— Să nu-mi spui că încă-l mai iubeşti…

— Împotriva oricărei raţiuni.

Uluită, Philippine se lăsă să cadă în fotoliu.

— Nu te merită!

Marie ridică din umeri. Un surâs trist îi săpă o gropiţă încântătoare în obrazul drept.

— Da, ştiu. Dar n-am ce să fac. La plecare, mi-a făgăduit ceva. Că se va întoarce la mine dacă va reuşi să-şi ia gândul de la tine.

— Ar fi o nebunie să i te dăruieşti acestui om ca un fel de premiu de consolare, protestă Philippine.

Ochii lui Marie scânteiară. Văzând că o rănise din nou, Philippine îşi îmblânzi tonul.

— Nu vreau să par încrezută, Marie, dimpotrivă, aş dori să te salvez. Eu însămi sunt victima rivalului său care mă forţează să-l iau de bărbat printr-un şantaj odios.

— Philibert de Montoison?

— Chiar el.

Marie se ridică brusc, atât de agitată încât îşi înfipse unghiile în palme până la sânge.

— Laurent s-a înscris la jocurile acestea doar ca să-l facă să muşte ţărâna şi bănuiesc că vrea să-l ucidă pretextând că a fost un accident. De un an nu se gândeşte decât să-şi ia revanşa, după cum mi-a mărturisit în scrisorile pe care i le-am smuls ca răspuns la ale mele.

Tulburată, Marie scoase un sughiţ de plâns.

— Mă tem de ce-i mai rău, Helene! Că ar putea muri pentru tine în faţa mea. Gândul acesta mă chinuieşte într-atât încât nu mai pot dormi noaptea. De asta am venit. Te rog, ajută-mă să-l opresc!

Într-un avânt spontan, Philippine o îmbrăţişă ca s-o îmbărbăteze.

— Nu mai tremura, draga mea! Laurent de Beaumont va fi soţul tău, ţi-o făgăduiesc, afirmă, spunându-şi că nu-i va fi deloc uşor să se ţină de cuvânt.

2

Sub un soare de plumb, Djem fierbea de nerăbdare. Trecuseră de Pizancon şi se aflau pe podul de piatră care lega satul de oraşul Romans. Se ridică în scări ca să cerceteze mai bine din priviri panorama. O mulţime compactă se înghesuia lângă vama de la capătul podului, în faţa turnului fortificat, lipindu-se de zidurile umede ale casei pontonierului ca să le facă loc celor care treceau în sens opus pe jos, în litieră sau în care cu boi, majoritatea negustori şi postăvari. În Isere, copii goi se stropeau râzând, fără să ia în seamă ameninţările pescarilor în ale căror undiţe nu se mai rătăceau chefali, ciortani sau obleţi.

— Nicio grijă, localnicii ne vor face şi aici loc să trecem, îl îmbărbătă marele prior d'Auvergne, Guy de Blanchefort, care călărea alături de el.

Djem clătină din cap. De când intraseră pe drumul mare din Dauphine, lumea se dădea în lături la trecerea lor, ca să vadă mai bine ceata pestriţă în care opulenţa turcilor se întâlnea cu austeritatea veşmintelor ospitalierilor din Ordinul Sfântului Ioan din Ierusalim.

Abia reuşind să acopere vuietul mulţimii, ciocanul de fier lovi clopotul din turnul Jacquemart, vestind amiaza. Trecuse aproape un ceas de când intraseră prin poarta deschisă în cea de-a doua incintă. Orice-ar fi spus Blanchefort, abia se târau. Djem se stăpâni cu greu să nu dea pinteni calului, forţând trecerea.

— Romans este unul dintre cele mai frumoase oraşe din Dauphine, de fapt chiar inima acestui ţinut. O să-ţi placă acolo, Djem. De cincisprezece ani încoace, postavurile fabricate la Romans sunt tot mai căutate. Nu m-ar mira să fie cerute, în curând, şi în afara graniţelor noastre, adăugă Blanchefort pe când mulţimea se ferea cu prudenţă din calea lor, uluită, dar şi speriată de hangerele prinse la brâul achingiilor şi de chipurile tuciurii de sub turbanele acestora.

Djem nu-i răspunse. Gândul îi zbura dincolo de vadul acela, spre ea, spre domniţa de Sassenage, pe care o iubea tot mai mult, cu fiecare zi ce trecea.

— Nu te simţi bine, prietene? Eşti uimitor de tăcut de când am plecat din Rochechinard.

De astă dată, Djem se întoarse către chipul – îngrijorat cu barba neagră, înspicată pe alocuri cu alb – al marelui prior. Nu-i plăcea să-l mintă. Dar avea oare de ales?

— N-am nimic ce ar trebui să te îngrijoreze, Guy. Priveşte… zise el, arătând cu mâna spre avangarda lui. Gândul la turnirul acesta îi bucură pe toţi, de la cei mai apropiaţi tovarăşi ai mei până la ultimul sclav. Pe absolut toţi. Dar acela care ar fi fost cel mai nerăbdător să ajungă acolo nu se mai află alături de mine.

— Înţeleg. Iartă-mă că nu mi-am dat seama, se scuză, întristat, marele prior.

Un surâs lumină chipul lui Djem.

— Aşa e făcută inima turcilor, prietene, nu uită niciodată, îngăduie-mi să-i port dorul lui Houchang ca pe o odă închinată amintirii lui. Peste câteva ore, furat de farmecul acestui oraş şi de notabilii care vor veni să mă viziteze, sufletul îmi va fi mai uşor.

— Păi, atunci să ne grăbim…

Despărţindu-se de prizonierul său, Guy de Blanchefort trecu pe lângă achingii şi îi şopti ceva lui Philibert de Montoison care se afla împreună cu oamenii lui în fruntea cortegiului.

Fiind la fel de nerăbdător ca şi prinţul otoman, cavalerul de Montoison se grăbi să îndeplinească voia marelui prior. Îşi îndemnă calul s-o ia la trap, iscând o tresărire de teamă în mulţime, şi le-o luă înainte oamenilor săi. Se auziră câteva sudalme şi înjurături izolate. Cei mai mulţi dintre călătorii aflaţi acolo, impresionaţi de prezenţa ospitalierilor, se mulţumiră să se dea la o parte în grabă, ca să nu stea în calea unui reprezentant al acestui ordin. Forţând astfel trecerea, Philibert de Montoison ajunse la vamă.

Rezemat de turnul porţii, sub protecţia câtorva soldaţi purtând culorile oraşului, înarmaţi cu suliţe, perceptorul local

tocmai număra pentru a doua oară restul pe care urma să i-l dea unui bărbat scund şi pântecos care, după îmbrăcăminte, părea mai degrabă un burghez, iar purtarea-i nu era nici ea a unui nobil.

— De data asta e bine! consimţi acesta, iar cei ce aşteptau în urma lui oftară uşuraţi.

Era limpede că-i întârziase pe cei care-şi aşteptau rândul. În timp ce următorul îi lua locul ca să-şi plătească taxa, omul se întoarse să-i cheme pe cei care-i duceau litiera, nu-i zări, apoi, observând că se opriseră chiar pe marginea drumului, gata să cadă pe mal şi, de acolo, în Isere, îi apostrofă autoritar:

— Hei! Caraghioşilor! Nu vă spusesem să vă mişcaţi mai repede?

— Iar eu le spun să facă loc, i se adresă Philibert de Montoison, cu ambele mâini rezemate de arcada şeii.

Omul îşi umflă pieptul, îşi propti mâinile în şolduri, ca să câştige în lăţime ce-i lipsea în înălţime, şi-şi ridică sfidător bărbia.

— Şi cu ce drept, messire?

Cei aflaţi pe pod începură să râdă, însă lui Philibert nu-i ardea de râs.

Gărzile se apropiau deja ca să liniştească spiritele. Dacă nu rezolva el însuşi lucrurile, incidentul risca să degenereze şi, în cazul acesta, în loc să câştige timp, ar fi întârziat.

Se apropie la pas de personajul acela grotesc. Când calul fornăi chiar peste pălăria omului, acesta sări într-o parte, în râsetele batjocoritoare ale privitorilor şi ale jandarmilor care se opriseră văzând scena.

— Asta-i purtare de cleric? lătră omul, indignat.

— De cavaler, rectifică Philibert, un cavaler care-ţi porunceşte să-ţi vezi de drum repede, până nu te înşfacă de nădragi armăsarul meu.

Chipul omului deveni roşu ca focul. Agitându-şi braţele ca o moară de vânt în furtună, dar fără să se clintească din loc, sughiţă:

— Nu ştii cine sunt eu?

Individul trebuia să primească o lecţie. Philibert de Montoison se înălţă în scări şi se adresă mulţimii care se

adunase în semicerc în jurul lor, ca să nu piardă nimic din spectacol.

— Ştiţi cine este?

Spre disperarea celui în cauză, se auziră o mulţime de „nu“-uri, apoi răsună vocea unei femei care, dând din coate, îşi croi drum până în faţa lor. Avea un coş gol atârnat de braţ, ochii aproape stinşi, părea fără vârstă în hainele ei peticite şi ţinea în mână un baston lung care o ajuta să-şi găsească drumul.

— Eu te cunosc, Conan de Dreux.

— Aha! se umflă el în pene, aţintindu-l din nou cu privirea pe Philibert de Montoison.

— Eşti unul dintre postăvarii care se îmbogăţesc din munca unor lucrătoare amărâte ca mine şi le trimit înapoi în sărăcia lor atunci când ochii lor obosesc, i-o reteză glasul plin de ură al bătrânei.

Montoison izbucni în râs.

— Ei bine, Conan de Dreux, acum ştiu cine eşti! Eşti un stăpân de treabă. Dă-te din drumul meu, iar voi, ceilalţi, la fel. La porţile voastre se află un prinţ care este aşteptat pentru festivităţi.

Un murmur trecu prin mulţime, care-şi orientă spre poartă tot interesul cu care urmărise altercaţia. Fără să-l mai bage în seamă pe negustor, care-l privea cu o expresie duşmănoasă aşternută pe mutra lui de corb, Philibert de Montoison se apropie de masa din spatele căreia preceptorul de taxe asistase nepăsător la evenimente. Scoase de la brâu o pungă dolofană şi o aruncă pe tăblia de lemn.

— Uite-ţi plata. Numără, dacă vrei, dar poţi să mă crezi pe cuvânt, sunt mai mulţi bani decât ne-ai fi cerut.

— Puteţi trece, îl asigură omul chel şi ştirb, cu un zâmbet plin de respect.

Montoison se întoarse către intrarea pe pod. Transmiţând din gură în gură ordinele date de el, toţi făceau loc, lipindu-se de parapetul din piatră, pentru a lăsa să treacă alaiul. Vârându-şi două degete în gură, cavalerul fluieră, dând semnalul convenit pentru a grăbi pasul.

— Tu tot aici eşti? vociferă el, zărindu-l pe numitul Dreux care, încremenit de ciudă, rămăsese nemişcat ca o statuie, în

timp ce alţii, după ce-şi plătiseră taxa, se grăbeau să treacă pe poartă înainte de a fi blocaţi.

— Nu voi trece pe jos! bătu el, furios, din picior.

Montoison le făcu semn celor care duceau litiera să se apropie.

— Dacă-mi mai ieşi vreodată în cale, jur pe toţi sfinţii din paradis că te leg cu postavurile tale şi te bat măr, oricât de avut ai fi! Îi făgădui Montoison în timp ce postăvarul se arunca în litieră.

Cavalerul nu mai auzi răspunsul celuilalt. Îşi întorsese deja calul ca să ajungă la oamenii lui.

Grăbindu-se pe cât le îngăduia povara lor, purtătorii de litieră se îndepărtară ducându-l de acolo pe Conan de Dreux.

Încă furios după incident, simţindu-se ca o victimă ultragiată, postăvarul Conan de Dreux nu încetă să-şi beştelească slujitorii, până când litiera se opri în curtea interioară a locuinţei sale. Clădirea, considerată una dintre cele mai frumoase din oraş după cea a guvernatorului, îl umplea de mândrie pe negustor şi-i afişa bogăţia dobândită de când îşi exporta mărfurile în Orient. Reuşise să vândă postav până şi în Turcia, prin mijlocirea biroului genovez din insula Lesbos, ispravă pentru care fusese nevoit să facă o călătorie – de proporţii homerice, dacă te luai după istorisirile lui – în urma căreia dobândise respectul confraţilor şi al apropiaţilor săi. Bineînţeles că îşi exagerase peripeţiile, ca să se bucure de prestigiul care-i înconjura pe aventurieri. Atacul piraţilor, al căror vas fusese scufundat, monstrul marin ivit din adâncuri ca să-i oprească din drum, fără a mai vorbi despre furtunile izbucnite una după alta ca să-i ameninţe preţioasa încărcătură de pânzeturi, la dus, şi de mirodenii, la întoarcere.

Adevărul era însă cu totul altul. Conan de Dreux avusese noroc. Un noroc chior care, făcându-l să ajungă acasă cu calele navei tot atât de pline ca şi la plecare, îi îngăduise să-şi sporească beneficiile şi să-şi cumpere locuinţa aceea la fel de luxoasă ca un palat.

În afară de curtea interioară, casa avea două etaje şi paisprezece odăi. Cele mai frumoase dădeau într-un balcon

lucrat cu măiestrie, din care se vedea şi piaţa mare spre care se grăbea alaiul princiar.

Ajuns în faţa uşii, Conan de Dreux năvăli în casă, cu gâtul uscat, roşu de căldură şi mânie. Avea toate motivele să fie mânios. Nu numai că se făcuse de râs, dar fusese remarcat în cel mai neplăcut mod posibil de unul dintre ospitalieri, iar, dacă voia să se apropie de prinţul Djem, ar fi trebuit să intre în graţiile cavalerului.

— Ce năduşit eşti, tată, îl întâmpină glasul cristalin al fiicei sale.

Tânăra Marie tocmai se despărţise de Philippine de Sassenage şi ajunsese acasă, încurajată de faptul că vecina ei îi promisese s-o ajute.

Conan de Dreux se mai linişti la vederea feţişoarei ei gingaşe şi zâmbitoare. Pumnii i se descleştară în timp ce fiica lui se apropia. Avusese pe rând două neveste care nu-i dăruiseră urmaşi. A treia însă îi născuse un fiu, apoi pe Marie, după care nu mai putuse avea alţi copii. Pe cât de bine îi mersese lui Conan de Dreux în afaceri, pe atât de ghinionist fusese în privinţa urmaşilor săi. O trimisese pe Marie la mănăstirea Saint-Just-de-Claix la dorinţa mamei ei, în timp ce băiatul mai mare, Baptiste, pleca la Nisa ca să negocieze o vânzare. Odată ajuns acolo, se molipsise de „moartea neagră“. Mai avusese timp să trimită un bilet ca să-şi înştiinţeze familia, apoi murise. Avea doar şaptesprezece ani. De atunci, postăvarul se ferecase într-o aroganţă semeaţă şi devenise nespus de lacom de putere şi bogăţie, de parcă numai o ambiţie nemăsurată ar fi putut compensa tragedia prin care trecuse. Întoarcerea lui Marie de la Saint-Just îi alinase durerea. Veselă, fredonând mereu, fata lumina casa ca o rază de soare. Până şi mama ei, neconsolată după moartea lui Baptiste, începea să se însenineze.

Marie îl luă de braţ şi împreună străbătură holul de la intrare îndreptându-se către sala mare pentru recepţii, în care Conan era mândru să poftească toată nobilimea din ţinut.

— Nu mai avem slugi în casa asta? Mor de sete, bombăni el.

— Stai jos, tată. Mă duc să caut un lacheu. Primele frunze de lămâiţă au fost culese azi-dimineaţă. Ceaiul a fost dus în pivniţă, ca să stea la rece. Vrei o cană ca să-ţi potoleşti setea?

Solicitudinea ei îl mişcă pe postăvar. Se lăsă să cadă pe fotoliul spre care-l condusese Marie. „*Ferice de cel care-o va lua de nevastă*“, îşi spuse, aruncându-şi ochii spre ea.

— Du-te, fetiţo, du-te… acceptă el cu recunoştinţă.

Marie nutrea o afecţiune sinceră faţă de tatăl ei, mai cu seamă că, spre deosebire de maică-sa, acesta nu avusese nimic de obiectat la întoarcerea ei acasă, când maica superioară de la Saint-Just le spusese că, întrucât fiica lor n-avea chemare pentru viaţa monahală, nu voia s-o oblige să rămână în mănăstire.

Marie observase că era urâcios cu toţi, în afară de ea. De atunci, îndată ce reuşise să treacă peste propria durere cauzată de moartea fratelui ei, fata se străduia zi de zi să trezească în tatăl ei bunăvoinţa pe care acesta şi-o pierduse. Grăbită să-l mulţumească, cu sufletul uşor acum, că obţinuse ajutorul lui Philippine de Sassenage, fugi spre bucătărie, unde ştia că o va găsi pe intendenta casei.

După ce rămase singur în vasta încăpere cu trei ferestre, Conan de Dreux îşi duse mâna la brâu, îşi scoase punga şi o săltă în mână, cum făcuse şi în urmă cu câteva ore, când o primise. Monedele îi zornăiră în palmă.

La naiba cu remuşcările! Ce avea acolo îi asigura o rentă bună. Era de-ajuns să uite de principiile lui învechite. Niciunul dintre rivalii lui nu s-ar fi sinchisit de ele. Dacă n-ar fi fost întâmplarea nefericită de pe pod, şi-ar fi putut îndeplini cu uşurinţă misiunea. N-ar fi fost deloc greu.

Oftă şi-şi rezemă ceafa de spătarul tapisat al fotoliului. Acum va trebui să fie viclean. Să nu dea ochii cu cavalerul acela, pentru a nu-i stârni bănuieli. Fiindcă, dacă dădea greş…

Un fior îi trecu pe şira spinării la amintirea chipului parcă cioplit în piatră al genovezului cu care se întâlnise în zori într-o capelă izolată din ţinut. Pe obrazul descărnat şi palid al acestuia, ochii mari umbriţi de gene lungi şi dese îl făcuseră pe Conan să-i compare cu cei ai unei muşte gigantice. Se roteau în stânga şi în dreapta atât de repede încât postăvarul se simţise stânjenit.

— Nu obişnuiesc să fac afaceri în alt loc decât acasă la mine, bâiguise el în faţa acestui personaj tulburător.

— Atunci, de ce ai mai venit, meştere Conan? Rânjise necunoscutul, intrând cu el în sacristia pustie.

Conan nu îi răspunse. Era clar că interlocutorul său îi cunoştea metehnele. Biletul pe care i-l trimisese cu o zi înainte îi stârnise lăcomia. Întocmit cu dibăcie, mesajul îi promitea o sumă nesperată dacă accepta, cu toată discreţia, târgul pe care expeditorul biletului fusese împuternicit să-l încheie cu el. Conan n-avusese somn toată noaptea. Nu fusese dezamăgit de punga pe care o primise. Începuse să aibă din nou scrupule când în mâna cealaltă îi fusese pus un flacon mic, de culoarea ambrei, având dopul sigilat cu ceară.

— Ce-i asta?

— Venin de scorpion.

Fusese cât pe ce să-l scape din palmă. Cu ochii ieşiţi din orbite se stăpânise, în timp ce interlocutorul său zâmbea zeflemitor.

— Şi ce vrei să fac cu el?

— Lucrul pentru care tocmai ai fost plătit.

— Bine, dar asta-i otravă. Eu…

Devenise livid, pricepând brusc ce i se cerea să facă. Ceva ce n-avea nicio legătură cu meseria lui. Nevoind să audă nici măcar numele victimei, scuturase din cap.

— Nu sunt un ucigaş.

— Dar eşti negustor, nu? se amuzase genovezul, rezemându-se cu spatele de uşă, de parcă ar fi vrut să-l împiedice să iasă.

Conan îşi simţise inima înteţindu-şi bătăile. Nu era fricos de felul lui, însă în faţa omului aceluia, atât de înspăimântător în ciuda politeţii pe care o arăta, îi pierise tot curajul. Înghiţise în sec.

— Şi ce-i cu asta?

— Păi, sultanul Baiazid cumpără la un preţ bun stofele pe care i le vinzi prin mijlocirea noastră. Dar asta-i cu dus şi-ntors. Dacă ne-am oferi serviciile şi concurenţei, care e puternică în acest oraş…

— Ăsta-i şantaj! se revoltase Conan.

— Îl poţi numi cum doreşti, messire Conan. Gândeşte-te însă la avantajele pe care ţi le-ar aduce înţelegerea noastră. În afară de mica avere pe care ai primit-o, ai dobândi recunoştinţa sultanului şi sunt convins că îşi va dubla comenzile încă înainte de sfârşitul anului.

Ochii lui Conan sclipiseră. Îşi plecă apoi privirea, ruşinat de propria slăbiciune.

— Şi ce interes are sultanul în rezolvarea cu succes a chestiunii despre care vorbeai?

— Are tot interesul, fiindcă cel pe care trebuie să-l asasinezi este fratele lui, prinţul Djem.

Conan de Dreux tresări.

— Fratele lui? Dar unde pot eu să dau de el?

— Nu prea departe. Va veni la Romans pentru turnir. Acum înţelegi, messire Conan. Poziţia pe care o ai printre notabili te îndreptăţeşte să fii singurul care-i poate face sultanului acest serviciu. Ce hotărăşti? îl mai întrebase genovezul, aşezându-şi ostentativ mâna pe mânerul pumnalului de la şold.

Conan nu se îndoise nicio clipă că, dacă nu accepta, pumnalul acela i se va înfige drept în inimă. O astfel de tranzacţie nu admitea martori.

Încuviinţase dând din cap. Era la mijloc viaţa lui.

Uşurându-şi din nou conştiinţa cu acest gând, se lăsă în voia moleşelii care-l cuprinsese.

Când Marie se întoarse de la bucătărie aducând o cană cu ceai de lămâiţă, îşi găsi tatăl adormit, cu punga plină între braţele încrucişate.

3

După ce trecu de pod şi de biserica Saint-Barnard, prinţul exilat, decăzut, prizonier al ospitalierilor avu parte de o intrare triumfală în oraş. Era ca la eliberarea nesperată a unei cetăţi când, în toiul războiului, aliatul soseşte în grabă ca să pună capăt unui asediu prea îndelungat. Djem simţea că-i sporesc puterile auzind uralele ce răsunau din balcoane, văzând cum doamnele îşi fluturau batistele, cu o sclipire de dorinţă în ochi. Ştia că e un bărbat chipeş. Arăta foarte bine la cei 25 de ani ai lui, deşi, din pricină că nu făcea destulă mişcare, i se rotunjise puţin pântecele, în ciuda excesului de păr de pe corp pe care-l ascundea încheindu-şi gulerul până sus, iar mânecile, până la încheietură. Umerii laţi acoperiţi de vesta lungă, brodată cu fir de aur şi bătută în pietre preţioase i se înălţară cu mândria – prea îndelung reţinută – a unui cuceritor. La brâul din pânză de un roşu aprins care-i înconjura mijlocul purta un iatagan al cărui mâner era încrustat cu rubine şi diamante asortate cu celelalte bijuterii ca-i împodobeau gâtul, urechile, veşmintele şi pălăria cu pene. Barba îi era tunsă în formă de cioc, ascunzându-i bărbia cam prea proeminentă. Dar lucrul cel mai frapant din înfăţişarea lui era culoarea neobişnuită a ochilor, un albastru atât de adânc şi luminos încât până şi azurul cerului pălea oglindindu-se în ei.

Nu numai el fu aclamat pe când străbătea uliţele înguste, ci ţi suita, tovarăşii lui care-l urmau îndeaproape: Nassouh cel învăţat alături de Anwar – fratele de lapte al lui Djem –, apoi cadiul, achingiii, puţinii ieniceri rămaşi în viaţă după acea bătălie memorabilă în care, din pricina trădării Mouniei, garda lui fusese înfrântă. În urma acestora veneau sclavii, în număr de doisprezece, şi femeile, într-o litieră împodobită cu văluri, ascunse de obloanele închise cu grijă. Trecerea lor conferi mister alaiului.

Da, era o procesiune frumoasă. Privirea lui Djem era aţintită asupra faţadelor, iar inima-i tresărea de câte ori i se părea că recunoaşte silueta lui Philippine.

— Uite-i acolo, la dreapta, pe prietenii noştri de la Sassenage, zise în sfârşit Guy de Blanchefort care călărea tot lângă el şi care-i zări primul.

Îi observase, fără îndoială, fiindcă Philibert de Montoison ridicase o mână înmănuşată pentru a răspunde salutului lui Louis, aflat în balcon.

Djem trecu pe lângă stâlpii balustradei. Îi salută cu o înclinare a capului pe baronul Jacques şi pe soţia lui, Sidonie, ca şi pe Louis şi Francois, înainte de a se topi la vederea frumuseţii lui Philippine care-şi sprijinise mâinile delicate de lemnul balustradei ca să fie cât mai aproape de margine şi să-l vadă mai bine. Însă nu trebuia să se privească prea insistent unul pe celălalt. Aşa îşi făgăduiseră, ca să nu-şi dezvăluie afecţiunea reciprocă. Dar Djem nu reuşea să-şi dezlipească ochii din ochii ei, în care se citea tot dorul adunat în aceste câteva zile de despărţire.

— Philibert de Montoison a făcut o alegere bună. Nu e minunată?! exclamă Guy de Blanchefort care, furat de propria admiraţie la vederea fetei, n-o remarcase pe cea a prinţului.

— Desigur, prietene. Desigur.

— Fireşte că ţie, care preferi brunetele cu pielea închisă la culoare, poate să ţi se pară ştearsă, dar trebuie să recunoşti că are o graţie nemaipomenită.

— Mărturisesc că ai dreptate.

— Uită-te alături, la surorile ei. Îi seamănă, însă toată frumuseţea s-a concentrat în ea.

— Le văd.

Trecuseră de ele deja, iar Djem se simţi mai orfan şi mai înstrăinat decât fusese în ultimele luni. Luptându-se să nu privească înapoi, continuă să defileze cu zâmbetul pe buze, dar cu inima sfâşiată.

*

Philippine nu se mişcă de la fereastră până când şi penele de la pălăria lui îi dispărură din raza vederii. Alături, adunate pe balconul camerei ei, fiindcă odaia lor nu avea balcon, surorile lui Philippine nu se mai opreau din comentarii.

— Eu credeam că e mai înalt, se miră Isabelle care-şi fluturase prima batista la trecerea prinţului.

— Ba eu ştiam că e cam de statura lui Louis, îmi spusese Francois, dar nu mă aşteptam să fie atât de frumos. Nu-i aşa că-i frumos, Helene?

— Sigur că da.

— În trăsura asta nu sunt cumva soţiile lui?

— Ba da, ba da…

Dar lui Philippine nu-i ardea de pălăvrăgeala lor. Se întoarse în cameră. Djem era acolo, atât de aproape! Atunci de ce-şi simţea inima atât de grea? Oare povara acelei interdicţii le îndolia iubirea? Sau era doar dorul? Dorul de el, care-i sfâşia măruntaiele zi şi noapte şi care sporea după fiecare întâlnire. Philippine nu mai avea chef de nimic. Nu-i mai trebuiau nici mâncare, nici petreceri. Nu mai trăia decât pentru clipele petrecute alături de el. Nu şi-ar fi închipuit vreodată că va putea iubi atât de profund.

Pretextând o durere de cap, îşi expedie surorile şi ceru să nu fie deranjată. Trase chiar ea perdelele patului şi se întinse în penumbră, în timp ce o adiere caldă de vânt pătrundea în odaie prin fereastra care rămăsese deschisă. Din timp în timp, mai răzbătea vuietul care însoţea trecerea lui Djem.

Fiindcă nu voia să se arate cu ochii umflaţi, Philippine îşi stăpâni lacrimile care i se adunau sub pleoapele închise. „*Idioato ce eşti, se şfichiui ea. Timp de opt zile vei sta lângă el, în amfiteatru, cu privirea îndreptată către arenă. Vântul îţi va aduce parfumul lui de mosc şi te vei tulbura mai mult de apropierea aceasta decât de turnir. Şi nu va trebui să-ţi stăpâneşti emoţia, care va părea firească, pentru că şi celelalte femei vor fi tulburate. Şi apoi, seratele. Va da recepţii în casa pe care i-a pus-o la dispoziţie guvernatorul. Te vei duce şi tu acolo şi poate veţi avea norocul să rămâneţi singuri două-trei minute, cât să schimbaţi o sărutare*". Îşi apăsă buzele cu mâna. Îi plăcuseră sărutările lui Algonde. Dar ale lui Djem o făceau să plutească. Parcă nu mai atingea pământul. Oare ce dulce nebunie o cuprinsese? Măcar dacă ar fi avut pe cineva căruia să i se poată destăinui.

În clipa aceea, de după perdele se auzi glasul lui Sidonie.

— Am auzit că nu te simţi bine, e adevărat?

Philippine îşi deschise ochii. Perdeaua se dădu deoparte, iar Sidonie se aşeză pe marginea patului, cu un aer îngrijorat. Îi atinse fruntea, înainte ca Philippine să aibă timp s-o liniştească.

— Ai febră mare. Probabil, e vorba de o insolaţie. Ciudat, fiindcă aveai capul acoperit.

Baroana oftă, apoi adăugă:

— Mă tem că nu ne vei putea însoţi când vom merge să-i prezentăm prinţului Djem omagiile noastre.

Philippine se ridică de parcă ar fi primit o lovitură de bici.

— Deja mă simt mai bine, verişoară, pe cuvânt.

Sidonie cunoştea prea bine suferinţele inimii ca să nu le recunoască atunci când le avea în faţă. Preocupată de cele prin care trecuse de curând, o neglijase pe fată. Acum, când Jacques o iertase şi chiar o asigurase că o va salva din ghearele lui Marthe, acum, când se împăcaseră şi o păcăleau amândoi pe aceasta din urmă, era timpul să-şi reia rolul de mamă vitregă.

— Fie, se înduplecă ea în faţa ochilor rugători ai tinerei, tu ştii cel mai bine cum te simţi. Bonnemine îţi va aduce o gustare în odaia ta. Aşa vei avea tot timpul să te odihneşti. Ar fi păcat să nu-l poţi revedea pe prinţul Djem.

Auzindu-i numele, Philippine îşi plecă privirea. Sidonie îşi spuse că nu se înşelase. Cum putuse uita de mărturisirile pe care i le făcuse fata îndată ce-şi revenise după violenţele la care o supusese domnul de Montoison sub stejarul cel mare?

Înţelegătoare, îi ridică bărbia cu degetul.

— Sfaturile mele n-au folosit la nimic. N-ai putut să te vindeci de iubirea aceasta, nu-i aşa?

Lacrimile pe care şi le stăpânise Philippine îşi făcură drum printre genele ei lungi. Se aruncă în braţele lui Sidonie şi începu să plângă în hohote.

— Haide, haide, puiule, nu e aşa de grav. Ar fi, dacă dragostea ta n-ar fi împărtăşită, dar expresia încordată cu care şi-a înălţat ochii spre ferestrele noastre mă face să înţeleg acum că pe tine te căuta, nu căldura prieteniei care-l leagă de noi.

Philippine îşi trase nasul.

— Dar e musulman şi mi-ai spus că…

— O creştină nu se poate căsători cu un bărbat de religia lui. Îmi aduc aminte. Îi mângâie afectuos umerii. Dacă te vrea de soţie, se va converti.

Îmbărbătată de vocea calmă a lui Sidonie, Philippine se desprinse din braţele ei şi un surâs firav îi lumină chipul.

— Uiţi că este prizonier, mai obiectă ea.

Sidonie îşi petrecu pe după ureche o şuviţă ieşită de sub bonetă.

— Nu uit nimic, Helene. Mai cu seamă uneltirile domnului de Montoison şi ale fratelui tău. Ştie de ele şi tatăl tău, care va veghea ca planurile lor să nu se îndeplinească.

Philippine îşi plecă din nou privirea. Se simţea vinovată că nu le spusese adevărul celor care o puteau ajuta.

— Te rog să mă ierţi. Era o povară greu de dus, dar mă temeam atât de mult ca Louis să nu ghicească…

— Nimeni nu-ţi reproşează nimic.

— Nici tata?

— Sidonie o sărută pe frunte.

— El vrea doar să fii fericită, Helene. Şi îl preţuieşte mult pe prinţul Djem. Lasă-mă să discut cu el. Dacă ospitalierii nu vor fi de acord cu această căsătorie, Jacques ar putea interveni pe lângă regele nostru. Carol nu l-a uitat pe cel care a fost şambelanul tatălui său. Sunt sigură că nu va ezita să-l sprijine.

Radioasă, Philippine i se aruncă din nou în braţe.

— Nu-mi doresc alt soţ, Sidonie. Spune-i-o tatălui meu. Dar numai lui.

— I-o voi spune. Însă, până când împrejurările vor deveni favorabile, fiţi cât mai discreţi şi tu, şi el, iar tu, frumuşico, păstrează-ţi virtutea nepătată, o sfătui Sidonie.

În după-amiaza aceleiaşi zile, după ce-şi clătise ochii cu apă de melisă, fermecătoare în rochia de un verde pal brodată cu flori din fir de aur, Philippine şi ai ei veniră să îngenuncheze în faţa prinţului care-şi instalase curtea în somptuoasa sală de ceremonii din palatul guvernatorului. Toţi notabilii oraşului şi întreaga nobilime din Dauphine ţinuseră să fie de faţă. În primul rând, Louise de Clermont şi Antoine de Montchenu, pentru căsătoria cărora fusese organizat turnirul.

Petrecură veseli până în zori. Trubadurii cântară, saltimbancii făcură acrobaţii, iar violele, oboaiele şi mandorele îi îndemnară pe oaspeţi la dans. Djem nu mai avusese parte de o astfel de primire de la Rhodos, când venise ca să le ceară ajutor ospitalierilor. Orgoliul îi fu satisfăcut, iar fericirea – fără umbră când simţi că Philippine, stând la masă nu departe de el, îi împărtăşea sentimentele. Domniţa de Sassenage nu se putu apropia de el decât preţ de câteva clipe, atât cât să simtă, tulburată, dezmierdarea parfumului de mosc al prinţului.

Adormi legănată de efluviile acelea înmiresmate, visând la ziua în care vor zburda alături, liberi şi veseli, bucurându-se de iubirea nesfârşită pe care o împărtăşeau în taină.

Dacă ar fi ştiut că tatăl noii ei prietene, Marie de Dreux, fusese obligat să-şi amâne sinistrele planuri doar fiindcă prinţul avea alături un degustător de bucate, desigur că nu ar fi fost atât de fericită.

4

Mathieu tresări auzind un foşnet de frunze în josul dealului. Zorii mijeau dincolo de crestele munţilor din Vercors. Strângând spada scurtă şi lată, pregătit pentru orice eventualitate, îşi roti privirea asupra colinei aşezate nu departe de drum pe care poposiseră să-şi petreacă noaptea. Nu văzu nimic. Fusese, desigur, vreun rozător. Rămase atent totuşi. Tâlharii care-l adăpostiseră cu câteva luni mai devreme îşi aveau sălaşul în apropiere. N-avea niciun chef să-i înfrunte.

La lăsarea serii, când osia căruţei lor se rupsese într-un şanţ adânc, se aflau la vreo douăzeci de leghe de Sassenage. Algonde propusese să-şi continue drumul pe jos, dar ar fi fost o nebunie. Mai ales că o aveau pe Elora cu ei. Aşa că, însoţit de Janisse, care era de aceeaşi părere, Mathieu căutase un refugiu nu prea îndepărtat de drum. Curând, le adăpostiseră pe Algonde, Gersende şi Elora sub o boltă din stânci, pe un deal care domina drumul şi pădurea.

Dacă făceau un foc, ar fi alungat lupii, dar i-ar fi atras pe răufăcători. Hotărâseră, aşadar, cu toţii să se lipsească de foc. Janisse stătuse primul de pază, iar acum, tura lui Mathieu se apropia de sfârşit. Nu puteau fi văzuţi acolo unde se instalaseră, dar, pe când făcea parte din bandă, le întinsese câteva capcane călătorilor şi ştia că şanţul acela nu era atât de adânc doar din întâmplare.

În ultima vreme nu plouase destul de mult ca să se adâncească făgaşele şi nici la dus nu-şi amintea să-l fi întâlnit.

Auzi alt foşnet. Părea să fie mai aproape. Inima începu să-i bată mai repede. Se uită în spate. Janisse, cu gura deschisă, sforăia zgomotos. Alături, boul rumega fânul. Elora gângurea cuibărită între Algonde şi Gersende care dormeau faţă-n faţă.

Îşi frecă palmele asudate, apoi strânse din nou spada scurtă, în mai puţin de o oră se vor ivi zorile şi vor putea porni la drum. Sigur că nici atunci nu ar fi fost exclus un atac, dar grupul lor

arăta destul de sărăcăcios pentru ca tâlharii să-i lase să treacă liniştiţi.

Mathieu ascultă cu atenţie. Oare îşi auzise propria răsuflare sau o şoaptă străină adusă de vânt? Se ridică, încrezându-se mai mult în curajul său decât în tăişul armei, despre care ştia că nu putea face mare lucru în faţa unei cete înarmate. Lăsându-i pe ai lui la adăpostul stâncii, făcu vreo câţiva paşi în direcţia zgomotului, ca să afle despre ce era vorba. Amintindu-şi semnalul pe care-l foloseau bandiţii printre care petrecuse o bucată de vreme, fluieră de două ori strident, apoi scoase un piuit ca de cânepar şi încă trei fluierături sacadate. Dacă erau cei pe care-i cunoştea, era salvat. Dacă nu… Aşteptă cu atenţia încordată. Două triluri îi răspunseră. Oftă uşurat. După o clipă, din umbra stâncii se desprinse fostul său tovarăş de joacă de la Sassenage, tâlharul Villon, cu un ciomag pe umăr. Ca să nu-i expună pe însoţitorii lui, Mathieu înaintă în întâmpinarea celor şase siluete care se desluşeau acum la lumina stelelor. Era sigur că-l recunoscuseră.

— Încă puţin şi ne repezeam la tine, îl mustră o roşcată zveltă, cu mişcări băieţoase, deschizându-i braţele.

Se lăsă îmbrăţişat cu căldură de ea.

— Mă bucur să te revăd, Celma… Tadam… Grogniar… Briseur.. La Malice…îi salută el pe rând, strângându-i în braţe.

La urmă, fu cuprins de braţele zdravene şi noduroase ale lui Villon.

— Îmi pare bine că te reîntâlnesc, frate! îi spuse tâlharul.

Mathieu făcu un pas înapoi, ca să-şi împrospăteze, la vederea lor, amintirea acelui trai care-l obsedase în ultimele luni. Drumurile îngheţate, ambuscadele prin tufele acoperite de rouă, fuga disperată, sângele vărsat. Zâmbetele ştirbe rămăseseră aşa cum le ştia. Poreclele bărbaţilor şi ale femeilor care se întorseseră în sălbăticia munţilor murmurau în inima lui tânguirea solitară a sufletului său rănit. Alături de ei începuse din nou să respire când fusese sfâşiat de durerea pierderii lui Algonde. Se încălzise la focul taberei lor şi se lăsase dezmierdat de mâinile pricepute ale Celmei pentru ca, epuizat de beţia omorului şi a cărnii, să-şi potolească setea de răzbunare. Ar fi putut să se piardă. Să rămână unul de-al lor. Râsul orfanilor care

se fugăreau cu câte-o sabie din lemn în mână, ca şi taţii lor odinioară, îi amintise însă de spânzurătoare. Ca şi de gustul de făină al pâinii calde pe care n-o mai scotea din cuptor.

— Căruţa de jos e a ta? întrebă Briseur.

Uriaşul dobândise porecla de Briseur fiindcă obişnuia să zdrobească dintr-o singură lovitură cu ciomagul capetele victimelor sale.

Mathieu încuviinţă.

— S-a rupt osia. Unul din şanţurile tale, nu-i aşa?

La Malice, căruia i se adresase, izbucni în râs.

— Bună treabă, nu?

— Aşa-i, din moment ce sunt aici.

— Eşti singur sau cu nişte soldaţi?

Cu privirea înnegurată de o asemenea eventualitate, Villon aştepta un răspuns.

— Fii liniştit. Ţi-am dat cuvântul meu şi n-am decât unul.

Încordarea dispăru. Nostimă în veşmintele ei bărbăteşti, Celma îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

— Ia zi, sufleţel, ţi-a fost dor de mine?

— Da, mult timp.

Ea îi scrută chipul la lumina lunii, apoi se dădu înapoi, cu un surâs înciudat pe buze.

— Nu vrei să te întorci la noi, aşa-i?

Toţi îşi aţintiră ochii asupra lui, convinşi deja că nu-şi va ţine promisiunea de a reveni în rândurile lor. Ochii de culoarea smaraldului ai lui Mathieu îi fixă pe cei dezamăgiţi ai lui Villon.

— Mă întorc la Bâtie împreună cu jupânul Janisse şi doamna Gersende.

Bandiţii fremătară la evocarea acelui loc pe care-l asociau cu spânzurătoarea.

— Şi baronul Jacques? se interesă Grogniar, care trecea drept cel mai răzbunător dintre ei.

Brutarul clătină din cap. Ce explicaţii să-i dea, după ce îi vorbise nopţi în şir, cu un urcior de vin în mână, despre setea lui de răzbunare?

— Algonde mi-a dăruit o fetiţă. Dorm amândouă la umbra stâncilor.

Celma primi lovitura în plin. Grogniar clătină din cap. Villon şi-l scuturǎ pe al lui. Mathieu era pierdut pentru ei.

— Te-ai însurat cu ea? întrebă La Malice, pragmatic.

— Nu fi prost. Fireşte că s-a-nsurat! Şi că face pe el de frică să nu i le spintecăm! Nu-i aşa că ţi-ai udat nădragii, Mathieu? Râse acru Tadam, care nu scosese o vorbă până atunci.

Şi ei se cunoşteau încă din leagăn. Mamele lor fuseseră verişoare. Amândoi le pierduseră pe când aveau cinci ani. Tadam avusese mai puţin noroc decât Mathieu. Tatăl lui, care era căruţaş, fusese ucis într-o ambuscadă. Tadam fusese luat de tâlhari şi crescuse în sălaşul lor. Vederea sângelui vărsat îl făcuse să uite tot, până şi numele primit la botez. Nu păstrase decât amintirea fustelor mamei sale adoptive, o prostituată pe care toţi o numeau Doamna, în bătaie de joc.

Refuzând să ia act de dezamăgirea lui Villon, Mathieu îi puse o mână pe umăr.

— Algonde nu ştie nimic. Ne laşi să ne vedem de drum? Dacă vrei să-ţi plătim tribut, păstrează boul şi căruţa. Eu vreau să-mi regăsesc liniştea.

— Eu am nevoie de oameni, nu de căruţe…

— Iar eu am nevoie de Algonde. Ştii asta mai bine ca oricine.

— Spada ta, hotărî Villon.

Mathieu făcu un pas înapoi.

— N-o să mai am cu ce să mă apăr dacă ne atacă alţii.

Chipul lui Villan se înăspri.

— E treaba ta. A noastră este să-i omorâm pe oamenii care trec pe drum, iar arma ta o să ne fie de folos. Dac-o s-o vrei vreodată înapoi, te va aştepta la brâul meu. Dă-o-ncoace.

Mathieu înghiţi în sec. Ceata se adunase în jurul conducătorului ei. Pe feţele lor nu se citea nici ameninţare, nici complicitate. Doar solidaritatea celor care au ales acelaşi mod de trai.

Se supuse. O rază de lună atinse lama, aruncând o sclipire. Degetele lui Villon le atinseră pe ale lui Mathieu când vru să apuce mânerul. În clipa aceea, lumina cuprinse tot tăişul armei, surprinzându-i pe amândoi.

— Dar ce…

Villon n-apucă să-şi termine vorba. Cu mâinile arse deodată de lucirea albastră care scălda în întregime spada, amândoi îi dădură drumul. Uluiţi, gata să cadă de uimire, priveau spada înconjurată de un nimb de lumină, care rămăsese suspendată în aer, la înălţimea taliei lor. Villon, superstiţios, sări în lături. Mathieu privea încremenit arma care, însufleţită, se înălţase, cu vârful în jos, până la înălţimea frunţii lui.

Cei din spatele lui Villon se retrăseseră şi ei cu prudenţă. Mathieu recunoştea lumina aceea, dar nu-i venea să creadă că Elora o putea genera de la o asemenea distanţă. Era prea micuţă ca să aibă atâta putere. Să fi fost Presine? Oricum, pierzând brusc orice control, spada căzu şi se înfipse cu vârful într-o crăpătură a stâncii care atingea dealul. Villon înghiţi în sec.

— În paza cui eşti, Mathieu de Sassenage? A lui Dumnezeu sau a diavolului?

Mathieu nu găsi niciun răspuns. Villon renunţă.

— Ia-ţi înapoi spada. Dacă aşa stau lucrurile, ţi-o las.

Aplecându-se deasupra stâncii, Mathieu încercă să-şi smulgă arma de-acolo. Nu reuşi. Se opinti şi mai tare. Dar spada nici nu se clinti. Parcă ar fi fost una cu stânca. Îşi îndreptă spatele, cu un zâmbet înciudat pe buze.

— Cineva nu vrea, pesemne, să ne batem pentru ea.

— Va veni o zi, Mathieu, când împreună, tu şi Villon, o veţi scoate din piatră. În acea zi va ploua cu sânge în jurul tău, prezise Celma cu o voce lipsită de inflexiuni.

Ceilalţi îşi făcură cruce. Deşi erau obişnuiţi cu viziunile tovarăşei lor care moştenise darul de vrăjitoare al mamei ei, erau înfricoşaţi ori de câte ori o vedeau astfel. Mathieu fusese de faţă la multe dintre transele ei. De ele depindea ritmul atacurilor asupra convoaielor mari. Dacă Celma spunea că vor învinge, se aruncau plini de curaj în luptă. Dacă începea să plângă, renunţau siguri că unul dintre ei şi-ar fi găsit moartea. Villon dădu din cap, plin de respect faţă de puterile ei.

— Ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla. Du-te acasă, Mathieu!

— Peste câteva zile voi trece din nou pe-aici, la întoarcere.

— Să-ţi fie de bine, îi răspunse tâlharul în loc de rămas-bun, înainte de a se îndepărta.

Tăcuţi şi gravi, ceilalţi îl urmară. Doar Celma, care-şi venise în fire, mai întoarse o dată capul, înainte de a se pierde în umbra copacilor. Zâmbetul ei era trist, dar îl salută ridicând braţul.

Mathieu privi în urma lor până când intrară în pădure, mai încercă o dată să-şi recupereze arma, renunţă şi se întoarse să stea de pază.

După ce se pierduseră sub frunziş, Villon se oprise. Nutrea o prietenie sinceră pentru Mathieu. Îi înţelegea şi-i respecta hotărârea şi îl apreciase. Cât timp îl avusese alături, povara acestei comunităţi alcătuite din o sută de bărbaţi, femei şi copii i se păruse lui Villon mai uşor de dus. Tâlharul nu-şi putea explica din ce motiv. Celma îi puse cu căldură mâna pe umăr.

— Răbdare, Villon! Fericirea lui de astăzi se va preface mâine în nefericire. Va avea nevoie de noi. O nevoie disperată.

Banditul îşi aşează degetele cu unghiile roase peste degetele ei murdare şi le strânse.

— O să fim aici, afirmă el. Da. Tu şi cu mine vom fi aici.

*

„*Vă declar uniţi prin sfânta legătură a căsătoriei...*“

Fraza aceasta umplea visurile lui Algonde, stârnind ecouri, amplificată de bolţile capelei. Părintele Mancier acceptase cu bunăvoinţă atât discreţia pe care o doreau, cât şi ora neobişnuită pentru celebrarea unei căsătorii. La castel, toată lumea încă mai dormea când Algonde ieşise tiptil din camera ei, urmată de maică-sa şi de Philippine. Când trecuseră pragul capelei, Mathieu şi baronul Jacques erau deja acolo, discutând cu preotul. Algonde alesese din garderoba ei o rochie moarată, tivită cu roşu, pe care o îmbrăcase fără regrete pentru ceremonie. Nu era momentul potrivit pentru fleacuri. Era de-ajuns s-o păcălească pe Marthe. Stabiliseră împreună să nu spună nimic. Să nu dea nimic de bănuit, ca să nu atragă asupra lui Mathieu primejdia unor represalii. Asta era cea mai bună soluţie. În plus, Philippine nu trebuia să se justifice faţă de

curtenii ei, pentru care pretinsa văduvie a lui Algonde era un motiv suficient de bun. Toată lumea era mulţumită.

Lui Gersende îi scăpaseră câteva lacrimi de emoţie. La fel şi lui Janisse care, mai puţin discret, îşi suflase zgomotos nasul ca să şi le oprească. La rostirea jurămintelor, Philippine se simţise tulburată, închipuindu-şi momentul când va schimba şi ea jurămintele cu Djem. Baronul, mulţumit să dreagă ceea ce stricase, îşi pusese parafa în registru ca martor. Ceremonia fusese scurtă, luminată discret de candelabrele aprinse şi de un buchet de trandafiri sălbatici, dar cei doi miri, ale căror inimi aşteptau de mult ca iubirea să le fie consfinţită, nici nu-şi doreau mai mult.

Ieşiră din capelă şi se întoarseră fiecare în odaia sa. Nici nu se punea problema ca Mathieu să doarmă alături de Algonde, dacă voiau să păstreze secretul.

A doua zi, când Philippine se dusese să-şi vadă frăţiorul, pe Claude, în apartamentul lui Sidonie, îşi exprimase ostentativ dezolarea care o cuprinsese fiindcă Algonde îl respinsese pe Mathieu. Anunţase că o va trimite pe aceasta la Sassenage pentru căsătoria mamei ei, în speranţa că ceremonia îi va trezi dorinţa de măritiş. Marthe, care era de faţă, nici nu clipise. Oare îşi închipuia că oamenii aceştia sunt prea proşti ca s-o înşele?

Algonde nu credea că aşa stau lucrurile, dar, până la proba contrară, admisese şi ea ipoteza.

Mai cu seamă că avusese o lungă discuţie cu baronul Jacques după ce toţi plecaseră, iar capela rămăsese pustie. Părintele Mancier închisese uşile grele, ca să fie sigur că nimeni nu le putea auzi vorbele.

— Trebuie să aflu ce ştii tu, Algonde, îi spusese calm baronul de Sassenage, luând-o de mâini.

Ea îi povestise tot ce se întâmplase: *„învierea”* lui Jeanne, altercaţia cu Marthe din biroul lui, alianţa făcută cu Aymar de Grolee. Jacques de Sassenage decisese să-i acorde încredere. Prin urmare, trebuia să facă şi ea acelaşi lucru. Şi i se destăinuise. Aşa cum i se destăinuise şi lui Mathieu. Pe măsură ce-o asculta, baronul simţea pe umeri povara acestei mărturisiri, a cărei adevărată miză nu şi-o închipuia.

Când Algonde tăcuse, baronul rămăsese câteva minute pe gânduri, în liniştea şi mireasma de tămâie a capelei, apoi îşi întorsese către ea chipul hotărât.

— Cu sau fără magie, vom învinge împreună. Dacă acesta trebuie să fie destinul fiicei mele, voi proteja relaţia ei cu prinţul. Şi mă voi feri din calea drăcoaicei până ce lucrurile vor fi rezolvate. Iar atunci, răzbunarea mea şi a ta, Algonde, va fi şi mai deplină.

Apoi îngenunchease în faţa ei, cu mâna pe inimă.

— Sunt la ordinele tale, domniţă.

— La ordinele mele? se înecase de uimire Algonde în faţa acestei enormităţi.

— Niciun rege din lume nu s-ar purta altfel cu o zână.

— O zână… repetase Algonde înainte de a admite că devenise cu adevărat o zână, datorită elixirului strămoşilor.

Întinsese mâna, ajutându-l să se ridice.

După doar două zile, sub privirea indiferentă a lui Marthe, se aşeza în căruţă alături de ai ei şi, în timp ce Philippine se pregătea să plece la Romans, pornea spre Sassenage cu misiunea de a-i aduce acel elixir lui Djem. N-avea să reuşească, Algonde ştia asta, dar era nerăbdătoare s-o revadă pe Presine şi să ia nişte hotărâri.

În dimineaţa aceea de 5 iunie, se trezi cu un sentiment de libertate în inimă. Marthe era departe, iar Mathieu – foarte aproape de ea.

— Nu îndrăzneam să mă mişc, îi auzi vocea lui Gersende, culcată alături, cu capul rezemat de încheietura braţului.

Algonde îi zâmbi drăgăstos. Janisse încă mai sforăia zgomotos. Între ele, Elora îşi agită braţele, cu un zâmbet până la urechi.

— Micuţa asta e tare cuminte. Nu ca tine, care începeai să zbieri de cum se apropia ora suptului.

Algonde râse la această evocare, apoi se ridică în capul oaselor şi luă copiliţa pe genunchi. De cum îşi dezveli sânul, Elora începu să sugă cu lăcomie. Gersende se aşeză şi ea lângă Algonde, cu spatele sprijinit de stâncă. În faţa lor, răsăritul acoperea cerul cu reflexe sângerii. Algonde îl căută cu privirea

pe Mathieu şi-l zări ghemuit, moţăind. Aşadar, noaptea fusese liniştită.

Pe jumătate adormite încă, se lăsară amândouă furate de spectacolul soarelui care se înălţa la orizont. Gersende oftă.

Algonde întoarse capul spre ea.

— Mă gândesc la biata Fanette, îi mărturisi mama ei.

Un văl de tristeţe acoperi inima lui Algonde. Pe seară vor ajunge la castel. Şi atunci va trebui să-i spună fetei adevărul. Algonde ştia că aceasta nu-i va ierta. Fanette îl iubea pe Mathieu la fel de mult ca ea, dacă nu şi mai mult. Îi vor sfâşia inima.

Gersende se hotărî să nu mai zăbovească. Se sprijini de o ieşitură a stâncii şi se ridică în picioare.

— Haide, zise ea, să nu ne întristăm de pe-acum. Mi-e o foame de lup.

Cu un pas hotărât, se duse să scuture umărul lui Janisse.

— Sus, logodnicule. E ora micului dejun.

Pe când acesta se ridica, plescăind din limbă cu legendara lui lăcomie, Gersende scotoci prin desaga de care Janisse nu se despărţea niciodată, ca să scoată din ea pâinea şi bucata de slănină afumată destinate mesei lor.

5

Laurent de Beaumont, senior de Saint-Quentin, ajunse în piaţa mare din Romans, mândru de titlul de paj al foarte tânărului rege Carol al Franţei, chiar la ora când Philippine se plimba pe-acolo însoţind cortegiul prinţului Djem. Îl văzu şi ea, ca toţi ceilalţi, înaintând pe esplanada rezervată, fără să bage în seamă barierele. El era călare, ei mergeau pe jos. Marie de Dreux, pe care Philippine o acceptase cu plăcere lângă ea, fu gata să leşine când îl văzu descălecând. Philibert de Montoison strâmbă din nas şi se topi în mulţimea nobililor până ce ajunse chiar alături de Philippine.

De data asta, îşi spuse ea, era o idee bună.

Pe când Djem se apropia de gradene, însoţit de baronul de Clermont, de Jacques de Sassenage, de seniorii de Chaste şi d'Uriage, care alcătuiau juriul întrecerilor, Philippine rămase în urmă, la rugămintea lui Marie, pentru ca Laurent de Beaumont să le poată remarca prezenţa.

După ce un paznic îi luă calul, acesta aruncă o privire de cuceritor asupra arenei. Chipul îi înflori de fericire pentru o clipă, când o descoperi pe Philippine cu faţa întoarsă spre el, apoi se mohorî zărindu-i escorta. Marie de Dreux. Philibert de Montoison nu se îndoi că prima vorbise despre corespondenţa lor şi că celălalt era deja pe poziţii. Cu toate acestea, se apropie. Om de onoare mai presus de orice, conta pe aceste lupte ca să cucerească inima lui Philippine. Iar dacă nu reuşea, s-ar fi însurat cu drăgălaşa Marie, după ce şi-ar fi secerat rivalul.

— Ce fericire să vă revăd în sfârşit, frumoase domniţe! exclamă el cu respect.

Se înclină, scoţându-şi pălăria împodobită cu o pană albă.

— Eu nu pot spune acelaşi lucru, messire. Ce tupeu, să pătrunzi într-o incintă în care cavalerii încă nu au acces!

Laurent de Beaumont îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Philibert de Montoison, care-i adresase cuvintele acelea şfichiuitoare.

— Iubirii nu-i pasă de bariere. Iar gărzile se înclină în faţa însemnelor regelui.

— Nu mai spune! Te împăunezi cu o strălucire uzurpată, domnule! râse Philibert care, dac-ar fi putut, ar fi sărit chiar atunci la gâtul lui.

Nu. Hotărât lucru, nu-i fusese deloc dor de chipul cuceritor şi de aerul de cocoş bătăios ale rivalului său!

Philippine izbucni într-un râs cristalin.

— Ei, văd că vă înţelegeţi la fel de bine ca înainte. Ajunge, Philibert!

Apoi îi răspunse pajului regelui la salut.

— Spuneai în scrisorile tale că eşti pe deplin sănătos. Constat cu plăcere că ţi-ai regăsit şi impertinenţa.

— De neîmblânzit la vederea unei asemenea frumuseţi.

Mane de Dreux lăsă ochii în jos, jignită. Philippine observă şi hotărî să-i dea o lecţie cavalerului. Cu cât mai repede se lămureau lucrurile, cu atât mai iute le va pieri celor doi lupi cheful să se omoare unul pe celălalt.

— Pe Marie nu mai trebuie să ţi-o prezint, ştiu cât de mult ţii la ea…

Domnul de Montoison, care nu cunoştea situaţia, jubilă.

— Aşadar, eşarfa ei ţi-o vei lega de braţ mâine?

Laurent de Beaumont se feri să dea vreun răspuns. Nu voia să lupte decât pentru Philippine, dar ar fi fost o mârlănie s-o spună.

Făcu o reverenţă în faţa lor.

— Îngăduiţi-mi, domniţelor, să mă retrag. E timpul să mă duc la grajduri. Te invit să mă urmezi, messire, dacă nu cumva ţi-ai anunţat retragerea din pricina vârstei înaintate.

Între ei era, într-adevăr, o diferenţă de douăzeci de ani.

— Ia-o înainte, că te găsesc eu, scrâşni Philibert de Montoison strângând pumnii.

Cu zâmbetul pe buze, Laurent de Beaumont se îndepărtă. Marie era livid㠄 Îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune în faţa ospitalierului.

— Nu mi-l schilodi, cavalere. Ochii tăi îmi arată că eşti pornit împotriva lui, dar…

— Ţine-ţi firea, Marie, o întrerupse cu asprime Philippine. Dacă au ceva de împărţit – lucru de care mă îndoiesc –, îşi vor rezolva diferendul în arenă, în faţa tuturor, nu-i aşa, Philibert?

Domnul de Montoison se înclină în faţa lui Marie.

— N-ai nicio grijă. N-aş vrea să te lipsesc de un bărbat ca el.

Nu mai adăugă că tatăl fetei, în care avusese neplăcuta surpriză de a-l recunoaşte pe postăvarul de la vamă, ar avea parte de ginerele pe care-l merita, încrezut şi orgolios.

Lăsându-le să-şi ia locurile alături de juriul care deja se instalase, în sunetul trompetelor, se grăbi şi el spre grajduri.

*

Bătaia tobelor care răspundea semnalelor de trompetă le dădu timp să se aşeze – Philippine între tatăl ei şi Sidonie, Marie de Dreux între părinţii ei, invitaţi de baronul de Clermont. Postăvarul, caraghios în hainele lui excesiv de brodate, arăta de parcă ar fi căzut într-o oală cu vopsea aurie. Cu glas strident, ce-i zgâria auzul lui Philippine, îşi mustră fata fiindcă îşi pusese rochia aceea sobră în locul celei strălucitoare pe care i-o recomandase. Din fericire, prezenţa prinţului Djem îi distrase domniţei atenţia de la acest personaj grosolan. Djem se afla în faţa ei, cu o treaptă mai jos, şi tocmai îi şoptea ceva domnului de Clermont. Inima i se opri pentru o clipă, un fior prelung îi străpunse şira spinării şi fu nevoită să-şi ia privirea de la prinţ, ca să nu se înroşească din cap până-n picioare.

După un nou semnal al trompetelor, un herald veni să le vorbească spectatorilor, în timp ce alţii, plasaţi la oarecare distanţă, îi repetau cuvintele ca să poată fi auzite de toţi cei aflaţi acolo.

— Ascultaţi! Ascultaţi! Gingaşe domniţe şi chipeşi seniori! În astă zi de iunie, a treia înainte de Rusalii, prinţul Djem le face ştiut cavalerilor că învingătorul acestui turnir va primi din partea lui un dar nepreţuit, care-i va fi înmânat acestuia de frumoasa Helene de Sassenage.

Lui Philippine îi scăpă un mic strigăt de uimire. În timp ce heraldul făcea acest anunţ, Djem se întoarse către ea şi-i adresă un semn elegant din cap, la care fata răspunse din reflex. Un achingiu urcă treptele, veni să se încline în faţa ei şi deschise sub ochii familiei de Sassenage un sipet sculptat. Lui Philippine i

se tăie din nou respiraţia văzând, lângă nişte diamante mici de o puritate fără egal, altele două, de un albastru translucid, admirabil şlefuite, care abia dacă i-ar fi încăput în căuşul palmei.

— Recunosc generozitatea prinţului. Este un dar demn de un rege, zise tulburat Jacques de Sassenage.

Cei din apropiere se aplecau să vadă mai bine, dar Philippine închise sipetul.

— Spune-i stăpânului tău că mă pun chezaş pentru frumuseţea acestor pietre, la fel de strălucitoare ca frumuseţea fiicei mele, căreia i le-a încredinţat, îi declară Jacques de Sassenage turcului care adusese cutia.

După ce acesta plecă, Jacques se aplecă spre ea.

— Fără îndoială că te preţuieşte mult, fata mea… Lucru care mă bucură, îi mai şopti el la ureche.

Philippine nu răspunse nimic, dar inima îi bătu mai tare. Era clar că Sidonie îi povestise totul baronului.

Tobele bătură din nou. Toate capetele se întoarseră spre incinta închisă. Cavalerii se iviră unul după altul, purtând armuri şi căşti, chemaţi în ordine alfabetică. Optzeci şi patru în total, printre care, în afară de Philibert de Montoison şi Laurent de Beaumont, se numărau Aymar de Grolee – cel mai în vârstă dintre ei, dar care nu fusese învins de nimeni în ultimul turnir, Louis, fratele lui Philippine, Philippe de la Tour-Sassenage, tatăl lui Sidonie, Guillaume de Viennois, senior d’Ambel, precum şi acel Pierre Coste, care locuia vizavi de Philippine. Amintindu-şi felul cum i-l descrisese Bonnemine, îl privi curioasă când îşi opri calul în faţa tribunei lor, cu viziera ridicată. În ciuda celor câteva riduri care-i trădau vârsta de vreo treizeci de ani, avea un chip plăcut, cu ochi vii şi lacomi. O privi îndelung. Departe de a-i răspunde, Philippine întoarse capul, spunându-şi că, la urma urmei, nu strălucea. Toţi defilară, fără ca ea să vadă măcar unul a cărei prestanţă să se compare cu a lui Djem. Nici măcar Jacques de Montbel, care fu atât de frapat de frumuseţea ei, încât ochii i se făcură cât cepele. Sidonie comentă:

— Pun rămăşag că băiatul ăsta va fi alături de noi la petrecerea din seara asta şi nu se va dezlipi de tine nicio clipă…

Jacques de Sassenage adăugă, amuzat:

— Contele d’Entremont e o partidă bună, un om neasemuit de cinstit şi drept şi, pe legea mea, de azi înainte, îndrăgostit până peste urechi de tine. Păcat că eşti logodită, fata mea…

Într-adevăr, subjugat, acesta rămăsese încremenit locului şi se urni doar când interveniră heralzii.

Aşezate lângă Sidonie, surorile Sassenage încercau să rămână drepte şi netulburate, aşa cum le recomandase aceasta şi cum făcea sora lor, dar le scăpa adesea câte o exclamaţie, pe care o înăbuşeau de îndată apăsându-şi mâinile înmănuşate pe buzele trandafirii.

După ce toţi cavalerii se aliniară în faţa judecătorilor, un cavaler purtând culorile baronului de Clermont trecu pe la fiecare cu o pălărie în mână, pentru ca sorţii să aleagă cine va ataca şi cine se va apăra. Veni rândul lui Philibert de Montoison şi al lui Laurent de Beaumont. Când heraldul anunţă că vor fi rivali, Marie de Dreux se făcu mică şi sângele îi dispăru din obraji.

*

Erau istoviţi, sfârşiţi. Janisse avea gura uscată şi nici să se mişte nu mai putea când ajunseră la corpul de gardă al castelului de la Sassenage. Se făcuse deja noapte. Nu erau aşteptaţi, dar, în câteva minute, încă înainte să intre în curtea interioară, zvonul venirii lor şi, mai ales, al prezenţei lui Algonde ajunse la urechile tuturor. Toţi ieşiră din case, iar cel dintâi fusese Jean, brutarul, îngrijorat fiindcă auzise că veniseră pe jos. Dar, după ce-şi văzu boul, şi află că nici căruţa nu era departe, însă trebuia reparată, nu se mai gândi decât la bucuria revederii. Algonde fu îmbrăţişată de toţi pe rând. Janisse mai găsi putere să le ceară mâncare şi băutură ucenicilor lui, pentru care era ca un tată. Şi, în ciuda orei târzii, cineva propuse o clacă, pentru a sărbători evenimentul.

Mathieu însă nu rămase prea mult printre ei. Fanette ieşise în prag, ca şi părinţii ei. El o zărise cel dintâi. Privirile li se întâlniseră. Prezenţa Elorei făcea inutil orice comentariu, dar el nu voia să lase lucrurile aşa. Cu un pas greu, însă hotărât, se strecură printre cei de la castel şi ajunse la căsuţa fierarului.

Fanette intrase în casă.

— Seara bună, băiete! îl întâmpină Jeannot fără supărare. În ciuda durerii fiicei sale, fusese prea apropiat de Algonde şi de Mathieu ca să nu-l bucure revederea lor.

— Nu mai am spada. Mi-a fost furată la Bâtie, îl anunţă Mathieu.

Jeannot ridică din umeri.

— Acum eşti însurat, nu?

Mathieu încuviinţă printr-un semn.

— Înseamnă că n-ai pierdut ceva care să-mi aparţină mie.

— Pot s-o văd pe Fanette?

— Dacă ea n-are nimic împotrivă…

Tânărul trecu pragul. Înăuntru, mama fetei îl seceră cu o privire sumbră. Fără comentarii. Apoi zbieră:

— Vino-ncoace, fată. Să vadă cât suferi din pricina lui.

Mathieu rămase în picioare în odaia care mirosea plăcut a ceară de mobilă. După ce slujnicele lustruiau mobila splendidă a stăpânilor, pe cârpe mai rămânea câte un pic de ceară, iar Sidonie nu le reproşase niciodată că o terminau în casele lor. Aşteptă câteva minute bune. Cunegonde se întorsese la treburile ei, ignorându-l cu dispreţ. Era pe punctul de a pleca, dar perdeaua se ridică. Fanette zăbovise cât să se spele cu apă rece pe faţă. Încercănaţi şi roşii încă, ochii îi străluceau, însă avură puterea de a-l privi drept în faţă fără să clipească.

— Sunt fericită că te-ai întors viu şi nevătămat, Mathieu.

— Trebuie să-ţi vorbesc. Îmi acorzi câteva clipe?

— Pot ieşi puţin, mamă?

— Tu ştii mai bine, răspunse aceasta fără să-i privească.

Fanette deschise uşa. Curtea era pustie, dar din cealaltă parte a donjonului, unde era brutăria, se auzeau râsete. Un fluier împrăştia câteva sunete în aerul răcoros al nopţii. Fanette porni hotărâtă în partea opusă, către şoimărie, ca în seara când Mathieu o urmărise. Când discutaseră. El o urmă la distanţă. Nici Jeannot, nici fiii lui, care stăteau în pragul fierăriei, nu încercară să-l oprească.

Fanette se rezemă cu spatele de zid şi-l aşteptă. Deşi nespus de îndurerată, era o fată curajoasă, care nu ceda în faţa obstacolelor. Mathieu se opri în faţa ei. Nu ştia cum să înceapă.

— Am iertat-o… Din cauza micuţei, zise el, uitând tot ce se pregătise să-i spună.

— Ştiai? Ştiai că purta copilul tău?

— Am aflat abia acolo. Iartă-mă, Fanette!

Ea dădu din umeri.

— Pentru ce? Doar nu m-ai minţit. În clipa când ai plecat, am ştiut că te pierd. Îţi aminteşti ce ţi-am spus în noaptea aceea? Că preferam să te văd legănându-te în spânzurătoare decât împreună cu ea…

El nu găsi niciun răspuns.

— Era adevărat. E adevărat şi acum. Îţi doresc să fii fericit, Mathieu, atât timp cât mai poţi. Fiindcă te cunosc, poate mai bine decât te cunoşti tu însuţi, şi fiindcă am văzut-o pe prigoria ta chiar acum câteva clipe. A început să semene cu o doamnă. Tu încă ai mâinile mânjite de ţărână. Va veni o zi când mă voi răzbuna…

El făcu un pas înapoi, înspăimântat de amărăciunea fetei. De luciditatea ei.

— Taci.

Ea rânji, cu ochii îngustaţi de suferinţă.

— Am să aştept ziua aceea, Mathieu, crede-mă. În singurul loc unde ştiu că te vei întoarce.

El tresări. Va cuteza Fanette să renunţe la viaţa de până acum? Ca s-o trăiască pe cea a tâlharilor? Mathieu ştia că la sălaşul lor se referea fata. De nenumărate ori îi ceruse să-i povestească despre vremea pe care o petrecuse printre ei. Îşi reproşa că-i pomenise despre Villon, prietenul lor din copilărie.

— Vei fi pierdută dacă faci nebunia asta, Fanette. Nu merit, crede-mă.

— Te cred, răspunse ea cu răceală. Dar, din nefericire pentru mine, te iubesc. Şi, spre deosebire de tine, eu nu iert. Fugi înapoi la ea, frumosule! Şi bucură-te pe săturate de ea. Data viitoare când ne vom mai vedea, voi avea poate în mână un pumnal. Ridicat asupra ta. Sau asupra ei, dacă tu nu vei fi acolo.

Înconjurată de ai săi, de mirosurile familiare ale castelului în care copilărise, Algonde ridică paharul, stând la masa improvizată sub cerul liber, în faţa brutăriei. Din bucătărie

fuseseră aduse coşuri cu mezeluri, iar Jean scosese din cuptor o ultimă şarjă de pâine.

— Fie ca Domnul să vă ţină aşa cum v-am regăsit acum! Le ură ea tuturor.

Oare de ce-şi pierduseră zilele această mireasmă, această culoare? De ce crescuse? De ce căzuse în Furon? De ce-şi urmase destinul? Cât de bine se simţea acum acasă la ea, departe de Marthe! Oare va mai regăsi vreodată lipsa de griji a ospeţelor, veselia la cântecul fluierelor? Se ivi şi Mathieu. Părea întristat. Toţi îl văzuseră ducându-se la Fanette. Şi bănuiau cam despre ce discutaseră. Algonde îşi făgădui să meargă a doua zi s-o vadă pe fată. Nu că i-ar fi putut uşura cumva chinul. Voia doar să-i spună cât de bine o înţelegea.

În seara aceasta era însetată de viaţă. Prea însetată de fericirea pe care voia s-o guste. Mathieu se aşeză pe bancă, între tatăl şi fratele lui, şi ciocni la rândul său un pahar în cinstea micuţei Elora care dormea în casa brutarului. Spera ca, până dimineaţă, Fanette să renunţe la hotărârea ei.

Şi la Sassenage, şi la Romans, ospeţele durară până în zori. Când toţi adormiră, o fată cu ochii secătuiţi de lacrimi îşi părăsi familia, ducând pe umăr o bocceluţă, iar un bărbat turnă venin de scorpion într-un urcior cu hidromel.

Amândoi erau născuţi sub semnul Scorpionului. Aveau acelaşi destin, dar în ziua aceea, la cântatul cocoşilor care le salutau fuga, încă n-o ştiau.

6

Dacă era ceva ce începuse să-i placă lui Djem, lucrul acela era paharul de hidromel cu mirodenii, pe care i-l trimitea marele prior, băut înainte de a se lăsa în braţele lui Morfeu. Protejat de degustătorul prezent indiferent de ora la care se culca în primitorul oraş Romans, unde prezenţa lui era mereu sărbătorită, pe Djem nu-l mai stăpânea teama de vreo primejdie. Nu se mai gândea decât să-şi bucure ochii privindu-i pe ai lui Philippine, admirându-i pe dansatori şi pe jongleri, şi să se desfete cu bucatele, unele mai rafinate ca altele care încărcau mesele.

În locuinţa somptuoasă, de la ieşirea din oraş, de care dispunea după bunul plac, Djem se bucura din nou de viaţă avându-i alături pe credincioşii săi Nassouh şi Anwar.

Acesta din urmă tocmai îl însoţise până în dormitor. Zorii trandafirii se iţeau prin geamuri, iar Djem, prins de bucuria acestor festivităţi care dădeau din nou culoare vieţii sale monotone, exagerase puţin cu vinul. Nu era beat, dar i se învârtea capul.

— Frate, cred că mă voi alege cu o migrenă serioasă la sculare, râse el aşezându-se greoi pe marginea patului.

— Nicio grijă, când o s-o vezi pe Helene o să-ţi treacă, profeţi Anwar, căruia drăgălăşenia surorii mai mici a lui Philippine, Isabelle, îi răpise inima.

Djem se lungi cu braţele desfăcute pe cuvertura înflorată.

— Aş vrea ca zilele acestea să nu se mai sfârşească. Întoarcerea la Rochechinard va fi un calvar.

— Ei, haide! Jacques de Sassenage ţi-a dat destul de clar de înţeles că-ţi este acum aliat. Va pleda pentru tine în faţa regelui Franţei, sunt convins de asta. Dacă monarhul va atrage Occidentul într-o nouă cruciadă, porţile Istanbulului se vor cutremura în precum odinioară cele ale Constantinopolului.

Djem oftă prelung. Nassouh şi Anwar îşi păstrau încă speranţa de a-l vedea pe tron.

— Ce-ar însemna pentru mine un regat fără ea, frate?

— Cine spune s-o părăseşti? Şi mama ta era creştină. Convinge-ţi iubita să te însoţească. Oricine vede azurul cerului aprinzându-se deasupra munţilor din strâmtoarea Dardanele este pe veci cucerit de ţara noastră, Zizim. Podoabele Orientului i se vor părea mai somptuoase, aromele – mai puternice. Va fi uluită de Cornul de Aur şi va admira palatul Topkapi. Fă aşa încât să fie a ta, frate! Dar nu aici. În afară de ea, nimic de aici nu este demn de tine.

Djem închise ochii pentru o clipă.

— E adevărat ce spui, înţeleg. Dar mă va lăsa tatăl ei s-o iau cu mine?

— El se înclină şi acum în faţa ta, care eşti prinţ. De ce te-ar refuza când vei fi sultan?

— Nu ştiu, Anwar, nu ştiu.

Se întinse şi căscă.

— Vom avea timp să ne gândim la asta mai târziu. Deocamdată nu se întrevede nimic. Ospitalierii nu vor renunţa fără luptă la recompensa pe care le-o trimite Baiazid. Înainte de a cuceri Istanbulul, ar trebui să încep să mă războiesc aici cu marele prior.

— Şi a ajuns să-ţi fie prieten, e adevărat, admise Anwar. Dar ar rămâne de partea ta dacă ar şti că vrei să i-o sufli pe Helene protejatului său?

— Ceea ce vreau eu îşi doreşte şi ea. Dragostea n-are stăpân. Guy de Blanchefort este un om drept şi bun. Sunt convins că, atunci când va veni clipa, o să fie de acord cu planurile mele.

Anwar clătină sceptic din cap.

— Nu vreau să-ţi umbresc speranţa, Zizim, şi nici să-i neg marelui prior aceste calităţi, dar, în locul tău, nu m-aş încrede…

Djem îşi întoarse spre el chipul marcat de oboseală şi de băutură.

— Aşa a fost mereu. Aşa va fi întotdeauna, frate.

Îşi strânseră reciproc mâinile, ca pe vremea când, copii fiind, întârziau împreună, după căderea nopţii, complici, în timp ce mamele lor îi căutau. Fiind hrăniţi la acelaşi sân, nu se

despărţiseră niciodată. Acest gest păstra ceva din copilăria lor şi din tainele doar de ei ştiute.

— Vrei hidromel de-al tău? întrebă Anwar care, învins şi el de oboseală, se pregătea să părăsească încăperea.

Djem şovăi o clipă, apoi scutură din cap.

— Sunt deja ameţit. Ar fi păcat de el.

Anwar se ridică, porni spre uşă, apoi se întoarse la noptiera pe care se afla carafa. Stătuse în curent de la începutul festivităţilor şi-l ustura gâtul. În timp ce un sforăit uşor arăta că Djem ajunsese pe alte tărâmuri primitoare, îşi turnă un pahar de hidromel şi-l duse la buze, privind cu plăcere somnul liniştit al prinţului, ca pe vremea când se aflau încă acolo, la Brousse, după câte o bacanală de lupi tineri.

Când inima i se strânse, mai avu timp să fie şocat. Nu şi să înţeleagă. Îl trezi brusc pe Djem, prăbuşindu-se peste el, cu ochii larg deschişi. Fulgerat.

*

Fanette a dispărut.

Algonde sări din pat drept în picioare. Mathieu încă mai dormea, respirând regulat. Algonde se frecă la ochi cu pumnii, apoi o privi pe maică-sa care, după ce-i dăduse cheile odăii blestemate ca să se poată bucura în sfârşit de noaptea nunţii, năvălise speriată înăuntru.

— Cum adică a dispărut?

— Aşa cum se dispare. A plecat de la castel. Mama ei a venit să-mi spună. E distrusă şi are convingerea că Mathieu e de vină.

— Şi Jeannot ce zice?

— A început s-o caute însoţit de băieţii lui şi de alţii care s-au oferit să-i ajute.

— Cobor, hotărî Algonde. Înainte ca Gersende să aibă timp să iasă ca s-o lase să se îmbrace, scutură cu putere umărul soţului ei. Mathieu se răsuci în aşterni, o văzu aplecată deasupra lui şi-i înlănţui mijlocul cu braţele.

— Prigoria mea, fredonă el, cu glasul şi ochii înceţoşaţi încă de somn.

Algonde îşi îndreptă spatele.

— Fanette a plecat.

— Ah. Făcu el, strâmbându-se.

Îşi lăsă braţele să cadă.

Inima lui Algonde se strânse.

— Ştii unde s-a dus, nu-i aşa?

Mathieu se scărpină în barba crescută în voie de când plecase de la Bâtie. Dacă-i spunea, ar fi însemnat să-i mărturisească lui Algonde faptul că se alăturase tâlharilor, lucru pe care nu se putuse hotărî să-l facă, în ciuda destăinuirilor ei. Fiindcă era vorba despre crime, şi mâinile îi erau mânjite de sânge. Cum nimeni nu observase dimineaţa, când porniseră la drum, că nu mai avea la el spada, nu fusese obligat să mintă.

— Răspunde-mi, Mathieu, insistă Algonde.

Răceala acuzatoare din ochii ei îl răni.

— Chiar dacă ţi-aş spune, Algonde, n-ai putea schimba nimic, E pierdută pentru toţi, iar eu – la fel, dacă părinţii ei ar găsi-o.

În mintea lui Algonde miji o bănuială. Simţi un fior pe spate, Se concentră asupra fetei. Cu chipul mânjit de praf şi brăzdat de urmele lacrimilor, Fanette îşi legase bocceluţa la brâu şi urca pe o potecuţă abruptă, ţinându-se de rădăcini.

— Pădurea de pe culmile de la Sassenage. Urcă spre pădurea de pe culmi, şopti Algonde.

Mathieu păli.

— Dar cum… cum… bâigui el.

Aţintindu-şi asupra lui ochii mari şi îndureraţi, ea îi tăie vorba:

— Se duce la tabăra lui Villon, nu-i aşa?

Mathieu rămase cu gura căscată. Pentru Algonde, asta fu de-ajuns.

— Da, se duce la ei. Cu speranţa că, într-o zi, vei face şi tu la fel. N-o pot lăsa să creadă aşa ceva. N-o pot lăsa să devină târfa lor.

Pe când îşi punea în grabă o rochie pe ea, Mathieu se scuturã.

— Ştiai. Ai ştiut asta tot timpul…şi totuşi…

Se opri în faţa lui, mişcată să-l vadă atât de ruşinat şi de neajutorat.

— Puterile mele sunt mai mari decât crezi. Dar n-am timp să-ţi povestesc amănunţit. Îmbracă-te, trebuie s-o ajungem din urmă.

— Are un avans prea mare, obiectă el.

Recunoscând acest adevăr, Algonde lăsă în jos braţele. Rămase pe gânduri câteva clipe, apoi se încălţă.

— Prin Furon. Melusine mă va ajuta.

— Nu, strigă el. Nu.

Din câţiva paşi ajunse în faţa ei şi o apucă de braţe. Tot sângele îi fugi din obraz din cauza spaimei pe care i-o trezea această perspectivă.

— Să luăm caii, o rugă el. Nu vreau să te mai întorci acolo. Niciodată! Făgăduieşte-mi asta, Algonde! Făgăduieşte-mi!

Se înfruntară o clipă din priviri, amândoi la fel de tulburaţi la gândul că ar putea fi din nou despărţiţi. Algonde cedă.

— Îţi făgăduiesc. Îmbracă-te. Eu o să plec înainte. Alătură-te grupului pe care-l conduce Jeannot. Aşa nimeni nu te va învinovăţi. Nu-ţi face griji. Am s-o aduc înapoi.

El o strânse tare la piept.

— În inima ei nu e decât răzbunare. Fereşte-te.

*

Bonnemine intrase plângând în hohote în camera lui Philippine, pe care o noapte prea scurtă şi festivă o istovise.

— Scoală-te, domniţă, ce nenorocire, da, s-a întâmplat o mare nenorocire!

Philippine deschise un ochi înceţoşat şi furios.

— O să şi se-ntâmple ţie o mare nenorocire dacă nu termini imediat cu smiorcăiala.

Camerista făcu câţiva paşi în spate, mai mult fiindcă trebuia să-şi sufle nasul decât de teamă. În penumbră se auzi un sunet ca de trompetă, apoi un tropăit în direcţia uşii de sticlă care dădea în balcon. Philippine suspină când razele soarelui îi căzură drept pe faţă. Nu, era clar că nu va putea adormi la loc.

— Ce nenorocire! O, da! Era atât de frumos şi amabil…

Philippine se rezemă cu spatele de perne. O durea capul fiindcă dormise prea puţin şi-i venea s-o strângă de gât pe toanta asta care nu înceta cu văicărelile. Se stăpâni văzând-o

atât de îndurerată şi, înainte de a găsi un dram de compătimire, se încruntă la ea.

— Dar ce-ai păţit?

— Eu una, nimic, domniţă. O, nu! Dar bietul prinţ…

Lui Philippine îi îngheţă sângele în vine. Foarte atentă acum, aşteptă ca Bonnemine să-şi mai sufle o dată nasul.

— Djem? Despre prinţul Djem vorbeşti?

— Păi, de care altul?

— Ne-am despărţit în zori şi era la fel de binedispus ca mine, o asigură domniţa.

— Da, în zori poate că era aşa, suspină Bonnemine făcându-şi cruce, dar acum…

Neliniştită, Philippine sări din pat şi o strânse cu răutate de braţe.

— Acum, ce? Ai de gând să-mi spui odată ce s-a întâmplat sau aştepţi să te bat?

Surprinsă de vehemenţa ei neaşteptată, Bonnemine începu să plângă şi mai tare.

— A fost otrăvit, asta-i. Otrăvit, cum v-am spus, un prinţ atât de mare şi nobil! Nu e drept…

Cuvintele i se pierdură în mintea lui Philippine care, răpusă de disperare, leşinase.

*

La fel de disperat era şi Djem, la căpătâiul fratelui său de lapte. Durerea lui Nassouh, care se afla alături de el, era mai discretă. Doar o tresărire a pleoapei ochiului stâng trăda sfâşierea din sufletul lui.

Un lacheu anunţă sosirea lui Guy de Blanchefort care intră în dormitorul lui Djem, transformat în cameră funerară, şi se apropie de patul unde zăcea Anwar. Carafa otrăvită dispăruse de la căpătâi, luată de unul dintre felcerii oraşului, care fusese chemat în grabă. Dar nu mai putuse decât să constate moartea prin otrăvire a pacientului. Degustătorul, somat să dea explicaţii, mărturisise că lipsise un moment, cât se dusese să-şi facă nevoile. Prinţul încă mai petrecea cu prietenii lui, domnul de Montoison şi Louis de Sassenage. Desigur că cineva profitase de lipsa lui ca să acţioneze. Dar cine? Aceasta era întrebarea. Fusese trezit şi şeful pazei, care începuse cercetările, dar nimeni

nu observase nimic. Sclavul prinţului, când îşi văzuse stăpânul urcând spre apartamentul său, se dusese la bucătărie. Carafa pregătită de paharnic era pe o tavă. Era astupată. Degustătorul era de negăsit, iar sclavul se grăbise să urce scara ca să nu-şi supere stăpânul. Prima reacţie a lui Djem fusese să-i taie gâtul, dar Blanchefort îl convinsese să mai aştepte. Pentru a-l găsi pe ucigaş era nevoie de mărturia lui şi de relatarea în amănunt a împrejurărilor. Djem îşi stăpânise dorinţa de răzbunare. Nu voise să mai vadă pe nimeni şi se închisese între pereţii odăii lui în care zăcea Anwar. Cum uşa rămăsese ferecată, iar prinţul nu ajunsese la micul dejun, zvonul se răspândise, purtând o ştire trunchiată pe care şeful pazei se ferise s-o corecteze, ca vinovatul să se bucure de isprava lui. Astfel va fi mai uşor de prins în capcană, îl asigurase el pe Guy de Blanchefort.

Marele prior se apropie de prinţ, aşezat în umbra perdelelor trase. Cu ochii închişi, Djem se ruga cu voce şoptită în limba lui.

— Iartă-mă că te tulbur, Zizim…

Djem îşi ridică privirea. Cu chipul cenuşiu, cu ochii roşii, tras la faţă, părea umbra celui care fusese. Era sfârşit de oboseală şi de durere.

— Nu mă tulburi, mare prior. Niciun prieten nu tulbură tihna sufletelor curate. Vorbeşte.

— Zvonul s-a răspândit în oraş. Jacques de Sassenage este la poartă, foarte neliniştit. Nu l-am văzut încă, dar nu cred că face parte din rândul duşmanilor tăi. N-ar trebui oare să-i spun adevărul?

Djem se încruntă. Nu vorbise cu şeful pazei, aşa încât nu înţelese la ce se referea Guy de Blanchefort.

— Ce vrei să spui?

Marele prior îi explică în câteva cuvinte despre ce era vorba, iar Djem deveni şi mai palid. Dacă baronul îl credea mort înseamnă că şi Philippine credea acelaşi lucru. N-o putea lăsa pradă disperării. Sprijinindu-se de braţele fotoliului, se ridică în picioare cu toată puterea pe care-o mai avea.

— Vreau să-l văd între patru ochi, ceru el cu atâta autoritate disperată în glas încât Blanchefort, deşi uimit, nu obiectă.

*

Algonde înainta cât de repede îi permitea vegetaţia, strângând băieţeşte iapa între genunchi ca să înfrunte mai uşor hopurile şi trecătorile înguste ale pădurii. Mathieu îi descrisese sumar drumul care ducea la tabăra tâlharilor. Ştia că Fanette va bâjbâi la întâmplare şi va începe să strige când va ajunge la văgăuni, unde sunetele erau duse mai departe de ecou. Algonde voia s-o ajungă înainte de acest punct, de unde nu mai exista întoarcere.

Simţea că era aproape. O panglică rămăsese agăţată de o creangă joasă, un petic de pânză se rupsese în mărăcini. Peste o oră, o zări chinuindu-se să străbată ferigile dese dintr-un pâlc de stejari.

— Fanette!

Fata îşi întoarse surprinsă capul. Încremeni o clipă la vederea lui Algonde, apoi îşi veni în fire. Să fi înţeles oare că aceasta voia s-o ducă acasă? Sau se temea că-i va face vreun rău? Sări pe deasupra ierburilor şi o luă la goană. Algonde sări jos de pe cal şi, fără să se gândească prea mult, se avântă în urmărirea ei.

Cu obrajii biciuiți de frunzele ramurilor joase, cu pulpele zgâriate de spini, se apropia tot mai mult de Fanette, gâfâind. Când un trunchi căzut se ivi în calea acesteia, obligând-o să se oprească o clipă ca să-şi ia avânt să sară peste el, Algonde se încordă şi-i căzu în spate ca o fiară care-şi doboară prada. Se rostogoliră amândouă la pământ, cu capetele la câteva degete de trunchi.

— N-o să mă laşi niciodată în pace? urlă Fanette, trântită la pământ, înainte de a-şi şterge furioasă cu pumnul buza crestată de un ciot al copacului.

— Nu-ţi părăseşti prietenii la nevoie, replică Algonde, aşezându-se şi ea.

Ciufulite şi mânjite de sângele care li se prelingea din zgârieturi, amândouă arătau jalnic.

Ochii lui Fanette aruncau fulgere.

— Vorbeşte în numele tău. Eu una te urăsc.

Inima lui Algonde se linişti.

— Ne cunoaştem din copilărie. N-am nicio vină că Mathieu s-a îndrăgostit de mine.

— Nu trebuia să se întoarcă! Să mă facă să sper!

Algonde ridică din umeri.

— Eşti orbită de gelozie, Fanette. Doar ai văzut şi tu că sentimentele lui nu s-au schimbat. Pe vremuri, le respectai.

— Eram nevinovată pe-atunci. Încă nu gustasem din săruturile lui.

Algonde se ridică şi-i întinse mâna.

— Să ne întoarcem. Tot satul te caută, iar părinţii tăi sunt tulburaţi. Nu poţi să dispari aşa. Să ajungi în patul tâlharilor trecând de la unul la celălalt ca o curvă. Nu e în firea ta să faci aşa ceva.

Fanette chicoti cu amărăciune.

— Crezi că mă cunoşti, dar nu ştii nimic despre mine, prigorie ce eşti! Chiar nimic.

Înşelată de amintirea fetei liniştite şi timide pe care o ştia, Algonde n-o văzu apropiindu-se. Căzându-i pumnalul din mânecă în mână, Fanette sări pe neaşteptate la ea. Algonde căzu pe spate, cu roşcata deasupra ei. N-apucă s-o împingă înainte ca lama să i se înfigă adânc în coaste. Algonde ţipă de surprindere şi de durere.

— Mori, mori, prigorie, mori şi voi fi răzbunată, începu să râdă Fanette, scoţând cuţitul ca să o mai înjunghie încă o dată chiar în inimă.

Dar râsul ei dement conteni după o clipă. Ieşind din rană, un vârtej albăstrui o ridică de pe trupul lui Algonde şi o aruncă violent la o parte. În loc să dea ortul popii, Algonde se ridică în capul oaselor, pe pământul înroşit, tuşind nestăpânit. Cu ochi ieşiţi din orbite, scuipă cheagul de sânge care n-o lăsa să respire, conştientă că puterea Strămoşilor o salvase.

În faţa acestui miracol, Fanette îşi făcu cruce. Oare era o minune dumnezeiască sau una a diavolului? Habar n-avea, dar era sigură că Algonde n-o va ierta pentru că încercase s-o omoare. Îngrozită la gândul că Algonde se va răzbuna, făcu câţiva paşi în spate, până se pierdu printre ferigile înalte. La câţiva paşi de acolo păştea calul lui Algonde. Fanette alergă spre el. Deşi nu călărise niciodată, găsi puterea de a se urca pe spinarea lui şi îl apucă de coamă, apoi îi dădu pinteni.

Când ajunse la văgăună, alunecă de pe cal, istovită şi şocată încă de ceea ce se întâmplase. Mâinile, chipul şi tot trupul ei miroseau a sânge închegat. Începu să tremure din cap până-n picioare.

Când se întoarse de la vânătoare, Villon o găsi aşa, aşezată pe marginea falezei, gata să se arunce în gol dacă se întâlnea cu Algonde din nou.

7

— Priviţi acolo! se auzi un strigăt în stânga gradenelor.

Dintr-odată, toate capetele se întoarseră spre degetul acela întins. Cei patruzeci de cavaleri intrau în piaţa mare din Romans prin străduţele din vecinătate, formând un alai impunător: cei desemnaţi să se apere conduşi de fiul baronului de Clermont, cu pene albe la coif şi eşarfe şi scuturi albastre cu trei flori de aur reprezentându-l pe regele Franţei, iar atacanţii, având-l în frunte pe Antoine de Montchenu, care purta însemnele lui Djem, cu pene şi paveze viu colorate.

Acest omagiu, plănuit înainte ca tragedia să aibă loc, fu dedicat memoriei lui Anwar, înmormântat în ziua precedentă. Bătaia tobelor încetă. Tropăitul cailor care mergeau la pas pe esplanadă răsună într-o linişte deplină. Steagurile fâlfâiau în vântul cald al acelei dimineţi de 6 iunie 1484. În picioare, în faţa acestor luptători de paradă care îşi aplecau lăncile omagiindu-l, Djem simţi cum i se strânge inima. Era atât de plin de furie, de o tristeţe inconsolabilă, încât i-ar fi putut învinge pe toţi. Da, pe toţi! Acest simulacru de bătălie pe care îi făcuse plăcere să-l prezideze îi trezea în inimă pofta de a se angaja într-o luptă adevărată, îndârjită şi sângeroasă. Ridică totuşi braţul, dând semnalul pentru începerea întrecerilor. Sunetele trompetelor se înălţară, ca şi cei o sută de porumbei eliberaţi în acelaşi timp, ale căror aripi albe se profilară pe azurul cerului. Djem simţi alături durerea lui Nassouh. Acum nu mai rămăseseră decât ei doi ca să păstreze amintirea tristei lor epopei. Lăsă braţul în jos. Cavalerii se retraseră, iar tribunele se însufleţiră. Djem se aşeză. Asista la spectacol. Spectacolul era chiar el. Cu un zâmbet îndrăzneţ, înţepenit pe buzele atât de încordate de efort că-l dureau, privi barierele deschizându-se şi cele două şiruri de câte şase bărbaţi aşezate faţă-n faţă, ameninţându-se cu lăncile.

Dacă ar fi putut s-o facă fără a-l bucura pe ucigaşul lui Anwar, ascuns undeva în mulţime, Djem ar fi început să urle.

Philippine nu reuşea să se concentreze asupra spectacolului oferit de bărbaţii care încercau, din goana calului, să-şi doboare adversarii din şa. Lângă ea, Isabelle arăta o apatie morbidă. O seară fusese de-ajuns pentru ca sora mai mică să se îndrăgostească de Anwar aşa cum se îndrăgostise Philippine de Djem. Veselia îi pierise, nimic nu mai reuşea s-o distreze. Nici lui Philippine nu-i ardea de distracţie, simţind disperarea care-l copleşise pe Djem şi temându-se de primejdia care plana asupra lui, chiar dacă de data asta ucigaşul îşi ratase ţinta. Cel mai mic zgomot neobişnuit, cel mai neînsemnat personaj care-şi ferea privirea i se păreau un pericol.

Ar fi preferat ca Djem să rămână ferecat în odaia lui, la adăpost. Dar el nu voise să schimbe nimic din programul care fusese stabilit la sosire. Acasă la el, continuaseră petrecerile. Ospeţele cu bucate alese. Dacă Philippine n-ar fi ştiut ce loc important avusese Anwar în viaţa lui, ar fi putut crede că moartea tovarăşului său nu-l afectase deloc, văzând cât de vesel şi nepăsător păruse chiar în aceeaşi seară.

— Refuz să-i dau criminalului satisfacţia de a mă vedea suferind, îi explicase el marelui prior când deschisese din nou porţile.

Nassouh încuviinţase. Vor face faţă.

Şi reuşiseră de minime.

Dar Philippine, aşezată cu un rând mai sus, simţea un ghimpe în inimă de fiecare dată când vedea umerii lui Djem gârbovindu-se uşor, fără voia lui.

Manşele se succedau. Când apărătorii, când atacanţii muşcau ţărâna. Când o auzi pe Marie de Dreux, stând în tribuna de alături, ţipând, Philippine înţelese că printre cei care tocmai intraseră în arenă se numărau Philibert de Montoison şi Laurent de Beaumont.

Acesta din urmă, în seara când sosise la Romans, venise să-i ceară un dans la petrecerea dată de Djem, iar ea îi răspunsese că trebuia să-i ceară voie logodnicului ei, domnul de Montoison Replică la care Laurent de Beaumont fusese gata să cadă pe spate.

— Cum? Dar spuneai că…

— Aşa stau lucrurile, prietene. Va trebui să te obişnuieşti cu acest gând.

Philibert de Montoison, care-i impusese domniţei compania lui, fusese încântat să vadă că Philippine îşi respecta promisiunea. Umflându-şi pieptul, aţintise o privire întunecată asupra seniorului de Saint-Quentin.

— Am asigurat-o pe domniţa Helene că nu mă voi atinge nici de un fir de păr al neînsemnatei tale persoane. Nu-mi da motive să mă dezic. Dispari de-aici!

Furios şi învins, Laurent se îndepărtase. Tânărul paj se arăta se apoi atât de prevenitor faţă de Marie, încât râsul acesteia luminase tot restul serii. Oare Laurent se împăcase cu situaţia? Philippine începu să se îndoiască de asta când îl văzu coborându-şi viziera ca să se avânte la galop, cu lancea bine strânsă sub braţ şi cu mâna încleştată pe ea ceva mai jos decât o îngăduia regulamentul. Voia să-i străpungă armura. În partea opusă, domnul de Montoison, observându-i poziţia, procedase la fel. Respirând iute, Philippine aşteptă ciocnirea. Amândoi fură zguduiţi. Lăncile se rupseră, dar niciunul din ei nu căzu. Întorcându-se într-un nor de praf la bariere, smulseră câte o nouă lance din suport. Fără să le dea vreo atenţie celorlalţi care, ridicaţi de scutierii lor sau călare, părăseau arena, se avântară într-o nouă înfruntare. Preţ o clipă, fură singuri în mijlocul esplanadei, galopând într-o tăcere întreruptă doar de copitele cailor. Se ciocniră din nou. Cu şi mai multă violenţă. Cei din tribune săriră în picioare, dându-şi brusc seama că aici era vorba despre un conflict care n-avea nicio legătură cu întrecerea. Un murmur de nelinişte se înălţă din mulţime.

De astă dată zburară amândoi prin aer seceraţi de impact şi se prăbuşiră greoi la pământ, în zornăitul armurilor. Caii îşi urmară cursa. Bărbaţii rămaseră nemişcaţi. Spectatorii fremătară. Câteva domniţe leşinară. Marie rămase în picioare, apăsându-şi vârful degetelor pe buzele decolorate.

Djem privea încruntat cele două trupuri inerte.

„*Ce bine-ar fi ca Philibert de Montoison să nu se mai ridice*“, îşi spuse, pe când scutierii se apropiau în fugă. Lângă bariere, ceilalţi luptători aşteptau nerăbdători, strunindu-şi caii.

Laurent de Beaumont fu primul pe care scutierii îl ridicară. Înălţă un braţ ca să liniştească îngrijorarea mulţimii. După ce şi domnul de Montoison făcu acelaşi lucru, publicul izbucni în aplauze şi felicită prin ovaţii îndrăzneala celor doi cavaleri, uitând de ipotetica lor duşmănie.

Dar nu însemna că erau nevătămaţi. Marie de Dreux ghici acest lucru văzând că Laurent de Beaumont se ţine cu mâna de coaste şi că Philibert de Montoison șchiopătă.

Fără ezitare, vru să-şi părăsească locul. Tatăl ei se împotrivi.

— Unde fugi? Nu-ţi ajunge că băiatul ăsta s-a dat în spectacol? Îţi interzic să faci şi tu la fel.

Marie se strâmbă. De când aflaseră despre moartea turcului, tatăl ei se purta ciudat. Privea mereu peste umăr când ieşeau din casă şi, cu o zi înainte, o anunţase că, în ciuda dorinţelor ei, hotărâse s-o mărite cu fiul unuia dintre partenerii lui.

— Nu că mi-ar fi prieten – fiindcă în afaceri nu există prietenie –, dar moralitatea lui este desăvârşită şi, când va veni clipa doar un postăvar mi-ar putea fi urmaş.

Marie fusese indignată. Refuza să-l ia pe mucosul acela plin de coşuri şi încrezut. Ea îl voia pe Laurent de Beaumont, care urma să vină să-i ceară mâna de îndată ce se sfârşea turnirul. Conan de Dreux nici nu voise să audă. Atunci, ca să-l sperie, fiica lui afirmase că se va arunca în Isere dacă o măritau cu forţa, chiar de-ar fi fost să ardă pe veci în iad din pricina asta. Impresionat de hotărârea ei, Conan de Dreux păruse învins. Apoi îşi revenise şi o privise cu tristeţe.

— Un postăvar. Trebuie să fie un postăvar. Şi cât mai repede. Nu vreau ca negoţul meu să moară odată cu mine.

Şi de atunci, orice-ar fi zis, făcut sau încercat ea, rămăsese neclintit.

— Stai jos! porunci el în vacarmul mulţimii care, aţâţată de înfruntarea dinainte, îi aclama pe luptători cu forţe noi.

Fierbând de nelinişte, Marie îl înfruntă:

— Încearcă numai să mă opreşti!

Şi, înăbuşindu-şi tot respectul şi toată iubirea pe care le avea faţă de el, îi strivi dureros cu tocul pantofului bătătura de la degetul mare al piciorului stâng. Surprins de durerea neaşteptată, Conan de Dreux îşi umflă obrajii care se înroşiseră

ca racul, îşi cuprinse instinctiv genunchiul cu mâinile şi se prăbuşi pe bancă, lângă soţia lui care nu reacţionase în niciun fel.

În timp ce Marie îşi croia drum printre spectatori fără să privească înapoi, mama ei se aplecă spre urechea postăvarului preocupat doar de durerea pe care o simţea.

— Las-o să se mărite cu cine vrea, Conan de Dreux, sau te dau pe mâna jandarmilor.

Speriat până la lobul urechii pe care nevastă-sa îl zgândărise cu tonul ei acuzator, postăvarul pufni, cu răsuflarea tăiată. Întoarse brusc spre ea o privire îngrozită.

— Ce? Cum? bâigui el, văzând-o satisfăcută de efectul produs.

Ea ăi zâmbi, cu mâinile încrucişate în poala rochiei prea sobre faţă de hainele brodate şi de bijuteriile pe care le purta soţul ei.

— Vorbeşti prin somn, Conan de Dreux. Şi asta nu face bine negoţului tău.

Înroşindu-se din nou, de ruşine acum, postăvarul se aşează mai bine pe locul lui şi, cu toate că nu-i mai păsa nici de spectacol, nici de bătătură, avu grijă ca nimeni să nu observe acest lucru.

Nici nu crezuse că-i va fi atât de uşor să toarne veninul. Să profite de absenţa degustătorului – pe care-l văzuse ieşind –, să se strecoare discret în oficiu unde nu era nimeni la ora aceea –, să ridice dopul din sticlă verzuie şi să verse veninul în carafă. O joacă de copii. Era de-ajuns să nu se gândească la cel căruia îi era destinată băutura, ci doar la genovez şi la purtarea acestuia. Adevărul era că postăvarul fusese cucerit de generozitatea omului pe care urma să-l ucidă. Rămăsese încântat de prestanţa prinţului, de amabilitatea cu care-l tratase. Când îi vorbise despre pânzeturile lui, prinţul îşi manifestase imediat dorinţa să cumpere astfel de mărfuri.

— Sunt convins, meştere postăvar, că fineţea lor nu se poate compara decât cu moliciunea pielii femeilor mele.

— Mă onorezi prea mult, prinţe Djem, se îmbujorase el.

— Ba deloc. Aşa mi-a spus baronul de Clermont, care are mult gust. N-a comandat de la tine lenjeria viitorilor miri?

— Într-adevăr, aşa este. Chiar Louise, fiica lui, m-a felicitat.

— Atunci lasă modestia asta care nu-ţi stă bine, prietene, şi, fiindcă nuanţele tale se asortează cu ale mele, ia loc lângă mine, îl poftise Djem, râzând.

De atunci, postăvarul fusese mereu în preajma lui, stârnind gelozia notabililor şi duşmănia domnului de Montoison, care-l umilise pe pod.

Conan de Dreux ştia că remuşcările îi afectaseră somnul. Doar apariţia la petrecere pentru câteva clipe a genovezului care, privindu-l ameninţător de la distanţă, îşi trecuse, ca din întâmplare, arătătorul pe sub bărbie, îi dăduse curajul să uite de ele.

Când zvonul morţii prinţului ajunsese până la el, nu simţise uşurare, ci o tristeţe profundă. La aflarea adevărului, îi pierise glasul. Nu numai că dăduse greş, dar cel care murise fusese Anwar. Acum se simţea hăituit din trei părţi. De genovez – care va dori să ia înapoi ce-i dăduse –, de comandantul pazei, care voia să-l spânzure – şi de Djem, care în cursul unei discuţii i se destăinuise că nu va lăsa justiţia locală să-l pedepsească pe ucigaş, când acesta va fi prins, ci se va ocupa personal de asta.

— Dar de ce? N-ai încredere în judecătorii noştri? cutezase să întrebe Conan.

— Vreau să sufere aşa cum sufăr eu. Mi-a luat mâna dreaptă, aşa că-i voi smulge membrele unul câte unul. Va îndura o mie de morţi pentru una singură. Una singură, care valora însă cât o armată întreagă.

Deşi era hotărât să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Conan de Dreux înghiţise în sec, alb la faţă. Înăbuşindu-şi tristeţea, Djem începuse să râdă, cuprinzându-i umerii.

— Turcii se răzbună într-un mod rafinat. Înţeleg că eşti şocat. Hai, revino-ţi! Să ne ospătăm în amintirea fratelui meu.

Conan de Dreux ridicase paharul, având grijă să nu bea prea mult, ca să nu-i scape vreo mărturisire. De atunci însă ştia că zilele îi sunt numărate.

— Un postăvar. Da. Un postăvar ar fi cea mai bună soluţie ca să-mi sporesc negoţul, repetă el în tumultul din jur.

Toţi cavalerii ieşiseră din arenă, iar heraldul anunţă că, pentru a-i departaja pe cei rămaşi în şa, a doua zi vor lupta corp la corp cu săbii tocite.

Ridică din umeri şi se ridică greoi, văzând că venise momentul plecării. Oricum, dacă adevărul ieşea la iveală, şi-ar fi pierdut clientela. Aşa că, la urma urmei, ca să-şi salveze onoarea rangului, pajul unui rege...

Privirea-i o întâlni pe cea a prinţului care se ridicase şi el în picioare. Turcul îl salută înclinându-şi capul. Îi răspunse în acelaşi fel, cu un fior îngheţat de-a lungul spinării, întrebându-se cât timp îi mai rămăsese înainte de a fi ucis în chinuri.

8

Renunţaseră la căutări după ce găsiseră bocceaua lui Fanette pe malul micului bazin, numit Cuves du Furon. Spre marea disperare a părinţilor ei, sătenii trăseseră concluzia că fata fusese luată de curent. Sinucidere? Accident? Preotul satului optă pentru a doua ipoteză, ca să-i poată oficia o slujbă.

În acea dimineaţă de 7 iunie, la slujbă asistaseră şi Algonde, şi Mathieu, cu capetele plecate şi inimile grele.

A doua zi după trista descoperire, fierarul venise să-i vadă.

— A fugit aşa cum ai făcut şi tu, Mathieu, cuprinsă de tristeţe şi de amărăciune. Fără îndoială că avea nevoie să cugete înainte de a vă ierta şi, vrând să se spele pe faţă, o fi alunecat de pe mal. Pe vremea asta, marginile sunt alunecoase.

Îşi clătinase capul mare, frământându-şi în mâini pălăria din fetru pe care şi-o scosese înainte de a vorbi cu ei. Apoi, descleştându-şi o mână de pe pălărie, o puse pe umărul lui Mathieu care, răvăşit, nu scotea un cuvânt. În bucătăria aceea pustie, unde coborâse împreună cu Algonde să-şi ia micul dejun, niciunul din ei nu ştia ce să spună, din moment ce adevărul nu putea fi spus.

— Eu ţin mult la tine, puştiule. Tu şi prigoria eraţi făcuţi unul pentru celălalt, asta se vedea clar. Nu vă duşmănesc pentru ceea ce s-a întâmplat. Dar nevasta mea şi băieţii, dimpotrivă…

— E firesc, Jeannot. De la sine înţeles.

Fierarul îl bătu uşor pe obraz. Clipind ca să-şi limpezească ochii înceţoşaţi, îi învăluise pe amândoi într-o privire afectuoasă.

— Dacă vreţi un sfat, plecaţi fără întârziere. Locul vostru nu mai este aici.

— Vom pleca imediat după căsătoria mamei cu Janisse. Ceremonia va fi foarte discretă, având în vedere nenorocirea care s-a întâmplat, îl asigurase Algonde, reţinându-şi un hohot de plâns.

Jeannot plecase târându-şi picioarele, iar micul dejun al tinerilor soţi rămăsese neatins pe masă. Algonde îşi reproşa că

se lăsase luată prin surprindere de violenţa lui Fanette şi astfel nu mai fusese în stare s-o reţină. Singura ei consolare era că descoperise puterea elixirului din trupul ei asupra vieţii. Devenise oare nemuritoare? Putea s-o creadă, ştiind cât sânge pierduse înainte ca rana să i se închidă de la sine. Nu-i povestise lui Mathieu întâmplarea. În apropiere de acel loc se afla un izvor în care-şi spălase hainele. Mai rămăseseră câteva urme, dar ea le puse pe seama unei căzături de pe cal. Animalul fugise. Se întorsese pe jos. Căutările ei nu avuseseră niciun rezultat. Asta era tot ce trebuia să afle ceilalţi. Inclusiv Mathieu. La ce bun să-l facă să se simtă şi mai vinovat? Avea şi aşa destule remuşcări.

Cum trupul lui Fanette nu fusese găsit, slujba fu sobră. Rugăciunea trecu din gură-n gură până la cei care rămăseseră dincolo de uşile capelei pline ochi. Apoi toţi se împrăştiară, întorcându-se la treburile lor. Algonde şi Mathieu se îndepărtau şi ei când, zărindu-i, fiul cel mare al fierarului îşi pierdu cumpătul. Înainte ca tatăl lui să poată interveni, se repezi la brutar şi-i sări în spate. Se rostogoliră amândoi pe jos. Fierarul nu cuteză să se amestece. Povestea asta trebuia să se rezolve între cei doi. Ca între bărbaţi. Se mulţumi să-l reţină pe mezin, care voia să ia şi el parte la bătaie.

— O să-ţi iau gâtul, mugi Bertrand, care era cu un cap mai înalt decât Mathieu.

Acesta n-avea altă soluţie decât să se apere.

Mathieu învăţase de la tâlhari cum să-şi compenseze infirmitatea. Îl înhăţă pe celălalt de guler, ridică un genunchi şi, folosindu-l ca pe o pârghie, lovi, făcându-şi atacatorul să cadă pe spate. Apoi se ridică repede, cu obrazul tumefiat. Strânse pumnii şi aşteptă ca Bertrand să revină la atac.

— Nu eu sunt de vină. Doar ştii că m-aş fi însurat cu sora ta, dacă nu era copilul! se apără el.

Adevărat sau nu, argumentul lui o izbi pe Algonde drept în inimă.

— Nu vreau să aud nimic. O să plăteşti pentru asta, mârâi Bertrand, aruncându-se cu capul aplecat şi pumnii strânşi asupra lui.

Înăbuşindu-şi dorinţa de a-i opri să se bată, Algonde făcu câţiva paşi în spate, lăsându-le loc să se încaiere din nou şi să

se tăvălească pe jos. Cum sprinteneala lui Mathieu ţinea piept forţei brutale a lui Bertrand, trecură câteva minute bune până când acesta din urmă reuşi să ajungă iarăşi deasupra şi începu să-l strângă de gât pe brutar.

Strivit sub greutatea adversarului, Mathieu horcăi, sufocându-se. De astă dată, Algonde nu mai putu rezista. Dădu să se arunce să-i despartă, dar în aceeaşi clipă interveni mama lui Fanette. Cunegonde ridică bastonul şi-i arse o lovitură zdravănă peste fund fiului ei.

— Ajunge, soi rău ce eşti! Nu ne mai trebuie încă un mort în casă.

Şi, cum el n-o asculta, îi mai trase una şi peste umeri.

— Ţi-am spus să-l laşi!

Bertrand se supuse cu părere de rău.

— Să pleci cât mai repede din Sassenage şi să nu te mai întorci niciodată, îl ameninţă el pe Mathieu, care abia-şi trăgea sufletul.

După ce se ridică în picioare, ciufulit, zgâriat, umflat şi învineţit de la lovituri, Bertrand se întoarse cu o privire plină de răutate spre Algonde.

— Iar tu, curva baronului, să nu-mi mai ieşi în cale, că de nu…

Algonde păli mai mult din pricina insultei decât a ameninţării pe care cei care se adunaseră să caşte gura la încăierare fireşte că o auziseră. Mathieu încercă să se ridice, dar gâtul lovit abia îi îngăduia să respire şi căzu greoi la loc. Însă Cunegonde se amestecă din nou, roşie la faţă de indignare. Bastonul ei se abătu nemilos pe spinarea lui Bertrand.

— …Că de nu, ce? Nicio răzbunare nu merită preţul ăsta. Dacă îndrăzneşti s-o violezi, să ştii că-ţi smulg chestia şi ţi-o bat în cuie pe poartă!

Bertrand îşi trecu mâna cu falangele înroşite de sânge peste coaste. Privirea lui înverşunată se plecă în faţa ochilor neînduplecaţi ai lui Cunegonde.

— Gata, băieţi. Onoarea lui Fanette e spălată. Nu vreau să mai o vorbă despre asta, decretă ea, salutându-i pe Mathieu şi pe Algonde cu câte un semn din cap.

După care, gârbovită din nou de durere, trecu printre cei adunaţi acolo, care se dădură la o parte din calea ei, şi se întoarse acasă, urmată de ai ei.

— Mă duc să-l caut pe preot, spuse Gersende, venind lângă Algonde, care se apropiase de Mathieu ca să vadă în ce stare era.

Într-adevăr, tânărul arăta groaznic.

— De ce, sunt pe ducă? avu el puterea să glumească.

Gersende îi întinse mâna, ajutându-l să se ridice.

— O, Doamne, nici gând! Te-a zgâlţâit puţin, şi pe bună dreptate. Dar nu trebuie să urmeze şi alte zgâlţâieli. Cu cât ne căsătorim mai repede eu şi Janisse, cu atât mai repede veţi pleca de aici. Iar tu, Algonde, du-te până la vrăjitoare şi cere-i o alifie. Arcada soţului tău sângerează şi nu vreau să-mi păteze cearşafurile la noapte.

Marie de Dreux se lăsa când pe un picior, când pe celălalt, stând în faţa cortului pătrat care-i fusese atribuit lui Laurent de Beaumont, spre care o călăuzise flamura purtând culorile lui ce fâlfâia în vânt. Îşi frământa mâinile, nehotărâtă. Inima îi striga să treacă pragul, buna-cuviinţă – să plece cât mai repede. În jur, cavalerii care intrau în corturi ca să-şi scoată armurile întârziaseră mai mult decât ar fi trebuit cu privirile asupra siluetei ei graţioase, nepăsători la chinul ce-o măcina. Cu ochii aţintiţi către perdeaua din pânză deasupra căreia trona deviza „Impavidum ferient ruinae“, fata nu-şi dădea seama că era în centrul atenţiei. Nu remarcă nici agitaţia scutierilor care duceau de colo acolo piese din armuri şi găleţi cu apă, grăbiţi să-şi cureţe stăpânii. Nu departe, rândaşii buşonau caii, în vacarmul vesel care se croi după înfruntările armate. Tatăl ei avea dreptate. Nu era un loc potrivit pentru o domniţă, îşi spuse Marie, care auzi deodată un râs vulgar. Întoarse capul şi zări mutra rotundă ca o lună plină a unui mic nobil din împrejurimi care o sorbea din ochi. În loc să se întoarcă şi să plece, grăbi pasul pe pământul umed răscolit de copitele cailor şi, fără să se anunţe, ridică perdeaua cortului.

Aşezat pe un taburet, Laurent de Beaumont oferea privirii omoplaţii lui învineţiţi de armură. Scutierul îi tampona coastele cu arnică.

— Îmi făceam griji… simţi ea nevoia să se justifice încă înainte ca seniorul de Saint-Quentin să-şi dea seama că era acolo.

Recunoscându-i vocea, se întoarse către ea. În cort domnea un miros de sulf şi sudoare, la care se adăuga cel al medicamentelor. Ea refuză să se lase incomodată de aceste miasme şi răspunse cu căldură la surâsul cu care o ferici Laurent de Beaumont.

— Sunt mişcat de atenţia ta, domniţă Marie. Mă simt bine… Lasă-ne, adăugă el adresându-se valetului.

Acesta, un tinerel cu nasul ascuţit ca un vârf de lance, o şterse imediat. Laurent se ridică, dezbrăcat până la brâu cum era.

„*Întoarce-ţi privirea*”, începu s-o sâcâie vocea conştiinţei, în timp ce inima-i bătea tot mai repede. Pe pieptul bărbatului pe care-l iubea Marie recunoscu cicatricea pe care i-o făcuse cu câteva luni mai înainte Philibert de Montoison. Simţi un nod în gât.

— Ai vrut, încă o dată, să omori pentru ea, şopti fata, ca un reproş, ca să-şi stăpânească emoţia care o cuprinsese când văzu că stofa pantalonilor tânărului nu-i putea ascunde excitarea.

Scos din minţi de o dorinţă sălbatică, de nestăpânit, exacerbată de lupta care tocmai avusese loc, nu-i răspunse, se apropie de ea şi o strânse cu foc în braţe.

Culcuşul era îngust şi auster, doar o saltea de paie ascunsă de o perdea.

De data asta nu mai era pe-acolo nicio călugăriţă care s-o facă să-şi înăbuşe flacăra simţurilor, îşi zise Marie, şovăind între regret şi uşurare. Îl lăsă s-o întindă pe saltea, respirând iute, cu degetele în părul lui tăiat drept care cădea pe umerii înroşiţi de frecarea metalului armurii.

— S-a terminat, Marie, n-o mai iubesc, o asigură el, ridicându-i fustele.

Fata fremătă la atingerea degetelor care urcau cu nerăbdare pe coapsele ei.

— Nu e…încercă ea să se apere, într-o tresărire a conștiinței, înainte de a se arcui când mâinile lui îşi atinseră ţinta.

Îşi muşcă buza de jos ca să-şi înăbuşe geamătul. Mângâind-o mai apăsat, Laurent se săltă puţin ca să se bucure de abandonul ei. Se gândi că era frumoasă. Nu chiar ca Philippine, însă genele acelea plecate pudic pentru a ascunde lacrimile de bucurie erau de preferat aroganţei trufaşe a doamnei inimii lui. Un spasm o zgudui pe domniţă, care făcu ochii mari plăcut surprinsă. Laurent nu mai aşteptă. Descheindu-şi pantalonii cu o mână, îi astupă gura cu cealaltă şi o pătrunse cu o zvâcnire a şoldurilor. Privirea lui Marie fu înecată de durere şi plăcere în acelaşi timp. Cu pântecele lipit de cel al lui Laurent de Beaumont, urmă ritmul mişcărilor de du-te-vino ale şoldurilor lui, excitată de palma aceea grea care o împiedica să ţipe, fără să vadă că o mână dădea perdeaua la o parte.

Împins în acel loc de hotărârea de a-şi readuce definitiv rivalul la raţiune, Philibert de Montoison se bucură că-l surprindă într-o situaţie compromiţătoare. Un zâmbet pervers i se întinse pe buzele subţiri. Avea să se răzbune pe înfumuratul acela. Da. Punându-i coame chiar a doua zi după căsătorie, hotărî el, în timp ce amândoi ajungeau în aceeaşi clipă la extaz, îmbrăţişaţi. După ce luă această hotărâre, se retrase discret, aranjându-şi mai bine în nădragi mădularul trezit la viaţă de spectacol.

*

Îndată ce uşa cabanei se închise în urma ei, Algonde se aruncă în braţele larg deschise ale aşa-zisei vrăjitoare.

— Bunico! şopti ea, cu chipul luminat de fericire, strângând-o pe zână la piept.

Mişcată mai mult decât s-ar fi aşteptat de spontaneitatea ei, Presine o strânse şi ea în braţe, apoi se desprinse şi o ciupi afectuos de obraji.

— Deci aşa trebuie să-ţi tratezi nepoţii ca să meriţi acest nume?

Algonde strâmbă din nas.

— De fapt, nu-i nevoie s-o faci. Lumina ta îmi este de-ajuns.

— Cu atât mai bine. Obiceiurile astea ciudate m-au stingherit întotdeauna.

Râseră împreună, regăsindu-şi complicitatea pe care depărtarea şi ultimele întâmplări o făcuseră să devină şi mai strânsă. Încă de când fata căzuse pentru prima oară în apele Furonului, gândul lui Presine îi fusese mereu alături. Nimic nu-i scăpa. Algonde ştia asta.

— În afară de bucuria de a te revedea şi de faptul că am atâtea să-ţi povestesc, îmi trebuie o alifie pentru Mathieu. S-a luat la harţă cu fratele lui Fanette, care refuză să accepte dispariţia surorii lui.

Chipul zânei deveni grav.

— Intr-adevăr, tristă poveste. Dar ne-a lămurit că puterea strămoşilor stăruie în tine.

Algonde îşi muşcă obrazul pe dinăuntru.

— Mi-e ciudă că n-am înţeles ce mult suferea Fanette. Cred că s-a simţit şi mai umilită când am apărut în faţa ei.

Presine o luă de umeri şi o conduse către o banchetă îmbrăcată în dril brodat, la câţiva paşi de patul ei.

— Nu tu eşti de vină pentru violenţa care zace în ea, Algonde. Purtarea ei n-are nicio scuză. Gândeşte-te că alta în locul tău, ar fi murit în pădure.

Algonde se aşează lângă ea.

— În copilărie, era mereu veselă, pusă pe şotii. Mathieu, Enguerrand, ea şi cu mine eram nedespărţiţi. Cum poate cineva să se schimbe atât de mult, Presine? Să mintă aşa? Eu am crezut tot timpul că-mi era prietenă, când ea, de fapt, mă ura.

Zâna ridică din umeri.

— Fiecare dintre noi are o parte întunecată. Tu ştii asta mai bine ca oricine. Fanette şi-a ales singură destinul. Mai devreme sau mai târziu, destinul ei se va întâlni din nou cu al tău. În ziua aceea vei şti la ce să te aştepţi, cum să acţionezi şi, cine ştie, să-i redai propria lumină. Deocamdată, trebuie să uiţi de ea. Ştii bine că nici la Bâtie căsătoria ta cu Mathieu nu va rămâne fără urmări. Nu ştiu cum va reacţiona Plantine când va afla.

— Acum crede că şi eu, şi Elora, suntem în puterea ei şi nu voi face nimic pentru a-i schimba această convingere până când se va naşte copilul din profeţie.

— Bine. Asta ar trebui să fie de-ajuns pentru ca Mathieu să nu păţească nimic. Totuşi, fii atentă. Nu se va da înapoi de la nimic dacă ar afla, cu ajutorul puterilor ei, că o minţi. Am să-ţi arăt câteva metode ca să eviţi acest lucru. Mi-ai adus înapoi flaconul?

Algonde îl scoase din săculeţul prins la cingătoare.

— I-ai dat prinţului Djem unul dintre cele trei flacoane?

Presine se încruntă.

— De unde ştii?

În timp ce zâna punea flaconul piramidal la locul lui şi pregătea leacul cerut, Algonde îi povesti despre furtul a cărui victimă fusese Djem.

Chipul lui Presine se întunecă, iar Algonde îşi dădu seama de gravitatea evenimentului.

— Crezi că femeia aceea, Mounia, ştia adevărul?

— Nişte bijuterii i-ar fi fost mai de folos. Dacă Houchang, care a plecat s-o caute, nu dă de ea, am să plec chiar eu s-o găsesc.

— Ştiu şi de al treilea flacon, mărturisi Algonde.

Presine dădu din cap, necăjită.

— Nu i l-aş fi dat lui Albrante, dacă aş fi putut, dar n-am avut de ales. Mai e ceva ce nu ţi-am spus, Algonde. Marthe are încă o putere, şi mai periculoasă, cea de a-i lăsa pe oameni fără memorie. Algonde se cutremură.

— În ce fel?

— Într-un fel cum nu se poate mai simplu. E de-ajuns să-şi înfigă o unghie între ochii victimei ca s-o golească de personalitate, de amintiri, adesea şi de viaţă. Şi Jeanne de Commiers a păţit-o.

— Baronul mi-a povestit.

— Din păcate, nu totul. Jeanne a avut dintotdeauna viziuni. Am înţeles prea târziu că avusese şi una legată de copilul din prezicere. N-am reuşit s-o împiedic pe Marthe să-i facă rău. I-am dat surorii Albrante elixirul, sperând ca Jeanne să supravieţuiască. Dar memoria nu i-a mai revenit. Atunci am hotărât apelez la alte mijloace. La unul îngrozitor. Jeanne îi dăduse lui Helene numele de Philippine ca s-o protejeze. Am convins-o pe Albrante să-i redea fetei adevăratul nume de

îndată ce va ajunge la vârsta măritişului, asigurând-o că aceasta fusese cea mai mare dorinţă a lui Jeanne.

— Dar de ce? întrebă Algonde, nedumerită.

— Ca s-o pun pe Jeanne în faţa pericolului. Să-i trezesc instinctul de mamă. Cred că ştie cum pot fi dejucate planurile fiicelor mele. Dacă n-ar fi aşa, de ce s-ar fi înverşunat astfel Marthe împotriva ei?

— Aşa simte şi baronul.

Chipul lui Presine se destinse.

— Haide, mai avem ceva timp în faţa noastră, iar vindecarea lui Jeanne face progrese. Să ne mulţumim cu partea bună a lucrurilor.

— Şi care ar fi aceea? se miră Algonde.

— Mă temeam că harta de sticlă e pe veci pierdută. Dar, după câte cred, e ascunsă în Egipt. Acolo unde, fără îndoială, s-a întors Mounia.

Şi, după această concluzie, îi întinse unguentul destinat lui Mathieu.

— Du-te. Eu voi pregăti ceva pentru prinţ. Nu va avea toate virtuţile elixirului Strămoşilor, dar, în cazul unei otrăvi obişnuite, îl va putea salva.

La plecare, după ce-i făgădui că se va întoarce cât mai repede, aducând-o şi pe Elora cu ea, remuşcările lui Algonde în legătură cu Fanette se potoliseră. Nu-i mai rămăsese decât sentimentul, bine înfipt în inimă, că într-o zi va trebui să plătească pentru răul pe care i-l făcuse.

9

— Întotdeauna v-am stimat şi v-am respectat pe tine şi pe Janisse. Moartea e un lucru, viaţa este altul. Durerea mea nu trebuie să oprească mersul vieţii. Trebuie să petreceţi, doamnă Gersende, şi mă voi bucura dacă o faceţi.

Şi, cum mâinile lui Cunegonde le strânseseră pe ale ei mai-mai să le zdrobească, a doua zi după slujbă, intendenta castelului de la Sassenage acceptase ca nunta ei şi a bucătarului să se desfăşoare cu toată veselia pe care şi-o doriseră. Firește, amândoi erau prea în vârstă pentru o ceremonie fastuoasă, dar tradiţionalul ospăţ de nuntă nu putea lipsi.

Bucuroşi să dea o mână de ajutor la bucătărie, în timp ce Elora gângurea în braţele unei slujnice, Algonde şi Mathieu ascultau cu sârguinţă indicaţiile bucătarilor. În afara binecuvântării baronului, Sidonie îi dăruise lui Gersende un cupon de mătase, iar croitoresele îi coseau în grabă rochia de mireasă, reţinând-o pe intendentă pe lângă ele. Cât despre jupânul Janisse, scosese din dulap costumul tatălui său. Îi era aşa de strâmt, încât nici nu putea să-şi încheie nădragii şi îşi cheltuise toate economiile ca să-şi comande o altă haină brodată. În afară de Cunegonde şi fiii săi, toţi cei de la castel se ocupau de pregătiri, având grijă să-şi stăpânească hohotele de râs şi regăsind tristeţea doliului când se aflau în preajma fierăriei.

În ajunul ceremoniei, Jeannot se înfăţişă în faţa lui Gersende şi-i ceru permisiunea de a pleca pentru câteva zile împreună cu familia de la castel. Avea la Grenoble un frate pe care nu-l mai văzuse de mult şi credea că ar fi momentul potrivit să-i facă o vizită. Şi Mathieu, şi Algonde simţiră aceeaşi înţepătură de vinovăţie în inimă când îi văzură plecând. Dar, de cum trecură de postul de pază şi ieşiră pe drumul mare, totul în jur se lumină. Un cântec din fluier se înălţă în aerul cald al zilei de 11

iunie, urcând spre cer ca o invitaţie la sărbătoare, iar bucuria acestei căsătorii umplu toate inimile din ţinut.

— Cum arăt? îşi întrebă Gersende fiica, privindu-se cu un aer sceptic în oglinda cât un stat de om pe care o aduseseră din apartamentele stăpânilor în donjon.

Algonde îşi înclină capul într-o parte, apoi în cealaltă, examinând-o din toate unghiurile ca să prelungească aşteptarea plină de nelinişte a maică-sii.

— Sunt sigură că lui Janisse o să-i vină să te mănânce.

Gersende strâmbă din nas.

— Cu siguranţă. Parc-aş fi un măr în caramel!

Adevărul era că roşul viu al materialului scotea în evidenţă formele cam prea generoase ale miresei. Algonde izbucni în râs.

— Păi, da…

Gersende îi aruncă o privire ucigătoare:

— Ţine-ţi gura, răutate ce eşti!

— Nu tu voiai părerea mea?

— Da, fiindcă speram să nu fii de acord cu mine!

Algonde râse şi mai tare, molipsind-o şi pe Gersende. Cu o lacrimă în colţul ochilor, oftă apoi adânc. Încordarea îi pieri dintr-odată.

— Hai, prigorie, împleteşte-mi frumos părul şi să ne grăbim, clopotele început deja să bată.

*

— Cât? îl întrebă Djem pe bărbatul care se afla în faţa lui, cu mâinile legate la spate, flancat de doi paznici. Cât ţi-a oferit fratele meu pentru faptele tale mârşave?

Genovezul, arestat chiar în acea dimineaţă la porţile oraşului, nu răspunse. Se mulţumi să zâmbească arogant. Djem fu cuprins de o furie nestăpânită. Pumnul lui strivi obrazul prizonierului care, dacă n-ar fi fost ţinut de braţe, s-ar fi prăbuşit pe spate. Acesta scrâşni din dinţi fără să-şi plece privirea.

— Puneţi-l în lanţuri, va fi mai vorbăreţ mâine, le porunci şeful pazei soldaţilor, înainte de a se întoarce către prinţ. Interogatoriul îl va face mai vorbăreţ, crede-mă.

— Eşti sigur de vinovăţia lui? întrebă Djem, aşezându-se pe unul dintre fotoliile elegante care mobilau odăiţa unde, în urmă cu câteva minute, jucase şah cu Guy de Blanchefort.

Marele turnir se încheiase de trei zile fără alte incidente şi fără să fie anunţat vreun câştigător, fiindcă se hotărâse că toţi luptaseră în onoarea căsătoriei lui Antoine de Montchenu cu Louise de Clermont. După ce le înmânase acestora, în numele, luptătorilor, ca dar de nuntă, caseta cu pietre preţioase, Philippine şi familia ei se întorseseră la Bâtie. Djem îl convinsese pe marele prior să mai rămână câteva zile la Romans. Şeful pazei avea nişte indicii, iar Djem ţinea să vadă cum se va sfârşi ancheta.

Acesta dădu aprobator din cap.

— După cum spuneam, valetul care ne-a dat semnalmentele şi l-a recunoscut cu certitudine. De fapt, după cum aţi putut vedea, o mutră ca a lui nu trece neobservată. A pătruns aici în seara aceea, cu toate că nu făcea parte dintre cei invitaţi, şi n-a vorbit cu nimeni. Iar tăcerea de acum, chiar dacă nu constituie în sine o mărturisire, nu are cum să pledeze în favoarea lui.

Djem îşi mângâie pumnul strivit.

— Atunci se va face dreptate.

Şeful gărzii se înclină adânc în faţa lui.

— Se va face, prinţe. În condiţiile pe care le-am stabilit.

Ieşi. Djem rămase pentru o clipă singur, apoi uşa pe care avusese grijă s-o închidă se deschise din nou, lăsându-l să intre pe Philibert de Montoison. Djem nu-l putea suferi. Când o vedea pe Philippine afişându-se împreună cu el şi dând de înţeles că se vor logodi în curând, simţea că sufletul lui, deja îndurerat de pierderea fratelui său de lapte, o ia razna.

— Genovezul nu este vinovat, îl anunţă cu răceală Philibert de Montoison care nu-l simpatiza nici el pe Djem.

Deşi cavalerul, înşelat de aparenta supunere a lui Philippine era departe de a bănui complicitatea ei cu prinţul, îi purta destulă pică acestuia cât să nu-i facă nicio concesie.

— Eşti cumva un copoi mai bun decât şeful gărzilor, dragul meu?

Philibert îl privi rânjind ironic.

— S-ar putea… Dacă ar fi ajuns cu ancheta şi în bucătărie, am fi aflat că genovezul plecase cu mult înainte ca hidromelul să fie pregătit.

Djem se încruntă.

— Nu prea ne simpatizăm unul pe celălalt. Ce interes ai în rezolvarea acestei crime?

— Ostilitatea faţă de unul dintre protejaţii tăi.

Djem se ridică. Cu toate că domnul de Montoison era un bărbat voinic, prinţul era mai înalt cu un cap.

— Să nu mă jigneşti acuzând fără probe vreo persoană apropiată mie.

— Departe de mine gândul acesta, prinţe, îl linişti Philibert de Montoison. Mă refeream de fapt la postăvarul acela cu care te-ai împrietenit cam prea repede, după părerea mea.

Chipul lui Djem apăru o expresie uimită.

— Jupânul Conan?

— Chiar el. Mi s-a părut cam nervos către sfârşitul petrecerii.

Djem izbucni în râs.

— Şi asta a fost de-ajuns ca totul să-ţi fie clar…

Ochii cavalerului se îngustară de mânie. În clipa aceea i-ar fi plăcut ca el însuşi să fi turnat otrava. Se stăpâni însă.

— Nu ştiai că acest om face comerţ cu fratele tău prin intermediul birourilor genoveze?

Lui Djem râsul îi pieri de pe buze. Văzând că i-a captat atenţia, Philibert de Montoison se umflă în pene.

— Mă angajez să-l fac să mărturisească în timp ce şeful gărzilor se va înverşuna asupra prizonierului său, deşi va fi zadarnic. Cunosc genul acesta de indivizi. Dacă ar acuza pe altcineva, n-ar face decât să-şi demonstreze complicitatea şi ar fi acuzat. Nu va vorbi.

Reprimându-şi antipatia, Djem fu de acord.

— Cum ai de gând să procedezi?

— Conan îşi iubeşte fiica mai presus de orice pe lume. Chiar în noaptea asta voi pune să fie răpită şi dusă în afara oraşului. Tatăl ei va primi un mesaj care-l va face să creadă că este mâna genovezului.

— Ce fel de mesaj?

— Dreux nu şi-a îndeplinit misiunea. A greşit ţinta. Restituirea banilor în schimbul lui Marie mi se pare un argument convingător.

— Pricep.

— Marele prior, căruia i-am mărturisit concluziile mele, mi-a acordat încrederea sa şi dreptul de a acţiona. Nu mai am nevoie decât de acordul tău pentru asta.

— Şi dacă te înşeli?

— Conan va prefera să vină să-ţi ceară ajutorul decât să se ducă singur la locul indicat.

Djem se răsuci pe călcâie şi se apropie de fereastră. Cu mâinile la spate, privi strada plină de oameni care pălăvrăgeau în drum spre biserică, apostrofându-i pe negustorii care-şi închideau dughenele.

Împotriva voinţei lui, recunoştea că acuzaţiile pe care i le adusese Philibert de Montoison postăvarului aveau temei. Simţea o înţepătură în inimă. Se ataşase de omuleţul acela exuberant. Minciuni! îşi încleştă cu mânie dinţii.

— Fă-o! Dar cu o condiţie.

— Care?

— Voi fi de faţă când îl vei confrunta.

— Este de la sine înţeles, încuviinţă încântat Philibert de Montoison, înainte de a se retrage satisfăcut.

Avea nu numai un motiv de satisfacţie, ci două. Pe lângă plăcerea de a-l umili pe jupânul Conan, spera o altfel de plăcere de la fiica lui. Laurent de Beaumont, care nu putea lipsi mult timp de lângă rege, plecase în ajun, imediat după ce fusese anunţată logodna lui cu Marie. Nu, gândi cavalerul, n-avea să aştepte nunta lor ca să se răzbune.

*

La castelul Sassenage, în capelă, doamna Gersende şi jupânul Janisse, în picioare în faţa preotului emoţionat spuseră într-un glas un „*da*“ hotărât. Capela era plină şi toţi strigară „*ura*“ când soţii schimbară o sărutare mai timidă decât le-ar fi cerut temperamentul. Gata, erau soţ şi soţie la binele şi la răul pe care le mai aveau de înfruntat în viaţa lor, din care o bună parte trecuse deja. Mathieu şi Algonde, cu inimile strânse de emoţie, îşi aşteptau rândul. Preotul, care-i ştia încă din leagăn, insistase să le binecuvânteze şi el verighetele, spunând că nu era un păcat să consfinţească şi aici o căsătorie care-i bucura pe toţi.

Înaintară, aşadar, în timp ce Gersende şi Janisse se îndepărtau. Se îmbrăcaseră în hainele de duminică şi erau mult mai tulburaţi decât fuseseră la Bâtie.

Îşi întinseră degetele împletite sub ochii binevoitori ai părintelui Vincent.

— Ceea ce Dumnezeu a legat, copiii mei, nimeni pe lume nu poate dezlega. Fiţi mereu împreună, uniţi aşa cum aţi fost până acum, încă din copilărie. Aşa cum Domnul însuşi, dându-vă credinţa şi puterea de a învinge piedicile, v-a fost alături la greu.

— A ta pe veci! repetă Algonde, privindu-şi soţul în ochi cu ochii ei verzi.

— Până ce moartea ne va despărţi! îi promise Mathieu.

Părintele Vincent îi binecuvântă făcând semnul crucii deasupra inelelor – cu un zâmbet sincer pe buze –, apoi deschise larg braţele şi începu să cânte.

*

O noapte fără lună stăpânea acum liniştitul oraş Romans, înmulţind raidurile hoţilor prin ulicioarele înguste şi dansurile lascive ale fetelor uşoare în taverne.

Întins în pat, cu fruntea şiroindu-i de sudoare, jupânul Conan trecea printr-un nou coşmar. Soţia lui nu mai dormea în aceeaşi odaie cu el. Refuzând să mai împartă patul cu un ucigaş, se mutase în camera defunctului ei fiu şi-şi regăsise acolo somnul de care nu mai avusese parte după moartea lui.

O bufniţă care-şi făcuse sălaş în pod bătu din aripi, apoi se instală, nemişcată şi vigilentă, pe o bârnă. Marie nu auzi că cineva escalada balconul ei şi împingea canatul ferestrei lăsate întredeschise. Camera ei domina curtea interioară, care era închisă de o poartă grea şi masivă, deci n-avea niciun motiv de îngrijorare. Îl visa pe Laurent.

Când simţi o mână peste buze, îşi închipui că era mâna lui, care-i înăbuşea hohotele de bucurie şi nu fu conştientă de ce se întâmplă. Chiar dacă ar fi deschis ochii, nimic nu s-ar fi schimbat. În nări îi pătrunse un miros înţepător. Căzu într-un alt somn greu, în care nu mai simţi nici tristeţe, nici bucurie.

*

La Sassenage, sub stejarul cel mare, masa întinsă fusese pe măsura poftei de mâncare a soţilor. Lingându-şi degetele unse

cu sosul fripturii, Janisse şi Gersende râseseră cât îi ţinea gura, îmbătaţi de iubire şi de vin. Cu permisiunea baronului, dăduseră cep la două butoiaşe cu vin aromat şi tăiaseră un purcel de lapte din care nu mai rămăseseră acum decât oasele, destinate supei de mâine. Flăcările înalte ale unui foc îngrădit cu un cerc din pietre jucau sub mantia stelelor în ritmul instrumentelor şi al paşilor mesenilor care dansau o farandolă.

La castel era sărbătoare.

Ţinându-se de mână, Mathieu şi Algonde, vlăguiţi de dans şi din cauza emoţiilor, se topiră în umbră ca pe vremea când, obosiţi de joaca celor mari, căutau câte un cotlon liniştit ca să observe de la distanţă şi să râdă de excesele lor. Astăzi intraseră şi ei în lumea acestora. Lipsa de griji a copilăriei pierise. Nu însă şi complicitatea lor. Se lipiră de zidul incintei, cu lucirea flăcărilor în priviri, legănaţi de muzică, ameţiţi de hidromel.

Cu ochii la focul în jurul căruia se învârteau dansatorii, Mathieu o cuprinse în braţe şi îşi lipi bărbia de gâtul ei.

— Te iubesc, îi şopti el la ureche.

În clipa aceea, o fericire deplină o cuprinse pe Algonde, dându-i senzaţia iluzorie că nu se va sfârşi niciodată.

*

Deranjată în somn de o rază de lumină, Marie se răsuci în aşternut înainte de a-şi da seama că era ceva neobişnuit. Cum astrul zilei trecea mai greu peste zidul înalt al curţii, razele lui îi scăldau destul de târziu odaia. Temându-se că a dormit prea mult, se ridică brusc, cu ochii larg deschişi şi scoase un ţipăt de surpriză la vederea domnului de Montoison, care o privea aşezat –pe un taburet în decorul necunoscut al unei încăperi sobre. Îşi trase cearşaful peste piept şi începu să tremure, speriată, neînţelegând ce se petrece.

— Linişteşte-te, dulce Marie. Nimeni nu-ţi va face vreun rău.

Neîncrezătoare, trase şi mai sus cearşaful.

— Unde mă aflu? Ce s-a întâmplat? Ce cauţi aici? îngână ea, aruncând o privire temătoare spre zidurile înalte şi boltite ale încăperii.

Nu-şi amintea nimic.

Philibert de Montoison se ridică şi se întinse.

— Toată noaptea asta lungă ţi-am vegheat somnul, drăguţo. Nu puteam risca să te las să fugi de-aici când te trezeai. Sunt prea multe interese în joc.

— Ce vrei să spui?

El se apropie. Marie se refugie în cel mai îndepărtat colţ al patului.

— Crezi că Laurent de Beaumont o să te mai vrea când va afla că tatăl tău e un asasin?

Marie îl săgetă cu o privire nedumerită.

— Tata? Un asasin? Ai înnebunit, cavalere?

— Din păcate, nu, frumoaso. Chiar în clipa asta se grăbeşte să cadă în capcana pe care am pus-o la cale. Se duce să i se predea prinţului Djem, care nu-l va ierta pentru că i-a otrăvit fratele de lapte. Peste câteva ore, va fi osândit.

Uluită, Marie îl lăsă să se aşeze lângă ea şi s-o ia de mână. Văzând lacrimile care i se prelingeau printre gene, Philibert de Montoison îi sărută mâna.

— În curând vei fi liberă. Prinţul Djem mi-a spus că-ţi va sprijini căsătoria, întrucât crima comisă de tatăl tău nu trebuie să aibă urmări asupra ta sau a mamei tale. Şi, dacă trebuie, voi pleda eu însumi pentru tine în faţa seniorului de Saint-Quentin.

— Dar ţi-a fost rival, sughiţă Marie, care începea să priceapă oroarea acestei acuzaţii pe care încă nu reuşea să o admită.

— Şi tocmai de asta îţi garantez că voi avea grijă să te ia de soţie, draga mea. În schimb, înţeleg să mă răsplăteşti aici şi acum.

Ea îl privi fără să înţeleagă. Simţea că se prăbuşeşte lumea în jurul ei. Philibert de Montoison savura văzând-o cât era de vulnerabilă.

— Crezi că un bărbat ca mine se mulţumeşte cu atât?

Înţelegând deodată că şi ea urma să fie victima acestei capcane, vru să-şi tragă mâna.

— Pleacă, lasă-mă, îl rugă.

El o strânse şi mai tare de mână.

— Hai, lasă mofturile, o să-ţi placă mai mult decât ţi-a plăcut cu Beaumont, crede-mă.

Instinctiv, dădu să-l pălmuiască. El o opri însă şi se aruncă asupra ei.

10

În loc s-o călăuzească, râsetele înăbuşite ale domnişoarelor ei de companie o enervau pe Philippine. Nu putea suferi să fie legată la ochi când se jucau de-a baba-oarba. În copilărie, se împiedicase o dată de rădăcina mai ieşită în afară a unui frasin şi se lovise cu nasul de trunchiul copacului şi faţa ei arătase oribil timp de două săptămâni. Înainta cu paşi mărunţi, cu mâinile întinse, pe când gâştele din jur se distrau pe seama ei. Bârfe, bârfe, bârfe. Nimic altceva nu le interesa. Se învârti pe loc. Grădina de lângă pavilionul de vară unde se jucau uneori piese de teatru era plină de tufe printre care fetele se strecurau după plac, păcălind-o cu foşnetul frunzelor. „*Pe aici, ba pe-acolo*“, şuşoteau ele ca s-o dezorienteze. Nu mai lipsea mult ca să-şi piardă răbdarea. Să-şi smulgă banda care-i acoperea ochii, blestemând sorţii care-o desemnaseră să joace rolul acela. Ca să le pedepsească pe tovarăşele ei tâmpite, va lăsa să-i cadă masca. Va arăta chipul tristeţii pe care-o ascundea dincolo de acel dezmăţ de jocuri şi petreceri. Toată lumea s-ar grăbi s-o întrebe ce are şi ar mărturisi ce dor îi era de Algonde şi de Djem. Ce golite de sens erau zilele pe care le petrecea în aşteptarea lor! Aşa îşi spunea în gând, deşi ştia bine că nu-şi putea descărca inima şi că şuşotelile o conduceau drept către rondul de trandafiri. Parfumul lor era tot mai puternic şi, nu peste mult timp, ghimpii se vor agăţa de rochia ei frumoasă, roşie ca macul.

Asta era. Şi de data asta va fi învinsă de gâsculiţe. Deodată încremeni locului. O adiere caldă îi aduse în nara stângă mireasmă de muşchi de pădure. Făcu un pas într-acolo, cu inima bubuindu-i în piept, căutând să-şi amintească dacă în grădină exista ceva ce ar fi putut emana mirosul acela. Puţin mai departe, în stânga, era o bancă din piatră cu porumbei sculptaţi. Grădinarul o curăţa regulat, după ce-o uda cu apă. Uitase oare s-o cureţe de muşchi? Sau, poate, mirosul venea dinspre aleea de trandafiri sălbatici mărginită de tufe de merişor? Şovăi,

adulmecă în jurul ei şi simţind respiraţia cuiva. Mişcă un picior, apoi pe celălalt, iar degetele ei întinse atinseră o piele netedă. Inima îi bătu şi mai tare. Recunoştea moliciunea aceea. Totuşi, zăbovi urmărind ovalul feţei, conturul nasului, linia genelor plecate, apoi se opri, ca în faţa unui desert apetisant, asupra buzelor coapte şi pline.

— Mă bucur că te avem din nou printre noi, domniţă Algonde! exclamă ea.

Aplauzele doamnelor de companie se împletiră cu râsul cristalin al tinerei. Banda care acoperea ochii lui Philippine fu scoasă, iar Algonde, fremătând la rându-i de bucuria revederii, se înclină cu graţie în faţa ei.

După câteva minute, lăsându-le pe celelalte să-şi continue jocul, cele două prietene trecură pe sub bolta de viţă roşie, ajungând lângă un deluşor stâncos împestriţat cu tufe de valeriană şi violete. Un bazin cu apă limpede alimentat de un izvor, împrejmuia enclava de granit. Se aşezară pe marginea pietroasă a bazinului, în spatele fâşiei de vegetaţie care le ferea de priviri, în susurul apei care le ocrotea de urechile indiscrete. La insistenţele lui Philippine, Algonde începu să-i povestească despre călătoria ei.

După ce mecanismul secret făcu stânca să se dea fără zgomot într-o parte, Marthe se opri brusc în pragul pasajului prin care voia să treacă pentru a se întoarce la castelul Bâtie, fără ca vreun sătean s-o zărească. La doi paşi de ea, dincolo de vegetaţie, vocea abia auzită a lui Algonde o făcu să se oprească din mers. De obicei, locul acela ceva mai izolat, departe de grădinile destinate jocurilor şi de răzoarele cu plante medicinale de care se îngrijea personal părintele Mancier, era pustiu. Subteranele acelea uitate de cei de la castel aveau mai multe tunele care timp de secole, o ajutaseră pe Marthe să circule prin zonă şi să-şi supravegheze victimele. Îşi amenajase chiar un adevărat bârlog într-o scobitură din peretele de stâncă. Carcerele fostei fortăreţe, închise când castelul fusese transformat, fuseseră adesea folosite de Marthe, care închidea acolo câte un slujitor sau câte un copil de care avea nevoie

pentru planurile sau experimentele ei, în timp ce rudele celor răpiţi credeau că aceştia s-au rătăcit sau au fost sfâşiaţi de lupi. În întunericul gropilor, era imposibil să-ţi dai seama câte dintre scheletele aruncate acolo erau urmele înverşunării cu care Marthe încerca să învingă blestemul aruncat asupra ei. În afară de profeţia care constituia ultima ei soluţie, cruzimea lui Marthe mai avea un nume: frica de duşmanul ei – un chip: timpul, care o măcina şi-i accentua sluţenia. Atât de mult încât, văzându-şi înfăţişarea, Marthe uita că fusese Plantine, pervertită până-n vârful unghiilor încovoiate şi negre de puterile luate de la harpia care fusese ferecată în locul ei în Aragon. Când fosta zână mai reînvia în sufletul ei distrus, ca o scânteie fără foc, simţea dezgust la gândul viciilor care-o stăpâneau, al ororii faptelor săvârşite, al chipului ei hidos. Tot felul de recipiente, prafuri, frunze, licori, excremente umpleau cazanele lui Marthe, fierbeau, se distilau în cuptoare care umpleau galeriile cu un fum opac. În timp ce deasupra ei, până-n depărtare, oamenii îşi duceau vieţile prea scurte, Marthe se străduia, şuiera, gâfâia, plângea în mijlocul acestui ecran până ce aburea toate oglinzile, care nu mai reflectau decât hotărârea-i de a elimina din sine întunericul şi blestemul. Din eşec în eşec, se resemnase, acceptându-şi transformarea ca pe un rău necesar. Un rău care, atunci când va sosi clipa, îi va da destulă putere ca s-o ucidă pe Melusine. Marthe ştia asta. Sora ei trecuse prin aceleaşi încercări cumplite. Ar fi putut ca împreună să îndepărteze blestemul mamei lor, Presine, dar Melusine considerase întotdeauna că din pricina ei, a lui Plantine, li se întâmplase nenorocirea. Fiindcă ea fusese prima care, aflând adevărul despre naşterea lor şi faptul că Elias al Scoţiei, tatăl lor, le părăsise, lipsindu-le pe toate trei de puterea şi bogăţiile sale, le convinsese că fuseseră nedreptăţite şi că mândria lor călcată în picioare cerea răzbunare. N-ar fi făcut-o niciodată dacă şi-ar fi imaginat consecinţele. Nu, niciodată. Dar zadarnic regretase, Melusine n-o iertase. Tronul Ţinuturilor de Sus nu putea fi împărţit, iar acum, Marthe îl voia. Mai mult decât orice pe lume. La fel de mult cât îl voia şi sora ei. De îndată ce Algonde îşi va îndeplini rolul care-i fusese atribuit, va începe o luptă pe viaţă şi pe moarte între cele două surori. Marthe n-avea de ales. Era o

chestiune de supravieţuire. De fapt, spera un singur lucru: după ce-şi va redobândi înfăţişarea dinainte, să-şi păstreze răceala plină de cruzime, pentru ca nicio remuşcare să nu-i întunece domnia peste regatul feeric care îi va aparţine.

Alunecând peste muşchiul umed care acoperea solul brăzdat de firicele de apă scurse din fântână, Marthe înaintă fără zgomot până când putu auzi discuţia şoptită a celor două fete aşezate cu spatele spre ea. Acum, că Algonde se întorsese, va trebui să se ocupe cât mai repede de micuţa Elora, dacă voia s-o întoarcă pe veci de partea ei.

Ascunsă de perdeaua de iederă, îşi aşternu pe chipul hidos un zâmbet cinic. Philippine pomenea numele prinţului Djem. Profeţia părea să fie pe calea cea bună.

— Când se întoarce? o întrebă îngrijorată Algonde, după ce ascultase la rândul ei istorisirea lui Philippine despre marele turnir şi despre împrejurările în care murise Anwar.

— Nu ştiu, suspină domniţa, vânturându-şi mâna ca să alunge micile gângănii sâcâitoare care-i intrau în nări când respira. Louis a rămas la Romans împreună cu el şi Philibert – la fel. Asta e unica mea consolare. Dar mă tem de tot ce-i mai rău, Algonde! Fiecare curier care soseşte de-acolo la castel îmi dă fiori. Iar dacă se întâmplă să-şi plece ochii în faţa mea, simt că leşin la gândul că vine să anunţe moartea celui pe care-l iubesc.

Algonde căută în punga prinsă la cingătoare.

— Ai dreptate, toate acestea sunt îngrijorătoare. Aşa că trebuie să-i încredinţăm urgent elixirul pe care mi l-ai cerut.

Chipul lui Philippine se lumină, dar se întunecă din nou la vederea flaconului pe care i-l întindea Algonde.

— Ăsta e? Unde este fiola în formă de piramidă în care era elixirul pe care l-ai băut tu ca să te vindeci?

— Vrăjitoarea a fost de părere că era prea neobişnuită şi uşor de recunoscut. Persoana care a furat-o o dată ar putea încerca din nou s-o fure. În sticluţa asta, licoarea va trece neobservată. Explică-i tu prinţului Djem.

Philippine se mulţumi cu această justificare şi-şi puse flaconul în buzunar. Apoi întrebă cu un aer stânjenit:

— Nu ţi-a mai vorbit şi despre altceva?

— Despre ce anume?

— Despre căsătoria mea, de pildă…

Algonde nu apucă să-i răspundă. Un foşnet de frunze dinspre grădina din care ieşiseră îi atrase atenţia. Îşi miji ochii şi surprinse sclipirea de-o clipă a unui material strălucitor. Lăsând-o singură pe Philippine, se repezi într-acolo, convinsă că una dintre tovarăşele lor le spionase.

Plecarea lui Algonde o încântă pe Marthe. Auzind despre flaconul piramidal al cărui conţinut reuşise s-o pună pe picioare pe Algonde, renunţă să se mai ascundă. Din câţiva paşi ajunse în spatele domniţei, fredonând din vârful buzelor. Imobilizată de vrajă, Philippine nu reacţionă. Doar privirea i se umplu de spaimă când Marthe se lăsă pe vine în faţa ei.

— Ce-ar fi să-mi spui mai multe despre flaconul acela piramidal, drăguţo? auzi Philippine vorbele ei undeva mult mai în adânc decât în timpane.

Neputând să scape de sub stăpânirea lui Marthe, îi povesti în grabă tot ce ştia.

Catherine de Valmont. De cum o recunoscu după rochia pe care o purta, Algonde grăbi pasul, în timp ce gândurile i se învălmăşeau în minte. Era o simplă indiscreţie din partea acestei domniţe? Aşa presupusese Algonde înainte de a o vedea fugind către grupul celorlalte fete pe care jocul le dusese în altă zonă a parcului. Nu-şi dăduse seama că era urmărită. Profitând de acest lucru, Algonde hotărî să o ia prin surprindere. Înviorată de puterea elixirului care-i curgea prin vene, reuşi cu uşurinţă să-i taie calea. Gâfâind puţin, avu timp să-şi aranjeze heninul, care alunecase de la locul lui în timpul goanei înainte de-a o vedea apărând printre două tufe. Rezemată de un gutui strâmb, Algonde îi adresă un zâmbet îmbietor.

— Eşti cam departe de prietenele tale, dragă Catherine.

Cealaltă tresări, îndoindu-se pentru o clipă de ea însăşi şi de ceea ce tocmai surprinsese. De fapt, era imposibil ca Algonde să se afle aici.

— O nevoie. Urgentă, se justifică ea fără să se oprească, roşie la faţă.

La doi paşi de acolo, în faţa lor, o boltă de viţă roşie şi de trandafiri lungă de opt picioare ducea spre esplanada castelului, Îndrăgostiţii obişnuiau să schimbe câte un sărut discret în umbra şi răcoarea bolţii. Acum nu era nimeni acolo, iar Catherine n-avea altă alegere decât s-o străbată, dacă nu voia să-şi sfâşie rochia trecând prin tufele pline de ghimpi care înconjurau bolta.

Algonde îi simţea teama. Degetele cu care-şi ţinea fusta ridicată ca să n-o târască pe jos erau crispate. Fruntea îi era uşor încreţită, iar maxilarele – încleştate. Nu era atitudinea unei persoane nevinovate. Algonde era sigură. Catherine de Valmont era o intrigantă care-şi ascunsese cu dibăcie până atunci adevărata fire. Rămânea de aflat pentru cine lucra.

Făcându-şi vânt cu palmele proptite de trunchiul copacului, Algonde sări înainte, tăindu-i calea.

Catherine îşi duse mâna la inimă şi ţipă, uimită.

— Doamne! Domniţă Algonde, vrei să mor de spaimă?

Algonde nu se lăsă impresionată de aerul ei speriat.

— Tot ce se poate, răspunse ea, apucând-o de braţ şi trăgând-o fără menajamente către boltă.

— N-ai vrea să-mi dai drumul? Mă doare, zise Catherine, încercând să se elibereze.

Algonde o strânse şi mai tare. Învinsă de forţa ei uimitoare şi de hotărârea-i neînduplecată, Catherine de Valmont ajunse după câţiva paşi sub mantia purpurie de viţă, unde nu pătrundeau privirile din afară.

— Bine, dar… ce e cu tine?

Algonde o privi cu asprime drept în faţă.

— Ajunge, Catherine! De data asta n-o să mă îndupleci şi nici n-ai să mă păcăleşti. Cui voiai să-i raportezi discuţia noastră?

— Nu pricep ce…

Apărarea ei jalnică se termină cu un strigăt de durere. Răsucindu-i braţul, Algonde o obligă să îngenuncheze pe dalele de piatră.

— Cui? insistă ea fără pic de milă.

Pe obrajii pudraţi ai fetei începură să se prelingă lacrimi.

— Îmi rupi oasele…

— Vorbeşte!

Catherine scoase un hohot de plâns. Menghina care-i strivea braţul o făcu să se clatine şi să se agaţe cu cealaltă mână de fusta celei care o tortura.

— Lui Louis de Sassenage… mărturisi ea abia respirând.

Algonde o împinse cu brutalitate. Catherine căzu. Stând pe jos, cu ţinuta răvăşită, îşi privi braţul învineţit, apoi înălţă ochii spre Algonde. Chipul ei marcat de ură şi de adevărata ei fire nu mai părea angelic. O măsură cu privirea.

— În locul tău, m-aş grăbi să plec de la castel!

Algonde se încruntă. Abia acum îşi dădea seama în ce măsură se lăsaseră înşelate, ea şi Philippine, de drăgălăşenia şi de prefăcuta gingăşie a lui Catherine, căreia îi oferiseră alături de ele cel mai bun loc ca să le spioneze. Cât de bine se prefăcuse din moment ce nu le dăduse niciodată de bănuit. Louis îşi găsise o complice remarcabilă. Luând tăcerea ei drept teamă, Catherine se ridică, îşi stăpâni durerea strângând din dinţi şi o privi în ochi, convinsă că a preluat controlul situaţiei.

— Indivizii născuţi în mocirlă, ca tine, n-au dreptul să ridice nepedepsiţi mâna asupra cuiva de neam nobil! Mă duc chiar acum la Louis, să mă plâng. Mâine, toţi câinii vor fi asmuţiţi pe urmele tale şi vei crăpa într-un şanţ, aşa cum te-ai născut!

— Nu prea cred, zise Algonde, ridicându-şi mâna spre fruntea lui Catherine.

Instinctiv, aceasta făcu un pas înapoi.

— Dă-te din drumul meu! S-a terminat cu tine, Algonde! Vine cineva.

Într-adevăr, glasuri vesele răsunau tot mai aproape, reverberate de ecoul bolţii care forma un cot în partea opusă. Algonde n-avea mult timp. Fără să-i pese de asta, mânată de instinctul de supravieţuire, care acum era mereu treaz şi prelua controlul, o privi în ochi pe Catherine. Louis nu trebuia să afle despre relaţia lui Philippine cu Djem. De asta depindea viitorul lumii. Şi, de asemenea, propriul viitor.

— Adio, domniţă de Valmont, zise ea în clipa când o rază orbitoare de lumină ţâşnea din palma ei, lovind-o pe Catherine în frunte.

Catherine deschise gura ca un peşte scos din apă, apoi se prăbuşi.

Fără umbră de remuşcare, Algonde păşi peste trupul ei şi dispăru fără zgomot, înainte ca să treacă cineva de cotitura bolţii.

11

Acum sau niciodată. Aşezată pe marginea patului, Jeanne de Commiers îşi încordă auzul. Fostul donjon care adăpostea mănăstirea Notre-Dame-des-Anges de la Saint-Just-de-Claix nu lăsa să pătrundă alte zgomote decât trosnetele pricinuite de diferenţele de temperatură dintre zi şi noapte. În castelul secular, toată lumea dormea. Se ridică, tresări la scârţâitul duşumelei sub greutatea ei nu prea mare, se încurajă cu gândul că acel sunet se pierdea printre celelalte şi-şi scoase cămaşa de noapte ca să-şi pună veşmintele de zi. Peste rochie îmbrăcă o haină de blană care avea s-o apere de aerul rece şi tăios. Nu-i va fi frig, se încurajă,, pentru a înşela fiorul neplăcut care-i trecea din când în când pe şira spinării. Gândul că fugea din locul acela, care fusese în acelaşi timp azilul şi adăpostul ei, îi frângea inima. Totuşi, n-avea de ales. Deşi îi scrisese lui Jacques multe scrisori ca să-l informeze că îşi recăpătase mare parte din memorie, soţul ei nu catadicsise nici să-i răspundă, nici să vină la ea. Sora Albrante crezuse că e bine să-i spună că Jacques, convins că era văduv, fiindcă aşa îl făcuseră ele să creadă, se însurase cu Sidonie, care-i dăruise un fiu. Oare acesta să fi fost motivul tăcerii lui? Uitarea? Vinovăţia? Jeanne refuza să creadă că Jacques n-o mai iubea. Nu putea crede nici că Sidonie, la care ţinea sincer, l-ar fi oprit să-i răspundă. Era convinsă că adevărul era altul, unul pe care încă nu-l putea desluşi.

În ajun, imediat după ce se culcase, pe când încerca să adoarmă, avusese o viziune, ca pe vremuri. Îşi revenise abia respirând, îngheţată de frică, terorizată. După aceea, toate amintirile care-i mai lipseau năvăliseră asupra ei ca un val gigantic, măturând totul în cale. Prima ei reacţie fusese să se ghemuiască în aşternut, ascunzându-şi obrazul în perne. Ca să nu mai vadă chipul hâd al diavolului aplecat peste ea, să nu mai simtă mirosul de sânge şi de hoit. Puţin câte puţin, se liniştise. Aprinsese lumânarea, încălzindu-şi mâinile la flacără, îmbărbătată de lumina ei. Ca să se vindece pe deplin, trebuia să

retrăiască tot ceea ce se întâmplase înainte de calvarul ei. Rezemată de tăblia patului, sub crucifixul care o veghea de şase ani, îşi trăsese pătura până sub bărbie, îşi cuprinsese genunchii cu braţele şi se pregătise să-şi pună ordine în minte.

1478. Noaptea solstiţiului de primăvară. Îşi sărutase copiii, întâi fetele, apoi băieţii. Odăile lor erau încălzite de câte un foc bun. Aproape adormiţi, abia dacă-i răspunseseră la sărut. Închisese uşa. Se îndreptase către apartamentul ei, unde Claudine, ultima născută, în vârstă de patru luni, dormea în leagănul aşezat la picioarele patului conjugal. Jacques avea să sosească în curând. Stând în faţa ferestrei scăldate în lumina lunii, se amuzase urmărind mişcările unei bufniţe, apoi îşi îndreptase privirile către parc. Acolo se materializase o siluetă care, cu faţa luminată de razele lunii, îşi înălţase ochii spre fereastra fiicelor ei. Era Marthe. Credincioasa însoţitoare a lui Sidonie. Sângele îi îngheţase în vine. Până în noaptea aceea crezuse că instinctul o înşela, că femeia a cărei prezenţă o neliniştea când venea la Sassenage n-avea nimic comun cu moaşa care o asistase la naşterea lui Philippine, în afară de urâţenie. Semănau bine, dar nimic nu-i dădea de bănuit. Mai cu seamă că Marthe, rezervată şi discretă, rămânea în umbră, lăsându-le pe ea şi pe Sidonie între patru ochi şi arăta o amabilitate fără cusur. Aşa încât Jeanne, care era o bună creştină, îşi reproşase adesea antipatia nemotivată faţă de Marthe. Dar asta nu schimbase nimic. În noaptea aceea, la Bâtie, neştiind că este observată, se îndreptase către o latură a zidului şi ajunsă la picioarele lui, dispăruse. Fără să mai aştepte, Jeanne se repezise să ia din sertar pumnalul lui Jacques şi străbătuse coridorul, intrând în camera fiicelor ei. Ca să nu le sperie trezindu-le din senin, se ascunsese după o perdea de lângă patul lui Philippine, strângând în palmă mânerul pumnalului. Gândurile i se învălmăşeau. Cât fusese însărcinată cu Philippine, avusese adesea viziuni oribile. Se văzuse născând un bebeluş monstruos, un copil acoperit de păr, pe care o necunoscută i-l smulgea din braţe ca să-l pună la adăpost. După o clipă, când încă nu-şi revenise după durerile facerii, moaşa cea slută venea şi o brusca, vrând să afle unde era bebeluşul, ameninţându-i întreaga familie cu flăcările iadului dacă refuza

să-i spună. Abia când moaşa o numise „Helene“ înţelesese Jeanne că în visul acela nu era ea, ci o altă femeie care-i semăna leit. Imaginile cumplite continuaseră fără răgaz. Moartea soţului ei, clădiri în flăcări, pământuri pustiite. Triumful răului.

După câteva zile, Jeanne adusese pe lume o fată pe care Jacques vru s-o boteze Helene. Ea ţipase, refuzând să lase acel destin funest să se îndeplinească, aşa cum se îndepliniseră atâtea alte viziuni pe care le avusese. Helene devenise Philippine, iar moaşa fusese gonită de la castel. Jeanne se liniştise. Răul putea fi învins prin credinţă. Iar Jeanne se rugase atât de mult! Timp de zece ani crezuse că a biruit, până în noaptea aceea de 21 martie 1478.

Când lespedea şemineului se răsuci, iar Marthe se ivi din golul întunecat şi mirosind a mucegai, lui Jeanne i se tăie răsuflarea. Acoperită de o sudoare animalică, îşi crispă degetele pe mânerul pumnalului. Când Marthe se apropie de pat, Jeanne ieşi în faţă, plină de curaj.

— N-ai să mai faci un pas, Marthe!

Surprinsă de îndrăzneala ei, Marthe se oprise.

— Eşti mai hotărâtă decât te-aş fi crezut, Jeanne. Dar n-are rost. Nu-mi poţi face nimic.

— Te înşeli, ştiu cine eşti.

Îşi duse cealaltă mână la gât şi căută cruciuliţa prinsă pe lănţişor, întinzând-o în direcţia lui Marthe.

— *Vade retro, Satana*! strigă ea tare şi limpede.

Marthe izbucni în râs.

— Cât de proastă eşti! Până şi diavolul tău s-ar teme de mine. Hai, dă-te la o parte! Vreau doar să mă asigur că fiica ta este cu adevărat cea pe care o caut. N-o să-i fac niciun rău. Şi nici ţie.

— Minţi! Copilul îl vrei. Copilul păros. Dar ştiu eu cum să te împiedic.

Marthe tresări.

— Cum…

Inspiră profund şi, brusc, Jeanne îşi pierdu controlul. Pumnalul îi căzu din mână. Zgomotul o făcu pe Philippine să deschidă ochii.

— Mamă? făcu ea, speriată la vederea siluetei care se profila în întuneric.

Jeanne vru să-i răspundă, dar niciun sunet nu-i ieşi de pe buze. Atunci Philippine scoase un urlet. Marthe dădu înapoi şi dispăru prin pasajul care se închise în urma ei, exact când lumina unei lumânări se ivi în beznă. În faţa slujnicei care intrase, Jeanne îşi reveni. Nu voia să-l alarmeze pe Jacques. Nu avea dovezi. Singurul lucru pe care-l făcu fu s-o izoleze pe Philippine la ultimul etaj al unui turn, după ce se asigură că zidurile acestuia nu aveau niciun gol. Philippine nu se supără, dimpotrivă. Avea aproape zece ani şi-şi dorea un apartament numai pentru ea şi camerista ei. Deoarece în fiecare seară camerista încuia uşa, Jeanne ar fi trebuit să doarmă liniştită. Dar nu se întâmplă aşa. Imagini de coşmar o chinuiau în continuare, istovind-o, până ce avu o viziune diferită de celelalte. Un vis în care ea, Jeanne de Commiers, avea de jucat un rol ca să-i salveze pe ei. De aceea, se grăbise în dimineaţa următoare să plece la mănăstirea Saint-Just, deşi era sigură că Marthe pândea orice ocazie. Dar era convinsă că atât fiola cu apă sfinţită pe care o purta la gât, cât şi escorta ei puteau să o apere de primejdie. Nici una, nici cealaltă însă nu reuşiseră să împiedice nenorocirea. Şi, împotriva oricăror aşteptări, sora Albrante îi redase lui Philippine numele de Helene. Aşa că Jeanne nu mai avea de ales.

În ziua aceea, 16 iunie 1484, trebuia să-şi facă apariţia ca să-i salveze pe ai ei.

„*Haide*, îşi spuse ea luând cu hotărâre sfeşnicul în mână. *După câte spunea sora Albrante în legătură cu Philippine, încă nu e prea târziu. A venit vremea să le destăinuieşti lui Jacques şi lui Sidonie ceea ce ştii. A venit vremea să verificăm dacă viziunea ta de atunci este adevărată.*"

Deschise fără să mai aştepte uşa grea care o izolase atâţia ani de lumea de dinafară şi ieşi pe palierul cufundat în beznă. Îşi trase gluga mantiei peste obraz şi coborî în linişte scările.

Marthe era agitată. Ceea ce-i spusese Philippine despre puterile uimitoare a fiolelor piramidale îi amintise imediat de povestea Ţinuturilor de Sus. Ştia, ca şi Melusine, că flacoanele şi masa din sticlă fuseseră furate şi că în cetatea albă nu se mai

putea pătrunde decât prin poarta din Avalon. Faptul că Presine găsise flacoanele şi o salvase pe Algonde cu elixirul vieţii de efectele malefice ale poţiunii pe care i-o administrase şi, ca urmare, Algonde nu mai era sub influenţa ei. Pe de altă parte, îi cunoştea mama destul de bine ca să ştie că relicvele acelea aveau o importanţă capitală pentru ea. Rămânea să mai afle şi motivul. Marthe era sigură că va reuşi. Aflase că mama ei se ascundea sub masca vrăjitoarei de la Sassenage, ceea ce era încă o informaţie preţioasă. Se întâmplă adesea să nu observi un lucru aflat chiar sub ochii tăi. Trebuia să recunoască abilitatea mamei ei care o păcălise în felul acesta. Marthe nu sesizase niciodată aura magică a lui Presine. Altă dovadă că zâna îşi sporise puterile magice. Era, aşadar, mai periculoasă şi mai vicleană decât crezuse. Dar nu conta, pentru că Marthe avea acum un avantaj. Cunoştea planul lor de a i se împotrivi. Philippine îi spusese că unul dintre flacoanele piramidale se afla la Saint-Just-de-Claix, în păstrarea surorii Albrante. Marthe începea să înţeleagă de ce supravieţuise Jeanne de Commiers şi cum de-şi recăpătase memoria, aşa cum spunea în scrisorile pe care i le interceptase. Era clar că Albrante îi administrase elixirul Strămoşilor.

— Muritori amărâţi, oftă ea, acţionând mecanismul ce deschidea pasajul din şemineul odăii ei, care fusese pe vremuri dormitorul fetelor lui Jeanne.

Nu puteau rămâne la locul lor? Încrezuţi şi neînsemnaţi. Coborî scara cu miasme de putreziciune. Ba nu. De fapt, era bine aşa. Să fie rebeli, să se înfurie, să se ridice împotriva ei şi s-o sfideze. Era singura distracţie pe care i-o oferea lumea asta nesuferită.

Scăldată în umbra impunătorului donjon pătrat, Jeanne se strecură pe lângă faţadă ca să ajungă la capelă. În 1478, în noaptea dinaintea agresiunii a cărei victimă fusese, văzuse în vis deschizându-se o lespede de mormânt pe care era sculptată un portret înfăţişând o doamnă cu o coroană pe frunte şi cu mâinile încrucişate pe piept. Se întrebase îndelung oare de unde o cunoştea. Dimineaţa, găsise răspunsul. O văzuse la mănăstirea Notre-Dame-des-Anges de la Saint-Just-de-Claix. Era

regina Ungariei. O legendă spunea că de la vechea fortăreaţă regală porneau o serie de tuneluri subterane care o legau de castelul de la Rochechinard, de la Bâtie şi de la Saint-Laurent-en-Rozans. Mulţi le căutaseră. Dar nu le găsise nimeni. Ţinutul nu mai era ameninţat de invadatori, iar aceste pasaje căzuseră în uitare până la dispariţie. În timpul renovării castelului de la Bâtie, Jacques dăduse peste câteva intrări, dar nu se aventurase prin pasaje care se puteau surpa sau era deja astupate. Oamenii îşi pierd din temeritate atunci când nevoia nu-i obligă, îşi spusese el, ridicând din umeri. În faţa intrării deschise aşezase pe perete o tapiserie d'Aubusson. O doamnă cu licornă. Podoabă somptuoasă pentru sala de muzică.

Jeanne nu se îndoi nicio clipă că va putea să se orienteze, visul premonitoriu îi juca în faţa ochilor ca o stea călăuzitoare. Se simţea în stare să înfrunte toate primejdiile. Va trece pe sub ziduri şi va ajunge pe pământurile ei. Acolo îl va regăsi pe Jacques. Culcat lângă Sidonie, fireşte, îşi spuse ea, ocolind spaţiul rezervat corului. Cu o strângere de inimă, pe care o goni plimbând sfeşnicul pe deasupra mormântului ascuns sub una dintre lespezile de pe sol, căută ieşitura care făcea trapa să se deschidă. O apăsă, gândindu-se că avea nişte lucruri mai importante de făcut decât să-şi dea frâu liber geloziei faţă de Sidonie şi începu să coboare scările aflate acolo spre cavou.

Marthe n-avea nevoie de lumină ca să se orienteze. Vederea ei nocturnă era perfectă. Cât despre diferitele tuneluri care străbăteau subsolul, avusese destul timp să le viziteze pe toate, să le afle capcanele şi ieşirile. Niciunul dintre castelele aflate în împrejurimi nu mai avea secrete pentru ea. Înainta cu paşi siguri. La prima intersecţie, sub bolta de granit prin ale cărei şănţuleţe săpate de timp se prelingeau picături fine de apă, o luă la dreapta, înspre Saint-Just-de-Claix, împingând cu vârful pantofului un şobolan mort, căzut în mijlocul pasajului îngust şi sinuos.

Concentrată asupra drumului pe care-l străbătea, Jeanne pierduse noţiunea timpului scurs. O leghe şi jumătate despărţea mănăstirea de castelul de la Bâtie. După ieşirea din cripta în

care se odihnea regina Beatrix în sicriul ei, tunelul devenise strâmt, cu tavanul aproape de creştetul ei, întortocheat, atât de urât mirositor încât Jeanne îşi pusese batista la nas ca să filtreze aerul încărcat de miasme. Nu văzu însă nicio intersecţie. Ca să înşele neliniştea pe care i-o trezea, în ciuda hotărârilor ei, izolarea acelui loc, murmura imnuri religioase, având grijă ca feştila lumânării să nu se înece în ceara topită. Uneori, lumina pâlpâitoare descoperea în zidul de piatră firide pline cu oseminte şi excrescenţe ascunse în umbră, la vederea cărora înghiţea în sec şi grăbea pasul, ironizându-se, după ce trecea de ele, pentru temerile ei. Era singură. Singură. Şi n-avea de ce să-i fie frică. Puţin câte puţin se linişti şi, în ciuda oboselii care o cuprinsese, îndrăzneala îi spori. Avea să-şi revadă copiii, să-şi aplece asupra chipurilor lor adormite privirea nerăbdătoare să le descopere după atâţia ani. Un zâmbet senin îi lumină faţa. Până când deslușI un ecou undeva departe, în faţa ei. Crezu o clipă că, din pricina oboselii, imaginaţia îi juca feste. După câţiva paşi, se opri şi ascultă cu atenţie. Inima ei îşi accelera bătăile. Nu. Nu i se părea. Cineva se apropia, vrând, desigur, să ajungă la capela de unde plecase ea. Ce căuta acolo? Îşi muşcă buzele, înăbuşindu-şi reacţia. Marthe. Nu putea fi altcineva. Venea s-o ucidă. Pentru o lume de secundă, fu pe punctul de a se întoarce din drum şi de a goni înapoi cât o ţineau picioarele. Dar privirea ei întâlni un stâlp din piatră, a cărui umbră cădea peste una dintre firidele pe lângă care tocmai trecuse. Paşii se apropiau, deşi nicio rază de lumină nu străpungea întunericul. Condusă de instinct, Jeanne se repezi spre umbra firidei, stinse lumânarea şi se ghemui, respirând atât de greu încât crezu pentru o clipă că va muri acolo, asfixiată.

Atentă la drumul pe care-l străbătea cu paşi repezi, Marthe trecu de ea fără s-o observe. Cel puţin aşa crezu Jeanne. Dar mirosul fin al harpiei percepuse ceva neobişnuit în locul acela. Un iz de sulf, care abia dacă reuşea să-l ascundă pe cel de carne omenească, atât de uşor de recunoscut.

Jeanne aşteptă să se stingă zgomotul paşilor, apoi îşi scoase încălţările. Îşi pipăi din reflex săculeţul agăţat la brâu. Ca să

verifice încă o dată – deşi o făcuse şi înainte de plecare – că amnarul, iasca şi cele două lumânări de rezervă erau acolo. „*Mai departe*”, îşi spuse, ieşind din ascunzătoare. Va aprinde o lumânare când va ajunge mai încolo. Pipăind cu palma peretele, porni cât putea de repede, până când începu să alerge, fără să-i pese de colţurile de piatră care-i răneau degetele. Nu se mai gândea decât la un singur lucru. Să ajungă la ai ei.

Nemişcată în tunel, cu simţurile la pândă, Marthe ezită câteva clipe înainte de a-şi continua drumul. Oricine ar fi fost cel sau cea – care fugea, nu reprezenta o primejdie pentru ea şi i-ar fi fost uşor să-l găsească. Dar era aproape de ţintă. Se avântă cu iuţeală, după câteva minute, ajunse la cripta subterană, traversă capela, apoi curtea castelului şi intră în infirmerie fără să fie remarcată de cineva.

Sora Albrante n-ar fi putut spune ce anume o trezise din somn. Cum niciun bolnav nu era internat acolo, petrecea nopţi liniştite care, pe măsură ce înainta în vârstă, se prelungeau spre orele diverselor slujbe religioase. Se ridică în aşternut, cu inima strânsă, ceea ce nu i se întâmpla prea des, până când fu sigură că în odaia alăturată cineva umbla la retortele ei.

— Ei, nu! mormăi ea, ridicându-se în grabă din pat.

Îşi strecură picioarele în pantofi, aprinse lumânarea şi-şi puse un şal peste cămaşa de noapte. Cine era persoana care se credea destul de pricepută, ca să se lipsească de serviciile ei? Oare se ştia că un leac putea şi să ucidă, nu doar să vindece? Hotărâtă să-i tragă un perdaf zdravăn acelei persoane nechibzuite, pătrunse în coridorul îngust şi se îndreptă repede către uşa întredeschisă.

— Aş vrea să ştiu şi eu…începu ea, împingând cu mânie canatul.

Vorbele îi pieriră pe buze. În lumina pâlpâitoare a lumânării, harpia se întorsese cu faţa spre ea. Albrante făcu un pas înapoi, înspăimântată şi uluită la vederea sluţeniei aceleia diavoleşti. Ochii ei holbaţi de surprindere zăriră flaconul piramidal pe care Marthe îl scosese din cufăr şi îl ţinea în ghearele ei negre şi încovoiate.

— Dă-te din drumul meu, soră! îi aruncă Marthe cu dispreţ, băgând obiectul în buzunar.

Lui Albrante i se urcă sângele la cap. Habar n-avea ce se petrece, dar o tresărire de curaj o îndemna să ia înapoi elixirul atât de preţios pentru ea, Philippine şi Jeanne. Schiţând repede semnul crucii ca să-şi asigure protecţia divină, scutură din cap, cu o hotărâre la fel de îndârjită ca a intrusei.

— Numai după ce pui la loc flaconul acela.

— N-am timp de palavre, mârâi Marthe, năpustindu-se asupra ei.

Deşi era îngrozită, sora Albrante se prinse cu mâna liberă de tocul ca să n-o lase să treacă.

— N-o să ieşi! se încăpăţână ea.

O undă de furie străbătu ochii lipsiţi de suflet ai lui Marthe, iar dosul palmei ei fu luminat de raza timidă a lumânării.

Ultimul gând al lui Albrante zbură spre Philippine, în timp ce inima ei care încă mai palpita, smulsă din piept, stropea cu sânge borcanele aflate pe masa de alături.

Jeanne nu-şi mai simţea picioarele. Istovită, abia respirând, se opri din goană şi se rezemă de perete. Lumânarea pe care o aprinsese şi o pusese în sfeşnic răspândea o lumină liniştitoare. În jur domnea liniştea. Nimeni n-o mai putea ajunge din urmă. Şi asta însemna oare că era salvată? În faţa ei se deschideau două tuneluri. Care dintre ele ducea la Bâtie? Oare nu întâlnise în timp ce fugea, fără să-şi dea seama, şi alte răscruci de drum?

„*Haide, Jeanne. Încearcă să-ţi aminteşti. Ai încredere în orientarea ta de pe vremuri.*“ Închise pentru o clipă ochii, lăsându-se năpădită de amintiri, apoi porni iarăşi la drum. Înainte. Drept înainte. Ca să ajungă la Bâtie, trebuia s-o ia drept înainte. Mai merse un timp, refuzând să se lase cuprinsă de descurajare, în ciuda altor răscruci care-i ieşeau în cale, în ciuda mâinii însângerate care o durea, în ciuda lacrimilor de epuizare. Şi deodată, chiar în faţa ei, vreo cincizeci de trepte urcau spre un perete. Doar un perete care oprea trecerea. Se repezi, râzând isteric. Plimbă încet lumânarea peste asperităţile zidului. Ca să găsească mecanismul. Să deschidă trecerea. Să fie din nou acasă.

— Bună seara, Jeanne! răsună ca o sentinţă în spatele ei glasul lui Marthe, în clipa când descoperea mecanismul.

12

— S-a şi făcut dimineaţă? întrebă Mathieu cu o voce cleioasă, căscând şi deschizându-şi cu greu ochiul.

În noaptea aceea făcuseră dragoste până târziu şi i se părea că n-a dormit decât câteva minute. Însetaţi unul de celălalt de parcă timpul le-ar fi fost măsurat, de fiecare dată când rămâneau singuri se iubeau până când rămâneau sleiţi de puteri. Cum Algonde nu răspundea, tânărul se străduia să-şi ţină ochiul deschis. Odaia era cufundată încă în întuneric. Privirea i se opri asupra lunii care, încheindu-şi cel de-al treilea pătrar, se zărea prin fereastră. Mathieu socoti că nu putea fi mai mult de ora două noaptea. Ce făcea soţia lui, cu urechea lipită de zid, lângă şemineu?

— Algonde? stărui el.

— Sst!

Mathieu se lăsă să cadă pe pernă. Era deprins încă din copilărie să se trezească la mijirea zorilor. La ora brutarilor. Ieri, de când sosiseră la Bâtie, se dusese la brutarul castelului ca să-l întrebe dacă mai era interesat de serviciile lui. Acesta, al cărui nas morocănos era îmblânzit de obrajii căzuţi, îl poftise să se înfăţişeze în zori, ca să scoată prima şarjă. Mathieu voia să fie la înălţime, compensând prin zelul lui slăbiciunea mâinii rănite, cu care nici acum nu era în stare să strângă bine ceva. Nu-l va dezamăgi pe jupânul Baillot. Doar dacă nu cumva o să adoarmă în picioare. Se întoarse pe partea cealaltă, sperând să-şi regăsească somnul, însă atitudinea lui Algonde îl nedumerea prea mult. Dar, după ce ciocnise zidul în mai multe locuri, soţia lui se întorcea şi ea în pat. De astă dată nu mai fu nevoie s-o întrebe.

— Ai auzit şi tu? zise ea, învelindu-se cu păturile.

— Ce?

— Strigătul acela.

— Nu. Poate ai visat, afirmă Mathieu, lipindu-se de ea.

Îi plăcea să adoarmă învăluit de aroma vegetală a pielii lui Algonde.

— Mathieu, cineva a ţipat. Dincolo de zidul acela ce sună a gol. Sunt sigură, spuse ea cu o voce pierită.

Algonde îngheţase. Ţipătul ţâşnit din adâncul pietrelor părea ultimul strigăt al unei fiinţe disperate. Strigătul acela înăbuşit îi stăruia în auz. Se încălzi la atingerea soţului ei ale cărui degete îi alintau blând un sân pe sub cămaşă.

— Uită de asta şi dormi, prigoria mea, îi murmură Mathieu la ureche, rezemându-şi bărbia de gâtul ei.

Algonde se liniştise. Cu siguranţă, Mathieu avea dreptate. La câţiva paşi de ei, netulburată de cele întâmplate, mica Elora dormea liniştită în leagăn, cu degeţelul dus la buze. Fiica lor avea un auz fin. Şi un instinct treaz. Or, nici nu se clintise. Puţin câte puţin, mâna lui Mathieu rămase nemişcată şi grea pe pieptul ei. Algonde se strădui să nu facă nicio mişcare, ca să nu-l trezească din nou. Munca la brutărie era importantă pentru el. Mathieu refuza ideea ca singurul lor venit să se datoreze exclusiv generozităţii lui Philippine. Orgoliul lui nu putea accepta o astfel de situaţie. Îi venea deja destul de greu să se ascundă de toţi, să urce în camera soţiei lui după ce toate luminile se stingeau şi s-o părăsească înainte să se trezească ceilalţi. Pentru nobilii de la castel, Algonde rămânea o domniţă de neam. O domniţă al cărui soţ, un mic baron lipsit de avere, avusese proasta idee să moară a doua zi după căsătorie, lăsând-o însărcinată cu Elora şi fără cea mai mică dorinţă de a se recăsători, chiar şi acum, după ce născuse. Algonde ar fi renunţat cu plăcere la minciuna aceasta, dar Philippine nu voia să se facă de râs în faţa lor. Pe de altă parte, personalul de la castel o ura pe Algonde pentru privilegiile de care se bucura; în afară de asta, Algonde era însoţitoarea ideală pentru ca Philippine să se poată întâlni cu Djem în taină. N-o ucisese ea, chiar în după-amiaza aceea, pe Catherine de Valmont, fără remuşcări, ca să protejeze iubirea lor imposibilă?

Algonde stărui asupra acestei amintiri. Ţipătul acela nu era oare al fantomei lui Catherine, furioasă că ucigaşa ei scăpase nepedepsită? Fiindcă, deşi cadavrul fusese cercetat cu atenţie, acesta nu trădase altceva decât o moarte naturală. Nimeni n-o

zărise pe Algonde la locul crimei. Când se întorsese la bazinul unde rămăsese Philippine, o găsise leşinată. Se temuse o clipă ca aceasta să n-o fi urmărit, dar, când îşi revenise, Philippine nu fusese în stare să-i spună ce se întâmplase. Nu-şi amintea nimic. Algonde o asigurase că se ţinuse după o umbră care, la un moment dat, se evaporase brusc. Auzind după câteva minute despre moartea lui Catherine, Philippine trăsese concluzia că doamna ei de companie avusese ghinionul să iasă în calea acelei creaturi diabolice şi murise de spaimă. Algonde n-o contrazise. Un fior neplăcut o cutremurase. Devenise oare insensibilă? Lipsită de sentimente? De compasiune? De morală? Devenise una dintre creaturile monstruoase cu care se lupta atât de aprig? Gândindu-se mai bine acolo, în tihna odăii, îşi vedea deodată crima în toată abjecţia ei. Desigur, Catherine de Valmont o ameninţase. Iar Algonde voise s-o împiedice să le facă, ei şi lui Philippine, vreun rău, dar era acesta un motiv suficient ca s-o asasineze? Şi cu atâta sânge-rece? Îşi înghiţi un hohot de plâns. Ce era forţa aceea din ea care se erijase în adevăr? Era puterea Strămoşilor sau cealaltă? Cea diabolică, cea neomenească? Cine era acum, de fapt, Algonde de Sassenage?

„*Acţionează după sufletul şi conştiinţa ta. Lasă-ţi instinctul să vorbească. El singur va şti să te călăuzească. Crede în el, Algonde, şi nu te vei pierde*“, o asigurase zâna Presine când, înainte de a pleca de la Sassenage, se dusese să-şi ia rămas-bun de la ea împreună cu Elora şi Mathieu. Dar dacă bunica ei se înşelase? Dacă Marthe reuşise s-o pervertească în mult mai mare măsură decât îşi imaginaseră ele?

Mathieu se răsuci. Inima lui Algonde se strânse iarăşi sub muşcătura frigului iernii. Trebuia să afle. Ieşise din lehuzie. Trebuia să se ducă în hulubărie ca să piseze oul negru şi să înghită o parte din pulbere. Ce se va petrece în ea după aceea? Transformarea ei se va desăvârşi? Ce putere nouă îi va curge prin vine? În folosul cui o va utiliza? Al profeţiei? Al ei înseşi? Al răului? Dădu iar la o parte aşternutul, cu grijă. Dacă n-ar fi trezit-o ţipătul acela, fără îndoială că ar fi aşteptat noaptea următoare ca se ducă acolo. Dar la ce bun să şovăie? Purta în ea povara unui blestem, ca şi mijlocul de a-i pune capăt şi de a

salva lumea. Dacă nu cumva ar fi nimicit-o... Oricum ar fi fost, prigoria jupânului Janisse nu mai era nici a Elorei, nici a lui Mathieu. Nici măcar ei înseşi nu-şi mai aparţinea. Îşi puse o pelerină peste cămaşa de noapte, trase fără zgomot zăvorul uşii pe care o închise apoi în urma ei şi se strecură pe coridorul întunecat. Când ajunse la scara dublă, se gândi că habar n-avea cum va arăta viitorul ei.

Două ore mai târziu, desfătat de vise plăcute, Mathieu se întoarse spre soţia lui ca s-o cuprindă în braţe. Pipăi aşternutul, se strâmbă, tulburat de vis, apoi se trezi brusc şi oftă enervat. Era singur în pat. Întunericul nu mai părea atât de compact. Se apropiau zorii. Se aşeză pe marginea patului. Algonde plecase. Îşi trecu greoi mâna prin părul negru, turtit sub boneta de noapte care nu-i rămânea niciodată pe cap până dimineaţa. Era prea devreme pentru ca prigoria lui să se fi dus să-şi slujească stăpâna, dar din partea nobililor ăstora te puteai aştepta la orice. Oricum, nu-i venea să se scoale din pat. Elora încă dormea. Nu-i plăcea s-o lase singură. Expusă, poate, intenţiilor viclene ale lui Marthe. Aşteptă câteva minute, sperând că Algonde se va întoarce, apoi începu să se îmbrace în linişte ca să nu întârzie în prima zi de muncă. Înainte de a ieşi, deschise uşa dintre cele două apartamente pentru ca Algonde sau, în cel mai rău caz, Philippine s-o audă pe Elora dacă începea să plângă şi părăsi cu părere de rău încăperea. Totuşi, îşi spuse el necăjit, l-ar fi putut anunţa înainte de a pleca! Îşi aminti incidentul din timpul nopţii şi se încruntă. Nu, îşi făcu el curaj, Algonde n-ar fi fost atât de imprudentă încât să dezlege această enigmă fără să-i spună.

Vasta clădire era cufundată încă în tăcere. Nobilii dormeau, până târziu, în timp ce la bucătărie şi în anexe slujitorii începeau deja munca. Mathieu coborî un rând de scări şi încremeni pe palierul primului etaj dând nas în nas cu Marthe.

Se măsurară reciproc din priviri, bănuitori.

— Mă spionezi cumva, prăpăditule? pufni ea.

Mathieu avea destul timp să ajungă la muncă. Plecase devreme. În fond, îşi spuse el, întâlnirea aceasta întâmplătoare

venea în sprijinul hotărârii pe care o luase cu câteva săptămâni înainte.

— Să mă ferească Dumnezeu! Dar, dacă tot ne-am întâlnit, aş vrea să-ţi vorbesc.

— Să-mi vorbeşti... chiar aşa?... Nu cumva te mănâncă mădularul? rânji ea, apucându-l de prohab.

Mathieu înghiţi în sec. Tare-ar fi vrut să uite ce se petrecuse pe arena de la Sassenage, când drăcoaica aceea îl stârnise cu vrăjile ei, în ciuda dezgustului pe care i-l trezea. Şi uite că şi acum... Ea îşi linse cu lăcomie buzele, cu ochii perverşi în orbitele osoase. Spre marea deznădejde a lui Mathieu, pânza nădragilor i se umflă sub ghearele ei. Cum se putea una ca asta? Ar fi murit mai degrabă decât să retrăiască întâmplarea aceea! Înghiţi iarăşi în sec.

— Asta n-o fac eu, vrăjitoareo! Ştii că nu vreau.

Ea râse cu răutate înainte de a-şi retrage degetele.

— Urmează-mă, îi spuse.

— Numai ca să vorbim... se apără el, pornind în urma ei pe coridorul de la primul etaj.

După o clipă, Marthe deschidea o uşă joasă aflată într-o firidă. Înăuntru domnea bezna. Marthe îl împinse de umăr.

— Intră, prăpăditule! Aici n-o să ne audă nimeni.

Mathieu simţi un miros puternic de ceară. În debaraua aceea era păstrată rezerva de lumânări destinată corpului de clădire în care se aflau. Locul strâmt şi neaerisit mirosea de-ţi muta nasul din loc. Stăpânindu-şi spaima când uşa se închise, lăsându-l singur cu creatura aceea într-o beznă deplină, tânărul îşi înălţă bărbia.

— Algonde mi-a spus tot. Toată povestea.

— Şi ai descoperit că ai un suflet de erou, aşa-i? râse Marthe lipindu-se de el.

Mathieu simţi din nou în vintre presiunea aceea involuntară. Încercă să şi-o stăpânească. Cu cât negocia mai repede, cu atât scăpa mai iute de acolo.

— Sunt gata să ţi-l predau pe copilul din profeţie, zise el, întorcând capul ca să-i evite răsuflarea.

Surprinsă, Marthe făcu un pas înapoi. Atât cât îi permitea dimensiunile debaralei.

— Tu? Ţi-ai trăda tu prigoria?

— N-o trădez. O salvez, se apără el. Tu vrei copilul acela. Eu vreau să trăiesc liniştit alături de fiica mea şi de Algonde.

— Alături de soţia ta, vrei să spui. Nu v-aţi căsătorit în secret?

Mathieu nu încercă să nege. Probabil că Marthe aflase de la vreun slujitor indiscret.

— Am s-o conving pe Algonde ca, după ce Philippine naşte, să rămână lângă ea. O să iau copilul şi o să ţi-l dau. După aceea, vei dispărea. Melusine va rămâne mai departe prizonieră în adâncul Furonului. O să te întorci în lumea ta şi totul se va termina.

Marthe dădu din cap. Avea ceva curaj băiatul ăsta, aprecie ea. Nu se îndoia de sinceritatea lui şi, până la urmă, argumentele lui aveau temei. În fond, de ce ţinea ea neapărat ca Melusine să moară? Sau ca Elora să cadă sub stăpânirea ei, odată ce obţinea ceea ce-şi dorea? Tronul Ţinuturilor de Sus îi era de-ajuns.

— Ce ştii despre flacoanele piramidă? îl întrebă.

— Trecerea spre Avalon este închisă. Vei avea nevoie de ele, ca şi de masa din sticlă, ca să ajungi în Ţinuturile de Sus. Dar nu ştiu, nici Algonde nu ştie unde a fost ascunsă masa. Dacă aflu, am să-ţi spun.

În debaraua împuţită se lăsă din nou o tăcere apăsătoare.

— Desfă-ţi nădragii! îi porunci Marthe.

Distanţa dintre ei nu permitea însă ca vraja să acţioneze

— Nu.

— Eşti al meu, Mathieu din Sassenage. Şi tu, şi ai tăi. Până la naşterea copilului păros. Vrei linişte? Eu vreau, în schimb, supunerea ta.

— Nu, mai încercă el. Eu sunt al lui Algonde. Numai al ei.

Marthe se apropie. El, cu spinarea lipită de un rând de etajere pe care erau stivuite lumânări, n-avea unde să fugă.

— Ai avut parte vreodată de o plăcere mai mare decât în ziua aceea? Nu cred, de vreme ce trupul tău şi-o aminteşte. Tu dă-mi ce doresc, iar Algonde a ta va trăi, îţi dau cuvântul meu.

— Şi n-o să te mai legi de ea niciodată?

— Nu mai trage de timp şi bucură-te de mine. Deşi tu nu crezi asta, e un mare cadou pe care ţi-l fac.

Mathieu simţi unghiile negre râcâindu-i pântecele. Mădularul lui prinse viaţă imediat, încordându-se. Scoase un geamăt de durere şi de dorinţă sălbatică. Oare ce venin îi inoculase la Sassenage creatura din faţa lui de-l făcea să se aprindă astfel? Ruşinat şi scârbit, dar neputând să mai reziste chemării impetuoase, se repezi asupra lui Marthe şi o lipi de uşă. După o clipă, o asalta cu zvâcniri nestăpânite din şolduri, ca un lup flămând atacând un miel.

În ziua de 16 iunie, Algonde se întoarse neliniştită din expediţia ei nocturnă. Hotărâtă să procedeze cum îi spusese Melusine în privinţa oului negru, se dusese la hulubăria dărăpănată aflată în partea de miazănoapte a primei curţi exterioare, la un sfert de leghe de castel. Sipetul era acolo unde-l ascunsese în urmă cu câteva luni, dar cineva, Marthe probabil, se ocupase de ou în locul ei. În cutia ascunsă într-o gaură din zidul circular găsi un recipient dreptunghiular din sticlă, în care mai era doar o lingură de pulbere neagră cu miros greu. După o clipă de nedumerire, Algonde începu să cugete şi ajunse la concluzia că restul pulberii fusese amestecat în poţiunea care-i declanşase naşterea. Marthe vrusese, fără îndoială, să fie sigură că ea îl va înghiţi. Asta explica multe lucruri, dar Algonde era furioasă că se lăsase păcălită. Acum înţelegea de ce îşi schimbase Melusine indicaţiile în privinţa oului.

Mai întâi, îi spusese că va trebui să-l lase să se usuce trei luni înainte de a-l pisa, să înghită pulberea pentru ca efectele veninului năpârcii să rămână în trupul ei fără să-i facă vreun rău şi să păstreze câteva fărâme pe care să le introducă în gura copilului imediat ce se va naşte, acesta fiind un lucru esenţial ca să-l protejeze.

La următoarea întâlnire, adăugase că Algonde trebuia să aştepte până ce ieşea din lăuzie, adică încă patruzeci de zile, înainte de a trece la fapte. Câtă făţărnicie! Fata se felicită că reuşise să micşoreze efectele nefaste ale oului scăldându-l, imediat ce-l eliminase, în elixirul Strămoşilor pe care i-l dăduse

Presine. Rămânea de ştiut dacă-i revenise darul de a respira sub apă. Trebuia să afle la prima ocazie. Fiindcă acum ştia foarte bine ce rol voia să-i atribuie de fapt Melusine. Voia ca Algonde să rămână prizonieră, luându-i locul, în apele Furonului, ca să rupă blestemul aruncat asupra ei. Dar Algonde n-avea nici cea mai mică intenţie de a-i îndeplini dorinţa!

Grăbită să ajungă în odaia ei ca să-i dea Elorei să sugă, urcă repede scările până la primul etaj, unde se ascunse din instinct în spatele unei statui aflate pe palier. Cineva se apropia, iar Algonde nu voia să văzută. În clădire era încă întuneric. Soarele abia începea să se ivească din spatele unei dungi joase de nori, proiectând pe cer un nimb în nuanţe trandafirii. O rază pătrundea diagonal printr-o fereastră înaltă. Dar lumina nu era destul de intensă ca s-o trădeze. Recunoscu silueta lui Marthe care ieşea din coridorul dinspre sălile de muzică. Ce făcuse acolo la ora asta? Algonde hotărî să aştepte ca Marthe să intre în odaia ei, care se afla lângă apartamentele stăpânilor şi abia apoi să-şi continue drumul. Bună idee, fiindcă, înainte de-a urca scările, Marthe se opri şi-şi întoarse privirea spre coridor. Algonde tresări. Cel care o urma pe Marthe nu era Mathieu? Fata se clătină. Cu ochii pierduţi, cu o expresie mohorâtă şi răvăşită, Mathieu îşi aranja hainele şi părul.

— Mişcă-te mai iute, prăpăditule, că o să întârzii la muncă! Se răsti harpia cu jumătate de glas.

— Şi cine-i de vină? mormăi nervos tânărul.

Îşi reproşa că nu-i rezistase. Se opri lângă ea.

— Prin urmare, înţelegerea noastră e pecetluită…

— Da, este. Însă, dacă îndrăzneşti să mă înşeli, Algonde va muri.

— Mi-am dat cuvântul. Vei avea copilul, o asigură el, apoi coborî grăbit scările.

Ascunsă în umbră, Algonde îşi muşcă pumnul ca să oprească urletul de disperare care-i urca din adâncul fiinţei. Mathieu o trădase. Sperând s-o salveze. Dar între ei se căscase o prăpastie peste care Algonde nu va putea trece nicicând.

13

Sub mâna greoaie, pătată de semnele vârstei, care ţinea pana, pergamentul scârţâia. Scrisul lui Jacques de Sassenage, de obicei uniform, era acum tremurat din pricina emoţiei cu care redacta această scrisoare. Îi era adresată lui Jeanne de Commiers. Încă una la care soţia lui nu va răspunde, gândi el. De când o văzuse la mănăstirea Saint-Just, îi scria în fiecare zi despre afecţiunea lui şi despre speranţa că ea se va însănătoşi în curând, insistând asupra intenţiei sale de a o vizita de îndată ce va putea. Era adevărul. Cum nu primise nicio scrisoare de la mănăstire, nu-i fusese greu să-şi dea seama că, în ciuda discreţiei cu care-şi expedia mesajele, Marthe le intercepta şi pe ale lui, şi pe ale lui Jeanne. Ar fi putut pune capăt acestei corespondenţe zadarnice, dar, în afara faptului că i-ar fi dat de bănuit lui Marthe, simţea că-i face bine să-şi descarce inima. Acum, că marele turnir se terminase, Aymar de Grolee îşi va putea îndeplini discret misiunea de a o răpi din mănăstire pe Jeanne ca s-o ducă într-un loc unde avea să fie în siguranţă. „*Pe 18*“, îi şoptise baronului vechiul său prieten, când se despărţiseră la Romans, de unde acesta pornise apoi spre Bâtie, iar Aymar, spre castelul său de la Bressieux. Pe 18. Adică astăzi. Jacques nu trebuia să schimbe nimic din tabieturile lui. Să nu trădeze în niciun fel ceea ce avea să se întâmple la Saint-Just.

Iscăli, cu o mişcare largă, scrisoarea, o împături, încălzi un baton de ceară roşie şi o sigilă cu blazonul lui. După câteva minute, o dădu valetului său, recomandându-i, ca în fiecare zi, să aibă mare grijă la expedierea ei. Apoi se grăbi spre sala în care împărţea dreptate, aflată în altă aripă a clădirii octogononale. Azi trebuia să rezolve un conflict între vecini. O dată pe săptămână, în faţa lui se prezentau micii nobili şi servii de pe moşie ca să-şi judece pricinile. Trecând pragul încăperii sobre, se gândi ce mult şi-ar fi dorit ca propriile probleme să fie la fel de simple ca ale lor. Fără grabă, urcă pe estradă şi se aşeză pe scaunul de lemn sculptat. În spatele lui, o tapiserie

d’Aubusson reprezenta sub forma unei balanţe care se înclina de partea unor îngeraşi, o Justiţie alegorică, în timp ce pe talerul celălalt ţopăiau diavoli cu coarne. Binele învingea. Întotdeauna.

Către sfârşitul dimineţii, un valet ceru permisiunea de a intra. Tocmai se dezbătea pricina unui olar care fusese lovit în faţa casei lui de un vecin. Acesta pretindea că uliţa care desparte locuinţele lor era plină de noroi, acesta se lipea de încălţări şi le strica. Cei doi, veri după mamă, nu se înţelegeau de ani de zile şi-şi căutau mereu pricină pentru orice fleac. Jacques se săturase de ei. Îi făcu un semn binevoitor valetului să se apropie, regretând că Louis nu se întorsese de la Romans ca să se ocupe el de plângerile împricinaţilor.

Valetul se aplecă spre el. Degetele baronului se crispară pe braţele fotoliului. Se ridică în picioare.

— Tu, zise el, privindu-l cu răceală pe olar, ai grijă să cureţi drumul de noroiul care ajunge acolo. Cât despre tine, adăugă aruncându-i celuilalt o privire ameninţătoare, e a treia oară în ultimele patru luni că vii să te plângi. Data viitoare, dacă plângerea ta nu va avea destul temei ca să merite timpul pe care mă faci să-l pierd, voi pune să fii ciomăgit în piaţa publică. Judecata a luat sfârşit. Afară!

Un murmur de teamă se ridică din mulţimea celor care aşteptaseră să vadă cum va fi soluţionat cazul. Fără să-i pese de privirile care-l urmăreau, Jacques de Sassenage se îndreptă cu pas greoi spre fundul sălii.

Mohorât, li se adresă celor doi paznici înarmaţi cu halebarde, care stăteau de o parte şi de cealaltă a uşii.

— Evacuaţi sala. Şedinţa s-a terminat.

Indiferent la nemulţumirea celor care îşi aşteptau rândul, Jacques de Sassenage ieşi fără să întoarcă privirea, grăbit să-şi întâlnească oaspetele a cărui prezenţă îi fusese anunţată.

*

Baronul de Bressieux, Aymar de Grolee, nu era omul care să dea înapoi în faţa primejdiei. O dovedise adesea, remarcându-se, alături de prietenul său Jacques de Sassenage, pe vremea când amândoi îl slujeau pe fostul rege Ludovic al XI-lea. Chiar şi apoi, nu demult, la marele turnir de la Romans, îi învinsese cu

suliţa şi cu spada pe mulţi încrezuţi care glumeau pe seama vârstei lui înaintate. La patruzeci şi şapte de ani era încă în putere şi, de fapt, de când Jacques de Sassenage i se destăinuise în vechea chilie din pădurea Coulmes, simţea o putere nouă luând locul apatiei unei vieţi lipsite de vreun pericol real. Se întrebase adesea în ultimele luni dacă afecţiunea lui faţă de Philippine se datora doar tinereţii şi frumuseţii ei sau reînvia sentimentele pe le nutrise pentru Jeanne de Commiers. Philippine semăna atât de mult cu mama ei! Dar acum îndoielile îi dispăruseră. Ştirea că Jeanne trăia ascunsă în mănăstirea aceea îl tulburase mai mult decât lăsase să se vadă. Era gata să-şi dea viaţa pentru ea, ca odinioară. Nu se căsătorise niciodată fiindcă nicio altă femeie nu ştiuse să-l cucerească, să-l impresioneze, să-l emoţioneze ca Jeanne. Dacă în trecut, cândva, Jeanne i-ar fi dat de înțeles că simţea şi ea ceva pentru el şi că regreta căsătoria cu Jacques, n-ar fi ezitat să asedieze castelul de la Bâtie ca să i-o ia prietenului său. Dar aşa ceva nu se întâmplase niciodată. Jeanne nu îi era sortită. Se împăcase deja cu acest gând, cu ani de zile înainte ca moartea ei să-i zdrobească inima. Dar, chiar şi aşa, îi rămăsese credincios. Şi devotat.

Iată de ce era nerăbdător să intre pe poarta fostei fortificaţii regale, care se înălţa pe colină. Îşi zori calul. După ce intră, Aymar de Grolee descălecă în dreptul grajdurilor, lăsându-şi calul obosit de drum în grija rândaşului. Nu apucă să întrebe de maica stareţă, căci un călugăr cu înfăţişare austeră se apropie de el. Purta o tunică albă, ca şi scapularul de pe umăr, şi o pelerină neagră, cu glugă. Un dominican. Cea mai apropiată mănăstire a dominicanilor se afla la Romans-sur-Isere. Ce căuta aici?

Se înclinară unul în faţa celuilalt.

— Vin de departe ca să-i cer maicii superioare o audienţă. Ai putea să-mi anunţi sosirea, părinte?

— Mă tem că nu se poate, fiule.

Tonul era aspru. Necunoscutul acela cu ochi iscoditori sub sprâncenele stufoase şi încruntate nu-i plăcu deloc baronului. Doar nu venise de la Bressieux, schimbându-şi la fiecare popas caii istoviţi, ca să fie trimis la plimbare! Insistă.

— Urmează-mă, se înduplecă, după ce cugetă îndelung călugărul.

Vârându-şi mâinile în mânecile largi ale rasei, porni repede pe aleea pavată. Aymar de Grolee se ţinu după el, întrebându-se ce căuta călugărul acolo şi de ce începuseră să bată clopotele mănăstirii.

La picioarele donjonului, ridică fără să vrea privirea spre ultimul etaj. Străbătut de un fior neplăcut, intră, convins că prezenţa Preasfintei Inchiziţii, evidentă, avea legătură cu viziunile stranii ale lui Jeanne de Commiers.

*

Foarte departe de acolo, în Sardinia, aşezată pe pământ, cu spatele rezemat de un bloc de stâncă neagră care domina câmpia şi vechiul nuraghe, Mounia împletea cu îndemânare nuielele de aduse de Catarina. La câţiva paşi mai încolo, scuturând păturile, lângă *pinettu*, Lina fredona cu buzele strânse, cu acel timbru pastoral care o făcea uneori pe egipteancă să simtă o înţepătură în inimă. Mai jos, printre stânci, doi dintre copii – cei mai mici – se jucau cu un câine pe care-l găsiseră cu câteva zile mai înainte hoinărind prin apropiere şi-l adoptaseră. Trudind cu mânecile suflecate, Mounia începu să zâmbească. Se simţea bine. Nespus de veselă, chiar dacă-i era dor de Enguerrand. Acum patru zile, plecase la oraş însoţit de Catarina, păstoriţa caprelor. Era al treilea drum pe care-l făceau. Luau cu ei de fiecare dată, câte un butoiaş cu mirodenii ascuns sub împletiturile din nuiele confecţionate de Mounia şi de cei doi copii mai mari, în timp ce-i aşteptau să se întoarcă. De fiecare dată îşi vânduseră marfa la un preţ bun, fără să atragă atenţia soldaţilor viceregelui sau a bandiţilor. Mounia era liniştită. Ştia că aici, pe pământurile Uriaşilor nu li se putea întâmpla nimic rău. În curând, aveau să plece de acolo ca să ajungă la Cairo. Ridică ochii spre cerul fără nori.

— La ce te gândeşti? o întrebă Lina, oprindu-se din treabă şi din cântat.

— La soarele care-mi bronzează pielea. La liniştea regăsită în locurile acestea. La copilul pe care-l port în pântece. Îl voi aduce aici cândva, ca să cunoască miracolul prin care a fost conceput…

Lina râse cristalin.

— Văd că ai un suflet de poet, dragă prietenă!

Mounia încuviinţă, ridicând din umeri. Lina făcu sul pânza pe care-o avea în mână şi o puse într-un coş, apoi se aşeză lângă Mounia. Rămăseseră tăcute un timp.

— Când vom pleca de pe insulă, tu o să rămâi aici?

— Păi, unde-aş putea să mă duc? răspunse Lina, adunând de pe jos câteva pietricele de culoare închisă.

Toate găurile din stânci erau căptuşite cu astfel de pietre neregulate ca formă, cu vinişoare maro, violet şi roz.

— A trecut mult timp de când n-ai mai făcut bijuterii, îi aminti Mounia. Ai putea face podoabe din pietrele astea.

— Mă gândeam şi eu la asta, dar m-am lenevit. Uită-te.

Îşi întinse braţul de parcă ar fi vrut să însămânţeze câmpul la picioarele ei.

— N-am aici tot ce-mi trebuie? Cu banii câştigaţi din vânzarea mirodeniilor, nici copiii mei n-ar mai fi siliţi să muncească toată viaţa lor.

— Dar te-ai plictisi, ripostă Mounia, apucându-se din nou să împletească nuielele.

Lina oftă.

— Cu siguranţă. Acum, încă nu. Prea am suferit, m-am luptat prea mult cu vântul şi cu mareele. Îmi prieşte un pic de tihnă.

Mounia aprobă dând din cap. După noaptea aceea fantastică din nuraghe, spiritele Uriaşilor încetaseră să mai bântuie valea. Iubindu-se deasupra fântânii sacre, Mounia şi Enguerrand le oferiseră pacea. Totuşi, Catarina fusese de părere că nimeni nu trebuia să afle. Teama sătenilor de nuraghe şi de stafiile sale îi asigura o linişte şi nişte avantaje la care, altfel, ar fi fost obligată, poate, să renunţe. Pentru fericirea lor, a tuturor, era mai bine ca nimeni să nu afle niciodată ce se întâmplase. Şi Mounia era convinsă de asta, mai ales că se ataşase de femeile acestea şi de locul care le adăpostea. Savura liniştea de aici ca pe un dar divin. Fiindcă, în adâncul sufletului ei, ceva îi spunea că timpul odihnei şi al libertăţii era măsurat. De îndată ce vor părăsi insula, vor avea din nou de luptat cu lăcomia oamenilor. Şi atunci va dori să păstreze ceva din locul acesta în inimă, ca

să aibă puterea de a continua misiunea pe care i-o încredinţaseră Uriaşii.

*

Jacques de Sassenage se înclină cu respect în faţa maicii superioare de la mănăstirea Notre-Dame-des-Anges. Văzându-i chipul îngrijorat şi ochii încercănaţi, înţelese că temerile lui erau întemeiate. Isabelle de Baternay n-ar fi plecat niciodată de la Saint-Just-de-Claix fără un motiv întemeiat. O pofti să ia loc, cu nelinişte.

Ea refuză, făcând un gest obosit cu mâna.

— Nu am prea mult timp, fiule. Nu-l voi pierde cu politeţuri. O nenorocire, o mare nenorocire s-a abătut asupra mănăstirii.

Jacques de Sassenage îşi simţi trupul acoperit de o sudoare îngheţată, în timp ce călugăriţa, cu ochii înceţoşaţi, continua să vorbească.

— Jeanne a dispărut.

Jacques scoase un suspin de uşurare. Aşadar, Bressieux reuşise. Mai devreme decât se înţeleseseră şi fără să implice pe nimeni. Baronul de Sassenage îşi ascunsese mulţumirea. Cu fruntea încruntată, îşi clătină bănuitor capul.

— Cum poate să dispară cineva dintr-o mănăstire ca aceea de la Saint-Just?

— Diavolul, fiule. Diavolul a luat-o.

— Ei, nici chiar aşa, maică! o potoli Jacques, deschizând un dulăpior din care scoase o sticlă cu lichior.

Călugăriţa, biruită de amintirea orelor îngrozitoare de care avusese parte, se lăsă să cadă pe fotoliu.

— Şi asta nu e tot, fiule. Sora Albrante a fost asasinată într-un mod oribil.

Alunecând dintre degetele care-i îngheţaseră brusc, sticla căzu cu zgomot înfundat la picioare. Aymar de Grolee n-ar fi bruscat în niciun caz o călugăriţă. În afară de asta, sora Albrante ţinea prea mult la Jeanne ca să se fi împotrivit planului lor. Ca urmare, concluzia era că… Din doi paşi ajunse în faţa călugăriţei şi o apucă de braţe.

— Povesteşte-mi totul, maică. Totul! ceru el cu o violenţă care-i uimi pe amândoi.

*

Aymar de Grolee o ţinu morţiş pe-a lui, repetând scuza pe care o născocise în câteva secunde. Dorea să-şi aducă o rudă în sânul acestei comunităţi. Acesta şi numai acesta era motivul pentru care dorea s-o vadă pe maica superioară. Stând în faţa celor trei dominicani care de jumătate de ceas îi tot puneau întrebări, vrând să găsească vreo nepotrivire în spusele lui, rămânea neclintit. Deşi sufletul îi clocotea.

În disperare de cauză, cei trei călugări se adunară într-un colţ al biroului maicii superioare, discutară ceva, apoi se împrăştiară. Doi ieşiră cu paşi de nevăstuică din birou, al treilea, cel care-l întâmpinase în curte, se întoarse la el cu chipul îmblânzit.

— Eu sunt părintele Gabriel. Iartă-mă pentru acest interogatoriu, dar cel viclean ia adesea chip de înger ca să ne înşele. Aymar de Grolee dădu din cap. Detesta introducerile. Ca şi obiceiurile acestor inşi care urcau pe rug orice om care le displăcea. Bina măcar că nu era în Spania.

— Nu-mi spuneţi şi mie ce-i cu toate precauţiile astea? De ce nu poate maica superioară să mă primească, pur şi simplu?

Celălalt clătină din cap, dar ochii lui vicleni îl priveau în continuare sfredelitor.

— Fii bun şi vino cu mine…

Ajunseră în infirmeria ale cărei uşi fuseseră încuiate. Ceilalţi doi călugări, înarmaţi cu felinare, erau deja acolo. Mirosul puternic de sânge îl surprinse pe Aymar de Grolee. Era clar că voiau să-l descumpănească. Dar în ce scop? Avusese Jeanne vreo viziune legată de sosirea lui? Căutau să-i smulgă mărturisiri cu ajutorul surorii Albrante? De ce nu deschideau obloanele? Şi îl mai tulbura încă ceva. Până atunci, seniorul de Bressieux nu zărise nicio călugăriţă. De parcă întreaga comunitate s-ar fi ascuns. Dându-i o torţă, părintele Gabriel îl conduse de-a lungul unui coridor.

O uşă era deschisă. După încă un pas, Aymar de Grolee îşi dădu seama că duhoarea venea de acolo. Inima începu să-i bată mai repede. Ce însemna teatrul acela? De ce voiau să-l amestece şi pe el? Pe podea, o pată mare şi negricioasă de sânge închegat se lipea de lespezi şi se lărgea de la prag spre interior.

Se întoarse către părintele Gabriel.

— Ce s-a…

— Aruncă o privire înăuntru, fiule!

Aymar de Grolee înaintă, având grijă să nu calce în crusta cleioasă. Întinse mâna în care avea torţa şi rămase îngreţoşat în faţa priveliştii. Printre retorte, borcane şi vase răsturnate, pe jos erau împrăştiate bucăţi de came, zdrenţe şi membre pe care mişunau viermi şi muşte. Tot trupul unei călugăriţe fusese sfârtecat. Dar cel mai groaznic lucru era în tavan, agăţat de unul dintre inelele suspendate, având cârlige, care erau folosite pentru uscarea plantelor. Printre buchete de mentă, despărţit de restul trupului, chipul chinuit al lui Albrante îndrepta o privire oarbă asupra lui. Ochii îi fuseseră smulşi din orbite.

Nu mai văzuse în viaţa lui asemenea măcel. Se dădu înapoi din faţa grozăviei. Se ciocni de părintele Gabriel. Vocea acestuia şerpui până la urechea lui:

— Vei înţelege, cred, că ţinem neapărat să ne asigurăm că diavolul nu intenţionează să-şi repete isprava…

*

Când se pregăti să o conducă pe maica superioară, Jacques de Sassenage îşi făcuse deja o părere. Numai Marthe putea fi răspunzătoare de această crimă. Deşi nu putea înţelege cum de reuşise să le afle planul. Rămânea de ştiut dacă nu cumva Jeanne avusese aceeaşi soartă ca sora Albrante. Se cutremură de groază la gândul acesta.

— Sper că discreţia ta…

— … Va fi desăvârşită, sfârşi Jacques în faţa portierei deschise a trăsurii.

Călugăriţa dorise să plece cât mai repede ca să nu-şi lase prea mult timp surorile singure cu cei trei dominicani. Sprijinindu-se de mâna baronului, se urcă în trăsură. Salutându-i printr-o înclinare a capului pe câţiva curteni care se fâţâiau din casă în grădină şi viceversa, Jacques se grăbi s-o caute pe Marthe. Din fericire, Philippine plecase să facă o plimbare călare împreună cu Algonde. La întoarcere, trebuia să-i spună ei, ca şi fiicelor sale mai mici despre moartea lui Albrante, în termenii asupra cărora se înţelesese cu maica superioară. O febră puternică. Era o explicaţie suficient de bună pentru moartea ei.

Hotărî însă ca lui Sidonie, dimpotrivă, să-i povestească în amănunt totul. De când îi promisese că o va salva din ghearele lui Marthe, se agăţau unul de celălalt nu cu ardoarea care-i făcuse să se unească, fiindcă învierea lui Jeanne îi împiedica s-o facă –, dar cu o încredere reciprocă neumbrită acum de nimic. Erau datori să fie solidari. Iar prezenţa dominicanilor complica şi mai mult situaţia. Chemarea lor fusese o tâmpenie. Nici maicii stareţe nu-i convenea să-i aibă în preajmă. De fapt, după ce făcuse macabra descoperire, primul ei gând fusese să-l cheme pe şeful paznicilor. Văzând fapta aceea de neconceput şi configuraţia fortăreţei, în care nimeni n-ar fi putut pătrunde, omul dăduse fuga la Romans. Când i se anunţase sosirea părintelui Gabriel, maica superioară crezuse de cuviinţă să se ducă la Bâtie ca să-l anunţe pe Jacques. Primul ei gând fusese că Jeanne asistase la masacru şi se ascunsese, şocată, în fundul vreunui coridor. Aşa că abia după ce o căutase peste tot în mănăstire admisese dispariţia ei.

Jacques o găsi pe Sidonie brodând sub o boltă de caprifoi, însoţită de alte doamne. Când îl zări, Marthe ridică ochii de pe broderia la care lucra şi un zâmbet uşor îi întinse trăsăturile. Era limpede că ştia.

14

Aymar de Grolee obţinuse permisiunea de a rămâne singur, ca să se roage pentru sufletul nefericitei victime. Avea nevoie să reflecteze. Nimeni n-ar fi putut intra în incintă fără să fie observat, fiindcă grilajul era coborât şi porţile încuiate în fiecare seară. Unul dintre converşi dormea acolo, într-un turnuleţ îngust pentru cazul – puţin probabil, de fapt – că vreun oaspete neaşteptat ar fi cerut adăpost. Părintele Gabriel avusese mărinimia de a-i dezvălui acest lucru, adăugând că nu-i va fi greu să-l facă pe acesta să vorbească, dacă ancheta ar fi dus la bănuiala că omul minţea. Probabil că asta spera, când le făcuse cunoştinţă. Dar tânărul convers nu-l recunoscuse. Aymar se retrăsese în capelă. Singur. Nu avea nicio îndoială că Marthe comisese crima. Faptul că fusese găsit un singur cadavru îl mai liniştea. Deşi nu pe deplin. Nu ştia nimic despre Jeanne şi nici nu putea întreba pe nimeni. Şi, atât timp cât oamenii aceia se aflau acolo, n-avea cum s-o ajute. Se acuza că aşteptase atât înainte de a acţiona. Jacques avusese această idee. Să lase să mai treacă un timp, pentru ca Jeanne să îşi revină, iar Marthe să nu intre la bănuieli. În afară de asta, ştiind ce puteri avea vrăjitoarea, Aymar preferase să caute un loc sigur. Moşiile lui nu erau sigure, căci Marthe şi-ar fi putut aminti de afecţiunea lui faţă de Jeanne. Aşa încât hotărâse s-o ducă în Piemont, la marchizul Louis de Saluces, şi el de o onestitate deosebită. Prevăzuse totul. Aymar de Grolee îşi ascunse obrazul în palme. Totul. Mai puţin asta.

Ce n-ar fi dat în clipa aceea măcar s-o vadă, chiar dacă nu-i putea vorbi!

— Doamne Dumnezeule, murmură el, în mare mila Ta, apăr-o…

— Psst.. Auzi în stânga lui.

Ridicând capul, privi în jur. În capela scăldată de lumina unui şir de candelabre, nu era nimeni. Când vru să-şi continue rugăciunea, sunetul se repetă. De astă dată, zări în umbră o

mână care-i făcea un semn discret. Jeanne? Un val de căldură îi cuprinse inima. Temându-se să nu fie supravegheat de cineva aflat lângă uşa capelei, mai aşteptă câteva clipe, îşi făcu cruce, apoi se apropie fără grabă de o statuie a Sfintei Fecioare cât un stat de om. Îngenunche în faţa ei şi, luându-şi un aer smerit, îşi împreună mâinile. Dacă cineva îl observa de la distanţă, n-ar fi găsit în atitudinea lui nimic nefiresc. Ceva se mişcă spre el. Deşi ardea de nerăbdare, nu se clinti. Întunericul ascundea identitatea persoanei care se apropia.

— Erai aici când a fost înmormântată Jeanne de Commiers, nu-i aşa? auzi o şoaptă, la câţiva paşi de el.

Fu dezamăgit constatând că vocea nu-i era cunoscută. Prefăcându-se că tuşeşte, articulă un „*da*“, acoperindu-şi buzele cu mâna.

— Nu mai vorbi, ascultă-mă. Sunt sora Aymonette. Eu, maica superioară şi răposata Albrante suntem cele mai vechi din mănăstire. Vocea se stinse o clipă, apoi continuă: Te-am recunoscut când ai sosit. Cunosc mănăstirea mai bine decât oamenii aceia, aşa că am reuşit să ajung aici ca să-ţi vorbesc. Ei nu trebuie să ştie despre Jeanne. A dispărut în noaptea omorului.

Inima lui Aymar de Grolee se strânse. Marthe… Sora Aymonette, fără să-i observe disperarea, adăugă dintr-o răsuflare:

— Nu cred că e lucrarea diavolului, messire. Diavolul nu poartă straie de mătase. După ce plec, uită-te la a treia lespede a podelei, începând de la stânga. Cea care acoperă mormântul lui Beatrix…

Vocea conteni. Sora Aymonette se făcu nevăzută printr-o uşiţă ferită din zid. Fiind cantoriţă a comunităţii, folosea adesea această cale ca să ajungă din corpul unde se aflau chiliile la capelă, unde le învăţa pe călugăriţe cântările bisericeşti. Aymar de Grolee mai rămase nemişcat câteva clipe, apoi făcu ce-i spusese ea. În clipa când în capelă răsunară paşi, vestind sosirea părintelui Gabriel, baronul smulgea discret o fâşie de ţesătură care rămăsese prinsă sub pătratul de piatră.

*

Iartă-mi absenţa, dulcea mea Helene, dar inima mea îndurerată cerea să se facă dreptate. Acum s-a făcut. Voi sosi pe 18. Mi-e dor de tine.

Biletul nu purta nicio semnătură, însă Philippine ştia că venea de la Djem. Pe 18. Adică astăzi. O zorise pe Algonde insistând să facă împreună o plimbare călare. De pe promontoriu, Philippine putea vedea drumul care şerpuia spre Isere. Nu conta dacă ar fi trebuit să stea acolo toată ziua, voia să pândească întoarcerea prinţului. Să se bucure de această aşteptare. Să ardă de nerăbdare sub soarele verii. Şi, de îndată ce porţile fortăreţei se vor închide în urma lui, să nu mai trăiască decât în aşteptarea zilei de mâine.

Stând sub un frasin cu crengile aplecate, Philippine scruta, aşadar, orizontul în timp ce Algonde cugeta, cu inima grea, la cele întâmplate noaptea trecută. Înţelegea, firește, ce-l împinsese pe Mathieu să facă acea alianţă sordidă, însă nu putea să-l ierte. Şi să discute cu el despre asta… nu ştia dacă ar fi fost o idee bună.

— Nu e el, acolo? se înecă de emoţie Philippine, sărind de pe pătura întinsă pe iarbă.

Cu mâna streaşină la ochi, fata privi atent drumul. Doi călăreţi. Se întinse la loc, oftând. Escorta lui Djem era mult mai numeroasă.

— Sunt atât de nervoasă. E normal?

— Când iubeşti, te trec uneori sudori reci, îi răspunse laconic Algonde.

Apoi rupse un fir de iarbă şi-l duse la buze înainte de a se întinde pe pătură, rezemându-şi ceafa de braţele încrucişate. Philippine o întrebă îngrijorată:

— Vreo problemă cu Mathieu?

Algonde îi zâmbi.

— S-a rezolvat deja.

Philippine clătină din cap.

— Mă crezi copilăroasă, nu-i aşa?

Algonde nu îi răspunse. Aşa fusese şi ea. Lipsită de griji, nechibzuită, purtată pe aripile iubirii lui Mathieu. Îndepărtate ceasurile când se fugăreau până la Furon, se îmbrăţişau în apa

acesteia, îşi făceau promisiuni unul altuia. Erau atât de îndepărtate, încât se întreba uneori dacă toate acestea se întâmplaseră cu adevărat. I se părea că au trecut secole de când căzuse în torent, de când o întâlnise pentru prima oară pe Melusine. De fapt, trecuse abia un an.

— Cred că n-aş mai putea trăi fără el, şuşoti Philippine. Nici măcar pielea ta nu mă mai atrage. Se corectă: Nu că aş fi încetat să te iubesc, Algonde, însă…

— Pe el îl doreşti.

— Atât de mult, încât tremur de dorul lui în fiecare noapte. Nu ştiam că există emoţii atât de vii, atât de depline. Exact pe dos faţă de cele pe care mi le trezeşte domnul de Montoison. Când te gândeşti că va trebui să îi suport din nou prezenţa lui şi a lui Louis ca să pot fi în preajma lui Djem. Nu ştiu cât timp am să mă mai pot mulţumi cu aceste clipe furate. Louis va găsi mereu pe cineva care să mă protejeze. Iar Philibert va fi şi mai stăruitor.

— Ştie şi Djem toate lucrurile astea.

După un moment de tăcere, Philippine continuă:

— De cât timp crezi că are nevoie biserica pentru a converti un musulman la creştinism?

— Mai întâi, trebuie ca Djem să se hotărască. Apoi să înveţe catehismul, să se boteze… Nu ştiu să-ţi răspund, Helene. E o hotărâre care depinde în primul rând de Djem, în al doilea rând de marele prior din Auvergne. Mă îndoiesc că acesta din urmă va fi de acord cu convertirea. Sunt prea multe interese în joc.

Philippine simţi că i se strânge inima.

— Va trebui totuşi, dacă vrem să ne căsătorim.

— Mă tem că acesta n-ar fi un argument în favoarea lui Djem. Îţi amintesc că eşti făgăduită domnului de Montoison.

— Am fost constrânsă şi obligată! se indignă Philippine.

— Cu toate acestea…

Algonde se ridică în capul oaselor. Nu voia să-i strice lui Philippine fericirea acestei zile. Deja i se întunecase privirea. O luă de umeri şi arătă drumul cu mâna.

— Nu te mai gândi la asta şi uită-te la norul acela de praf din depărtare.

Philippine bătu din palme, regăsind adierea iubirii care-i curgea prin vene.

— El e, da, el!

— Vorbeşte chiar în seara asta cu tatăl tău. Va găsi el o cale de a simplifica lucrurile, îi sugeră Algonde.

Nici ea nu mai avea răbdare să aştepte, să spere, să se îndoiască. Acel copil din profeţie trebuia să fie conceput. Cât mai repede. Orice s-ar fi întâmplat după aceea, ea avea să fie eliberată.

*

Marthe îi privea pe rând, având în ochi cruzimea rece pe care Sidonie o cunoştea prea bine.

— E adevărat, Marthe? întrebă ea, copleşită de ceea ce îi dezvăluise Jacques după ce le poftise cu amabilitate pe amândouă în salonul lui.

— Şi de ce te-ar mira asta, toanto? o repezi harpia.

Sidonie se cutremură. Jacques, care stătea protector lângă ea după ce o acuzase pe Marthe de măcelul de la mănăstire, o cuprinse cu braţul de umeri.

— Ce-ai făcut cu Jeanne?

— Nimic ce te-ar împiedica să te bucuri de ea în ziua când ţi-o voi da înapoi.

— Eşti josnică, înghiţi un nod Sidonie. De ce te înverşunezi împotriva ei? De ce?

Marthe ridică din umeri.

— Ca să mă distrez.

Dar lui Jacques nu-i ardea de jocul ei pervers.

— Dă-i drumul! Ţi-am dat cuvântul meu că nu-ţi voi face nici un rău dacă ea va fi în siguranţă.

Marthe îl măsură cu o privire şi mai dispreţuitoare.

— Atunci totul e în regulă. Jeanne este bine păzită şi nu duce lipsă de nimic. Nu-ţi mai face griji. Nu va păţi nimic dacă mă asculţi.

— Şi cine-mi garantează asta?

Marthe îşi trecu o unghie ascuţită pe sub bărbia lui, lăsându-i pe gât o urmă sângerândă.

— Dacă aş fi hotărât s-o sfâşii în bucăţi ca pe călugăriţa aceea tâmpită, puteţi fi siguri că superioara şi-ar aminti.

Jacques de Sassenage scrâşni din dinţi. Nu va obţine nimic mai mult de la vrăjitoare şi era nevoit să se mulţumească doar cu cele spuse de ea. Cel puţin, deocamdată! Căci spera să descopere cumva locul unde Marthe o ţinea captivă pe Jeanne. Nu putea fi prea departe. Evitându-i privirea, se prefăcu resemnat.

— Fie. Ce vrei de la mine?

— Să-l inviţi pe Djem pentru o vreme la Bâtie.

Sidonie şi Jacques o priviră cu ochii holbaţi de uimire. De ce trebuia să depindă soarta lui Jeanne de prietenia lor cu turcul?

— Vreau ca prinţul să-i facă prostuţei de Helene un copil. Repede.

Jacques păli în timp ce Sidonie se clătină pe picioare în faţa acestei enormităţi. Fără să le lase timp să-şi mai pună întrebări în privinţa motivelor ei, Marthe continuă:

— Şi după ce se vor împerechea, i-o vei da pe Philippine de soţie lui Philibert de Montoison. Insist asupra acestui lucru, baroane. Altfel vei pierde mult mai mult, nu doar pe Jeanne, crede-mă…

15

Iulie împrumuta culorile Orientului la castelul de la Bâtie. Marele prior consimţise ca Djem să fie oaspetele lui Jacques de Sassenage pentru câteva săptămâni. De fapt, aştepta de mult o asemenea invitaţie, care era un bun prilej pentru ca Philibert de Montoison şi Philippine să devină mai apropiaţi. Acceptase şi el, ospitalitatea vecinului lor şi se bucura sincer când îl auzea pe Djem râzând în hohote împreună cu oamenii aceia dornici să-l aibă printre ei. Mai ales că primise de la Rhodos un mesaj alarmant. Pierre d'Aubusson, marele maestru al Ordinului ospitalierilor, îl informa că sultanul Baiazid se săturase să le tot plătească pentru a-l ţine acolo pe fratele său. Cerea să-i fie predat contra unei sume mari. După tentativa de asasinat de la Romans, această veste îi întărea lui Guy de Blanchefort convingerea că Djem nu mai era în siguranţă la Rochechinard.

Nici la Bâtie de altfel. Dimpotrivă. Dar pierderea lui Anwar şi a lui Houchang îi distrusese moralul prinţului în aşa măsură că ar fi fost o crimă să-i refuze un pic de distracţie. Blanchefort nu se putuse hotărî s-o facă. Marele maestru îi spusese clar că, mai mult ca oricând, Djem trebuia ţinut în captivitate. Nelinişstea lui Baiazid arăta că ameninţarea unei alianţe a statelor suverane nu împotriva lui era tot mai mare şi circula zvonul că Djem va fi eliberat în curând. Alţii spuneau că regele Franţei, Carol al VIII-lea, încoronat pe 30 mai la Reims, hotărâse să-i vină în ajutor prinţului. Se zvonea ba că se făceau pregătiri pentru evadarea lui în Ungaria, ba că Veneţia voia să-l sprijine, ba că, de fapt, era vorba despre Savoia. Cu toate că, de îndată ce apăreau, aceste zvonuri erau dezminţite, veştile circulau fără încetare, punând la încercare nervii lui Baiazid, care ştia că Occidentul putea să ia poziţie împotriva lui.

De fapt, nu exista suveran care să nu-şi dorească să-l aibă pe Djem în captivitate. Iar Pierre d'Aubusson nu voia să-şi piardă prizonierul. Şi cu atât mai puţin să-l redea fratelui său. Ultima parte a scrisorii pe care i-o trimisese lui Guy de Blanchefort era

limpede în această privinţă. Djem trebuia să fie mutat, pentru a preveni vreun nou atentat, ori de câte ori va fi nevoie. Marele prior ştia ce va însemna asta pentru prinţ: pribegie, singurătate, plictiseală. Nu-i spusese încă nimic, lăsându-l să savureze fericirea evidentă de care se bucura la Bâtie, dar începuse pregătirile pentru plecare.

Cu toate că primise, în sfârşit, de la marele maestru, permisiunea de a ieşi din rândurile ordinului, Philibert de Montoison n-avea niciun chef să se bucure. Avea, firește, un loc privilegiat în preajma lui Philippine, dar nu-şi petrecuse prea mult timp la Curte, aşa că nu-i era familiară arta dansului pe care Djem îl stăpânea la perfecţie. Practic, Philippine era mereu la braţul prinţului. Ba mai mult, râdea la glumele acestuia, în timp ce de ale lui nici nu se sinchisea. Ca să nu mai vorbim despre privirea ei, înflăcărată când asculta vorbele curtenitoare şi meşteşugite ale lui Djem, dar pe care o întorcea în altă parte imediat ce intra în vorbă cu ei şi Philibert.

Castelul de la Bâtie era doar o umbră palidă a acelui Orient a cărui splendoare o cânta Djem cu frumoasa lui voce gravă, cu versuri măiestrit alcătuite. Voind să-i facă o plăcere oaspetelui său, dar şi lui Philippine, care-şi revenea cu greu după şocul pricinuit de moartea lui Albrante, Jacques de Sassenage se străduise o săptămână întreagă să-şi transforme reşedinţa într-un palat de basm, înainte de sosirea prinţului. Aşa că, în cele cincisprezece zile de când Djem se afla acolo, nu exista masă lipsită de aromele din Anatolia sau vin care, aromat cu coriandru, cuişoare şi scorţişoară, să nu-i amintească de cel din ţara lui. Covoarele luxuriante erau acoperite cu perne moi, în culori strălucitoare, şi narghilele. La sosire, Djem fusese mişcat până la lacrimi de aceste pregătiri. Simţindu-se aproape ca acasă, se umfla în pene ca un cocoş şi doamnele, de la adolescente până la matroanele venerabile, erau leşinate după el. Domnul de Montoison nu mai suporta situaţia. Louis, fratele mai mare al lui Philippine, refuza să vadă ceea ce lui Philibert îi sărea acum în ochi. Djem râvnea la logodnica lui. Oare voia să se răzbune? Aţa crezuse la început, dar acum îi era clar că cei doi erau îndrăgostiţi. Însă în atitudinea lor nu era nimic ce ar fi putut să justifice vreo împotrivire din partea lui.

Deocamdată, toţi erau acolo, în jurul lui. Philippine, surorile ei, Algonde, Djem, Nassouh, doamna Sidonie, Louis, fratele lui mai mic, Francois, baronul Jacques şi Aymar de Grolee, care sosise în ajun, pe înserat. Jucau în grădină un joc de paume, aruncându-şi, bărbaţii, cu mâinile goale, doamnele, înmănuşate – o minge făcută din viscere uscate şi umplută cu păr de animale. Trecuseră deja patru ani de când fostul rege Ludovic la XI-lea reglementase normele de fabricare a acestor mingi, în urma numeroaselor accidente pricinuite de umpluturile din pietriş sau nisip. Preţ de o clipă, Philibert regretă această măsură. I-ar fi rupt cu plăcere încheietura mâinii lui Djem, trimiţându-i un proiectil prea greu! S-ar fi terminat atunci cu baladele pe care le acompania la lăută! Cu versurile scrise pe pergament! Cu modul cum dezmierda discret mâna lui Philippine! Philibert turba de furie.

Mingea ţâşni spre el. Nervos cum era, o rată.

— Ce-ai păţit, messire? Ai devenit cumva ciung de când ai înlocuit spada cu manşetele de dantelă? îl zeflemisi Philippine, care-i aruncase mingea.

Iar îşi bătea joc de el! Ticăloasa aia mică o să i-o plătească. Întoarse capul spre tufele în care căzuse mingea. Un lacheu se repezea deja într-acolo. Cu paşi răzbunători, Philibert profită de pauză ca să se apropie de masa pe care se aflau dulciuri, fructe şi răcoritoare ţinute la gheaţă, vrând să bea un pahar cu migdale. Marthe, stând la umbră, în apropiere, îl săgetă cu o privire înciudată.

— Nu te mai da în spectacol şi vino după mine sub boltă. Vreau să-ţi vorbesc.

Surprins, nu ştiu ce să-i răspundă şi se întoarse la joc. Îi aruncă mingea lui Louis, care-şi agita braţele, barându-i calea fratelui său, ca să nu-l lase să intercepteze pasa. Luptă din greu vreo două ture, ca să-şi recupereze punctele pierdute, apoi, întrebându-se ce voia să-i spună vrăjitoarea, ieşi din joc. După-amiaza aceea de 5 iulie era caniculară. Nici ceilalţi jucători nu vor mai continua prea mult. Surorile mai mici ale lui Philippine renunţaseră deja. Philibert grăbi pasul spre boltă. Louis îi povestise abătut, că acolo fusese găsită moartă Catherine de Valmont. Cel mai mare dintre fiii baronului se îndrăgostise

sincer de acea domniţă pe care voia s-o ia de soţie. Perfidă, Philippine îl copleşise de atunci cu afecţiunea ei, iar Louis n-o mai urmărise atât de vigilent. Mai ales că era şi el fascinat de Djem. Dar n-avea importanţă. Chiar în seara aceea, el, Philibert de Montoison avea să-i ceară baronului să anunţe public logodna!

Marthe stătea ţeapănă sub frunzişul des al viţei roşii. Nu agrea să fie lăsată să aştepte.

— Ce vrei, vrăjitoareo? o întrebă el, prost dispus.

— Îţi aduci aminte de noaptea aceea, în faţa fermei?

El ridică din umeri.

— Atunci ai putut vedea ce puteri am…

— Nu-mi pasă de ele. Treci la subiect.

Pe chipul uscat al lui Marthe se ivi un surâs. „*Ah, muritorii! Fanfaronii ăştia*, îşi spuse ea, *atât de încrezuţi, atât de previzibili! Cât îi mai urăsc!*“

Se apropie şi, fără să-l atingă, cu un simplu gest, îl ridică la trei degete deasupra pământului. Philibert dădu din mâini, îşi ridică genunchii, uimit şi dezechilibrat, apoi ajunse din nou pe iarbă. Făcu un pas înapoi şi îşi netezi hainele cu palma asudată. Era alb la faţă.

— Bine, bombăni el. Nu era nevoie să-mi faci aşa ceva. Vorbeşte!

— Ai o datorie faţă de mine.

Philibert tresări. Vrăjitoarea asta aiura!

— Nu ştiu la ce te referi, cuteză el.

— Nu ţi-am spus că ai un fiu?

— Enguerrand? Mare lucru! Informaţia ta nu mi-a servit la nimic.

— Asta-i problema ta. Nu a mea. Iar acum înţeleg să-mi primesc răsplata.

În alte împrejurări, Philibert ar fi izbucnit în râs înainte de a le întoarce spatele ei şi acestui şantaj. Aşa însă se mulţumi să ofteze. Să-i reziste unei asemenea creaturi însemna moarte curată.

— Ce anume aştepţi de la mine?

— Să te însori cu Philippine…

Un zâmbet se aşternu pe chipul lui Philibert.

— Asta şi intenţionez să fac.

— ... După aceea, să-l asasinezi pe prinţul Djem...

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere!

— ... Apoi pe tânărul acela, Mathieu...

— Mathieu al lui Algonde? Bine, fie, încuviinţă el din nou.

— ...Şi să mi-o dai apoi, legată de mâini şi de picioare, pe Algonde.

— Asta-i tot?

Marthe se apropie şi-şi aţinti privirea lipsită de suflet în ochii lui.

— Nu. Urmează lucrul cel mai important. Îmi vei aduce, odată cu Algonde, şi un copil.

— Al ei?

Marthe rânji.

— Al lui Philippine.

Montoison se schimbă la faţă. Deveni purpuriu.

— Linişteşte-te, cretinule! Copilul pe care-l vreau e al lui Djem, nu al tău. Ceea ce înseamnă că va trebui să o iei din loc chiar acum, pentru ca logodnica ta să se poată desfăta cât vrea în patul prinţului.

Cavalerului i se opri respiraţia de parcă i-ar fi înfipt cineva un pumnal în inimă. Se trase înapoi din faţa acelui diavol care râneja de încântare văzându-l aşa, se strădui să tragă aer în piept, apoi explodă, roşu ca racul.

— Ea cu el? Niciodată!

Marthe îşi încrucişă degetele pe pieptul plat.

— Nu mă târguiesc cu tine, Philibert de Montoison. Ori o iei pe Philippine după ce rămâne însărcinată cu Djem, ori găsesc pe altcineva care s-o facă.

Era încolţit. Ea putea să-l scoată definitiv din peisaj cu un simplu gest. Aşa făcuse şi cu Catherine de Valmont? Domniţa se prăbuşise chiar aici. Nu, el nu va avea aceeaşi soartă. Va îndura povara, din moment ce n-avea încotro, dar Philippine va plăti şi ea. Da, o va face să-şi plătească trădarea, pe cuvântul lui de cavaler! Făcu un pas înapoi şi întinse un deget ameninţător spre Marthe.

— Vei primi ce-ţi doreşti, vrăjitoareo. Dar n-am să plec. Vreau să îi văd pe porcii ăştia doi împreunându-se, auzi? Şi chipul răvăşit al lui Helene când o să-l străpung cu spada pe prinţul ei!

16

Ajungând la mijlocul urcuşului spre Moqattam, Enguerrand de Sassenage îşi opri cămila printre sarazinii care se grăbeau pe potecă. Dădu puţin într-o parte bucata de stofă care-i acoperea pe trei sferturi chipul şi privi cu ochii înlăcrimaţi oraşul. Lumina puternică, precum şi briza răcoroasă care stârnea vârtejuri fine de nisip îi iritau ochii.

Alături de el, acoperită cu un văl care-i ascundea chipul şi umerii, căzându-i peste veşminte, Mounia arătă către Giseh.

— Khnum-Khufu, zise ea, cea mai mare dintre piramidele noastre. O vezi acolo, în câmpie, lângă surorile ei Khafre şi Menkaura?

Enguerrand dădu din cap. Da, vedea tot. Nilul care, din delta lui ramificată ca un copac gigantic, îi adusese până aproape de Cairo, locuinţele şi palatele dărăpănate de la Fostat, întemeiat pe ruinele celei dintâi cetăţi, şi oraşul nou în incinta lui din piatră, împestriţat de mii de minarete şi cupole.

— Din înaltul citadelei, priveliştea este şi mai impresionantă. Se văd o mulţime de piramide mai mici, care fac parte din vechea necropolă de la Memfis. O să te duc acolo. Casa tatălui meu e foarte aproape de punctul culminant, între palatul Qasr al-Aldel, unde este sediul afacerilor de stat, şi sala de justiţie.

Enguerrand simţi nerăbdarea din glasul Mouniei. Şi el abia aştepta să ajungă la destinaţie, care era El-Qalaa, citadela lângă ale cărei ziduri se aflau.

Îşi îmboldi uşor cu călcâiul cămila, care se urni din loc. Cu turbanul acoperindu-i părul, cu barba neagră, bronzat de soarele care le însoţise călătoria pe Marea Mediterană, purtând o gandura care-i ajungea până la papuci, Enguerrand putea trece oricând drept un sarazin.

„*La Cairo, creştinii trăiesc în pace. Cei mai mulţi sunt negustori care locuiesc într-un cartier numit Mouski. Dar prefer să nu atragem atenţia asupra noastră*, declarase Mounia. *Din motive de siguranţă.*"

De fapt, până atunci nu avuseseră parte de incidente. După ce se despărţiseră de Lina, de Catarina şi de copii, plecaseră spre portul Cagliari, având în bagaje tot ce le trebuia ca să supravieţuiască până când îşi atingeau ţinta. Poate datorită rugăciunilor fierbinţi ale celor două sarde, poate datorită ocrotirii Strămoşilor, nava pe care o aşteptau, cruţată ca prin minune de piraţi, ajunsese în port acum două zile. Îmbărbătaţi de bunăvoinţa providenţei, străbătuseră oraşul nou pornind fără întârziere către fortăreaţa care adăpostea palatul regal.

Inima Mouniei era plină de bucuria revederii părinţilor; Enguerrand însă, în mod inexplicabil, era cu sufletul îndoit.

Drumul îngust, săpat în flancul colinei, îi aduse până la turnurile rotunde gemene. Impunătoarea poartă sculptată străjuită de Burg al-Haddad şi Burgar-Ramlab era ocupată de un şir lung de oameni care intrau sau ieşeau, controlaţi de gărzi. Enguerrand şi Mounia se pierdură şi ei în această mulţime.

*

Houchang, credinciosul prieten al lui Djem, care plecase în mare taină de la Rochechinard cu câteva săptămâni mai înainte, îşi întinse trupul masiv, înţepenit după orele cât stătuse de pază, apoi se ghemui iar în adâncitura zidului albit cu var. Schimbându-şi straiele elegante cu nişte zdrenţe de cerşetor, îl urmărea pas cu pas pe Aziz ben Salek, tatăl Mouniei, de când sosise la Cairo, cu opt zile în urmă. Primul lui gând fusese să se ducă la palatul sultanului Keit bei, unde locuiau şi acum prima soţie şi cei doi fii ai lui Djem. Se răzgândise însă, temându-se că Mounia s-ar fi ascuns dacă ar fi aflat de prezenţa lui. Nu-şi putea permite să rişte. Era în joc viaţa lui Djem. Adunase diverse informaţii despre Aziz ben Salek. Înaltul demnitar îşi petrecea zilele la palat şi nu se întorcea acasă decât seara. Ascuns sub noua sa identitate, Houchang, care-l ştia, fiindcă asistase la negocierile legate de căsătoria lui Djem cu Mounia, îl urmărea până la palatul său somptuos, nădăjduind să o surprindă pe trădătoare. Dar astăzi începuse să-şi piardă speranţa. Fie Mounia nu ieşea niciodată din casă, fie el se înşelase când îşi închipuise că femeia se va întoarce la familia ei.

Soarele era la zenit şi, în ciuda adierii răcoroase care stăruia mereu în acest loc, o căldură apăsătoare domnea pe colină,

aducându-i în nările sensibile miasme puternice de urină. Deşi pământul era stropit regulat de către *saqqa*, sacagiii care cărau neîncetat burdufuri cu apă din puţul de la Joseph în cele trei incinte, atât oamenii, cât şi animalele îşi făceau nevoile acolo unde se aflau, iar citadela duhnea. Houchang scoase din pungă un săculeţ cu mirodenii şi-l adulmecă îndelung. Hotărâse să mai aştepte două zile, după care să se întoarcă la Rhodos şi, de acolo, să încerce să reconstituie itinerarul Mouniei.

*

La acea oră a zilei, Aziz ben Salek era încă la slujbă, în palatul lui Keit bei. În ciuda nerăbdării ei de a-l revedea, Mounia fusese fericită să i-l prezinte pe Enguerrand mamei sale, căreia avea să-i pună o mulţime de întrebări, şi ştia că Fatima nu i-ar fi dat aceleaşi răspunsuri în prezenţa soţului ei.

— Aici este, spuse Mounia, arătând spre o impunătoare faţadă împodobită la jumătatea înălţimii cu un grilaj din lemn scump, sculptat cu migală.

Casa era, fără îndoială, cea mai frumoasă de pe stradă. O poartă pe care era sculptată o semilună oprea trecerea. De o parte şi de alta a porţii, nişte turnuleţe pătrate permiteau paznicilor dinăuntru să supravegheze intrarea printr-un grilaj metalic dreptunghiular, aflat la înălţimea ochilor. Mounia descălecă, iar Enguerrand făcu la fel. După ce Mounia spuse câteva cuvinte, poarta se deschise. Trecură pe sub bolta arcuită şi intrară în grădina luxuriantă.

Aşa cum obişnuia adesea să facă, deşi avea o armată de slujitori la dispoziţie, Fatima dădea nişte curmale prin praf de boia când o văzu apărând la uşa bucătăriei. Recunoscându-şi fiica, nu se mai osteni să-şi tragă vălul pe faţă sau să-şi şteargă mâinile înroşite de boia. Se repezi spre ea, cu un strigăt de bucurie. Se îmbrăţişară emoţionate. Enguerrand, care rămăsese discret în umbră, nu putu să nu remarce cât de frumoasă era încă egipteanca şi ce mult îi semăna Mounia. Acelaşi nas drept şi fin, aceeaşi gură delicat conturată, aceeaşi privire vie pe care fardul auriu o scotea în evidenţă, aceiaşi pometi înalţi. Dacă Fatima n-ar fi avut câteva riduri la colţurile ochilor şi la comisura buzelor, ar fi părut surori gemene.

Când Fatima îi servi cu ceai în sala de recepţii de la etaj, Enguerrand descoperi că şi eleganţa cu care se mişca Mounia fusese moştenită de la mama ei.

Mounia tocmai terminase, cu lux de amănunte, de povestit peripeţiile prin care trecuseră. Chipul Fatimei exprima îngrijorare. Se aşternu o tăcere netulburată decât de zgomotele străzii care pătrundeau, ca şi razele piezişe de lumină, prin interstiţiile grilajului. Covoare mari, luxoase, împodobite cu arabescuri cu motive piramidale şi supraîncărcate cu perne pătrate înconjurau două mese joase, rotunde din aramă. Mozaicurile de pe pereţi se asortau cu purpuriul care domina ţesăturile. În aer plutea o mireasmă de citrice şi de scorţişoară. Aşezat turceşte, între cele două femei, în acest decor plin de căldură, Enguerrand începu să zâmbească sorbind lichidul fierbinte şi amar. Se simţea bine.

— Îţi mulţumesc, ginere, îl învălui deodată glasul grav şi cald al gazdei.

Tresări, iar Fatima începu să râdă şi întoarse capul spre Mounia.

— Nu i-ai spus soţului tău că vorbesc cinci limbi?

— Am uitat, mărturisi Mounia, muşcându-şi buza.

— Nu-i nimic, răspunse mama ei, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia către Enguerrand şi de a continua într-o franceză cu un accent pronunţat: Ceea ce ai făcut pentru fiica mea merită încrederea şi recunoştinţa mea. Absolute.

— Numai iubirea m-a călăuzit, doamnă.

Fatima făcu un gest graţios cu mâna, stârnind clinchetul duzinei de brăţări din aur şi email înşirate pe braţ.

— Iubirea nu e de-ajuns ca să garanteze puritatea unei inimi. Oricum ar fi, eu te aşteptam de mult.

Mounia începu să tremure. Sosise timpul răspunsurilor.

— Tu nu te-ai amestecat niciodată în discuţiile mele cu tata, spuse tânăra. Nu ţi-a păsat niciodată de hartă şi de flacoanele acelea care seamănă atât de bine cu piramidele de aici. Totuşi, în Sardinia, am folosit limba strămoşilor tăi ca să comunic cu spiritele Uriaşilor…

— Crezi că aş fi putut afla mai multe decât ştiu deja? zâmbi Fatima. În vinele mele curge sângele regilor şi, odată cu el,

cunoaşterea neştirbită a Uriaşilor despre care mi-ai vorbit. Ei ne-au învăţat cunoaşterea astrelor, a navigaţiei, a culturii, cunoştinţe străvechi, însă puţin câte puţin, ca să le lase oamenilor timp să şi le însuşească. Pentru că, spuneau ei, de când e lumea, civilizaţiile mor şi renasc, mulţumită drumurilor care duc la Ţinuturile de Sus. Totuşi, treptat, s-au lăsat dominaţi de faraoni până când au degenerat şi au dispărut. Ultimul dintre ei lucra pentru Imhotep. Îl ajuta la înălţarea piramidei lui Djoser.

— Dar… noi? întrebă Mounia.

— Abia împlinisem unsprezece ani când mama mi-a transmis legenda Ţinuturilor de Sus. După câteva zile, când deja apăram acest secret ca pe o comoară, a venit la mine un purtător de destin.

— Un purtător de destin? se miră Enguerrand.

— Era un bătrân fără vârstă, modest îmbrăcat, a cărui barbă, înnodată de câteva ori, îi ajungea până la glezne. Mi-a luat mâna şi mi-a turnat nisip în palmă. „*Vei avea o fiică, m-a anunţat el cu glas monoton. Ea îl va naşte pe cel care-l va salva pe rege*“.

Mounia întrebă cu febrilitate:

— Pe rege? Despre ce rege vorbea?

— De cel al Ţinuturilor de Sus.

— Mi-ai spus că mă aşteptai. De ce? Purtătorul de destin a mai spus ceva? o întrebă, la rândul lui, Enguerrand.

— Da. „*Tatăl copilului va fi un creştin*“, a zis…

Un văl de tristeţe străbătu privirea Fatimei, iar vocea i se frânse…

— „*Va veni aici, iar tu vei muri*“, a mai adăugat, iar apoi s-a pierdut în depărtare.

Timp de o clipă, această prezicere împovără umerii Fatimei şi inima Mouniei, dar surâsul înflori din nou pe buzele gazdei.

— Haide, deocamdată nu suntem la o înmormântare, ci la o regăsire. Zeii care v-au condus până aici n-ar vrea să ne strice bucuria. Diseară, în casa asta va fi sărbătoare, cum zic francezii.

— Mai am o ultimă întrebare, mamă. Tata ştie şi el ceea ce mi-ai dezvăluit mie?

Fatima îşi înălţă cu mândrie bărbia.

— S-a căsătorit cu mine în cunoştinţă de cauză. Destinele noastre erau legate. După cum v-a spus prietena voastră

Catarina, unul dintre înţelepţii din Ţinuturile de Sus pe nume Morle, însetat de cucerire şi de putere, a furat harta şi flacoanele magice. Neştiind ce urmări va avea fapta lui, a aşteptat ca oraşul să moară pentru ca el să se întoarcă şi să-l ia în stăpânire. Din nefericire pentru el, râurile fermecate secaseră şi a fost nevoit să pornească pe mare ca să găsească insula care rămăsese ultimul loc de trecere între cele două lumi, a lui şi a noastră.

— Cu ajutorul hărţii care arăta ultimul amplasament al insulei, adăugă Mounia.

— Da. Nişte piraţi i-au ieşit în cale. Dar, spre deosebire de ceea ce v-a spus Catarina, de fapt a reuşit să convingă echipajul să-l urmeze până la destinaţie. Un om s-a împotrivit. Căpitanul vasului. A fost pus în lanţuri. A doua zi, ştiind ce soartă îl aşteaptă, s-a prefăcut că şi-a schimbat părerea. Voia să-şi recapete slujba şi să studieze mai amănunţit harta pe care le-o arătase uriaşul. După câteva zile, a izbucnit o furtună, iar nava a fost găurită. Uriaşul a dispărut în valuri, cu harta şi cu flacoanele lui. Nu a rămas decât un singur supravieţuitor, căpitanul, care a ajuns, agăţat de o bucată de catarg, la ţărmul unei insule din arhipelagul Azore. De atunci înainte, şi-a dedicat viaţa unui singur ţel: să reconstituie din memorie ceea ce văzuse pe hartă şi să recupereze flacoanele pe care credea că, mai devreme sau mai târziu, marea le va arunca undeva pe mal. A transmis tot ce ştia fiului pe care l-a avut cu o băştinaşă, şi apoi la fel, din generaţie în generaţie.

— Astfel că…

— Soţul meu, Aziz ben Salek, este un urmaş al căpitanului.

Acum Mounia înţelegea mai bine agitaţia care-l cuprinsese pe tatăl când descoperise flaconul printre lucrurile lui Djem. Dar Enguerrand mai voia să afle ceva.

— Pot să te întreb cum e posibil să vorbeşti cu atâta uşurinţă şi limba mea?

Pe chipul Fatimei se aşternu o expresie poznaşă.

— Nu. Inima unei femei ascunde uneori taine pe care nu vrea să le dezvăluie.

*

Ca în fiecare seară, Houchang îşi trase peste faţă gluga largă şi, mergând adus de spate ca un biet bătrân, se luă după Aziz ben Salek când acesta ieşi din palatul regal. Îi era foame. Toată ziua nu mâncase decât curmale şi măsline şi-şi făgădui un ospăţ pe cinste de îndată ce luminile din casă se vor stinge. Adevărul era că-şi pierduse speranţa de a o găsi pe Mounia, dar amintirea prinţului şi prietenului său nu-i îngăduia să renunţe la cercetări. Nu-l va părăsi niciodată pe Djem printre scorpionii aceia. Niciodată.

Ca în fiecare seară, Aziz intră pe poarta locuinţei sale. Era încă un bărbat viguros, în ciuda vârstei sale înaintate. Privirea lui dreaptă, nobilă şi mândră sclipea de viclenie pentru a-şi atinge scopurile. Era un bun strateg şi un sfătuitor priceput, Keit bei avea încredere deplină în el. Totuşi, Houchang ar fi putut să jure că în spatele acestei măşti se ascundea un alt chip, un om care de trei ori îşi părăsise postul ca să se ducă în apropiere de Heliopolis, spre miazănoapte de zidul oraşului Cairo, într-un vechi palat abandonat. Houchang nu-şi dăduse seama ce făcea fiindcă îl urmărea de la distanţă ca să nu fie observat. Aziz venise de acolo după câteva ore bune, zăvorâse poarta şi se întoarse în oraş de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Într-o noapte, Houchang forţase poarta aceea, convins că fapta sa va fi pusă pe seama vreunui tâlhar. Încuietoarea erodată de nisipul adus de vânt cedase la prima lovitură de picior. În mijlocul palatului era o curte dărăpănată a cărei fântână împodobită cu mozaicuri părea de mult secată. Măturate de raza unei lumini, diferitele săli dăduseră la iveală, sub domul plafoanelor, basoreliefuri somptuoase şi colonade acoperite cu hieroglife până jos, plăci mari de alabastru şlefuit trădau încă splendoarea trecută a locului. Pe vremuri, palatul acela arătase superb, şi acum devenise un spaţiu al dezolării. Nicio mobilă, niciun vas, niciun covor. Încăperile erau goale. Uitate de toţi, cu excepţia lui Aziz ben Salek. Ceea ce făcea ca interesul şi timpul consacrat de tatăl lui Mounia acestui loc să fie şi mai ciudate.

Houchang plecase fără vreun răspuns, deşi era convins că acolo trebuia să existe vreo trecere secretă către adevăratele

motive ale demnitarului. De atunci, începuse să vegheze cu şi mai multă atenţie.

*

Ca în fiecare seară, când tumultul oraşului se stinse în acelaşi timp cu agitaţia oamenilor, se postă sub grilajul casei lui Aziz şi îşi încordă auzul. Fu surprins să audă râsete şi muzică. La urechi îi ajunseră câteva cuvinte. În limba francilor. Inima îi bătu mai tare. Apoi, în sfârşit, un nume. O exclamaţie de bucurie pe buzele lui Aziz:

— Mounia! Copila mea dragă!

La fel de încântat ca şi cei din casă, Houchang se desprinse de zid, frecându-şi mâinile puternice. Căutările lui luaseră sfârşit. Îi era o foame de lup.

17

Cererea lui Djem îl descumpăni pe Guy de Blanchefort. Prinţul, care-l convocase spre sfârşitul după-amiezii zilei de 6 iulie, stătea în faţa lui, într-una din sălile decorate în stil oriental puse la dispoziţia lui de baronul Jacques de Sassenage. Judecând după nervozitatea neobişnuită care făcea să-i zvâcnească la răstimpuri pleoapa, Djem reflectase mult asupra acestei probleme.

— Aş putea şti motivul alegerii tale, dragă prietene? Întrebă apoi marele prior, împreunându-şi mâinile în faţa bărbiei, ca să-şi ascundă palmele care transpiraseră brusc.

Djem îi întoarse spatele şi se duse la fereastră. În grădină Philippine juca baba-oarba cu domnişoarele ei de companie . Ar fi vrut să vorbească despre ea, să mărturisească pornirea care-l mâna către catifeaua buzelor ei, flacăra care-i încălzea inima şi apoi, când ea se îndepărta, i-o prefăcea în cenuşă, să-i cânte frumuseţea şi graţia, scânteia ce se aprindea în ochii ei când privirile li se întâlneau, înfiorarea degetelor ei când, într-un mod discret, mâinile li se atingeau. Ar fi vrut să se desfete privind genele, strălucirea celor două giuvaieruri care-i puneau în valoare tenul de alabastru, să fie convins până-n străfundul sufletului că va fi al ei până-şi va da ultima suflare şi nu mai voia să trăiască nici măcar un ceas fără să-i audă râsul. Ar fi dorit să spună că iubirea îl stăpânea pe de-a-ntregul, că nu-l mai interesa nimic altceva, că nu-şi mai amintea de hotărârile luate, de luptele purtate, de ambiţiile lui justificate. Ar fi dorit să-i explice marelui prior toate lucrurile acestea, aruncându-se la picioarele lui ca un biet câine vagabond care cerşeşte un os ca să-şi ducă zilele. Dar nu putea. Acest adevăr era inacceptabil pentru Guy de Blanchefort, care chiar ieri îi spusese din nou ce bucuros era la gândul că Philibert de Montoison, care era, poate, fiul lui, se va căsători cu Philippine.

Djem îşi privi iubita care se învârtea pe loc. Ochii îi erau acoperiţi de o eşarfă care o făcea să se piardă pentru o clipă în

spaţiu şi în timp. Aşa era şi el. Pierdut. Se agăţa de improbabil ca să nu moară din pricina imposibilului.

— M-am săturat de cursa asta fără sfârşit. M-am săturat să-mi văd prietenii căzând, trădarea urmărindu-mi paşii şi otrăvindu-mi viaţa. M-am săturat să nu fiu decât un obiect râvnit de cei lacomi, o felie de pâine fărâmiţată de fiecare dintre monarhii acestei ţări în calea păsărilor de pradă. M-am săturat de clipe pustii, de zile fără strălucire. Allah m-a părăsit. Mi-am pierdut încrederea în ziua de mâine. Cum s-o păstrez atunci neatinsă pe cea în Dumnezeul meu?

Se întoarse spre Guy de Blanchefort. Chipul prinţului oglindea o suferinţă neprefăcută. Se răsuci din nou cu faţa spre fereastră. Nu-i plăcea să stârnească milă. Aerul, lumina, puterea lui veneau din grădină, dinspre Philippine. În clipa aceea avea nevoie de ele mai mult ca oricând. Se crispă când îl auzi pe temnicerul lui care, de-a lungul timpului, îi devenise prieten, înghiţind cu greutate un nod.

— Nu pot, Djem.

Vocea îi era stinsă. Ca şi inima lui Djem.

— Aş vrea s-o fac, da, din adâncul sufletului. Convertirea unui om ca tine ar fi – dincolo de vorbele tale care mă îndurerează –, incontestabil, cea mai măreaţă realizare din viaţa mea. Aş vrea s-o fac, Djem, te rog să mă crezi, dar marele maestru al ordinului nostru nu va fi de acord.

— Şi ce motiv va invoca? Ştii la fel de bine ca mine lupta pentru putere între Orient şi Occident este şi o luptă religioasă. Baiazid vrea să extindă islamul, tot aşa cum voi doriţi să răspândiţi creştinismul. Converteşte-mă, vom aduna o armată, iar Istanbulul va fi, prin intermediul meu, al vostru.

Guy de Blanchefort se ridică greoi. Încă nu-i vorbise lui Djem despre intenţia sa de a pleca de la Rochechinard. Dacă o făcea acum şi aici, era posibil ca, după plecarea lui, prinţul să deschidă fereastra şi să se arunce de la înălţimea a patru etaje. Se apropie de Djem şi-i puse o mână pe umărul masiv care se gârbovi uşor la atingerea lui.

— Lucrurile sunt mai complicate decât par.

Djem îşi încleştă fălcile. Banii. Ei au prioritate.

— Informează-l pe marele maestru că aş putea înzeci suma pe care o primeşte anual de la fratele meu dacă mi-aş recăpăta locul.

Blanchefort oftă din greu.

— Fie. Îi voi scrie mâine şi-i voi transmite propunerea ta. Dar te înşeli, Djem! Nu despre bani este vorba, ci despre pace. Cea mai mare dorinţă a lui Pierre d'Aubusson este să păstreze pacea în zona Mediteranei şi, vrei, nu vrei, ea are legătură cu captivitatea ta.

Djem se întoarse spre el. În obraji îi revenise un pic de culoare.

— Aş suporta mai uşor captivitatea dacă rugăciunile mele ar suna la fel ca ale voastre.

Apăsarea mâinii de pe umărul lui Djem deveni o strângere afectuoasă.

— Îmi place să aflu că crezi asta. În schimb, lasă-mă să-ţi dau un sfat. Răspunsul de la Rhodos nu va veni prea repede, aşa că, te rog, bucură-te de prezent, căci este preţios... Mai preţios decât orice, adăugă marele prior înainte de a se retrage.

Djem era convins de asta. Îşi îndrepta din nou atenţia către grădinile de jos. Jocul o dusese pe iubita lui ceva mai departe. Un copac i-o ascundea. Era singur. Chiar dacă avea încredere deplină în Guy de Blanchefort, ştia că Pierre d'Aubusson nu va ceda niciodată.

Îl zări pe Philibert de Montoison care se strecura pe furiş, ca o fiară de pradă ce era, printre tufişuri, ca să se apropie de locul de joacă al fetelor. Începuse oare cavalerul să bănuiască ceva despre ei, de o spiona astfel pe Philippine? Inima lui Djem se strânse şi mai mult. Fuseseră cât se poate de prudenţi, nu se văzuseră niciodată singuri nici la castel, nici în timpul plimbărilor prin pădure. Iar pe timpul nopţii, în faţa uşii lui erau doi oameni de pază, însărcinaţi să-i asigure paza, aşa că n-avea cum să se vadă cu Philippine.

Se îndepărtă de fereastră, cu un gust de sânge în gură. Orice s-ar fi întâmplat, un lucru era sigur. Philippine nu se va căsători niciodată cu şacalul acela.

*

Aymar de Grolee se întoarse la calul pe care-l lăsase în aceeaşi dimineaţă legat de un stejar. Îl dezlegă, urcă sprinten în şa şi o luă pe drumul de întoarcere. Voia să ajungă înainte de căderea nopţii şi începea deja să se însereze. Străbătu pădurea Coulmes luându-se după propriile urme de la venire şi, atent la pantă, ajunse în cele din urmă la drum, cu inima bubuindu-i, tulburat de descoperirea pe care o făcuse. Jacques de Sassenage avusese dreptate. Vechile ruine ale schitului adăposteau un tunel subteran. După ce, timp de o săptămână, cercetase pietrele, găsise în cele din urmă intrarea ascunsă. Acum, aceasta era singura lor speranţă de a o păcăli pe Marthe şi de a o elibera pe Jeanne. Dacă, fireşte, după douăsprezece zile de captivitate, Jeanne mai era în viaţă. Dădu pinteni calului până la castelul de la Saint-Andre-en-Royans, sub a cărui jurisdicţie se afla schitul. Aymar de Grolee era prieten cu stăpânul castelului şi ar fi putut cere pe loc permisiunea de a trece prin pasajele de sub castel. Dar nu ştia dacă Bernardin de Clermont cunoştea punctele de acces în tuneluri. Şi apoi, ţinând seama de crima cumplită de la mănăstirea din Saint-Just-de-Claix, ale cărei pământuri erau vecine cu moşiile castelului de la Saint-Andre-en-Royans, nu voia să atragă atenţia asupra intenţiilor sale. Chiar dacă dominicanii plecaseră, maica superioară îşi pierduse somnul. Mai rău, începuse să aibă impresia că acest loc, blestemat de când ea pusese la cale falsa înmormântare a lui Jeanne, îşi elibera acum demonii ca s-o pedepsească. Ca toate celelalte călugăriţe, îşi petrecea şi ea zilele în post şi rugăciune. Nu voia să primească niciun vizitator. Refuza până şi să pomenească numele lui Jeanne de Commiers. Superioara era convinsă că avea dreptate. Dintre cele trei călugăriţe implicate în blasfemia comisă acum şase ani, supravieţuiseră doar ea şi sora Aymonette. Când diavolul va veni să le ia, ea va fi gata să-şi jertfească până şi sufletul ca să înlăture blestemul şi să-şi salveze tovarăşa.

Aymar studiase îndelung toate opţiunile înainte de a-i împărtăşi lui Jacques de Sassenage temerile lui şi de a se sfătui cu el departe de urechi şi priviri indiscrete, în luminişul care adăpostise prima întâlnire a lui Philippine cu Djem. Vechiul schit fiind foarte izolat li se păruse potrivit pentru a se apropia de

subterane. Jacques nu putea risca s-o înfurie pe Marthe deschizând chiar el subteranele de la Bâtie. Oficial, Aymar de Grolee se ascunsese la castelul său de la Bressieux să-şi vadă de treburi, Marthe n-avea bănuieli în privinţa lui, iar Jacques avea grijă să nu fie niciodată singur cu ea, rămânând însă la vedere ca, atunci când va sosi momentul, harpia să fie convinsă că el n-avea nici un amestec. Ideea era s-o găsească pe Jeanne, iar Marthe să creadă că evadase fără ajutorul nimănui din afară.

Aymar era pregătit şi pentru celelalte planuri. Jacques de Sassenage îi promisese lui Philibert de Montoison să anunţe logodna peste opt zile şi să-i pregătească o escortă până la pământurile sale de lângă Valence imediat după celebrarea căsătoriei. Dar acest personaj josnic urma să cadă într-o ambuscadă, la câteva leghe de moşia lui, şi să-şi piardă viaţa. Şi după ce Jeanne în siguranţă Aymar îşi va respecta jurământul: se va însura cu Philippine, rămasă văduvă, ca s-o protejeze de alţi pretendenţi necinstiţi. În afară de cazul că, între timp, prinţul Djem ar fi reuşit să obţină de la ordin ceea ce dorea

Turnurile înalte ale castelului feudal apărură în faţa lui. Soarele apusese. Un lup urlă în depărtare. Primul. În curând, alţii îi vor răspunde din toate părţile, îngrozind oile şi ciobanii. Iar până în zori, Aymar de Grolee va deveni unul de-al lor. Ascuns în adâncul pământului, înarmat cu răbdare, cu iubire, dar şi cu spada lui, o va căuta pe femeia pe care-o iubise dintotdeauna.

*

Trecuseră două zile de când Houchang pândea o ocazie. Mounia nu ieşise din casă, iar el nu putea să pătrundă în locuinţa unui înalt demnitar, să-i asasineze fiica şi să recupereze elixirul vrăjitoarei fără consecinţe funeste pentru el şi, implicit, pentru prinţul lui. Se ridică şi tropăi pe loc ca să-şi dezmorţească picioarele înţepenite. Un pisoi cu urechi disproporţionat de mari, veni să se frece, torcând, de gleznele lui, cerşind mângâierea pe care o mai primise şi în alte rânduri de la Houchang. Cu un gest larg, acesta îl culese în palma-i încăpătoare şi, rezemându-se de zid, îl ridică până la înălţimea ochilor.

— Se pare că pe amândoi ne-a părăsit norocul, murmură el, cu un oftat.

În clipa aceea, luându-l drept unul dintre cerşetorii oploşiţi pe lângă zidurile citadelei, un bătrân cu faţa tăbăcită, îmbrăcat într-o gandura vărgată, îi întinse un săculeţ cu măsline.

— N-am nimic pentru animalul tău, dar astea sunt pentru tine, prietene. Allah să te aibă în pază!

Ca să nu se deosebească de ceilalţi sărmani, Houchang acceptă cu recunoştinţă darul. Dădu de câteva ori din cap, binecuvântându-l pe trecător pentru generozitatea sa. Puse jos pisoiul care se zbătea în braţele lui şi aruncă o privire rapidă de-a lungul străzii. Un grup de trei cerşetori şedeau turceşte pe trotuar, la patru porţi distanţă, aşa cum stătuse şi el cu câteva minute în urmă. Feţele lor se pierdeau în umbra zidului. Cu mâna întinsă, de departe, aveau o înfăţişare şi mai jalnică decât a lui. Houchang luă aminte. Trebuia să se deghizeze mai bine. El, care obişnuia să-şi răsfeţe pielea cu unguente după baie, acum nu se mai spălase decât arareori de când sosise, pentru a păstra duhoarea străzii, pe care-o emanau cerşetorii adevăraţi. El, care până şi în Munţii Anatoliei fusese atent la igiena personală. „*În sfârşit*, îşi spuse, aşezându-se la loc, *că viaţa prinţului merita cu prisosinţă aceste neplăceri*”.

Soarele cobora spre orizont, împodobindu-l cu vapori pudraţi. Activitatea din citadelă îşi încetinea ritmul. Pisoiul, care se îndepărtase, veni să se cuibărească la picioarele lui încrucişate. După ce se învârti de câteva ori ca să-şi găsească locul, se făcu ghem şi adormi în îndoitura unui genunchi al lui Houchang. Acesta se rezemă cu spatele de zid, plimbându-şi degetele groase prin blana cenuşie a animalului. Cât de îndepărtate i se păreau avantajele şi plăcerile tinereţii lui, când galopa alături de Djem, chefuia până în zori, visa la cuceriri şi ardea de mânie în toiul luptei împotriva lui Baiazid! Iar acum, exilul. Trase adânc în piept aerul cu iz de mirodenii.

„*Ce mult aş vrea, prinţe, să fii aici, lângă mine, în noaptea asta!*” îşi spuse în timp ce privea, fără să-i vină a crede, cum poarta dublă, boltită, aflată peste drum de el, se deschidea, în sfârşit.

Inima îi bătea puternic. Lăsă capul în jos, ca să nu fie recunoscut, în timp ce din curtea locuinţei lui Aziz ieşeau patru oameni călare pe cămile. Pasărea îşi lua zborul din cuib. Şi,

judecând după siluetele lor, Houchang ar fi putut jura că toată familia lui Aziz pleca. După ce grupul se îndepărtă, sări în picioare, uitând de pisoi, care miorlăi.

— A trecut vremea mângâierilor, murmură Houchang.

Instinctul îl înşela arareori. Ghici îndată destinaţia lor. Hotărât să ajungă acolo înaintea lor, coborî grăbit strada în grabă, trecu prin faţa celor trei cerşetori, apoi coti în fugă pe altă stradă, paralelă cu prima.

Unul dintre cerşetori se ridicase în picioare, gata s-o ia pe urmele lui Houchang, dar cel mai înalt îl reţinu, apucându-l de braţ.

— Lasă-l să se ducă. Să facă el toată treaba. Când va sosi clipa, vom interveni. Acolo. La ruinele din Heliopolis.

Şi, lăsându-l în pace pe Houchang, pe care-l găsiseră cu uşurinţă în urmă cu câteva zile, când debarcaseră acolo, Hugues de Luirieux, umbra întunecată a lui Philibert de Montoison, privi îndepărtându-se caravana, în pasul legănat al cămilelor.

— A venit ceasul răzbunării, rostise el răspicat.

În clipa aceea, reflectând parcă ura care-i umplea inima la amintirea fugii din Rhodos a lui Enguerrand şi a Mouniei, zidurile cetăţii se întunecară, secerând orizontul purpuriu. Soarele apusese.

18

Mângâierea se pierdu pe sânul stâng al lui Algonde.

— Ce-i cu tine? o întrebă Mathieu, care se străduia fără succes să trezească simţurile soţiei lui.

Trecuseră câteva zile de când, după ce se culcau, Algonde îl trata cu răceală.

— Nimic, sunt obosită.

— Obosită… Nu mai spune! Ce-aş putea zice eu, care muncesc din zori în dogoarea cuptorului?

Întorcându-şi faţa către el, Algonde se forţă să zâmbească.

— Acelaşi lucru, probabil! Ba chiar mai mult. Nu te supăra, Mathieu, dar am avut o zi grea.

Mathieu se strâmbă şi se lăsă să cadă pe spate. Ardea de dorinţă. Deveni cinic.

— Ai dreptate, după ce o alăptezi pe Elora eşti prea ocupată să dansezi, să te joci, să asculţi menestrelii şi să le faci vânt pretendenţilor tăi ca să mai ai chef de dragoste…

Înăbuşind durerea care-i îndolia inima de când surprinsese discuţia lui Mathieu cu Marthe, tânăra se întoarse pe-o parte şi se rezemă într-un cot. Mathieu era bosumflat. Algonde nu voia ca între ei să fie o ruptură pe faţă. La urma urmei, el procedase aşa doar în speranţa de-a o salva. Ea nu trebuia să uite acest adevăr. Totuşi, trupului ei nu-i păsa de argumente. Ceva se rupsese în sufletul ei.

— Helene a primit în dimineaţa asta o scrisoare. O scrisoare de la Marie de Dreux, o ştii, fata celui care a încercat să-l otrăvească pe Djem.

— Ei, şi? Ce ne priveşte pe noi? se răţoi Mathieu.

Căutând să redescopere dorinţa dincolo de umbra trădării, degetele lui Algonde rătăciră pe pieptul musculos al soţului ei, dar acesta nu-şi descleştă dinţii.

— Marie îi era făgăduită seniorului de Saint-Quentin, care a acceptat să-şi reînnoiască angajamentul, în ciuda ultimelor evenimente de la Romans. Atâta doar că, fiind paj al regelui,

refuză s-o ia în căsătorie pe Marie până când executarea tatălui în piaţa publică va cădea în uitare.

Joaca degetelor pe pieptul lui păros începea să-l însenineze pe Mathieu. Murmură, respirând accelerat:

— Dac-ai şti ce puţin îmi pasă…

— Lui Helene însă îi pasă. Marie i-a cerut s-o primească până atunci la Bâtie. Unul dintre rivalii tatălui ei s-a oferit să-i cumpere negoţul cu stofe. După vânzare, mama lui Marie va intra la o mănăstire, iar ea va fi nevoită să se mute şi se teme că tot oprobriul public va cădea asupra ei. Pe scurt, din cauza acestei cereri, Helene a fost insuportabilă toată ziua.

— Nu văd de ce.

— O duşmăneşte pe Marie din pricina trădării tatălui ei.

Mathieu tresări. Într-o fracţiune de secundă, chipul pe care-l întoarse spre ea se întunecase din nou.

— Helene e tâmpită, scrâşni el. Cum poţi acuza pe cineva pentru ceva ce i s-a întâmplat fără voia lui?

Algonde înghiţi în sec. Se gândea, desigur, la propria situaţie. Îşi dădu deodată seama: sub aparenta lui nepăsare, tratând cotidianul ca pe un refugiu, Mathieu regreta pactul pe care-l făcuse. Îşi puse capul pe pieptul lui şi-i auzi inima bătând nebuneşte.

— Aşa e. Nu este drept. Helene e nedreaptă. I-am repetat-o de o mulţime de ori, dar degeaba, îl asigură ea, mângâindu-i umărul.

Se lăsă o linişte tulburată doar de răsuflarea lor. Algonde nu reuşea să găsească vorbele potrivite. Iar dacă nu le putea spune acum, aici, condamna pe vecie iubirea lor. Dorinţa trupului ei. Comunicarea dintre ei.

— Te iubesc, Mathieu, murmură ea.

Glasul lui Mathieu deveni plânset. Plânset disperat.

— Atunci de ce nu mă mai vrei?

Ochii lui Algonde se umplură de lacrimi. „*Spune-i. Spune-i. Spune-i,* urlă sufletul ei*. Spune-i sau pierde-l încă o dată.*“

— Marthe, şopti ea.

Îl simţi încremenind. Vocea lui Algonde continuă, sugrumată:

— În dimineaţa aceea… v-am auzit.

Instinctiv, de parcă s-ar fi temut ca ea să nu fugă, o cuprinse de umeri, strângând-o şi mai tare în braţe. Cu urechea lipită de pieptul lui, Algonde îi auzea inima – un bubuit neregulat care se pierdea în tresăririle pieptului lui.

— Nu pot, Mathieu… Nu te pot lăsa să faci asta…

Izbucni în hohote de plâns.

*

Pe malul răsăritean al unuia din braţele Nilului, sub lumina lunii, se înălţau zidurile ştirbite care închideau dubla incintă a oraşului antic Onu-Lunu, numit ulterior de greci Heliopolis. Câteva nume trădau cât de important fusese acest loc de cult sub domnia faraonilor, dar acum, templele şi palatele devastate şi jefuite, căzute în uitare nu mai adăposteau decât câţiva vagabonzi. Mounia cunoştea bine aceste vestigii. Tatăl ei i le arătase adesea de pe cel mai înalt loc al citadelei.

— Într-o zi, îi spunea, îţi voi dezvălui taina lor.

— Când? întreba ea de fiecare dată.

— Când va veni vremea.

Acum, venise. Fără îndoială.

— Pe aici.

Trăgând de frâu ca să-şi mâne din nou cămila, Aziz trecu în fruntea convoiului care se oprise, presimţind o primejdie. După câteva minute, Aziz, Fatima, Enguerrand şi Mounia pătrundeau în incintă. Trecură pe lângă nişte grămezi de nisip adus de vânt pe lângă ruine cu guri negre populate de felahi curioşi, apoi descălecară în umbra deasă şi pătrată a unui obelisc, lângă o poartă cu canatul scos din ţâţâni.

— Bandiţi, comentă Aziz, care văzuse de-a lungul anilor cum dispar obiectele dinăuntru, până la ultimul.

Trecură prin curtea luminată de stele şi intrară în palatul cufundat în întuneric.

— O lampă cu ulei ne-ar fi prins bine, remarcă Enguerrand, apropiindu-se mai mult de Mounia.

În tăcerea morbidă care domnea, glasul lui sună ca un clopot.

— Lumina se află în inimă. Eu văd aici ca în plină zi, şi nu există niciun obstacol în calea noastră. Aveţi încredere în mine,

mergeţi unul în spatele celuilalt, iar eu vă voi conduce fără greş, îi răspunse vocea nazală a lui Aziz.

Enguerrand îl ascultă cu încredere. Încă de când îşi cunoscuse socrul fusese impresionat de agerimea uimitoare pe care o avea omul acesta. Regăsindu-şi fiica, Aziz nu păruse mirat de nimic, lăsându-se în voia fericirii de a o strânge în braţe. Îi lega o afecţiune profundă. Înţelegerea dintre ei era atât de evidentă, în fiecare privire pe care o schimbau, încât Enguerrand înţelegea mai bine acum ceea ce-i povestise Mounia despre el.

Nişte piraţi capturaseră în largul Insulelor Azore corabia tatălui său, iar Aziz, în vârstă de zece ani, fusese vândut unor mameluci care-l crescură ca să devină războinic. Când Keit bei, prietenul lui, deveni sultan, Aziz primi funcţii înalte şi fu convins că destinul îl adusese aici ca să poată servi, mai devreme sau mai târziu, cauza strămoşilor săi. Curios să afle mai multe despre primele dinastii contemporane cu Uriaşii, Aziz străbătuse Egiptul, căutând vestigiile prezenţei acestora. Veni vremea să cerceteze cetatea Memfis şi necropola ei, Saqqâra. Îşi căută un adăpost demn de condiţia lui. Îl găsi fără greutate, la una dintre cele mai vechi familii din Egipt care, împotriva oricărei logici, se încăpăţâna să locuiască într-o clădire reconstruită de mai multe ori deasupra vestigiilor palatului faraonului Djoser. Se îndrăgosti la prima vedere de Fatima, fiica cea mai mare a familiei. Îi făcu mult timp curte, înainte de a-i dezvălui scopul căutărilor lui. La rândul ei, Fatima îi povesti că legenda Ţinuturilor de Sus fusese transmisă strămoşilor ei, din generaţie în generaţie, relatând despre o corabie care apăruse brusc pe apele Nilului, înconjurată de un nimb mai strălucitor decât soarele. Din ea coborâse un uriaş bărbos. Acesta fusese primul lor rege, primul lor zeu: Ka. Ea se trăgea din spiţa lui.

Destinele lor se contopeau. Le pecetluiră printr-o căsătorie frumoasă, pe care sultanul Keit bei o onoră cu prezenţa şi binecuvântarea lui. Dar chiar în noaptea nunţii, la Memfis, imediat după ce se culcaseră, pământul Egiptului se cutremură cu atâta violenţă, încât crezură că le-a sosit ceasul din urmă. Când se făcu din nou linişte, Aziz descoperi o intrare în podeaua casei lor nupţiale. Se strecură înăuntru.

De atunci, după ce se instalase cu soţia lui în capitală, să-şi poată îndeplini mai bine îndatoririle de demnitar, trimitea mereu oameni de încredere în căutarea celor trei flacoane piramidale. Unul dintre ei văzuse o vrăjitoare oferindu-i un asemenea flacon lui Djem, pe vremea când acesta era în război cu Baiazid. Grav rănit, prinţul pierduse bătălia, iar Aziz îl convinsese pe Keit bei să-i ofere celui învins ospitalitate, crezând că-i va putea fura obiectul. Dar nu reuşise. Apartamentul-citadelă al prinţului era păzit zi şi noapte. Nimeni nu se putea apropia de el, nici măcar Aziz. Când Djem hotărî să ceară ajutor din Rhodos pentru a-şi recuceri tronul, Aziz înţelesese că Mounia trebuia să-şi urmeze destinul. Îi sugerase lui Keit bei să i-o dea de soţie lui Djem.

Acum, mai mult ca oricând, Aziz voia să regăsească tărâmul Uriaşilor. Căci purtătorul de destin confirmase legenda. Urmaşul lui era predestinat să-l apere pe regele Ţinuturilor de Sus. Aziz s-ar fi putut mulţumi cu condiţia sa, de invidiat pentru oricare din ceilalţi demnitari, dar ceva îl oprea s-o facă. Ceea ce descoperise în Memfis, apoi în Heliopolis şi voia acum să le dezvăluie şi lor.

*

Mathieu o lăsă pe Algonde să-şi verse toate lacrimile. Nemişcat şi tăcut, o ţinea în braţe, sperând că n-a pierdut-o definitiv când făcuse nebunia aceea, temându-se că o va pierde cu siguranţă dacă ar fi trădat-o pe Marthe. Se simţea sfâşiat şi îşi muşca obrazul până la sânge ca să nu izbucnească în plâns ca un bebeluş. Îi era ciudă pe el. Nu din cauza hotărârii pe care o luase, fiindcă era convins că era bună –, ci pentru că nu fusese mai atent în dimineaţa aceea. Dar acesta nu era un argument potrivit ca s-o aline. Nu putea face nimic. Decât să aştepte ca Algonde să rostească vorbele care-l vor condamna.

Pe moment, îl salvă mica Elora. Trezită pesemne de disperarea lor, începu să geamă, apoi hohotele ei se împletiră cu ale lui Algonde. Aceasta se opri pe dată din plâns. Mânată de instinct, se smulse din braţele soţului ei şi alergă să se aplece deasupra copilaşului.

— Gata, gata, totul e în regulă.

Elora refuză s-o asculte. Nici nu apucă Algonde s-o ridice pe Elora din aşternut, că Mathieu sărise şi el din pat, venind lângă

ele. Le cuprinse în braţe pe amândouă, căutând cu privirea lui deznădăjduită, pierdută, privirea soţiei lui. Elora se potoli. Mathieu înghiţi un nod.

— Noi suntem o singură fiinţă, Algonde. Toţi trei, o singură fiinţă. Înţelegi? Nu vreau să vă pierd.

— Nu ţi-ai ales bine tabăra.

— N-ai să le poţi birui.

— De unde ştii? îl sfidă Algonde, fără să se mişte din locul în care Elora se liniştise puţin câte puţin, sugându-şi degetul.

— Puterile lor sfidează raţiunea. În faţa puterilor lui Marthe sunt fără apărare, iar tu, la fel, Algonde. Oare crezi că făptura asta mititică are mai multă putere decât tine şi decât mine?

În clipa aceea, magia Elorei se ivi în odaie, de parcă ar fi vrut să-şi liniştească tatăl. Lumina izvorâtă din ea îi polei cu nuanţe azurii înainte de a-i ridica de la pământ. Mathieu îşi pierduse din certitudini. Încet-încet, pe Algonde o calma puterea aceea mare care răspundea ca un ecou puterii ei, iradiind-o cu o strălucire feerică. Părul ei, împletit în coadă cu o clipă mai devreme, se despleti ca prin farmec, începând să fâlfâie, fin şi vaporos, în jurul lor.

— Eşti atât de frumoasă, zise tulburat Mathieu.

Înlănţuiţi ca un singur trup, începură să danseze lent deasupra vidului, iar Mathieu ar fi putut să jure că aerul se prefăcuse în muzică. Îi percepea acordurile fără vârstă. Blândeţea binefăcătoare. Melopeea învăluitoare. Niciodată nu mai simţise această plenitudine. Se pierdu în ochii lui Algonde. Nu mai aveau culoarea Furonului. Erau de un verde aproape translucid, ca nişte cristale colorate smulse din cele mai frumoase nestemate ale lumii. Desigur, ea îi vorbise despre toate lucrurile acestea, iar el, desigur, le acceptase. Fără să le simtă forţa. Fără să le creadă cu adevărat.

— Iartă-mă, murmură el, vrăjit. Nu ştiam.

— Numai tu eşti vulnerabil, Mathieu. Eu şi Elora ne putem apăra, trebuie să ai încredere în noi. Nu ne părăsi, te rog! Nu renega ceea ce suntem, imploră vocea melodioasă a lui Algonde.

El nu voia să recunoască.

Ameninţările lui Marthe îi veniră iar în minte. Scutură din cap. Când va sosi momentul, oare ce va hotărî inima lui? Va fi puternic sau slab? De un singur lucru era sigur.

— Nimeni nu ne va despărţi, murmură el, în timp ce lumina îi întindea pe pat, pe toţi trei.

19

În tunelul acela lung prin care mergeau, Enguerrand pierduse noţiunea timpului. În beznă, era greu să-ţi dai seama în care dintre încăperile palatului acţionase Aziz un mecanism ascuns. Cavalerul de Sassenage auzise un zgomot de alunecare, apoi socrul lui îl prevenise că aveau de coborât trei sute şaptezeci şi două de trepte. Aziz îi condusese pe rând până la prima treaptă, şi după ce ajunseseră jos, trecuse din nou în fruntea grupului.

De atunci nu mai scoseseră niciun cuvânt, ca şi cum numai liniştea se potrivea cu acel loc, pe care Enguerrand îl ghicea afundându-se mult sub pământ. Era, fără îndoială, mai vechi decât palatul. Cine îl construise? Şi de ce? Cum aflase Aziz de existenţa lui? Unde ducea? Enguerrand păstra pentru el aceste întrebări. Era clar că Aziz ţinea la misterul lui, iar ginerele său nu voia să-l supere cu o curiozitate exagerată.

Se mulţumea s-o urmeze pe Mounia cu un pas egal, deranjat de un iz neplăcut, imposibil de identificat, pe care o boare uşoară îl aducea din când în când până la ei. Oricine ar fi fost cei ce construiseră drumul acela subteran, dăduseră dovadă de multă ingeniozitate, din moment ce găsiseră un mijloc de a împiedica nisipul să astupe aerisirea.

Aici ajunseseră gândurile lui Enguerrand, când o lucire se ivi la capătul tunelului. Întinzând gâtul, distinse în sfârşit plafonul pătrat, pereţii strâmţi cu vinişoare închise la culoare, dar fără pată de mucegai. De parcă abia ieri ar fi fost asamblate blocurile de piatră. Surprins, intră într-o sală circulară. Fu şi mai surprins văzând că în faţa lor se afla copia fidelă a vechiului nuraghe din Sardinia.

Înaltă de cel puţin un stânjen şi jumătate, stela monumentală cu o deschizătură largă în formă de piramidă la înălţimea ochilor părea că susţine inima bolţii dinspre care coborau valuri de aer călduţ. De jur împrejur, în pereţi se deschideau coridoare, ca nişte tentacule.

— Fascinant, făcu Mounia apropiindu-se nu de stelă, ci de unul dintre cele şapte lămpi care, la capătul unor lanţuri lungi, scăldau în lumină sala.

Din doi paşi, Aziz veni lângă ea.

— Nu-i aşa? se bucură el. De douăzeci de ani mă tot întreb cum de ard aşa.

— Ce vrei să spui? tresări Enguerrand.

Mounia se ridicase pe vârfuri şi, cu riscul de a se arde, vârî un deget în cupa lămpii.

— Lămpile acestea sunt veşnice. Apropie-te, fiule, îl invită mamelucul, în timp ce Mounia îşi mirosea degetul acoperit cu o substanţă neagră şi uleioasă.

Enguerrand constată şi el fenomenul. Recunoscu izul pe care-l simţise în tunel. Se miră văzând substanţa vâscoasă din care ieşea fitilul aprins.

— Pot fi stinse?

— Am răsturnat una, ca să mă conving, răspunse Aziz, arătând spre un colţ întunecat. Iată rezultatul.

Se apropiară. Pe podeaua de granit se zăreau dâre negre.

— Flacăra s-a mişcat de colo, până când tot uleiul s-a terminat. Dar cel mai uimitor este faptul că lampa s-a umplut la loc în câteva luni. Până la urmă, am descoperit originea miracolului. Câte o picătură cade din tavan, la fiecare oră, regulat, în fiecare lampă, menţinând nivelul combustibilului. Şi asta, încă de când a fost construit acest *mastaba*.

Chipul tăbăcit al lui Aziz se lumină, precum chipul unui copil la vederea dulciurilor. Strânse umerii, de parcă ar fi râs în sinea lui, şi întinse o mână spre soţia lui. Fatima se apropie fără să ezite şi-şi împleti degetele cu ale lui. Jenată, Mounia îşi întoarse privirea de la ei. Nu-şi închipuise niciodată că între părinţii ei era această complicitate. Până atunci, nu lăsaseră să se observe nimic.

— După cum ţi-am povestit adesea, Mounia, continuă febril Aziz, cutremurul din noaptea nunţii noastre a scos la iveală o bibliotecă subterană. La fel de uimit de existenţa ei sub locuinţa lui, socrul meu a acceptat fără rezerve să-mi petrec acolo cât timp voiam. Am descoperit o mulţime de tuburi din aur, împodobite cu hieroglife. În fiecare se aflau mai multe suluri de

papirus semnate de Imhotep, scribul, constructorul şi marele vizir al faraonului Djoser, din cea de-a treia dinastie.

— Şi eu eram convinsă – ca şi mama mea, de altfel – de importanţa acestei descoperiri. Zeii voiau să ajute seminţia noastră, adăugă Fatima, radioasă.

— Unul dintre ele mi-a stârnit curiozitatea, continuă Aziz. Un manuscris de douăzeci şi şase de degete pe cincizeci şi patru, cu un scris diferit. Se vedea că este mult mai vechi decât celelalte şi avea drept iscălitură trei piramide decorate cu cifre şi *glife*.

— Însemnele flacoanelor piramidale, exclamă Mounia.

— Chiar aşa, se entuziasmă Aziz. Şi atunci, fata mea, neputând să descifrez scrierea aceea, deşi era hieroglifică, convins totuşi că manuscrisul constituia o dovadă a prezenţei Uriaşilor în Egipt, am hotărât să caut şi alte urme ale semnelor respective. În cele din urmă, le-am descoperit din nou, printre altele, menite să înşele privirea, în planurile unui palat, care însă nu menţionau locul, data sau proprietarul acestei construcţii. Am căutat timp de doisprezece ani palatul acela. Pierdusem deja speranţa că-l voi găsi vreodată, când norocul…

— Sau voinţa divină, îl întrerupse Fatima.

Aziz o bătu uşor pe mâna pe care o ţinea, cu afecţiune şi căldură, într-a lui şi acum.

— Da, da. Fără îndoială. Aşadar a trebuit să examinez planşele unei necropole a califilor, care se aflau în biblioteca din citadelă, ca să aleg locul cel mai potrivit pentru construirea unei moschei. Keit bei îmi cunoştea înclinaţia către astrologie şi dorea ca viitorul lui mormânt să fie amplasat sub un firmament potrivit cu temperamentul său.

Aziz îşi flutură degetele mâinii libere, vrând parcă să şteargă această digresiune printr-un gest.

— La planul general al necropolei fusese anexat, din greşeală, recensământul templelor din Heliopolis sub domnia lui Alexandru cel Mare. Regele, înainte de a dezmembra aceste construcţii antice pentru a da prestigiu oraşului pe care voia să-l înalţe, dorea să păstreze o amintire a lor. Geometrul care făcuse inventarul acestor locuri autoriză distrugerea, consemnând cu grijă locurile unde fuseseră amplasate templele, precum şi

conţinutul lor. Rămase neatins un singur palat al cărui plan îl reproduse, fără a da alte amănunte în afara unui simbol egiptean, minuscul, într-una din încăperi.

— Sokar?! exclamă Mounia.

O undă de mândrie trecu prin privirea lui Aziz.

— Da, da, ai ghicit.

— Ce-i aia Sokar? întrebă Enguerrand.

— Un zeu din mitologie, care avea rolul de a-l despărţi pe Ba de Ka, explică Fatima.

Văzând expresia nedumerită a soţului ei, Mounia se grăbi să-l lămurească:

— În limbajul creştinilor, asta înseamnă ieşirea sufletului din corp după moartea fizică. Înfăţişat ca un trup mumificat cu cap de şoim şi pielea verde, care simbolizează renaşterea, Sokar era fiul necropolelor.

— Ştiind că, în timpul domniei lui Djoser, Heliopolisul fusese înălţat de Imhotep, am comparat acest plan cu cel pe care-l găsisem la Memfis şi care-i purta semnătura. Configuraţia celor două palate era aceeaşi. De data asta, nu mai încăpea îndoială. Acolo se afla cheia enigmei. I-am scos pe vagabonzii care-şi făcuseră sălaş acolo, am împrejmuit palatul cu un zid având o poartă ferecată şi, după ce mi-am asigurat astfel liniştea, am început să fac cercetări. Şi iată rezultatul lor.

— De ce nu mi-ai spus şi mie? îi reproşă Mounia, îmbufnată, regretând că pierduse acele ore de explorări şi complicitate.

— E numai vina mea, se scuză Fatima. Simpla vedere a hărţii te emoţiona profund. N-am vrut să te tulbure sau să te influenţeze şi mai mult. Voiam ca destinul să-ţi iasă singur în cale, nu să porneşti tu în întâmpinarea lui. Când cauţi ceva cu multă înverşunare e uşor să judeci greşit. Dacă ai fi ştiut că tatăl copilului tău va fi un creştin, nu l-ai fi acceptat pe acel domn de Luirieux ca pe un rău necesar, în loc să-ţi laşi inima să te călăuzească spre Enguerrand?

Mounia dădu din cap. Mama ei avea dreptate.

Aziz îşi conduse soţia către un culoar pătrat, situat la jumătatea înălţimii zidului, prin care abia dacă ar fi putut trece un om mergând în patru labe.

— Veniţi, spuse el cu un surâs larg.

La capătul unui tunel întunecos în formă de pâlnie, prin care fură nevoiţi să se târască, Aziz acţionă un mecanism nevăzut. Până să-l găsească, avusese parte, la vremea aceea, de numeroase crize scurte de apnee, din pricină că aerul era tot mai rarefiat pe măsură ce avansa prin tunel. Dacă atunci s-ar fi lăsat cuprins de nerăbdare, ar fi murit asfixiat acolo înainte de a se putea retrage. Ca de fiecare dată, se simţi uşurat când trecu prin deschiderea îngustă care se ivi în peretele de piatră. Apoi îşi ajută soţia şi fiica să iasă. Cu fruntea şiroind de sudoare, Mounia se apropie ameţită de perete, în timp ce, la rândul lui, apărea şi Enguerrand.

— Inspiraţi încet, îi sfătui Aziz, văzând paloarea de chipurile lor. Priviţi şi minunaţi-vă.

Luminată şi ea de lămpi veşnic aprinse cripta dreptunghiulară alcătuită din megaliţi care ajungeau până la plafon nu părea să aibă altă intrare în afară de tunelul prin care veniseră ei s-o profaneze. Avea şase stânjeni înălţime, era lungă de cincisprezece şi largă de nouă. Pe lângă pereţi se aflau cupe din cristal şi stâncă; urcioare zvelte, cu gât îngust, din diorit; altele rotunde cu toarte, cioplite dintr-un singur bloc de bazalt; obiecte de toate mărimile, în formă de roată sau de piramidă, sculptate din pietre atât de fine încât deveneau translucide în lumina lămpilor. O stelă găzduia un scarabeu imens, cu aripile desfăcute, simbol al renaşterii. Pe alte două stele, aşezate una lângă cealaltă, erau statuile lui Osiris şi Isis. Pretutindeni se aflau coşuri din papură ce conţinuseră, cu siguranţă, alimente.

Dar nu aceste bogăţii, menite să-l însoţească pe defunct în lumea de apoi, împliniră aşteptările lui Enguerrand şi ale Mouniei, ci sarcofagul, lung de peste doi stânjeni şi jumătate, care ocupa fundul sălii. Făcut din diorit, sculptat de jur împrejur cu mici piramide acoperite cu foiţă de aur, adăpostea cu siguranţă unul dintre Uriaşii care veniseră din Ţinuturile de Sus pe calea râurilor magice.

20

Houchang pătrunsese în palatul părăsit cu câteva minute înainte de sosirea lor, la fel de nerăbdător să afle, în sfârşit, ce ascundea Aziz ben Salek pe cât era s-o lichideze pe Mounia. Uimit că grupul condus de Aziz înainta pe întuneric, îi lăsase să treacă, urmărindu-i îndeaproape, cu picioarele goale, ca să nu fie auzit.

„*În felul acesta, se gândise, mă voi strecura şi eu în pasajul secret şi-i voi prinde în capcană.*"

Din păcate, nu putu vedea ce mecanism acţionase Aziz. Până să ajungă la scara pe care coborâseră cei patru, lespedea alunecase la locul ei. Nu i-ar fi fost greu să se ascundă în umbră şi să-i prindă la întoarcere, dar se temea ca bezna să nu-i strice planurile. Dacă vreunul dintre ei ar fi încercat să-i joace o festă, ar fi trebuit să-l oprească folosindu-şi iataganul.

Houchang nu era un ucigaş. Nu-i făcea plăcere să omoare decât când se afla în faţa unui duşman. Şi, chiar dacă-i făgăduise lui Djem s-o pedepsească pe trădătoare, n-avea niciun motiv să-i ucidă pe ceilalţi. După ce ar fi aflat adevărul, ar fi recuperat antidotul pe care i-l dăduse prinţului vrăjitoarea şi i-ar fi luat gâtul Mouniei, pe ceilalţi i-ar fi închis într-o magazie, ar fi baricadat uşa şi ar fi fugit. Prizonierii s-ar fi eliberat într-un fel sau altul, în cele din urmă, dar Houchang ar fi avut timp să ajungă în port şi să urce la bordul primei nave pregătite de plecare.

Se întoarse în curtea interioară. Lumina lunii îi era de-ajuns ca s-o poată identifica pe Mounia printre ceilalţi, dar arcadele îndoite ale galeriei care mărginea curtea rămâneau în umbra acoperişului. Înarmat cu un pumnal încovoiat, se făcu una cu zidul, lângă poartă, şi, sigur că planul va funcţiona, îşi aşteptă prada.

Răbdarea îi fu pusă la încercare ore îndelungate. Totuşi, gândul la Djem îl susţinea.

Când un zgomot de paşi reverberat de spaţiul odăilor goale îi ajunse în sfârşit la urechi, era pregătit.

Tulburat încă după ce-şi destăinuise familiei sale secretele legate de acel loc, Aziz nu observă că uşa cu două canaturi de la intrare, pe care-o închisese în urma lui când sosiseră, era acum întredeschisă. Trecu pragul fără şovăire, urmat de Fatima.

Mounia venea după ei.

N-apucă să facă decât un pas în curte, apoi scoase un strigăt, Houchang o înşfăcase fără menajamente cu mâna liberă. Mounia se trezi lipită cu spatele de torsul lui musculos şi cu lama pumnalului la gât. Înainte ca părinţii ei să se întoarcă, gândindu-se că poate Mounia se împiedicase, Enguerrand ieşi, la rândul lui, şi văzu capcana.

Prima impresie a tuturor fu că agresorul era vreunul dintre vagabonzii oploşiţi printre ruine. Erau mulţi, dar nu obişnuiau să ucidă, mulţumindu-se să facă rost de bani pentru hrană. În drumurile pe care le făcuse la Heliopolis, Aziz avusese adesea de-a face cu ei.

— Casa asta e goală, prietene, dar o să-ţi dăm tot ce avem în buzunare. Lasă fata, i se adresă, calm, Aziz.

— Mă tem că nu se poate. Fiica ta şi cu mine avem ceva de împărţit. Aruncă-ţi departe spada aia, cavalere de Sassenage, altfel îi tai gâtul!

Mounia înghiţi în sec, înfricoşată.

— Houchang, murmură ea cu voce stinsă, recunoscând timbrul răguşit pe care-l auzise de atâtea ori în apropierea lui Djem.

Enguerrand păli. Numai o minune o putea salva pe Mounia.

Se conformă, apoi desfăcu braţele în semn de supunere

— Faci parte din garda prinţului Djem, nu-i aşa? îl întrebă ca să câştige timp de gândire, timp să găsească o soluţie.

Fatima îşi duse pumnii la gură ca să înăbuşe un ţipăt de groază. Până şi Aziz îşi pierdu stăpânirea de sine. Împingând-o pe Mounia înaintea lui, turcul făcu un pas ca să iasă din umbră.

— Eşti bine informat. Înseamnă că-ţi sunt cunoscute şi motivele care m-au făcut să plec de lângă prinţul meu. Am venit să recuperez ceea ce i s-a furat.

— Şi după aceea? insistă Enguerrand.

— Voi pleca.

— În fusta mea, abia şopti Mounia, căreia lama pumnalului îi crestase uşor pielea, sub bărbie. Am pus fiola pe care-o cauţi într-o pungă legată la brâu. Dă-mi drumul şi ţi-o dau.

Houchang începu să râdă.

— Să-ţi dau drumul ca să fugi înăuntru? Nu, Mounia, am pierdut prea mult timp urmărindu-te. Tu, zise el, arătând cu o mişcare a bărbiei sale colţuroase către Fatima, apropie-te.

Încremenită de spaimă, aceasta urcă cele trei trepte ca să ajungă lângă Houchang.

— Ia sticluţa şi ridic-o sus, ca să văd dacă este aceeaşi.

Fatima făcu întocmai. După câteva clipe, flaconul piramidal era între degetele ei, în lumina lunii. Houchang dădu din cap, uşurat. Ticăloasa nu-l vânduse şi nici nu-l consumase.

Îl luă cu mâna liberă şi, slăbind puţin presiunea lamei curbate, îl strecură pe sub gandura urât mirositoare în cămaşă, în dreptul inimii.

— Mounia nu mai este soţia lui Djem, ci a mea, acum. Elibereaz-o, ceru Enguerrand.

Houchang nu-l băgă în seamă.

— De ce l-ai furat? întrebă el. N-a fost de-ajuns că ţi-ai vândut soţul ospitalierilor, mai trebuia să-l şi osândeşti luându-i antidotul ăsta? Ce fel de femeie eşti, jigodie?

— N-a fost cum crezi tu, Houchang. N-am avut de ales.

— Întotdeauna ai de ales. Hai, voi, ceilalţi, mişcaţi-vă! Am văzut în stânga curţii o pivniţă. O să staţi acolo, la răcoare, până când mă îndepărtez! porunci el.

Înţelegând că n-avea altă soluţie decât să-l asculte, Aziz se îndreptă spre locul indicat. Turcul cunoştea împrejurimile. Cu siguranţă că tot el spărsese încuietoarea porţii.

În timp ce Enguerrand şi Fatima ajungeau şi ei în dreptul clădirii micii şi scunde în care, probabil, pe vremuri, se păstra uleiul. Mounia şopti:

— Nu ştiam ce însemnătate avea pentru Djem elixirul acesta, crede-mă. Pe mine mă interesa doar flaconul. Este un fel de cheie pentru o hartă din vechime.

— Mergi! ordonă Houchang, împingând-o cu pieptul spre trepte.

— Harta aceea duce către un ţinut uitat de oameni. Djem ar putea domni acolo, dacă-mi laşi timpul să-l găsesc, insistă Mounia cu jumătate de glas, coborând scările.

— Harta despre care vorbeşti are vreo legătură cu secretul acestui palat?

Mounia nu-şi permise să piardă timpul mirându-se. Clipele îi erau numărate, o ştia. În faţa ei, de cealaltă parte a unui bazin secat, tatăl ei deschidea uşa magaziei şi intra, urmat de Fatima, sperând din toată inima că o va vedea şi pe fiica lor alăturându-li-se, iar călăul ei o va cruţa. Enguerrand, palid de frustrare fiindcă nu putea face nimic fără să-i pună Mouniei viaţa în joc, îi privea cum înaintau, strâns lipiţi.

— Tatăl meu îţi va da harta dacă ne cruţi, pe mine şi copilul pe care-l port în pântece.

Houchang tresări. Nu-i stătea în caracter să osândească un nevinovat. Oare Djem n-ar fi profitat de ocazia de a cuceri un regat, dacă ar fi putut?

Sfâşiat de îndoieli, ajunse cu prizoniera lui lângă Enguerrand care nu se clintise din loc.

— Intră! îi porunci.

— E adevărat ce-ţi spun, Houchang. Fii de partea noastră şi Djem nu va mai fi niciodată în captivitate, insistă Mounia cu ochii plini de lacrimi la vederea disperării soţului ei.

— Intră, cavalere, şi închide uşa în urma ta, repetă rece Houchang.

— Nu, îl sfidă Enguerrand. Dacă ea trebuie să moară, vreau…

Vocea i se gâtui.

Houchang lăsă în jos pumnalul.

— Închide-i, Mounia, şi întoarce-te la mine. Dacă secretul din subterană confirmă spusele tale, vei rămâne în viaţă. Îţi dau cuvântul meu.

Mounia nu se îndoi nicio clipă de el. Eliberată din strânsoare se repezi către soţul ei.

Houchang simţi cele trei lovituri între omoplaţi în clipa când Enguerrand o îmbrăţişa pe Mounia, întorcând-o spre perete, într-un gest de apărare. Deşi era atât de solid, Houchang se clătină pe picioare când simţi un fulger arzător străpungându-i

abdomenul. Războinic încercat, înţelese imediat că mai mulţi arcaşi îl nimeriseră.

„*O escortă, câinele de Aziz avea o escortă care nu aştepta decât momentul potrivit ca să mă atace*", gândi el într-o fracţiune de secundă.

Fusese păcălit. Nu-i nimic! Nu era el omul care să se lase ucis fără să riposteze.

Smulgându-şi de sub gandură iataganul, se răsuci, din instinct de supravieţuire, ca să se avânte în luptă. Dinspre arcadele aflate la o sută de paşi de el, alte trei săgeţi şuierară prin beznă.

Prima i se înfipse în gât; a doua, în inimă. Cât despre cea de-a treia, o făcu pe Mounia să descopere prezenţa arcaşilor când Enguerrand se lăsă greu în braţele ei, luat prin surprindere de lovitura primită în spate.

Peste umărul lui, Mounia îl văzu pe Houchang, secerat din lupta lui împotriva morţii, căzând în genunchi, şi nişte indivizi ca nişte cerşetori întinzându-şi din nou arcurile. Reacţionă din instinct, în acelaşi timp cu Enguerrand. Se repeziră amândoi în magazie. Abia încuiaseră uşa, când trei săgeţi se înfigeau adânc în partea exterioară a canatului.

— Fir-ar să fie! Cine-s oamenii ăştia? se înfurie Aziz. Ne vin în ajutor ca să ne omoare mai uşor? Nu pricep nimic.

Verde la faţă, respirând întretăiat, Enguerrand se aşeză pe podeaua din lut bătătorit a micii încăperi în care nu se mai afla niciun urcior. O durere ascuţită îi sfredelea pieptul. Cea mai mică mişcare era un chin. Mounia îl sprijini să stea aplecat înainte, poziţie care-i uşura puţin suferinţa.

— Măcar dacă nu i-aş fi dat flaconul lui Houchang, se lamentă ea, încrezătoare în puterile tămăduitoare ale elixirului.

— O să-l luăm după ce vor pleca, o încurajă Enguerrand cu o voce slabă pe care o curmă un acces violent de tuse, terminat de un scuipat însângerat.

Aziz n-auzise să existe în oraş vreun cerşetor care tragă atât de bine cu arcul. Arcaşii nu puteau fi decât membri ai miliţiei regale. Convins de acest lucru, se repezi spre uşa în care cei de afară începuseră să lovească puternic cu umărul ca s-o doboare.

— Sunt Aziz ben Salek, demnitar al preaiubitului nostru, Keit bei. Vă ordon să vă retrageţi!

— Iar eu sunt domnul de Luirieux, şi nimic nu mă va împiedica să intru, tună un râs sardonic în clipa când uşa cedă, izbindu-l violent pe Aziz de perete.

„*Ăsta e un coşmar*“, îşi spuse Mounia. Nu-i venea să creadă. Închise pentru o clipă ochii, sperând să gonească visul cumplit. Îi deschise ca să vadă trei siluete urât mirositoare profilându-se în lumina lămpii pe care o ţinea una dintre ele.

Cu toate că ea încerca să-l reţină, Enguerrand vru să se ridice de jos ca să-şi înfrunte duşmanul. Dar fu cuprins de ameţeală. Îşi pierdu cunoştinţa şi căzu greoi la loc, în braţele iubitei lui. Se ridică şi Aziz din colţul unde fusese proiectat, plin de răni şi de contuzii.

— Cu ce drept? Cu ce drept? ţipă el fluturându-şi amenințător degetul în faţa unuia dintre cei trei, care avea o spadă în mână.

Fatima scoase un urlet. Prea târziu. Spada se înfipse în partea de jos a pântecelui lui Aziz care, înălţat de la pământ de forţa loviturii, îşi mai agită o dată degetul, uimit de gâlgâitul care ieşi din gât, înainte de a muri pe loc. Omul scoase spada din trupul lui Aziz, care i se prăbuşi la picioare. Încremenită la vederea sfârşitului neaşteptat al tatălui ei, Mounia îşi privi mama aruncându-se, în hohote de plâns, spre corpul neînsufleţit al bărbatului pe care-l iubea.

— Piei din faţa mea, femeie! mugi asasinul, lovind-o dureros cu piciorul în abdomen.

Însoţit de cel care ţinea lampa, Hugues de Luirieux se apropie de Mounia.

— Mă tem că de data asta, scumpul tău Enguerrand nu va mai putea să te salveze, frumoaso, murmură secundul lui Philibert de Montoison, apucând-o de părul împletit în coadă.

O trase înainte, ca s-o smulgă de lângă soţul ei, care era încă leşinat şi o târî până la uşa pe care ucigaşul lui Aziz ieşise deja.

Ca să nu-şi pună în pericol mama şi soţul, căruia spera ca Fatima să-i poată da îngrijiri, Mounia nu opuse rezistenţă. Trecu rapid, cu pielea capului usturând-o, cu genunchii juliţi de frecarea cu podeaua din lut, deşi erau acoperiţi de gandura, cu

cel care ducea în lanterna în urma ei, când din spatele acestuia scrâşni o voce înăbuşită de răzbunare:

— Mori, şacalule!

Lampa se zgudui în mâna omului, care urlă:

— Dă-mi dru…!

Dar cuvintele muriră în gâtul retezat de pumnalul lui Aziz, pe care Fatima îl ridicase înainte de a-i sări în spate. Un val de sânge ţâşni pe poalele Mouniei, pe care Luirieux continua s-o tragă spre curte, fără să privească înapoi.

Omul căzu, scăpând lampa care, la contactul cu solul, îşi micşoră flacăra. Iute ca fulgerul şi pătată de purpuriu sub lumina palidă a lunii, Fatima sări peste el şi se aruncă înainte. Bazându-se pe surpriza provocată de neaşteptata ei rebeliune, reteză părul fiicei sale, ca s-o elibereze, şi se năpusti asupra lui Luirieux, care tocmai se întorsese cu faţa spre ea.

— Mamă! Nu! mugi Mounia, înţelegând deodată că mama ei se îndrepta către o moarte sigură.

Luirieux evită lovitura fatală. Nu însă şi Fatima. Dezechilibrată de eschiva victimei sale, căzu în vârful spadei pe care, revenind din doi paşi lângă ei, bărbatul care ieşise primul o întinsese spre ea.

De astă dată, deznădejdea o birui pe Mounia. Hohotind de plâns, se târî către trupul care încă mai zvâcnea, la câţiva paşi de cadavrul împănat de săgeţi al lui Houchang.

— Purtătorul… de… destin… mai şopti Fatima, în braţele fiicei ei, de parcă s-ar fi scuzat pentru absurditatea gestului pe care-l făcuse.

Acesta era preţul fatalităţii.

21

Dincolo de meterezele castelului de la Saint-Andre-en-Royans unde avusese parte de o primire călduroasă, zorii se revărsau asupra văii râului Isere ascunsă de ceaţa care, odată cu primele raze de soare, avea să dispară, cedând locul caniculei, aşa cum se întâmplase în ultimele zile. Aymar de Grolee aşteptase toată noaptea clipa aceasta. N-avusese parte de somnul odihnitor la care sperase după o cină veselă în tovărăşia prietenilor săi.

Văzând că nu reuşeşte să adoarmă, se ridicase din pat, se îmbrăcase şi se aşezase într-un fotoliu, sub razele lunii, lăsându-şi gândurile să rătăcească în voie. Aţipise de câteva ori, dar se trezise imediat cu acelaşi sentiment de nerăbdare. De îngrijorare. Oare tot va ajunge prea târziu?

Cu fruntea lipită de coloana subţire din piatră care despărţea în două fereastra deschisă a odăii sale, seniorul de Bressieux trase adânc în piept aerul umed, cu aromă de pâine caldă. În bucătăria care se afla cu patru etaje mai jos, munca era deja în toi. Chiote şi râsete urcau până la el, anunţând o nouă zi fericită. Stomacul îi chiorăi. N-avea timp să aştepte micul dejun, dar va lua de la brutari o bucată de pâine.

Se îndepărtă de fereastră, îşi luă de pe un scaun centironul, îl prinse la brâu, vârî în teacă sabia care fusese atât de des înroşită de sângele inamicilor fostului rege Ludovic al XI-lea şi îşi întâlni imaginea într-o oglindă de pe perete.

Cu bustul abia îngreunat de vârstă, cu pleoapele puţin căzute peste ochii cenuşii înconjuraţi de cearcăne pronunţate, cu părul des, grizonant, căzându-i pe umerii largi şi un breton scurt şi fruntea brăzdată de riduri săpate de bătălii, avea o înfăţişare impunătoare.

— Gata, zise el cu voce tare, proptindu-şi pumnul pe mânerul spadei, a venit ceasul. În sfârşit.

După mai puţin de o jumătate de oră, având la el un baston cu vârful înnegrit, trei torţe legate la spatele şeii, o pungă în care pusese iască, amnar, nişte crenguţe uscate şi un borcan cu smoală, ca să le aprindă mai uşor, precum şi o traistă cu un dărab mare de pâine proaspătă şi o ploscă cu apă, trecea de podul castelului fără să-şi fi văzut oaspeţii, care dormeau încă, şi cărora le spusese din ajun că urma să lipsească în acea dimineaţă.

Când Aymar de Grolee pătrunse în subterane prin intrarea din ruinele aflate în pădurea Coulmes, cu o torţă aprinsă mână şi altele prinse la brâu, era dispus să moară mai degrabă decât s-o lase din nou pe Jeanne de Commiers în primejdie.

*

Pierduse noţiunea de zi şi noapte. Legată de mâini cu o sfoară din cânepă prinsă de un inel de fier fixat în zid, Jeanne de Commiers putea face doar câţiva paşi – cât să se aşeze, să se întindă pe o saltea puturoasă din paie şi să nu stea prea aproape de propriile excremente.

Marthe îi aducea în fiecare zi câte o strachină cu terci şi una cu apă. Era singurul moment când îi dezlega mâinile ca să mănânce şi să se spele.

Până şi un animal ţinut în cuşcă ar fi avut condiţii mai bune de trai.

Grota în care-şi făcuse sălaş harpia era luminată de o lampă care nu se stingea niciodată, într-o cupă atârnată de un lanţ fixat de tavan. Lampa lumina, însă nu răspândea pic de căldură. Frigul şi umezeala începuseră să afecteze degetele de la picioare ale captivei, care le freca de podeaua aspră până la sânge ca să-şi potolească mâncărimile.

— Hai să terminăm, omoară-mă odată! o implorase ea pe Marthe la ultima vizită, în urmă cu câteva minute.

Harpia o măsurase cu o privire piezişă, ridicând din umeri.

— I-am promis bărbatului tău că te voi lăsa în viaţă. De ce mi-aş încălca făgăduiala?

Jeanne era atât de slăbită încât nu se mai putea revolta. În câteva zile, da, se străduise s-o facă. De cum pleca harpia, începea să-şi roadă legăturile, se zbătea sperând să le lărgească, striga după ajutor. Dar nu reuşise nimic. Decât să-şi

rănească adânc încheieturile care nu se mai vindecaseră şi începuseră să supureze. Era toată numai o rană. Din punct de vedere fizic. Precum şi moral. Era la discreţia capriciilor temnicerei sale.

Totuşi, Marthe nu abuza, în ciuda temerilor care o cuprinseseră pe Jeanne când se văzuse încolţită. În clipa când urma să intre, în sfârşit, în castelul de la Bâtie, Marthe îi răsucise braţele la spate cu o forţă neomenească. Jeanne scosese un urlet. De durere. De disperare. Se lăsase luată de acolo. Cu ochii aţintiţi asupra zidului neclintit al cărui mecanism nu fusese acţionat de nimeni care să vină s-o salveze.

De mult timp nu mai spera într-un miracol.

Timp! Nici măcar cuvântul în sine nu mai avea sens şi substanţă. Ţinuse un fel de calendar efemer, adunând perioadele cuprinse între momentul când se trezea şi cel în care adormea din nou. După zece asemenea intervale, slăbită, îşi dăduse seama că adormea, cu siguranţă, mai des decât ar fi trebuit ca să poată păstra legătura cu timpul real. La fel se întâmpla şi cu mâncarea. N-avea niciun reper. Avea impresia că Marthe i-o aducea când avea chef, fiindcă uneori îi era atât de foame, încât se repezea la mâncare aceea infectă ca un câine la un os împuţit.

O întrebase de mai multe ori pe Marthe:

— Ce zi e azi?

— N-are importanţă, îi răspunsese harpia cu aceeaşi cruzime.

Nu voise nici să-i vorbească despre familia ei. Singurul lucru pe care i-l dezvăluise fusese moartea micuţei Claudine, veste care o zdrobise şi mai mult.

— Nici nu-mi amintesc de ea, minţise Jeanne, întărindu-şi vocea ca să-şi ascundă sentimentele.

— Păcat. Fiica ta lumina casa ca o rază de soare, zisese Marthe, dezamăgită că nu obţinuse efectul scontat.

Îndată ce harpia plecase, Jeanne, întinsă pe salteaua ei, se eliberase prin lacrimi de povara captivităţii, cu o certitudine, care contrazicându-i viziunile de pe vremuri, n-o mai părăsise: nu îi va mai revedea niciodată pe cei pe care-i iubea atât de mult.

*

Deşi n-avea nicio hartă, Aymar de Grolee credea, ca şi Jacques de Sassenage, că subteranele care începeau la Coulmes, ajungeau la mănăstirea regală trecând pe la Saint-Andre-en-Royans. Cele patru fortăreţe – Rochechinard, Saint-Andre, Bâtie şi Saint-Just – erau legate între ele. Când ajunse la prima intersecţie, şovăi câteva clipe. S-o ia la stânga, spre Bâtie, sau drept înainte până la mănăstire, de unde să urmeze traseul pe care-l parcursese Jeanne când plecase de acolo? Dacă Marthe o ţinea prizonieră sub pământ, aşa cum era probabil, era aproape sigur că preferase un loc aflat în apropierea castelului, fiindcă i-ar fi fost mai comod. Cu capătul înnegrit al bastonului, baronul trasă o cruce pe peretele din dreapta al tunelului dinspre ieşire, ca să-şi găsească mai repede drumul la întoarcere, şi coti spre Bâtie. Dacă n-o găsea pe Jeanne, avea destul timp să pornească înapoi.

*

— Bună, dragă! exclamă Philibert de Montoison, deschizând fără să se anunţe uşa camerei lui Philippine.

Şi se aşează, în mod total nepoliticos, în faţa ei, la masa pe care Algonde tocmai pusese micul dejun pe care se pregăteau să-l ia împreună.

— Lasă-ne! îi porunci el cu trufie cameristei.

— Nu pleca, se împotrivi Philippine încruntându-se, cuprinsă de un val de mânie.

Philibert se holbă fără jenă, peste masă, la bustul logodnicei lui, care umfla pânza fină a cămăşii de noapte.

— N-am nevoie de o supraveghetoare.

— Nici eu, de un porc!

Philippine se ridică atât de brusc, încât tăblia mesei se cutremură. Supa de pui care aburea în farfurie făcu valuri. Algonde, nemişcată lângă patul abia făcut, o simţi gata să-l opărească pe Philibert cu supa.

— Cine te crezi, de năvăleşti aşa la ora asta?

Indignarea lui Philippine nu-l impresionă pe Philibert. Culegând dintr-o cupă câteva fructe de soc, le strivi între dinţi, făcând sucul negru să-i inunde cerul gurii, şi le înghiţi.

— Viitorul tău soţ. Stai jos, Helene. Trebuie să discutăm.

— Când voi hotărî eu, se răsti Philippine, încrucişându-şi braţele pe piept.

Philibert rânji ironic.

— Mai bine te-ai aşeza. Stai în lumină şi ţi se văd coapsele. N-aş vrea s-o faci pe slujnica ta să se ruşineze.

Dându-şi seama că stătea în faţa ferestrei prin care pătrundea lumina soarelui, Philippine se lăsă să cadă pe scaun, înroşindu-se până în vârful urechilor.

— Te urăsc, mormăi ea, privindu-l cu duşmănie.

El se întoarse către Algonde.

— Stăpâna ta n-are a se teme pentru virtutea ei. Ieşi.

— Nu primesc porunci de la dumneata, messire.

— Încă nu, e adevărat. Dar ar fi păcat să te pui rău cu mine dacă speri să-ţi păstrezi locul după căsătoria noastră. Aşa că şterge-o de aici.

Netulburată de ameninţările lui, Algonde nici nu se clinti.

— Îmi dai cuvântul tău, messire? se răsti Philippine.

— Dacă asta te linişteşte…

— Du-te, i se adresă ea lui Algonde. Dar nu te îndepărta.

Algonde străbătu odaia, ajunse la uşa care lega odaia lui Philippine de a ei, ieşi, dar, în loc s-o închidă în urma ei, o lăsă deschisă. Dacă domnul de Montoison îndrăznea s-o atingă, cu siguranţă că Philippine ar fi ţipat.

Femeia care se ocupa de Elora atunci când Algonde era ocupată sau lipsea îi făcea baie fetiţei în micul cabinet de toaletă. Era o plăcere de care, în cea mai mare parte a timpului, Algonde trebuia să se lipsească. Întinsă pe spate pe o rogojină aşternută în hârdăul pe care-l folosea mama ei ca să se spele, Elora gângurea şi gesticula, vizibil încântată de apa înmiresmată care-i curgea pe piele din burete. Cu auzul în alertă, ca să audă ce se întâmpla alături, Algonde sărută burtica fetiţei, chiar sub cicatricea neagră pe care o avea pe stern, ca o amintire discretă a veninului de năpârcă aflat în trupul mamei ei înainte de a o naşte. Un râs cristalin răsună. Elorei îi plăcea nespus să fie gâdilată astfel.

— Lasă, Bernaude, termin eu, îi spuse doicii rotofeie şi joviale, ridicând capul.

Bernaude era, cu siguranţă, singura de la palat care, fiind foarte ataşată de fetiţă, nu manifesta pic de invidie în faţa privilegiilor de care se bucura Algonde.

— Desigur, spuse ea, făcând o plecăciune.

Algonde clăti buretele în găleată, simţind un pic de căldură sub degete

— Brrr… spunea mutriţa Elorei, ai cărei ochi verzi şi adânci ca apa nu se mai săturau să-şi privească mama.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, Algonde, ar trebui să te ocupi mai des de ea. Îţi simte lipsa, sublinie Bernaude, înainte de a se duce la vatra şemineului ca s-o cureţe.

Philippine luă o atitudine ţeapănă şi distantă, fără să se atingă de mâncărurile pe care Philibert, neluându-i în seamă furia, se apucase să le guste, tăindu-i definitiv apetitul.

— Ascult.

— Data căsătoriei noastre a fost stabilită la sfârşitul lunii. Pe 25, mai precis.

Philippine înghiţi în sec. Nu-i făgăduise tatăl ei că va amâna cât mai mult posibil căsătoria?

— Pentru asta ar trebui să fiu şi eu de acord, dar nimeni nu mi-a cerut părerea, se apără ea pe un ton semeţ.

Philibert ridică din umeri.

— Nu era nevoie. Ziua aceea mi s-a părut cea mai indicată, fiind şi aniversarea mea. N-are rost să invoci tot felul de pretexte, fiindcă anunţurile au fost deja făcute.

Philippine păli.

— Refuz să cred că tatăl meu a luat această hotărâre fără să-mi spună.

— Mă tem că n-a prea avut de ales, draga mea.

Un râset scurt şi sec dezlipi buzele strânse de furie ale lui Philippine.

— Cei din neamul Sassenage nu se lasă intimidaţi de ameninţări. Credeam că ţi-am dovedit-o deja.

Philibert o aţinti cu privirea, jubilând de satisfacţie că destăinuirile lui Marthe îi conferiseră această putere. Mirosul plăcut al supei care se răcea, neatinsă, pe masă se înălţa între ei.

— De acord cu tine. Totuşi, există un lucru pe care nu-l ştii şi dacă l-ai afla, te-ar face să mă priveşti cu alţi ochi.

Scoasă din răbdări, Philippine sări în picioare. Având grijă să se îndepărteze de fereastră şi de el, începu să vocifereze cu pumnii strânşi:

— Purtarea, înfăţişarea, până şi răsuflarea ta, totul la tine mă scârbeşte! Gata cu logodna, cu presiunile, cu aroganţa ta! Nu vreau, nici acum, nici în viitor, şi îmi voi tăia venele în dimineaţa nunţii noastre mai degrabă decât să fiu nevoită să te suport toată viaţa!

Philibert rămase netulburat. De când aflase despre sentimentele lui Philippine faţă de Djem, se aştepta la o asemenea întorsătură a lucrurilor. Venise la ea în dimineaţa asta tocmai ca s-o provoace.

Se ridică, la rândul lui, în picioare. Temându-se că se va repezi asupra ei, Philippine se retrase înspre camera lui Algonde. Dar, contrar oricăror aşteptări, Philibert de Montoison îşi şterse buzele înnegrite de sucul fructelor de soc pe care le ciugulise în tot timpul înfruntării lor aprige, apoi se înclină şi se pregăti să plece.

Când ajunse la uşa dinspre coridor, se întoarse spre Helene, care rămăsese descumpănită.

— Ai să te măriţi cu mine peste trei săptămâni, Helene, şi ai să mă suporţi cât voi trăi. Dacă te îndoieşti de asta, cere-i tatălui tău să-ţi vorbească despre Jeanne de Commiers, mama ta, pe care o crezi moartă.

— Asta-i altă minciună josnică de-a ta? scrâşni ea şi mai dispreţuitoare.

— Nu e o minciună, Helene, ci adevărul… Chiar adevărul.

Ieşi.

Cu braţele atârnându-i, rămasă fără putere, Philippine încremeni locului, privind prosteşte uşa care se închidea.

*

Aymar de Grolee mersese mai mult de o oră sau aşa i se părea, când tunelul principal pe care-l străbătuse cu paşi grăbiţi se împărţi în trei coridoare mai înguste. Era evident că toate duceau spre castelul de la Bâtie, judecând după numeroasele

intrări pe care le văzuse Jacques de Sassenage în timpul lucrărilor de amenajare a vechii fortăreţe.

— Pe unde ai luat-o, Jeanne? şopti el luminând cu torţa răscrucea.

Până acolo, nu găsise niciun semn al trecerii ei. Închise ochii, apelă la logică şi alese tunelul cel mai larg, aflat la mijloc. După câteva minute, ajunse la altă răscruce. Marcă şi aici cu o cruce tunelul din care ieşea şi o luă la dreapta. Când ajunse la capăt, făcu cale-ntoarsă, marcă din nou locul, cu un triunghi de data asta, apoi străbătu celălalt tunel, fără mai mult succes.

Căutările lui începeau să se complice.

Dar era pregătit pentru această eventualitate, aşa că nu se descurajă.

Se întoarse la prima răscruce şi se scărpină în cap. Avea de explorat şi celelalte două coridoare de granit. Oare se bifurcau şi acelea? În câte pasaje?

Din moment ce Jeanne nu alesese tunelul din mijloc, trebuia să abordeze altfel situaţia. S-o ia înapoi. Probabil că se întâlnise în drum cu Marthe. Categoric, fiindcă una se îndrepta spre mănăstire, iar cealaltă venea de acolo luminându-şi calea... cu ce? O lumânare? O feştilă? Din câte-şi amintea Aymar, de pe zidul criptei nu lipsea nicio torţă. Deci, era vorba despre ceva uşor de stins la auzul unor paşi. Jeanne încercase oare să fugă de Marthe? În acest caz, din pricina beznei, pesemne că mersese pe lângă pereţi, ca să aibă nişte puncte de reper. La dreapta, cu siguranţă. Hotărât, porni pe coridorul al cărui perete din dreapta era în continuarea primului tunel.

*

Venindu-şi în fire, Philippine se repezi în camera lui Algonde. Aceasta, aplecată deasupra patului, o îmbrăca pe Elora, care gângurea fericită.

În câteva cuvinte, Philippine îi povesti totul, inclusiv insinuările lui Philibert în legătură cu mama ei.

— Nu pot să-l cred, dar tata va trebui să-mi dezvăluie motivele care l-au determinat să cedeze.

— Ar fi greu s-o faci astăzi...

Chipul lui Philippine se întunecă şi mai mult. Când se trezise, se bucură gândindu-se că îl va însoţi pe Djem în Aubergne-en-

Royans. Louis lăuda mereu caii grozavi ai unui proprietar de herghelie din satul acela şi-l convinsese pe prinţ să meargă acolo să-i vadă cu ochii lui. Jacques de Sassenage le propusese un picnic pe malul râului. Toţi cei din castel, inclusiv Marthe, erau ocupaţi în clipa aceea cu pregătirile pentru această ieşire la iarbă verde.

— Nu contează, pe drum voi găsi eu prilejul să-i vorbesc tatălui meu între patru ochi câteva minute, hotărî Philippine, rozându-şi o unghie.

O străbătu un fior.

Ieri, ca în fiecare seară când petrecerile luau sfârşit, Djem şi Philippine îşi trimiseseră unul altuia, prin Nassouh şi Algonde, câte o scrisoare tandră.

După ce o copleşise cu complimente şi o asigurase din nou de iubirea lui, prinţul îi povestise discuţia avută cu Guy de Blanchefort şi concluziile la care ajunseseră.

Păstrează-ţi speranţa, iubita mea. Ţara mea va fi şi a ta. Nu pot crede că dumnezeul tău şi dumnezeul meu, chemaţi să se unească, ar refuza aşteptările tăinuite ale inimilor noastre.

Răspunsul marelui maestru al Ordinului ospitalierilor n-avea cum să ajungă într-un răstimp de numai trei săptămâni.

— Vino, spuse ea, în timp ce Algonde i-o încredinţa doicii pe Elora, trebuie să mă îmbrac. Dacă şobolanul acela de Montoison își închipuie că-i voi fi soţie la sfârşitul lunii, n-are decât să se spânzure. Nimeni nu mă va obliga, auzi, Algonde? Nimeni. Şi cu atât mai puţin o fantomă din trecut.

*

Inima lui Aymar tresări în clipa când, în josul celor cincizeci de trepte de la capătul tunelului, flacăra torţei întâlni un sfeşnic căzut pe jos. Se grăbi să-l ridice. Ghicise bine. Jeanne trecuse pe aici. Oare îl lăsase fiindcă urma să iasă din tunel? Fu ispitit să acţioneze mecanismul ca să verifice unde se afla, dar îşi dădu seama că era prea riscant. Dacă avea ghinionul să se trezească în camera lui Marthe? Dacă asta i se întâmplase şi lui Jeanne în noaptea aceea? Se înfioră. „*Atât de aproape de ţel*”, îşi spuse. Ea fusese atât de aproape de ţel. Gonindu-şi din minte această

absurditate, se lăsă în genunchi ca să cerceteze solul la lumina mişcătoare a torţei. În praf se întipăriseră nişte urme.

Regăsindu-şi instinctiv aptitudinile de războinic, deduse cu uşurinţă ce se petrecuse şi se întoarse prin tunel. Acum nu mai avea îndoieli. Zgâriind solul cu capătul unei lumânări care lăsase o dâră lucioasă, Jeanne ţesuse, în timp ce era târâtă de Marthe, un fir al Ariadnei, în speranţa că îl va urmări cineva.

22

Spre sfârşit, lăsă duhoarea să-i călăuzească paşii. Altfel n-ar fi remarcat deschizătura aceea, la nivelul genunchiului, din peretele de piatră. Înainte de a ajunge acolo, urma de ceară se oprise într-o pată de sânge. Se vede că, după ce lumânarea se terminase, degetele lui Jeanne se juliseră de podea. Aymar descoperise un strop de ceară înroşit de sânge.

Îngenunche în faţa găurii din perete, adulmecând ca o fiară de pradă. Cu ardoarea, curajul şi furia unei fiare.

— O fi vizuina în care a murit vreun animal, îşi spuse, mişcând torţa prin faţa deschizăturii.

Vru să se ridice şi să-şi continue drumul, dar ceva îl opri. Instinctul, desigur, instinctul de vânător priceput şi de războinic. Sau, poate, lucirea abia zărită în partea de sus a peretelui din stânga al fundăturii.

— E o cotitură. Acolo e o cotitură, jubilă el.

Dar bucuria i se stinse imediat.

Dincolo de acel efect optic, evidenţa îi apăru în toată oroarea ei. La celălalt capăt, nevăzut, al trecerii, în locul unde pâlpâia lumina aceea slabă, se afla probabil un cadavru în descompunere.

Lăsând torţa din mână, ca să nu se ardă, intră în patru labe în deschizătură. După ce trecu de cotitură, se putu ridica în picioare. În faţa lui, la câţiva paşi, era o uşă deschisă, cu balamale ruginite. Dincolo de ea, într-o sală săpată în stâncă, un fitil aprins pâlpâia într-o lampă atârnată deasupra unei mese masive, încărcată de retorte, borcane, ierburi uscate şi piei de animale. Desigur că acestea din urmă emanau mirosul acela de hoit. Aymar se simţi uşurat. Era un truc eficient, ca să-i ţină la distanţă pe musafirii nepoftiţi. I se păru că vede în partea opusă a sălii un atanor. Ascunzătoarea unui alchimist, conchise el, punând mâna pe mânerul spadei. O scoase din teacă, hotărât. Indiferent cine ar fi fost cel sau cea care îşi făcea veacul aici, îl va obliga să-i redea comoara pe care o păstra.

Decis s-o facă, trecu pragul, cercetând cu privirea încăperea până la forma firavă, dar vie legată, aşezată lângă zid, cu fruntea rezemată de genunchii îndoiţi.

— Jeanne, rosti cu voce înecată, repezindu-se într-acolo.

Jeanne de Commiers îşi înălţă capul. Ochii i se luminară.

— Jacques, iubitul meu, m-ai găsit, sughiţă ea, la capătul puterilor şi al curajului, lipită de pieptarul lui din piele.

Aymar nu vru să-i destrame iluzia. Încăperea era întunecoasă, iar primejdia – aproape. Fără să mai stea pe gânduri, tăie frânghia de la încheieturile lui Jeanne, care îşi încolăci braţele pe după gâtul salvatorului ei.

— Sete… gemu ea, sete…

Înainte ca el să fi avut timp să facă vreun gest, să se retragă, Jeanne de Commiers îşi apăsă gura uscată pe a lui, ca să absoarbă de pe buze toată speranţa redată.

„*Pe soţul ei îl sărută*”, gândi Aymar.

Dar inima lui îi înăbuşi scrupulele. Era, cu siguranţă, singura dată când o putea face. Strângând-o cu disperare în braţe, îi răspunse la sărut.

*

Jacques de Sassenage era deja în şa, ca şi Philibert de Montoison, Louis, Francois, Guy de Blanchefort, Djem şi Nassouh, când ajunseră la grajduri şi Philippine cu Algonde.

Curtenii care doriseră să se alăture plimbării erau nerăbdători pe caii care tropăiau având harnaşamente în culorile însemnelor stăpânilor. Unii dintre ei, cedând rugăminţilor doamnelor care preferau să meargă în litiere, stăteau încă pe peron, în preajma lor. Conversaţiile erau presărate cu chicote ce veneau dinspre portiere, odată cu bârfe mondene – dinspre picioarele scării, în timp ce, într-un du-te-vino neîncetat, valeţi cărând tăvi şi urcioare umpleau căruţa cu coviltir destinată celor necesare pentru picnic.

Zenitul fără niciun nor anunţa o zi perfectă, tocmai bună să dezgolească gleznele domniţelor în undele răcoroase ale râului, în timp ce sub frunzişul copacilor, trubadurii şi muzicanţii bântuiţi de muză aveau să ucidă ciripitul păsărilor, înlocuindu-l cu sunetul instrumentelor lor.

Afişând şi ele aceeaşi voioşie, Philippine şi Algonde, călare fiecare pe calul preferat, trecură în fruntea grupului.

— Nu te mai aşteptam decât pe tine, fetiţo, o întâmpină vesel Jacques de Sassenage, cu mâinile sprijinite de arcada şeii.

— Scuză-mă, tată… M-a întârziat un mic incident neprevăzut, îi răspunse ea cu un surâs, înainte de a-i saluta printr-un gest graţios pe ceilalţi.

— Toanele sunt privilegiul doamnelor, draga mea, îi spuse afabil marele prior. Şi cu atât mai fireşti în toiul emoţiilor stârnite de fixarea datei unei căsătorii.

Djem tresări, spre marea bucurie a lui Philibert de Montoison, care-şi apropie calul de al acestuia.

— Bineînţeles că vei fi invitat la nuntă, prinţe Djem…

Cu moartea în suflet, prinţul dădu din cap.

— Când? întrebă el cu o detaşare prefăcută.

— Pe data de 25 a lunii iulie, îl lovi în plin, cu cruzime, Philibert de Montoison, privind-o drept în ochi pe Philippine ca să-i citească durerea.

Dar, în loc să-i ofere această plăcere, ea îşi îndreptă spatele şi schiţă un zâmbet răutăcios.

— Când ciuma e la porţile cetăţii, e nesăbuit cel care afirmă că va mai fi acolo a doua zi.

— Drace! Nu vorbi aşa, surioară!

— Departe de mine orice gând rău, Louis, dimpotrivă, ziua asta e minunată. Iar eu vreau mai mult ca oricând să trăiesc în prezent. N-am dreptate, tată?

— Ai, fireşte, fata mea, încuviinţă Jacques de Sassenage, ale cărui gânduri îl însoţeau încă din zori pe Aymar de Grolee. Să dăm, aşadar, semnalul de plecare, dacă vrem să ne bucurăm din plin de această escapadă.

Îi făcu semn lui Dumas, care le asigura paza cu escorta lui. Răsună imediat chemarea unui corn care-i adună pe călăreţi în jurul litierelor.

Djem se apropie de calul lui Philippine, pe care Philibert de Montoison îl ţinea de frâu.

— Franceza este o limbă minunată ale cărei nuanţe le apreciez din zi în zi mai mult, dragă Helene.

— Ce vrei să spui? îi surâse ea, având în ochi făgăduiala acum nestrămutată că-l va iubi mereu.

— Uite, cuvântul „prezent”, de pildă… Orice înţeles i-am da, el rămâne un dar pe care mi-l face „prezenţa” voastră, accentuă el, salutându-l pe Philibert cu o aplecare a bărbii sale tunse ca un vârf de lance.

Philippine izbucni într-un râs cristalin. Trei săptămâni. Nu mult, fireşte, dar suficient ca să găsească un mijloc de a se elibera.

*

— Nu putem întârzia prea mult, Jeanne. Ai putere să mergi? o întrebă Aymar după ce-şi regăsi răsuflarea.

— Voi găsi. Du-mă de aici. Departe, foarte departe.

El o ajută să se ridice. Aruncă repede o privire în spate, apoi deznodă legăturile care, deşi n-o mai ţintuiau de inelul fixat în zid, îi ţineau mâinile împreunate. În timp ce ea îşi freca palmele, ca sângele să înceapă să-i circule mai bine prin degetele înţepenite, Aymar căută şi găsi pe jos un ciob dintr-un borcan spart. Îl luă şi începu să frece cu el frânghia, pentru a ascunde tăietura prea netedă pe care o făcuse tăişul spadei. Lăsă acolo ciobul, o sprijini pe Jeanne până la uşă, apoi se întoarse şi-şi şterse urmele, lăsându-le la vedere doar pe ale lui Jeanne.

— Am s-o iau înainte, spuse el când ajunseră la cotitură

Pe când se lăsa în patru labe, Jeanne îl prinse de braţ.

— Fii prudent, Aymar de Grolee.

Inima îi tresări în piept

— Prin urmare, ştiai…

— Am uitat multe lucruri în ultimii ani, dar nu şi gustul sărutului lui Jacques. Şi dacă mă uit mai bine, prietene dragă, zău că nici tu nu te-ai schimbat, la fel ca vocea ta.

Ruşinat, el lăsă capul în jos.

— Şi atunci, de ce…

— De ce nu te-am respins? Fiindcă tu eşti aici, nu el. Să mergem. Nu vreau să mai rămân nicio clipă aici.

„*Mai târziu, îşi spuse el, târându-se spre ieşirea din tunel. Am să-i explic mai târziu*". Pentru moment, cu toate că-şi păstra atenţia trează, Aymar de Grolee voia să mai simtă în inimă căldura acestui dar nesperat.

Spre amiază, chiar în clipa când Marthe cobora din litieră să se alăture doamnelor de companie ale lui Sidonie, pe malul râului, Aymar de Grolee o ridica pe Jeanne în şa, în faţa lui, şi-şi pornea calul în galop, iar inima îi bătea ca unui adolescent de emoţie că o avea în braţe.

Până în Piemont erau zece zile de mers călare. Va avea timp să-i povestească totul.

*

Mounia privea cu ochii larg deschişi linia întunecată a orizontului, dar o vedea roşie ca sângele.

Inspirase aerul sărat. O dată. Şi încă o dată. Îşi stăpâni dorinţa de a sări peste bord. Morţi. Toţi erau morţi. Enguerrand, iubirea ei, Aziz, tatăl ei, Fatima, mama ei. De ce nu şi ea?

Îşi revenise în simţiri în urmă cu câteva ore. Simţise cap ruliul navei, în nări – miros de sardele, iar în urechi îi răsuna scârţâitul catargelor şi ţipetele pescăruşilor. Era leşinată când o urcaseră pe vas. Singură în întunericul calei în care fusese depusă, tristeţea o năpădise ca o hulă infernală. Se oprise din plâns când deasupra ei se decupase un pătrat luminos şi auzise paşi coborând pe scară. Nu era în firea ei să se lase condamnată de propria slăbiciune. La lumina unui felinar văzuse trei bărbaţi.

— A venit momentul să plăteşti, Mounia, o anunţase Hugues de Luirieux.

Ştia că avea s-o pedepsească fără milă. Nu spusese nimic. Scrâşni din dinţi când mâinile îi fuseseră legate, iar frânghia petrecută pe după o bârnă din tavan. Orice i-ar fi făcut, n-o puteau chinui mai mult decât o chinuiseră ultimele momente petrecute în Egipt. Biciul se abătuse asupra şoldurilor ei dezgolite. Până ce leşinase din nou. Îşi revenise urlând de durere la atingerea apei sărate aruncate peste răni.

Apoi nu îşi mai dăduse seama ce i se întâmplă. Îşi bătuseră joc de ea toţi trei, o pângăriseră, o umiliseră. Dar Mounia trecuse dincolo de durere când văzuse pe chipul mamei ei moartea, aşa că nu mai simţise nimic. Până atunci, se întrebase mereu ce vrea să însemne noţiunea de „sânge-rece“, despre care vorbea adesea Enguerrand. Acum ştia. Era o desprindere totală de realitate îmbinată cu instinctul de supravieţuire. Mai

puternic decât suferinţa, mai puternic decât frica. Un trup îngheţat care aştepta dezgheţul, ştiind că are de străbătut o iarnă întreagă.

Aşteptase, golită de emoţii, de simţiri. Până când se opriseră.

Rămăsese cu ea numai Luirieux, rezemat de un stâlp, la lumina felinarului care dansa în ritmul hulei, agăţat de un cârlig.

— Cred că te-am subestimat, Mounia. În ciuda supunerii tale, nu faci parte dintre cele care pot fi înfrânte. Îmbracă-te.

Urcase scara, lăsând trapa deschisă. Durase mult până când Mounia găsise destulă putere ca să iasă pe punte. Toată dimineaţa îşi spălase trupul cu apa rămasă pe fundul găleţii, înăbuşind între dinţii încleştaţi arsura sării. Se aşteptase să piardă copilul, aşa cum îşi pierduse tatăl. Ei nu bănuiseră nimic. Era mai bine aşa. De fapt, dacă sânii îi deveniseră mai fermi, talia nu i se îngroşase. Pândise vreo durere în pântece. Dar nu simţise nimic. Îşi descâlcise cu degetele pletele negre şi-şi legase părul cu o fâşie smulsă din jupon. Îşi frecase chipul cu fusta. Alesese să arate indiferenţă, nu ură, păstrând însă în suflet, ca pe o promisiune, setea de răzbunare. Avea să se răzbune, mai devreme sau mai târziu. Dacă o cruţau. Cu toate că se întreba ce motive ar fi avut s-o lase în viaţă.

Nava arbora un pavilion grecesc, dar Mounia înţelese îndată ce urcă pe punte că echipajul era alcătuit din barbari. Refuză să se întrebe cum de intrase Hugues de Luirieux în cârdăşie cu piraţii, dar văzând privirile libidinoase pe care i le aruncau aceştia, înţelese că va fi jucăria lor în timpul călătoriei. Refuză să-şi pună orice fel de întrebări.

Trebuia să aleagă. Chiar acum.

Să suporte ori să se arunce peste bord.

Să trăiască, poate, ori să moară, cu siguranţă.

Mâinile îi erau încleştate pe bastingaj.

Respiră adânc.

— N-ai s-o faci.

Luirieux.

Ea nu întoarse capul. Nici întrebări, nici răspunsuri. Îi era totuna ce voia, de fapt, bărbatul acela. El se lipi de spatele ei,

înclinând-o uşor peste balustradă. Ea rezistă. El îşi afundă nasul în părul ei buclat, inspirându-i mirosul de sudoare şi sânge.

— Până mai adineaori am crezut că te uram, Mounia. O ură care-mi urca dinspre mădular până-n suflet, străpungându-mă ca o sabie, de când ai plecat din Rhodos. Dar e mai rău de-atât.

Îi acoperi mâinile care strângeau bastingajul cu palmele lui. I le strivi, apăsându-i şi mai mult şoldurile.

— Adevărul este că mi-ai otrăvit inima şi, zi de zi, mă faci să putrezesc tot mai mult.

O muşcă de ceafă. Mai întâi uşor, apoi cu sălbăticie. Cu privirea aţintită la orizont, Mounia nu se clinti.

— Ştiu că n-ai să sari. Suntem la fel. Avem aceeaşi chemare spre răzbunare. Ţi-am insuflat-o în sânge ca o vijelie. Prin ea, eu şi cu tine suntem legaţi. Pentru totdeauna.

Îi eliberă degetele strivite ca de un cleşte. Făcu un pas înapoi.

— Am să te vând, Mounia. I te vând lui Baiazid. S-a zvonit că va plăti bani grei ca să te aibă în haremul lui. Dar n-am să păstrez nimic. Totul va fi pentru căpitanul acestei nave. Totul. În afară de tine. De-acum şi până când vom acosta, eşti a mea. Numai a mea.

Sânge-rece. Fără emoţii. Aşa era pe dinăuntru. O picătură de apă îngheţată în care pluteau doar amintirile ei. Asta era tot ce mai avea.

— Şi încă ceva. El n-a murit.

O fisură. Brutală. Înghiţi în sec. O hulă interioară o făcu să se clatine. Apoi îşi reveni. Era o minciună.

— Enguerrand trăieşte, Mounia. Se află pe vas.

Îi veni să se repeadă asupra lui şi să-i scoată ochii, dar se stăpâni.

El începu să râdă, în timp ce vântul dinspre apus umflă brusc pânzele, dând un ghiont navei.

— Vezi? Ştiu cum să te ating, cum să-ţi sfărâm armura. În asta constă puterea pe care-o am asupra ta. Asta este răzbunarea mea şi încătuşarea ta. Iubirea pe care i-o porţi lui şi ura faţă de mine.

Să tacă. Să nu se trădeze. Era prea greu de astă dată. Luirieux câştigase. Se răsuci cu faţa spre el.

— Ce ai de gând să faci cu el?

— Cine ştie? rânji el, dându-se înapoi.

Chipul lui marcat de vicii exprima acum nu numai cruzime, ci şi durere.

De pe dunetă, căpitanul piraţilor îşi aţintise privirea chioară asupra Mouniei. Zdrobită, în ciuda hotărârii ei, se întoarse la loc cu faţa spre apus. Îi venea să urle acolo, în clipa aceea, până ce ar fi rămas fără glas. Se mulţumi să plângă în linişte, apoi se stăpâni din nou. Enguerrand trăia. Şi ea, la fel. Lumea nu era destul de mare ca să-i împiedice să se întâlnească acolo unde-i aştepta destinul. Strămoşii vor veghea asupra lor.

Îşi desfăcu braţele, îşi lăsă capul pe spate şi, înfierbântată brusc de această certitudine, începu să râdă. Nebuneşte.

Uluiţi, câţiva marinari îşi făcură cruce.

Hugues de Luirieux, care urca treptele dunetei, se opri să o privească. Părea o figură de provă, sfidând abisul.

Era sigur. Acesta era avantajul minciunilor. Ea nu se va arunca.

23

Caii erau de rasă pură. De diferite culori, de la roşcat până la negru, cu privirea vie şi cu coame strălucitoare. Sub aparenta lor seninătate se simţea un temperament nestăpânit. Un simplu gest pe deasupra barierelor ţarcului, departe de a-i atrage, îi făcea să ciulească urechile şi să înalţe capul cu mândria unei adolescente care trebuie mai întâi înduplecată.

— Pot? îl întrebă Djem pe crescător, un om de vreo treizeci de ani, la fel de sprinten ca şi animalele lui.

— Este o onoare pentru mine, prinţe…

Înainte să-l poată opri cineva, Djem îşi sprijini un picior pe traversa de jos a gardului şi sări cu o mişcare suplă în ţarc. Doar unul dintre cai dădu înapoi, surprins. Ceilalţi se mulţumiră să-l privească, păstrându-şi atitudinea plină de mândrie. Djem înaintă spre calul care-i furase inima de la prima vedere. Mai înalt decât ceilalţi, perfect proporţionat, stătea retras, aproape de cursul râului, dispreţuitor şi semeţ.

Ca un rege.

Văzând că nu sunt luaţi în seamă, caii îşi plecară din nou capetele spre iarba pe care copitele lor n-o striviseră încă.

Philippine ar fi vrut să se avânte şi ea pe urmele lui Djem, dar era reţinută de fratele ei, Louis, şi de Philibert de Montoison, aşa că trebui să se abţină. Jacques de Sassenage însă, nu. Intră în ţarc, dar nu sărind peste împrejmuire, ci prin poarta pe care i-o deschise un grăjdar.

Pusese şi el ochii pe un cal. Se îndreptă hotărât spre animalul aflat cel mai aproape de calul pe care Djem îl mângâia pe frunte.

Djem întoarse capul spre el.

— Între patru ochi, îi spuse Jacques. Acum.

Djem nu-şi puse întrebări.

Luând prin surprindere calul, care îl recunoscuse din instinct ca stăpân, îl apucă de coamă, în felul sarazinilor. Jacques, care în ultimul timp învăţase şi el această mişcare, făcu la fel. Se

avântară amândoi, fără şa, pe spatele cailor, care începură să tropăie nerăbdători.

— Vi-l aduc înapoi, urlă Jacques peste umăr.

Înainte ca marele prior, Philibert de Montoison, Philippine şi fraţii ei să-şi dea seama ce se întâmplă, caii îmboldiţi de pinteni treceau apa stârnind jerbe de picături, săreau peste barierele care închideau ţarcul pe malul celălalt şi porneau în galop spre pădure.

Jacques şi Djem îi opriră în acelaşi timp, trăgându-i de coame de îndată ce ajunseră la adăpostul copacilor.

— N-avem mult timp, Djem. Blanchefort se pregăteşte să te mute de la Rochechinard, îl anunţă Jacques, ciufulit de goană.

Djem păli.

— Când?

— Îndată după căsătorie.

— De ce i-ai permis s-o anunţe?

Jacques ridică din umeri.

— N-am avut ce face. Deocamdată. Nimic nu e pierdut, Djem. Helene te iubeşte. Singurul lucru pe care vreau să-l ştiu este până unde eşti gata să mergi ca s-o salvezi.

*

După câteva minute, se întorceau în galop şi descălecau sub privirea dezaprobatoare a lui Guy de Blanchefort.

— Hai, prietene, nu te mai uita aşa, râse Djem. Un cal, spre deosebire de o soţie, trebuie încercat înainte de a-l lua.

Jacques de Sassenage izbucni şi el în râs, scoase de la brâu o pungă rotunjoară şi i-o aruncă proprietarului cailor.

— S-a făcut. Îi iau pe amândoi.

Ducându-şi mâna la inimă, Djem făcu o plecăciune în semn de mulţumire.

— Sunt mişcat încă o dată de generozitatea ta.

— Nu e vorba de generozitate, ci de prietenie, cuprinzându-l cu braţul pe după umeri, Jacques îl conduse către Philippine care, alături de fraţii ei şi sub ochii vigilenţi ai lui Philibert, se distra urmărind paşii stângaci ai unui mânz dintr-un ţarc alăturat.

— Ei, prinţe Djem, cum ţi se par caii din Royans? îl întrebă ea, uitând pe loc de mânz.

— Sunt ca şi oamenii de aici, domniţă Helene, pe cât de frumoşi, pe atât de buni.

— În cazul acesta, se îmbujoră Philippine, te las în tovărăşia lor. Eu, una, voi călări lângă tine, tată. Dacă-mi îngădui.

— Cu mare plăcere! în curând te vei căsători, vei pleca la castelul Montoison şi îţi voi duce lipsa.

Cu inima plină de furie la auzul vorbelor lui, Philippine îl luă de braţ.

Lăsându-i pe ceilalţi s-o ia înainte, fascinaţi de noul cal al lui Djem, Jacques de Sassenage mergea lângă ea, în buiestru, pe cărarea umbrită de aluni care urma bucla râului Bourne.

În faţă, la distanţă, Philibert de Montoison şi Guy de Blanchefort începuseră o discuţie pe teme teologice din care vântul aducea până la ei frânturi de fraze.

„*Face o diversiune ca să-mi dea prilejul să-i verific spusele*”, îşi zise cu mânie Philippine.

Îşi întoarse mânia împotriva tatălui ei:

— M-ai trădat. De ce mă obligi să mă mărit cu el?

— Atât de crud mă crezi? obiectă Jacques, cu un zâmbet trist.

Furia lui Philippine se topi. Lăsă ochii în jos.

— Atunci ce se întâmplă, tată? A venit la mine azi-dimineaţă ca să-mi dea vestea asta îngrozitoare şi să-mi vorbească despre mama.

Jacques dădu din cap, enervat de confirmarea unui fapt pe care-l bănuia mai demult. Marthe şi javra aceea erau în cârdăşie. Se aliaseră ca să le facă rău. Oftă.

— Aş fi preferat s-o afli de la mine, într-un moment mai potrivit.

Ea începu să tremure.

— El pretindea că… O! Doamne! Tată, e posibil?

— Da, mama ta este în viaţă.

— Dar mormântul, sora Albrante, maica superioară?

— Minciuni. În ultimii şase ani, totul a fost o minciună. Abia de curând am aflat adevărul.

Consternată, Philippine căzu într-o lungă tăcere. Toate acestea n-aveau niciun sens. Sora Albrante le iubea pe amândouă. Cum putuse…Şi, mai ales…

— De ce? gemu ea, în faţa acestei trădări care făcea realitatea să pălească pentru o clipă.

Fără grabă, dar şi fără să o mai menajeze, Jacques de Sassenage începu să-i spună tot ce ştia. Despre mama ei suferind de amnezie, care începea să-şi recapete memoria despre uneltirile diabolice ale lui Marthe şi cele benefice ale lui Algonde, care o apăra, şi, în sfârşit, despre odiosul şantaj.

— Mama ta ne va fi redată, vie şi nevătămată, a doua zi după căsătoria ta, Helene.

Un val de lacrimi urcă în ochii fetei.

— Atunci sunt pierdută, şopti ea, zdrobită de atâtea uneltiri, în fatalitate.

Judecând după râsetele şi cântecele care se auzeau, ajunseseră aproape de locul picnicului. Jacques de Sassenage luă de frâu calul fiicei sale, făcându-l să se oprească. În timp ce ochii lui Philippine erau înneguraţi de descurajare, ai lui străluceau, plini de hotărâre.

— Ba nu, Helene, nu eşti. Dar nu-ţi pot spune mai mult fără să te pun în pericol şi pe tine, şi pe Jeanne. Îţi cer să te supui şi să-ţi păstrezi speranţa până în ultima clipă, auzi? Până-n ultima clipă.

Chipul lui mândru oglindea atâta încredere! Tatăl ei n-o minţise niciodată. Philippine se înarmă cu curaj.

— Până-n ultima clipă, îţi făgăduiesc.

El dădu din cap.

— Şi încă ceva. Nu destăinui acest secret nimănui. Dacă lucrurile ar lua o întorsătură proastă, nu vreau ca fraţii şi surorile tale să-şi plângă pentru a doua oară mama.

Oare gândul de a o pierde înainte de a o regăsi o făcu să vadă cu adevărat realitatea? Inima lui Philippine bătu cu putere. Mama ei trăia. Era captivă, dar vie.

— De atâtea ori i-am simţit lipsa, murmură ea.

— Şi eu la fel, să ştii.

Începură să râdă. Uşuraţi, plini de speranţă şi de încredere. Gândul acela le alunga din inimi vechile suferinţe.

— Să mergem. Monştrii aceia nu trebuie să intre la bănuieli.

— Pot să-l liniştesc pe Djem în privinţa căsătoriei mele? Nu vreau să-l las să sufere.

— Nu-i nevoie. Ştie.

Înţelegând atunci de ce plecaseră călare în galop tatăl ei şi Djem, Philippine îşi regăsi brusc buna dispoziţie. Tatăl ei şi cel pe care-l iubea se aliaseră împotriva lui Philibert de Montoison şi a harpiei, aşadar, ea nu mai avea de ce să se îndoiască

— Totuşi, va trebui ca Algonde să-mi explice lucrurile acelea pe care mi le-a ascuns cu atâta grijă, hotărî ea, în timp ce tatăl ei se îndepărta.

Ieşiră de pe cărare, luând-o printre copaci. Când ajunseră aproape de râu, Philippine avu în faţa ochilor o privelişte care îi bucură şi mai mult inima.

Defilând călare pe calul lui cel nou, pe care ceilalţi doriseră să-l admire, Djem îşi înălţa cu mândrie capul acoperit de turban, în timp ce mai încolo, lângă feţele de masă întinse pe iarbă şi încărcate deja din belşug, trubadurii, stând în picioare pe insulele de pietriş, însoţeau murmurul apei cu instrumentele lor.

În mijlocul lor, Algonde începuse să cânte cu o voce prea plină de farmec.

Ziua se scurse molcom, la umbra copacilor. După masă, vinul şi berea răcite în unda râului îngreunaseră capetele culcate pe braţele încrucişate. Muzicanţii se îndepărtaseră în amonte pe urmele câtorva curajoşi care începuseră o farandolă. Nu se mai auzea decât susurul cascadei.

Doborâţi de zăpuşeala acelei zile de 7 iulie, cavalerii şi domniţele tăcuseră, mulţumindu-se să schimbe ocheade, în locul îmbrăţişărilor de care alţii, mai în vârstă, se bucurau ceva mai departe, în pădure. Guy de Blanchefort se retrăsese după nişte tufişuri, să se roage, Philibert de Montoison aţipise sub un ulm, iar Sidonie şi prietenele ei pălăvrăgeau pe mal, încredinţând Furonului zvonuri şi bârfe, sub ochiul mereu vigilent al lui Marthe, aşezată pe o rădăcină ieşită în afară.

Cât despre Djem şi Nassouh, după ce-şi vrăjiseră îndelung auditoriul cu amintiri pline de savoare despre ţara lor, îi însoţiseră pe Jacques de Sassenage şi fiii lui la marginea pădurii, aduşi de urma proaspătă a unei căprioare pe care o descoperiseră cei doi copoi ai lui Louis.

Profitând de această dezordine, Philippine o duse pe Algonde la adăpost de urechile indiscrete până în mijlocul râului nu prea adânc, sub pretext că vrea să privească freamătul păstrăvilor care se ascundeau pe sub pietre.

— Ia uită-te acolo, ce mari sunt, spuse ea. Nu m-aş mira ca ştrengarii aceia să prindă vreunul până când plecăm

Sub supravegherea atentă a câtorva slujnice, vreo duzină dintre copiii care participau la excursie se zbenguiau în apă, aplecându-se şi încercând să pescuiască păstrăvi cu mâna.

— Aşa intrai şi tu în Furon, cu Mathieu?

Algonde simţi un pic de nostalgie în timp ce se urca pe o piatră care atingea suprafaţa apei, fără să-i pese de curentul care se învolbura în jurul picioarelor ei goale şi-i uda fusta de in.

— Cred că, la vârsta lor, făceam şi noi tot ce puteam ca să-i prindem, dar drăcuşorii ăştia se mişcă atât de repede, încât, de cele mai multe ori, ne întorceam acasă fără să fi reuşit să punem mâna pe vreunul.

— Nu din pricina unui păstrăv ai ajuns sub munte, cu Melusine? o aduse Philippine la subiect, instalându-se lângă ea.

Piciorul lui Algonde ridică o jerbă de stropi. Nu-şi amintea să-i fi vorbit vreodată despre întâmplarea aceea. Deveni brusc atentă.

— Asta a fost demult.

— Nu chiar atât de demult…

Privirea lui Philippine se opri o clipă asupra lui Marthe, care cu mâna streaşină la ochi, se uita spre ele, apoi se pierdu din nou în reflexele strălucitoare ale apei.

— Tata mi-a povestit tot, Algonde.

— Adică ce?

— Despre tine. Despre Melusine. Despre Marthe. Tot ce ai considerat tu că e cazul să-i spui. Tot ce ai preferat să nu-mi mărturiseşti şi mie, ca să mă protejezi. Presupun că este doar o parte infimă din adevărul pe care-l ştii tu.

Nu era un reproş. Doar o constatare.

— Într-adevăr, este o parte infimă, recunoscu Algonde.

— Ştiai despre mama mea?

— Am aflat de curând.

Un suspin adânc ridică umerii lui Philippine.

— Mi-am spus dintotdeauna că erai altfel decât celelalte fete, dar nici nu mi-a trecut prin minte că puteai fi o zână...Şi Mathieu ce rol are în toate astea? Are şi el vreo putere?

Algonde îi aruncă o privire poznaşă.

— Doar pe aceea de a mă face fericită. Atât. Elora, în schimb...

— Lumina albastră...

— Ai văzut-o? se miră Algonde.

— La naşterea ei. Şi după aceea, când erai bolnavă. V-a ridicat pe amândouă deasupra patului. În clipa următoare, nu mai aveai febră. Am crezut că fusese un miracol.

— Magia este un miracol. Iar magia Elorei e foarte puternică.

Tăcură, împletindu-şi degetele deasupra pietrei pe care şedeau.

— De ce sunt atât de importantă pentru Marthe? Şi pentru cine? Întrebă Philippine, înclinându-şi capul într-o parte.

— E o poveste lungă.

— Avem toată după-amiaza la dispoziţie.

Algonde ridică ochii spre cer, pe care pluteau câţiva nori purtaţi de o briză plăcută. Venise ceasul mărturisirilor. Era mai bine aşa, cu siguranţă. Dar va accepta oare Philippine ceea ce-i pregătea soarta fiului ei?

„*Va trebui s-o conving*", îşi spuse Algonde, trăgând adânc aer în piept.

— Au fost odată, începu ea, în negurile Avalonului, trei surori legate de un blestem...

24

Curajul pe care-l arătase Jeanne de Commiers până la ieşirea din subterane o părăsise de cum se urcase în şa. Dacă Aymar de Grolee nu şi-ar fi petrecut braţul pe după mijlocul ei, ar fi căzut când calul pornise în galop. De fapt, nu-şi amintea locurile care-i trecuseră prin faţa ochilor, ceea ce o făcea să fie sigură că fusese leşinată cea mai mare parte a timpului.

După ce lăsaseră în urmă trecătoarea din Muntele Negru, Aymar o luă spre miazănoapte, pe potecile caprelor negre, Înaintară pe lângă cheile Nanului şi ajunseră, în sfârşit, la Isere.

Locul era liniştit, mărginit de arini zvelţi şi tapisat cu tufe de iarbă-neagră. Două insuliţe din stânci, invadate de raţe sălbatice ţineau piept curentului. Ceva mai departe, în amonte, o cabană din trunchiuri de copaci înălţată pe un deal, la adăpost de inundaţii, completa priveliştea. Din ea ieşi un bărbat. Era pescarul care acceptase cu câteva zile mai înainte să-i treacă râul. Făcu o plecăciune scurtă în faţa lor.

În timp ce omul ducea calul într-o mică anexă, Aymar scoase din boccea nişte haine bărbăteşti şi-i spuse lui Jeanne să se îmbrace cu ele în locul rochiei murdare pe care-o purta.

Doborâtă de slăbiciune şi de dureri, Jeanne se lăsă să cadă pe banca de lemn din faţa căsuţei modeste.

— La ce bun? Oricât ne-am feri, Marthe mă va găsi din nou.

Obligând-o să se ridice, Aymar o scutură de umeri.

— Ba nu, nu te va găsi nici ea, nici altcineva. Uită-te la mine, Jeanne! Te-am minţit eu vreodată?

— Niciodată, aşa e.

— Nici acum nu te mint. Hai, grăbeşte-te!

După ce Jeanne se schimbă şi-şi ascunse părul lung sub o pălărie, Aymar o conduse pe ţărm, unde pescarul îi aştepta în barcă.

Se îmbarcară fără să mai piardă vremea.

Jeanne îşi ascunsese în mâneci unghiile înnegrite, stânjenită de jegul ascuns sub hainele acelea curate. Dacă ar fi fost după

ea, s-ar fi spălat mai întâi, dar ştia că nu era timp pentru aşa ceva. Se mulţumi să se aplece peste marginea bărcii ca să-şi clătească mâinile în râu.

Aymar îi întinse o bucată de pâine. Cu ochii aţintiţi asupra încălţărilor care-i chinuiau picioarele, se strădui să mestece încet, deşi stomacul ei, trezit, o îndemna să înghită mâncarea pe nemestecate. Vinul îi dădu un pic de putere. Când ajunseră pe malul celălalt, se simţea deja mai bine.

Aymar îi înmână omului o pungă dolofană, după ce acesta împinsese barca în curent, lăsând-o să plutească în derivă împreună cu rochia lui Jeanne, aşa încât să lase impresia că ea s-ar fi înecat.

— Prin urmare, ne-am înţeles, prietene. Pleci chiar acum de pe meleagurile astea.

— Şi nu mă mai întorc niciodată.

După câteva clipe, se pierdu în depărtare.

— Şi calul? se îngrijoră Jeanne.

— E la adăpost de lupi, dar nu şi de oameni. Se întâmplă des ca vagabonzii să vină noaptea să-i fure lemne pescarului. Se vor bucura să-l găsească, iar noi – la fel.

Şi, cu aceste cuvinte, o conduse de-a lungul malului, sprijinind-o de umeri ca s-o ajute să meargă. În timp ce călăriseră, văzuse în ce stare erau picioarele ei pline de răni infectate. Anticipase şi propria suferinţă.

Locul era pustiu. Un alt râu, mai mic, se vărsa în Isere acolo unde acostaseră, formând o mlaştină în care mişunau o sumedenie de păsări de apă. Un şir de trestii filtra apa curată. Aymar fluieră de două ori scurt şi o dată lung. Apărând de nicăieri, un uriaş îmbrăcat ca un zarzavagiu se ivi printre tulpinile maronii. Le făcu un semn. Preocupată doar de durerea pe care i-o provoca fiecare pas, Jeanne se lăsă dusă spre el fără să întrebe nimic.

— Stai de pază în partea dreaptă, îi şopti Aymar omului său de încredere.

Abia plecase acesta, că Jeanne descoperi mica buclă de apă adăpostită în stuf, cu un bazin natural ferit de priviri. Un prosop curat şi o bucată de săpun aşteptau într-un coş. În alt coş de

alături se aflau fructe, brânză şi pâine. Şi, întinse pe iarbă, la soare, văzu o cămaşă, pantaloni şi lenjerie.

Cu lacrimi în ochi, Jeanne se întoarse către salvatorul ei:

— De-acum înainte, nu ne mai pândeşte nicio primejdie, spuse el. Ai tot timpul la dispoziţie.

N-avu însă vreme să-i mulţumească, fiindcă deja se îndepărtă ca să stea de pază.

După două ore, se simţea altă femeie. Îl strigă să se întoarcă, iar el îi dădu cu nişte unguent pe picioare şi i le pansă cu grijă, în tăcere, fericit s-o vadă iar ca pe vremuri, în ciuda veşmintelor bărbăteşti, în ciuda chipului ceva mai ofilit şi a celor câtorva riduri de la colţul ochilor. Ea întinse mâna, îi dezmierdă obrazul nebărbierit, îi zâmbi.

— Eşti gata să pornim din nou la drum? o întrebă el, grijuliu.

— Unde mergem?

— Îl ţii minte pe Louis al II-lea de Saluces?

Ea îşi căută prin amintiri.

— E o rudă de-a lui Jacques, cred... Domeniul lui se află în Piemont.

Îşi duse, speriată, mâna la buze.

— O, Doamne! Atât de departe...

— Trebuie, Jeanne.

În ochi îi străluciră lacrimi.

— Aş fi dorit atât de mult să-mi revăd copiii... Adăugă apoi, lăsând capul în jos:...Şi pe el.

Aymar scoase de la piept o scrisoare şi i-o întinse.

— Asta doreşte şi el, Jeanne, îi răspunse.

Acum, când noaptea se lăsa încet, Jeanne, ghemuită lângă Aymar de Grolee, ştia cât o plânsese soţul ei, ani la rând, înainte de a se recăsători. Cât de mândru era de copiii lor. Cât de nerăbdător era s-o revadă. Şi, în sfârşit, cât de mult îl durea că nu venise chiar el s-o elibereze.

Ea ştia toate lucrurile acestea, însă bătăile nebuneşti ale inimii lui Aymar de Grolee, pe care le putea simţi, făceau ca sângele să-i curgă mai repede prin vine. Închise ochii, ruşinată. N-ar fi trebuit, nu, era imposibil. N-ar fi trebuit ca apropierea de el să-i facă atâta plăcere.

*

Marthe turbase de furie că a fost trasă pe sfoară. Cu un gest mânios, mătură de pe masă, fără să le atingă măcar, vasele aşezate pe tăblie. Se sparseră în faţa atanorului stins. Se îndreptă grăbită spre fundul grotei, vârî mâna într-o scobitură ferită şi scoase cu unghiile-i încovoiate flaconul piramidal. Bine că nu-l luase Jeanne. Marthe era convinsă că prizoniera ei n-avea cum să se fi eliberat fără ajutorul altcuiva. Puse sticluţa la loc în ascunzătoare şi, fără să se ostenească a porni pe urmele evadatei, se întoarse în grabă la castel.

Jacques şi Sidonie dormeau când năvăli în camera lor. Baronul se trezi când fu ridicat cu putere din aşternut. După o clipă se prăbuşi pe podea, ca şi borcanele din peşteră, lovindu-se de un dulăpior, iar Sidonie începu să ţipe.

— Taci! îi ordonă Marthe, furioasă.

— Ţi-ai făcut un obicei să dai buzna aşa! bombăni Jacques, cu obrajii încinşi de mânie, ridicându-se dintre bucăţile dulăpiorului spart.

Marthe pocni din degete şi o torţă se aprinse lângă un perete. Mai pocni o dată, iar cărbunii stinşi din vatră începură să ardă cu flăcări puternice.

Se uită încruntată la bucăţile de lemn din jurul lui Jacques, care luară deodată foc, abia lăsându-i timp să sară într-o parte ca să nu ardă şi el.

— Ai de gând să dai foc castelului? strigă speriată Sidonie.

— Da, dacă trebuie, ba chiar şi întregului ţinut. Te-am avertizat, Jacques de Sassenage.

— În legătură cu ce? Cu purtarea ta infectă? Cu răutăţile tale? Cu vrăjile tale? Nu era nevoie să-mi spui, îmi amintesc foarte bine, mulţumesc! se răsti el, stingând începutul de incendiu cu apa dintr-un urcior pe care-l luase în grabă de pe o etajeră.

După care, deşi se lovise destul de tare, se propti în faţa ei, cu mâinile în şolduri.

— Şi acum, n-ai vrea să-mi spui ce ţi-a venit să-mi prefaci odaia într-un rug? După câte ştiu, ţi-am executat toate ordinele.

Nările lui Marthe se lipiră. Îl privi drept în ochi, ca să-i citească gândurile.

— De parcă n-ai şti!

Dar abia rostise aceste cuvinte, că făcu un pas înapoi, surprinsă. Jacques de Sassenage habar n-avea unde se află Jeanne.

— Deci nu ştii.

Jacques îşi încrucişă braţele, se încruntă, îşi umflă pieptul.

— Ba ştiu, ba nu ştiu... Ce te-a făcut să vii şi să te porţi astfel?

— Un moment de proastă dispoziţie pe care trebuia să o descarc asupra cuiva, zise, îndreptându-se către uşă.

Jacques o apucă de braţ, cu o privire la fel de ameninţătoare şi bănuitoare ca a ei.

— O clipă. I s-a întâmplat ceva lui Jeanne?

— Nimic. După cum ţi-am spus, este în siguranţă. Ceea ce nu e valabil şi pentru voi decât pentru că aşa am hotărât eu. Puteţi să vă culcaţi la loc. Îşi smulse braţul din strânsoare. Şi să nu mai îndrăzneşti să mă atingi! ameninţă ea, apăsând fiecare silabă ca pe o lovitură de pumnal.

De cum ieşi, torţa şi cărbunii se stinseră.

Jacques se urcă în pat. Instinctiv, Sidonie se cuibări la pieptul lui.,

— E nebună, a înnebunit de tot, se jelui ea.

— Ssst... s-a terminat, şopti el mângâindu-i părul, cu sufletul împăcat.

Mâine îi va spune lui Algonde că sfaturile ei avuseseră efect. „*Spre deosebire de mine, Marthe nu poate citi spontan în mintea oamenilor, îi explicase ea între patru ochi. Este un act de magie pentru care are nevoie de supunerea deplină a victimei şi de contact fizic cu aceasta. Până acum, i-a fost uşor, fiindcă frica pe care o stârneşte creează deja o stare de vulnerabilitate. Dar sunt câteva lucruri care-i pot bloca introspecţia. Mai întâi somnul, care e prea încărcat de vise ca ea să poată distinge realitatea de imaginaţie. Apoi furia, care creează un câmp de forţă împiedicând-o să treacă, şi, în sfârşit, neliniştea legată de o fiinţă dragă. Nu contează dacă Aymar de Grolee o eliberează pe Jeanne, atât timp cât nu vei şti unde se află ea. Şi atât timp cât o vei considera pe Marthe vinovată, ea nu va putea citi în mintea ta adevărul.*"

Jacques de Sassenage tocmai verificase spusele ei. Marthe se lăsase înşelată, dovadă că putea fi învinsă. Oftă uşurat. Vechiul său prieten reuşise, nu se mai îndoia de asta.

— Ce-o să se întâmple cu noi? tremură Sidonie, care nu ştia nimic despre planul lui şi continua să creadă că nimic ni-i putea salva.

— Ce va dori ea. Dar numai pentru moment.

Îi ridică puţin bărbia.

— Ţi-am promis ceva: că te voi scoate din ghearele ei. Ziua când voi putea s-o fac nu e departe, crede-mă.

Sidonie îşi dădu capul pe spate ca să-l privească mai bine. Chipul lui senin o linişti pe dată.

— Aşadar, ai făcut totuşi ceva care i-a stârnit furia. Nu eşti chiar atât de nevinovat.

Jacques începu să râdă.

— Ba da, n-am făcut absolut nimic, dar cred că ştii de ce a reacţionat aşa.

— Şi ce te bucură atât de mult, când ar trebui să fii îngrijorat? îşi făcu ea griji din nou.

— Jeanne i-a scăpat.

Timp de o clipă, lui Sidonie îi crescu inima de bucurie, apoi însă i se strânse de teamă.

— Dacă-i aşa, Jacques, trebuie să ne aşteptăm la tot ce-i mai rău. Marthe o s-o omoare de îndată ce-o va găsi.

— Dar asta încă nu s-a întâmplat, frumoaso. Nu s-a întâmplat încă, afirmă binedispus Jacques, întinzând-o sub el.

— Jacques, se apără Sidonie…

N-o mai atinsese de când aflase adevărul în legătură cu soţia sa, mulţumindu-se cu câte o slujnică, deşi noaptea dormeau în acelaşi pat. De fapt, situaţia aceasta îl făcea să se simtă din ce în ce mai stânjenit. Amintirea lui Jeanne îl bântuia neîncetat, însă de-a lungul anilor se deprinsese s-o iubească pe Sidonie. O iubea şi acum. Şi, în ciuda voinţei lui, o dorea.

— Nu e… bine…îl împinse Sidonie, întorcând capul

Gura lui Jacques îi dezmierdă rotunjimea gâtului.

— Binele, răul, iubirea, ura… acum alcătuiesc un singur tot, Sidonie. Avem nevoie unul de celălalt.

Sidonie închise ochii, care i se umpluseră de lacrimi.

— Nu pot, Jacques. Aş avea impresia că o trădez. Şi că o trădezi şi tu.

— Nu mă mai iubeşti?

— Ba da. Ştii bine că da.

El îi mângâie conturul obrazului, îl atinse cu buzele.

— Mi-e dor de tine, Sidonie. De pielea ta, de răsuflarea ta. Nopţile astea care nu mai sunt nopţi mă ard dimineaţa. Nu mă mai pot mulţumi cu gesturi de tandreţe după ce am trecut împreună prin atâtea, bune şi rele.

— Trebuie să te gândeşti la ea de-acum înainte, nu la mine, replică ea în braţele lui, încercând să stăpânească urletul de dorinţă al trupului ei.

Jacques se rostogoli pe-o parte, oftând.

— Dar mă gândesc. În fiecare zi. Asta e marea mea dilemă.

Îi luă mâna şi o sărută. Ea tremura.

— Aştept cu nerăbdare ziua când se va întoarce, dar mă şi tem de ea. Uneori, mi se pare că abia ieri mergea la braţul meu, alteori, dimpotrivă. Lipsa ei poartă pecetea veşniciei. Atât de mult m-am străduit să distrug suferinţa pricinuită de vestea morţii ei, încât, în cele din urmă, suferinţa m-a distrus pe mine. Tu m-ai ajutat să mă refac, ai ţesut din nou firele vieţii mele, i-ai dat din nou sens. Nu i-ai luat locul, Sidonie, ci ţi-ai construit propriul loc.

Înghiţi în sec, tulburată.

— Cu toate astea, încă o mai iubeşti. Am citit asta în ochii tăi la mănăstire. O iubeşti şi acum. La fel ca înainte.

El nu-i răspunse. Inima îi era sfâşiată de groază la gândul că Marthe s-ar fi atins măcar de un fir de păr al lui Jeanne, la gândul că o putea pierde din nou. Dar nu reuşea să se închipuie ţinând-o în braţe, când avea atâta nevoie s-o strângă la piept pe Sidonie.

— Poate că lucrurile nu mai sunt aşa cum ar trebui să fie, murmură Jacques doar pentru sine.

Un val de fericire cuprinse inima lui Sidonie, secată de durere în ultimele săptămâni.

Însă refuză să dea frâu liber bucuriei. Jeanne de Commiers merita fericirea pe care i-o răpise Marthe.

Sidonie era hotărâtă să facă ce-şi propusese. Nu le va sta în cale. Şi, îmbărbătată de acest gând, se întoarse cu spatele la el.

*

Marthe străbătu în lung şi-n lat subteranele fără să găsească nicio urmă a prizonierei sale. Trebui să recunoască în sinea sa că Jeanne de Commiers dăduse dovadă de multă inteligenţă. Nu numai că reuşise să-şi rupă legăturile, să-şi încropească feştilă din vechiturile aflate în peşteră, aprinzând-o la lampă, ci, mai mult, adunase tot ce era inflamabil, făcuse un foc şi umpluse cele trei tuneluri principale cu fum, ca să-şi ascundă mirosul.

Ieşi în cele din urmă afară, furioasă. Gâtul o ustura. Mergând pe jos, fără niciun fel de ajutor şi în starea în care era, Jeanne n-avea cum să ajungă prea departe. O putea găsi cu uşurinţă.

Marthe colindă pe câmpuri toată noaptea. În zori, fu nevoită să recunoască: prizoniera ei dispăruse.

Neîndoielnic, cineva o ajutase să scape.

Dar, dacă nu era vorba despre Jacques de Sassenage, cine ar
fi avut interesul s-o facă?

„*Presine*, îşi spuse Marthe. *Numai tu puteai fi, mamă. Da, numai tu ai fi în stare să mă sfidezi.*"

Strânse pumnii de furie şi urlă la lună.

O poftă de sânge proaspăt îi usca gura. Coborând pantele ca o fiară, începu să caute o fecioară pe care s-o măcelărească.

25

De bunăvoie.

Asta fusese condiţia pe care i-o pusese Hugues de Luirieux. Şi de care depindea soarta lui Enguerrand. Aşa că Mounia îşi dădea osteneala să-l satisfacă în fiecare seară, fără plăcere, fără vreun sentiment de vinovăţie. Era un trup lipsit de suflet. Care se oferea şi se preta tuturor fanteziilor torţionarului său. Violenţele erau urmate de mângâieri, mângâierile – de tandreţe.

Ea nu vorbea. Nu gândea. Nu respira.

Aştepta. Ca o târfă. Ca să-şi salveze iubitul.

Dimineaţa, se întorcea la prova navei, trăgea în piept briza din larg, refuzând să audă comentariile obscene ale mateloţilor. Rămânea aşa, cu nasul în vânt, toată ziua. Devastată de nelinişte şi de întrebări.

Oare unde-l închiseseră? În cală? în careul echipajului? În ce stare era? Când fuseseră despărţiţi, zăcea nemişcat, aproape mort. Avea şanse foarte mici de supravieţuire dacă străbătuse drumul călare pe o cămilă. Şi, chiar dacă scăpase cu viaţă, şeful navei n-avea să-l ucidă? De cum vedea la orizont vreo dungă mai groasă de nori, profilată pe albastrul cerului, de cum vedea valurile agitându-se mai puternic, se topea de groază

— Vreau să-l văd, ceruse ea în dimineaţa celei de-a doua zi de la plecare.

— Nu, îi răspunsese el, scurt, în timp ce se îmbrăca lângă salteaua care le fusese lăsată la dispoziţie în magazia navei, în spatele unui şir de butoaie cu apă de băut.

— De ce?...

Îşi strânsese cureaua pantalonilor fără să-i răspundă. Ea, încă dezbrăcată, îngenunchease pe pătură. Insistase.

— Ai căpătat ceea ce-ţi doreai...Şi vei mai primi, până când o să te saturi. Lasă-mă să-l văd. Doar să-l văd.

El îi privise îndelung silueta brăzdată de flacăra tremurândă a unui felinar, pletele negre care se revărsau până la şoldurile

pe care se vedeau urmele loviturilor de bici. Privirea-i lacomă devenise tristă, apoi, din nou, crudă.

— Ţi-am îndulcit pedeapsa, Mounia, dar nu te-am iertat.

— Şi ce-mi dovedeşte că nu minţi?

Ochii întunecaţi ai lui Luirieux se mijiseră. O cută amară i se făcu în colţul gurii.

— Nimic. N-ai nicio dovadă. Dar trebuie să te mulţumeşti cu atât.

Şi, ca să fie sigur că nu va pleca de lângă el ca să cerceteze corabia imediat ce-l va vedea adormit, în noaptea următoare, după ce făcuseră dragoste, îi legase mâinile.

Spre sfârşitul după-amiezii de 17 iulie 1484, ţărmul se ghicea la orizont. A doua zi, cam la aceeaşi oră, vor debarca. Mounia înţelesese că nu va afla mai mult. Hugues de Luirieux avea de ce să se bucure. Dacă loviturile şi umilinţele o lăsaseră indiferentă, îndoiala pe care i-o sădise în suflet o distrugea. Dacă părăsea corabia fără să aibă măcar certitudinea că Enguerrand se afla într-adevăr la bord, nesiguranţa aceasta sfâşietoare ar fi putut s-o ucidă. Nu trebuia. Nu trebuia să renunţe. Se lovi cu pântecele de balustradă şi-şi aminti de făgăduiala ascunsă în trupul ei. Bine că avea deja copilul, care înlătura riscul de a rămâne însărcinată cu alt bărbat. Acesta era lucrul la care trebuia să se gândească.

— Rechini albaştri la babord, zbieră deodată un pirat din vârful unui catarg, aşa cum zbierase: „*Pământ!*“ cu câteva minute mai devreme.

Marinarii începuseră să strige, agitându-se. Mounia întoarse capul. Unii se repeziseră să ridice năvodul din spatele navei, alţii îşi pregăteau arbaletele. Ca şi aceştia din urmă, Mounia scrută valurile întunecate de apusul soarelui. În cele din urmă, îi zări. Trei aripi triunghiulare imense sfâşiau suprafaţa apei.

Începu să plouă cu săgeţi care străpungeau valurile. De ce se îndreptau rechinii spre navă? se miră Mounia. De obicei, erau atraşi doar de sânge. Coborî pe dunetă, ţinându-se de balustradă. Găsi un loc mai retras, ca să nu-i stingherească, şi se uită la câţiva peşti, căzuţi din năvod pe punte, care se zbăteau într-o baltă de apă sărată. Cei mai mulţi erau sfârtecaţi.

Cei şase mateloţi care se străduiau să ridice plasa din apă chemară ajutoare. Era clar că măcelul care atrăsese rechinii fusese făcut de una dintre prăzile aflate în plasă. Un val izbi violent coca şi o aripă atinsă de una dintre săgeţi dispăru în adânc. Într-o fracţiune de secundă, ceilalţi doi rechini se întoarseră împotriva celui rănit. Mounia privea îngrozită violenţa luptei, în timp ce mateloţii profitară de acest răgaz opintindu-se, cu muşchii încordaţi şi picioarele bine proptite, să ridice năvodul greu. Pe măsură ce-l ridicau, peştii continuau să se reverse pe punte. Apa devenise purpurie, ca şi soarele care apunea. Rechinul rănit îşi irosea ultimele puteri luptându-se cu ai lui, în timp o ploaie de săgeţi se abătea asupra lor.

— O murenă! strigă unul dintre marinari când văzu fundul plasei.

Şovăiră o clipă. S-o ridice sau să piardă năvodul?

— Ridică! Ridică! Îl îndemnă alt pirat, apucând mai bine plasa.

Şi ceilalţi făcură la fel. După câteva minute, bestia lacomă şi uriaşă care se zvârcolea în năvod ateriză cu zgomot pe punte, făcându-i pe toţi să se retragă din faţa ei.

Dându-se câţiva paşi în spate, Mounia se ciocni de Luirieux, care coborâse şi el de pe dunetă, lăsându-l acolo pe căpitan care începu să-şi strige de sus ordinele.

După câteva clipe, începu hăituiala. Murena şerpuia prin băltoaca de pe punte, încercând să scape mai curând decât să atace. Primele săgeţi o ţintuiră pe punte. Un pirat, cel mai crud dintre toţi, pe care Mounia avusese prilejul să-l vadă în plină acţiune când atacaseră o navă comercială, păşi râzând peste ea şi ridică spada. În clipa când îi reteză capul, Mounia îşi întoarse privirea, dând de pieptarul lui Luirieux, care o luase de umeri.

— Vino, îi spuse el, distracţia mi-a trezit cheful.

Mounia se cutremură.

Ultima dată. Ultima noapte.

Luirieux n-avea s-o scutească de nimic.

Ca şi peştii aceia scoşi din apă care mureau încet, se resemnă şi-l urmă în magazie.

*

Trecuseră zece zile de când, escortaţi de Barbe, Aymar şi Jeanne ieşiseră din pădurea Coulmes. Lăsaseră în urmă câmpii, râuri şi păduri înainte de-a ajunge la primele culmi. Acolo fuseseră nevoiţi să ocolească râpe abrupte, să străbată trecători adânci, să escaladeze o creastă, încă una şi încă una, coborând de fiecare dată în văi încântătoare, cu rododendroni în floare şi orhidee mirosind a vanilie. Se bucuraseră de apa curată a izvoarelor, se îmbăiaseră în mici cascade şi se răcoriseră în undele torentelor.

Prima călăuză pe care o găsiseră îi condusese într-un sat aflat sus pe munte. Sătenii îi primiseră cu căldură şi-i găzduiseră peste noapte. A doua zi, o altă călăuză îi dusese până la următorul popas. În fiecare seară procedau la fel. Numai localnicii cunoşteau cele mai bune poteci, ştiau când se apropia vreo furtună şi care dintre plantele sălbatice erau bune de mâncat. Erau mândri de cunoştinţele lor, mândri că le puteau împărtăşi cuiva.

Puţin câte puţin, renunţaseră la vigilenţa de până atunci, înseninaţi de peisajele somptuoase care le treceau prin faţa ochilor, de miresmele de ierburi şi de mentă sălbatică înteţite căldura verii. Ghidul lor le arăta cu degetul o turmă de oi care împestriţau cu alb o costişă, vacile care păşteau în depărtare, în altă parte nişte capre sălbatice, iar pe culmi, mufloni coborând ameţitor de repede din stâncă-n stâncă.

Jeanne îşi recăpăta pofta de viaţă. Se simţea liberă. De îndată ce se mai întremase, Aymar îi făcuse rost de un cal, ca să poată ţine pasul cu el. Aşa cerea buna-cuviinţă. Dar, fără să recunoască, amândoi regretaseră acele prime zile de promiscuitate.

Când se opreau să se odihnească, discutau îndelung între patru ochi. Jeanne voia să afle totul despre copiii ei, despre Jacques, despre Sidonie. Aymar îi povestea ultimii şase ani în care viaţa se desfăşurase la Bâtie fără ea. În fiecare zi erau momente de tristeţe sau mici bucurii, în timp ce se punea la curent cu povestea familiei sale. I se rupse inima aflând că fetele crescuseră la Saint-Just, chiar sub ferestrele ei, fără ca ea să ştie, şi se bucurase auzind cât ţinuse la ele sora Albrante. Când vorbeau despre Philippine, îşi amintea de Marthe, de

moartea cumplită a călugăriţei, de viziunile ei din trecut. Iar durerea revenea, voalându-i cu lacrimi ochii cenuşii. Uitând hotărârile pe care le luase, Aymar se apropia, îi rezema capul de umărul lui şi o legăna în braţe.

— O să fie bine, îi spunea el, cu inima bătându-i nebuneşte.

Puţin câte puţin, Jeanne începuse să-l creadă. Să-şi recapete încrederea în ea. La rândul ei, îi explicase fără fereală viziunile şi certitudinea că, atunci când va fi momentul, va putea păcăli harpia. Păstra pentru ea doar mijlocul, improbabil, care i se arătase în vis.

Aymar era acum fericit. O vedea regăsindu-şi speranţa, vedea râsul care-i lumina ridurile timpurii, făcând-o şi mai frumoasă. Şi mai atrăgătoare. Nu discutaseră despre sărutul din peşteră. Între ei se înălţa amintirea lui Jacques de Sassenage, dar Aymar îşi dădea seama că Jeanne îl privea altfel decât înainte, şi, mai ales, că-şi pleca privirea dacă se uita prea insistent în ochii ei.

Îi spusese totul despre intenţiile lui. Că urma să se însoare cu Philippine, pentru a o ocroti, dacă prinţul Djem n-ar fi putut s-o facă.

— O iubeşti? întrebase Jeanne

— Ştii bine că nu, îi răspunsese.

Ea se îmbujorase, surâzând. Iar el, la fel. Nu era nevoie de explicaţii. Pe vremuri, înainte ca Jeanne să se mărite cu Jacques, Aymar nu-şi ascunsese sentimentele faţă de ea. Ceea ce era imposibil, rămăsese şi acum la fel de imposibil. Când îşi va recăpăta locul şi rangul, Jeanne se va îndepărta de el din nou. Aşa că Aymar se bucura de prezenţa ei ca de un dar, refuzând să se gândească la faptul că timpul trecea, iar ei erau tot mai aproape de Piemont.

În ziua de 17 iulie 1484, Aymar de Grolee descălecă în faţa unei căsuţe în care, după cum i se spusese când intraseră în sat, locuia primarul. Fără să ezite, bătu cu ciocănelul în uşă. În spatele lui, sub privirile curioase ale locuitorilor, Barbe o ajuta pe Jeanne să coboare din şa.

O femeie micuţă şi dolofană, care părea să fie o slujnică, deschise uşa. Aymar se înclină în faţa ei.

— Sunt seniorul de Bressieux. Eşti atât de bună să-l anunţi pe stăpânul tău?

Cu un aer amuzat, femeia îl măsură din ochi, apoi se dădu la o parte din uşă, lăsându-l să intre.

— Vă rog să aşteptaţi o clipă, zise, înainte de a ieşi într-un coridor.

Deşi modestă ca dimensiuni, locuinţa primarului era elegantă şi se vedea că aparţine unui om de seamă. Aymar o urmări cu coada ochiului pe Jeanne, care stătea pe peron. Îmbrăcată bărbăteşte, cu o cămaşă largă, pieptar, nădragi şi cizme, arăta ca un mic nobil de ţară, deşi, la o privire mai atentă, pieptul mare ar fi dat-o de gol. Mişcându-şi umerii ca să-şi dezmorţească braţele, răspundea cu bunăvoinţă la întrebările copiilor care, mai prietenoşi decât adulţii, se ţinuseră după ei de cum trecuseră vadul.

— Fii bine-venit sub acoperişul meu, messire…

Aymar de Grolee îşi luă ochii de la fereastră. Bărbatul de vreo patruzeci de ani care se apropia de el era foarte scund. Pe lângă Aymar, părea un pitic. Ţeasta cheală îi scotea în evidenţă ochii negri, jucăuşi şi urechile puţin cam ascuţite. Haina îi era bine croită, surâsul sincer. Îi întinse mâna lui Aymar de Grolee, care-şi spuse că omuleţul era tare simpatic.

— Merg spre castelul de la Revel al prietenului meu, marchizul de Saluces, spuse, abia îndrăznind să-i strângă degetele mici în palma lui lată, ca să nu le strivească.

Primi în schimb o strângere de mână puternică.

— Şi, fiindcă se lasă seara, te temi să nu vă iasă lupii în cale, pricepu primarul.

Aymar de Grolee încuviinţă dând din cap.

— Mai avem mult până acolo?

Aţi intrat deja pe domeniul marchizului, însă până la Revel mai este de mers încă o zi. Fiona mi-a spus că se află şi o doamnă… Aşa că te las să te hotărăşti de câte odăi aveţi nevoie.

Perspicacitatea aceasta îl înveseli pe Aymar.

— Pe legea mea, ai o slujnică tare isteaţă, messire. Şi eşti foarte generos.

Primarul izbucni în râs, întorcându-se către femeia care, râzând şi ea, tocmai intrase şi-şi ştergea mâinile de şorţ.

— Vino-ncoace, Fiona, să te prezint oaspetelui nostru.

Înainte ca Aymar să fi înţeles ce gafă comisese, gazda o luă de mână şi declară, cu o voce plină de mândrie.

— N-am slujnice aici, ci doar o comoară păstrată cu grijă. Soţia mea. Dulcineea mea, messire!

Cu mâna pe inimă, Aymar ruşinat, făcu o plecăciune în faţa ei.

— Iertare, doamnă Fiona.

— Pentru ce să te iert, messire? Dac-aş vrea să fiu tratată ca o prinţesă, aş purta alt fel de veşminte, dar dulceţurile mele n-ar avea gustul şi aroma vestite în tot satul. Du-te să-ţi aduci doamna. Am pus apă la încălzit. După cum o văd, pun rămăşag că abia aşteaptă să facă o baie bună.

Cucerit definitiv de cei doi, după câteva clipe, Aymar le făcea cunoştinţă cu Jeanne şi Barbe. Fiona se declară încântată să le ofere ospitalitate. Soţul ei se înclină aproape până la pământ. Când se ridică, ochii îi scânteiau.

— La naştere mi s-a pus numele Grand Pierre, doamnă Jeanne. Îţi dai seama că a fost o greşeală. Iar localnicii, în ciuda funcţiei mele, au ţinut s-o corecteze. Atât timp cât veţi rămâne în casa asta, aveţi bunătatea să mă numiţi Petitot, aşa cum fac toţi prietenii mei.

Fermecată şi ea de aceşti oameni care vorbeau în dialect piemontez, Jeanne de Commiers acceptă cu plăcere, înainte de a suspina de bucurie la vederea odăii primitoare, mirosind a flori uscate, care-i fusese oferită.

Când coborî la cină, proaspătă şi odihnită cum nu se mai simţise de mult, îi găsi pe Aymar şi Petitot discutând veseli, instalaţi confortabil în bucătăria unde plutea mireasma dulceţii de afine care clocotea într-o oală şi un miros îmbietor de supă cu slănină. Paharul cu lichior pe care Aymar se pregătea să-l golească încremeni în aer la apariţia lui Jeanne. Renunţase la deghizare şi-şi pusese una dintre rochiile pe care le cumpărase cu câteva zile în urmă, ca să aibă ce purta la castelul marchizului, îşi împletise părul lung şi arăta exact ca pe vremuri.

— Doamnă Jeanne, frumuseţea ta este un dar pentru casa noastră! exclamă primarul, luându-i-o înainte lui Aymar.

— Am vrut să-ţi onorez casa, messire Petitot, în semn de mulţumire.

Aymar de Grolee îşi goli paharul. Privirile li se întâlniră, tulburându-i pe amândoi. Îşi plecară ochii, dar nu destul de repede pentru a înşela vigilenţa gazdelor.

— Ţi-e foame, doamnă Jeanne? o întrebă Fiona, care se dusese să amestece în dulceaţă.

— Adevărul e că mor de foame, mărturisi ea, în timp ce intra şi Barbe printr-o uşiţă laterală.

— Am buşonat caii, messire, anunţă uriaşul, frecându-şi mâinile şi adulmecând mirosurile, la fel de îmbietoare, de dulceaţă de afine şi supă fierbinte.

Fiona îşi umflă pieptul slăbuţ.

— Tată, i se adresă soţului ei, du-i pe oaspeţii noştri în altă parte cât mă ocup de fierturile astea.

Jeanne se împotrivi. Căldura simplă a acestui cămin îi mângâia sufletul.

— Lasă-mă să te ajut. Nu prea mă pricep, dar…

Fiona scutură din cap.

— Ca să-ţi pătezi rochia? Doamne fereşte! Dar, dacă te simţi bine în tovărăşia oamenilor de rând, aş fi măgulită să rămâi cu mine, adăugă ea, văzând-o necăjită.

Petitot îi luă cu el pe Aymar şi pe Barbe. Rămaseră singure în faţa plitei. Fiona scoase dintr-un cufăr un teanc de farfurii. Stătu o clipă, apoi i-l întinse lui Jeanne. Era limpede că aceşti nobili erau cu totul altfel decât cei pe care-i ştia ea. Iar Fiona avea darul nepreţuit de a alina inimile celor care sufereau.

Jeanne luă farfuriile din mâinile doamnei Petitot, luminându-se la faţă. Începu să pună masa, în timp ce Fiona gătea. După ce trecură câteva minute, Fiona întoarse capul spre Jeanne.

— Dacă vrei, poţi să-mi povesteşti. Noi, oamenii simpli, nu ne afundăm în durerea noastră, cum fac cei cu rang. Şi, mai ales, ştim să păstrăm secrete.

Jeanne o privi. Se simţea bine aici. Se aşeză pe bancă, în faţa unei farfurii. Mâine călătoria va lua sfârşit. Când ieşise din subterane, crezuse că ajungând la destinaţie se va simţi cu

adevărat descătuşată. Dar în seara aceasta avea inima grea, în ciuda surprizei plăcute pe care i-o oferise popasul în casa primarului.

Chipul ei îi trăda probabil simţămintele, căci, lăsând brusc oalele în plata Domnului şi fără să-i pese de bunele maniere, Fiona veni şi-i cuprinse umerii cu braţul ei prea scurt.

— Lasă, nu-mi spune nimic. Cred că am ghicit şi singură. Îi spuse ea în şoaptă.

— Mă îndoiesc…

Fiona oftă.

— Toate inimile bat la fel, doamnă Jeanne, indiferent de locul naşterii. Mi-am dat seama adineaori, când ai intrat pe uşă. El nu este soţul tău, dar vă iubiţi…

Jeanne ar fi vrut s-o contrazică, dar nu fu în stare. Se dojeni în sinea ei pentru asta. Era de neînţeles, era imposibil. Îi fusese atât de dor de Jacques!

— Niciodată nu mi-am închipuit că se va întâmpla aşa, mărturisi ea cu voce stinsă.

Împotriva oricăror aşteptări, oricare-ar fi fost motivul, era obligată să recunoască.

Se îndrăgostise de Aymar de Grolee.

*

Mounia tresări şi se trezi. Cineva îl zgâlţâia cu putere pe Hugues de Luirieux, care dormea pe saltea alături de ea. Întoarse capul în clipa când călăul ei deschidea un ochi. Cel care se apleca deasupra saltelei era unul dintre oamenii lui.

— Am ajuns la ţărm? se miră Luirieux, ridicându-se în şezut.

Mounia îşi culcă din nou capul pe braţul îndoit. Era epuizată, o durea tot trupul şi nu voia decât să adoarmă la loc până la debarcare.

— Ne-a scăpat, zise omul, cu glas scăzut.

Instantaneu, Mounia se încordă sub pătură, cu atenţia trează. Luirieux sări în picioare.

— Cum adică a scăpat?

— A sărit în apă.

Inima Mouniei începu să bubuie.

— La ce distanţă de coastă suntem?

— Cel puţin trei mile.

Urmă o tăcere.

— În starea lui, n-o să poată ajunge până acolo, zise pe un ton sigur Luirieux.

— Mai ales că în apele astea mişună rechinii, după cum am văzut.

Mounia îşi înăbuşi un strigăt, apoi se ridică, înnebunită.

— Enguerrand…şopti ea într-un hohot de plâns.

Omul lăsă ochii în jos şi plecă. Luirieux îi aruncă Mouniei o privire mohorâtă.

— Nu sunt eu de vină că a făcut tâmpenia asta, rosti iritat înainte de a-şi pune pantalonii.

După o clipă, rămase singură în întuneric, sfâşiată între îndoială şi speranţă, între consternare şi revoltă. Tulburată.

Hugues de Luirieux se apropie de tovarăşul lui care, sprijinit de bastingaj, privea în gol peste valurile întunecate.

— Am fost convingător? întrebă acesta.

— Da, exact cât trebuia, îl asigură Luirieux, sprijinindu-se şi el de balustradă.

Omul chicoti.

— N-o să-şi revină.

— Cu atât mai bine. Putoarea asta mică a primit ce merita.

— Dar dacă el a supravieţuit acolo?

Hugues de Luirieux ridică din umeri.

— Abia mai respira când am plecat. Şi, chiar dacă mi-ar ieşi cândva în cale, l-aş pedepsi la fel cum am pedepsit-o pe ea. I-aş spune că a murit.

— Şi apoi?

Hugues de Luirieux rânji, satisfăcut de viclenia cu care o făcuse pe Mounia să i se supună în tot timpul călătoriei.

— Apoi… l-aş omorî.

26

I se părea că are gura plină cu boabe de linte. Le tot învârtea cu limba, sperând să le înghită, dar nu reuşea. Nu reuşea nici să deschidă ochii, de parcă ar fi avut o greutate peste pleoape. Cât despre restul trupului, era ca şi mort. Nu-l durea decât când inspira. Simţea atunci o săgeată de foc sfredelindu-i pieptul, aşa că, instinctiv, trăgea cât mai puţin aer în plămâni la fiecare respiraţie.

Nu se putea mişca şi nu-şi amintea nimic, abrutizat de substanţele care-i erau turnate pe gât la intervale regulate. Uneori îi veneau în minte câteva imagini, sânge, violenţă, uriaşi mumificaţi şi hărţi, o mulţime de hărţi făcute sul în tuburi de aur. Două suluri, unul luând locul celuilalt, ale căror nume cântau: Mounia, Algonde. Amândouă îi evocau blândeţe, afecţiune, apoi atâta durere încât se grăbea să le gonească din amintire.

În acea zi, 18 iulie 1484, viaţa lui Enguerrand de Sassenage era încă în cumpănă în vechiul oraş Heliopolis. O femeie îl veghea. O femeiuşcă de vreo paisprezece ani, care nu ştia despre el nimic altceva decât că tatăl şi fraţii ei îl aduseseră într-o noapte din palatul părăsit de alături.

Când Enguerrand, care leşinase, fusese pe punctul de a fi aruncat laolaltă cu celelalte cadavre jefuite în groapa săpată în grabă, rostise de trei ori numele lui Osiris. Iar pe familia aceea sărmană de felahi nu o lăsase sufletul să nu-l salveze.

Dar Enguerrand nu ştia nimic din toate acestea. Aşa cum nu ştia nici că în acea zi Mounia îngenunchease plecându-şi fruntea în faţa lui Baiazid, fără să-i mai pese de ce i se va întâmpla.

*

În palatul Topkapi, aşezat pe perne groase, brodate, puse la rândul lor pe un covor din mătase care înfăţişa cucerirea Constantinopolului de către defunctul său tată, sultanul Baiazid îl asculta cu interes pe domnul de Luirieux, clătinându-şi cu satisfacţie capul din când în când.

Spionii lui îi povestiseră demult cum îl trădase femeia aceea pe Djem. Tovarăşii prinţului o căutau de luni de zile ca s-o pedepsească. Sultanul îşi trimisese şi el oamenii, făgăduindu-le o recompensă însemnată dacă o găseau, convins că înverşunarea lui Djem era dovada că femeia deţinea informaţii importante. Se bucura, aşadar, că pusese mâna pe ea, chiar dacă îl deranja faptul că trebuia să le plătească încă o răscumpărare câinilor de francezi. Ca să nu regrete, era dator să verifice că nu era o înşelătorie.

— Gata cu vorbăria! hotărî el brusc, sărind în picioare ca o felină.

Fraza începută îi pieri pe buze lui Hugues de Luirieux. Ştia că Baiazid nu crezuse nicio iotă din tot ce-i povestise. Acum depindea de ce va spune Mounia. Deşi femeia înţelesese de fapt ce anume era în interesul ei să facă, Luirieux n-avea încredere în ea, în apatia profundă care-o cuprinsese de când debarcaseră. Îşi ascunse neliniştea, în timp ce sultanul cobora sprinten cele patru trepte din marmură trandafirie. Acum, că stătea în picioare, era cu un cap mai înalt decât Luirieux. Fără să-l mai bage în seamă, Baiazid se opri în faţa Mouniei.

— Ridică-te, femeie! îi porunci.

Mounia se supuse. Dacă pruncul din ea nu şi-ar fi urlat nevoia de a trăi, ar fi sfârşit şi ea ca Enguerrand, sfâşiată de rechini. Odată ce renunţase s-o facă, la ce bun să se mai împotrivească?...

Baiazid ridică blând vălul care ascundea chipul Mouniei. Ochii migdalaţi, daţi cu creion negru, păreau şi mai mari, de o profunzime îndurerată care conferea trăsăturilor ei o frumuseţe de fiară ţinută în captivitate. Chiar şi gura rujată evoca un animal carnivor.

„*Cu toate că pare supusă, femeia asta poartă în ea plămada răzbunării*“, îşi spuse Baiazid, cucerit pe dată.

Cu mâinile la spate, îi dădu ocol, îi evaluă din priviri pieptul măreţ, şoldurile abia ghicite sub numeroasele văluri cu care o împodobiseră. Fin cunoscător, sultanul fu nevoit să admită faptul că fratele lui avea gust în materie de femei.

— După cum puteţi vedea, a fost bine tratată, interveni Hugues de Luirieux, simţind un ghimpe de gelozie

Cu un gest al mâinii încărcate de inele grele cu pietre preţioase, Baiazid îi impuse din nou tăcerea.

— Eşti într-adevăr cea care pretinde el că ai fi? o întrebă el pe Mounia, oprindu-se în faţa ei.

— Da, puternice sultan.

— De ce l-ai trădat pe fratele meu?

— Refuza să mă atingă, răspunse ea, privindu-l drept în ochi.

— Dar altcineva a făcut-o?

Viaţa sau moartea. Copilul alese din nou în locul ei.

— Nu. Nimeni altcineva în afară de prinţul Djem. A vrut să mă pedepsească în acest fel.

El dădu mulţumit din cap.

— Se spune că un bărbat te-a ajutat să fugi din Rhodos, şi că el te-a salvat de zbirii fratelui meu. E adevărat?

— Da, răspunse ea fără să clipească.

Trebuia să repete ce spusese Luirieux. Nimic mai mult. Nu era chiar o minciună. Ştergea doar câteva luni de fericire. Pusese piatra pe un mormânt. Cel în care rămăsese zidit sufletul ei.

— A fost ucis de domnul de Luirieux după câteva zile, când ne-a găsit.

Baiazid se întoarse către cavaler.

— De ce ai ţinut-o atât timp în captivitate, când ştiai că o vreau?

— Ca să şterg urmele. Philibert de Montoison, al cărui sunt, nu voia să-şi asume niciun risc. Dacă ospitalierii ar fi aflat că femeia este la noi, el ar fi fost demascat şi n-ar mai fi putut să te slujească în continuare pe pământul Franţei.

Argumentul era convingător, dar sultanul nu muşcă momeala. Îl măsură cu o privire dispreţuitoare.

— Spune mai bine că aşteptai să crească recompensa pe care o promisesem! N-am pic de încredere în câinele acela. Nici în tine, de altminteri. Ce dovadă am că nu eşti doar o prostituată oarecare? o şfichiui şi pe Mounia.

Fără şovăire, înălţându-şi sfidător capul, Mounia apucă vălurile şi le smulse de pe ea, lăsând la vedere dungile cicatrizate de pe şolduri.

— Oare prostituatele sunt biciuite înainte de a fi vândute? întrebă ea.

Hugues de Luirieux încremeni.

Baiazid se înecă.

— Priviţi în altă parte! se răsti el la şambelan şi la marele vizir, care se aflau la câţiva paşi.

Încântată de efectul produs, Mounia se acoperi la loc. Tocmai îi încolţise în minte o idee, o idee care-o putea ajuta să trăiască. Întorcându-se spre sultan, cu mâna încleştată pe materialul care-i ascundea coapsele, rânji:

— Adevărul este că fratele tău, atotputernice sultan, nu m-a luat de soţie ca să-şi sporească haremul, ci fiindcă tatăl meu mi-a încredinţat nişte secrete milenare.

Luirieux se albi şi mai mult la faţă. Oare ce născocise ca să se răzbune? Dacă intervenea, îi dădea credibilitate, aşa că îşi stăpâni furia, strângându-şi pumnii. Dacă din pricina acestor tertipuri, sultanul refuza s-o mai cumpere, era hotărât s-o stranguleze lent până moare. Baiazid schiţă un surâs. Se apropie mai mult de ea.

— Secrete milenare? Deţii aşa ceva? Tu?… O femeie?

— Da, puternice sultan.

Baiazid o pălmui cu dosul mâinii, crestându-i cu inelele buza de jos. Mounia nici nu se clinti sub lovitură.

Încurajat de reacţia sultanului, Luirieux prinse glas:

— Bate câmpii. A încercat să fugă. Am pus să fie biciuită ca să-i piară pofta s-o facă din nou.

În privinţa aceasta, Baiazid era mai dispus să-l creadă. Totuşi, în ciuda purtării ei, obrăznicătura asta îi plăcea.

— Pleacă-ţi privirea! îi porunci.

Mounia, dimpotrivă, îşi înălţă şi mai mult capul. Văzându-se înfruntat în faţa consilierilor săi, Baiazid o apucă furios de gât, ridicând-o în vârful picioarelor.

— Ai de gând să te supui, căţea, sau trebuie să te strâng de gât ca să te pleci la picioarele mele?

— Sunt urmaşa faraonilor, nu mă tem de moarte, sughiţă ea cu demnitate, fără să lase din mână vălul care o acoperea.

Baiazid se încruntă în faţa privirii ei pline de hotărâre. Femeia aceea impunea respect. În mai mare măsură decât o

mulţime dintre războinicii lui. Îşi dădu seama că spunea adevărul. Dar asta nu însemna că o putea lăsa nepedepsită.

Întinzându-şi braţul, o izbi cu putere într-o parte. Mounia se lovi puternic de podea la şolduri. Avu totuşi puterea să nu dea drumul vălurilor şi să ridice din nou capul.

— Rând pe rând – prinţul Djem, ospitalierii. Da, m-au torturat rând pe rând. Şi n-am spus nimic. În loc să mă loveşti cum au făcut ei, mai bine întreabă-te de ce am vorbit acum!

Intrigat atât de încrederea pe care o arăta, cât şi de aerul încurcat al lui Hugues de Luirieux, sultanul Baiazid o lăsă să se ridice.

— Eram în drum spre Istanbul când am fost prinsă de oamenii aceştia. Am reuşit să-i conving că se înşelaseră. Pe toţi. Ca să-i fac să mă ducă acolo unde voiam să ajung, adăugă ea.

Îi zâmbi sultanului, plecându-şi ochii în semn de supunere, apoi îi ridică şi revărsă toată ura asupra celui care o torturase.

— Plăteşte-l, atotputernice sultan. Valorez de o sută de ori mai mult decât ceea ce-i vei da. Reuşisem să-l fac să se îndoiască de asta, dar acum o ştie.

Văzând aerul descumpănit al lui Luirieux, Baiazid o crezu. Îi făcu semn marelui vizir să-i dea cavalerului banii cuveniţi.

Părăsit de obişnuita lui prezenţă de spirit, Hugues de Luirieux nu mai putu rosti nicio vorbă. Îl salută pe sultan, apoi porni pe urmele pântecosului vizir. Mounia avusese dreptate. Cu toate că obţinuse ceea ce voia, adică o sumă considerabilă de bani, răzbunarea nu-i mai aducea nicio satisfacţie.

Acum îşi dădea seama ce pierduse vânzând-o pe singura femeie pe care o iubise vreodată.

*

Aflată de patru zile la castelul Revel, Jeanne îşi redobândise rangul. Louis al II-lea de Saluces şi soţia lui, Jeanne de Montferrat, o întâmpinaseră cu afecţiune, îmbrăţişând-o, şi le spuseseră prietenilor lor, precum şi personalului de la castel că era o rudă îndepărtată care venise în vizită ca să-şi uite durerea pricinuită de recenta moarte a soţului ei. Bineînţeles că o prezentaseră sub un nume fals – Adelaide d’Assincourt. Această identitate inventată avea avantajul de a evita orice gafe, deoarece nimeni nu auzise de vreo familie cu acest nume.

În adăpostul sigur al castelului ale cărui turnuri înalte dominau valea râului Po, Jeanne ar fi trebuit să se simtă fericită. Dar sufletul îi era din nou frământat.

În seara aceea, în cursul cinei vesele, pe când Jeanne îi aruncă sub masă un os ogarului preferat al marchizului, Aymar îşi anunţase plecarea. În zori.

— Atât de curând, messire? exclamase şi-şi muşcase buza de jos, văzând că toate privirile se întorseseră spre ea.

Louis de Saluces, care ştia cât de mult îşi iubea Jeanne soţul şi cât de pioasă era, nu interpretase vorbele ei decât ca o nelinişte firească pentru o fiinţă care trecuse prin atâtea încercări. Şi pe el îl întrista această veste.

— Ne-am bucura să te mai avem un timp printre noi, dragă prietene, o salvase el, ridicând cupa spre musafir.

— M-aş bucura şi eu, dar nu pot, fiind legat de o promisiune pe care trebuie s-o onorez fără întârziere.

Jeanne lăsase ochii în jos. Ştia despre ce era vorba şi nu se putea împotrivi. Desigur că Jacques aştepta cu nerăbdare să afle că ea era în siguranţă.

— Oamenii de onoare sunt tot mai puţini în zilele noastre şi sunt mândru de prietenia ta, Aymar! Să transformăm, aşadar, seara asta într-o sărbătoare! Ca să-ţi încălzească inima în timpul călătoriei. Hei, paharnice, strigase marchizul, ridicând mâna în care ţinea paharul, adu-ne hidromel din acela pe care-l păstrezi în pivniţă pentru ocazii speciale.

La fel ca toţi ceilalţi, Jeanne ciocnise, cântase, la rugămintea gazdei care, ridicându-se în picioare, luase o violă din mâinile unui menestrel. Dialectul piemontez era frumos, suav. Tocmai bun pentru cântat. Jeanne învăţase cupletul, apoi refrenul. bătuse din palme în ritmul muzicii, îşi înşelase tristeţea, fără să-i mai arunce vreo privire lui Aymar de Grolee.

Era singură acum în odaia ei de la ultimul etaj al unui turn. Pe meleagurile acelea domnea o căldură înăbuşitoare. O furtună stătea să se abată asupra ţinutului. Cu toate acestea, Jeanne dârdâia în patul ei înalt. Cu păturile trase peste genunchii îndoiţi, nu reuşea să plângă, deşi inima îi era grea. Oamenii aceştia atât de drăguţi şi grijulii, care îi fuseseră odinioară rude,

i se păreau acum nişte străini. După ce împărtăşise cu Aymar atâtea lucruri în timpul călătoriei, se temea să rămână singură. Singură între atâţia oameni străini. Singură în lume. Nu cumva ieşise dintr-o închisoare doar ca să intre în alta? Nu era mai bine să lupte decât să se ascundă? Întrebările acestea o sfâşiau.

Auzi un ciocănit discret la uşă, dar n-avu curajul să se dea jos din pat, ci zise stins:

— Intră!

Nu-şi închipuise nicio clipă că în prag se va ivi Aymar de Grolee.

*

Văzând-o în pat, Aymar rămase la distanţă. Aici, la castel, se supuneau din nou convenienţelor, nemaiavând motive să-şi păstreze complicitatea de evadaţi. Se înclină, ducându-şi mâna la inimă.

— Iartă-mă că dau buzna atât de târziu, doamnă Jeanne, dar ai plecat atât de repede de la masă, încât nu puteam să pornesc la drum fără…

— Apropie-te, prietene, îl întrerupse Jeanne, întinzând spre el o mână tremurândă.

Stânjenit, făcu doi paşi.

— Mă gândeam că poate ai dori să-mi încredinţezi un mesaj pentru Jacques.

Jeanne suspină.

— Nu prea mi-ai lăsat timp să mă gândesc la asta. Dacă ai putea să-ţi amâni plecarea cu o zi măcar, aş avea răgaz să-i scriu…

— Pornirile inimii nu cer timp de gândire…

Ea nu putu să nege.

— Întoarce-te cu spatele.

El se duse la fereastra deschisă şi aruncă spre noaptea de afară o privire tristă cu urechea atentă la foşnetul de pânzeturi din odaie. Jeanne se ridicase din pat şi se îndrepta spre un mic birou de scris. Aymar o auzi deschizând un sertar, luând o foaie de hârtie, desfăcând capacul călimării, apoi pana începând să alunece pe foaia netedă. Era bine că-i scria lui Jacques. Foarte bine, îşi spuse el, fiindcă nu voia să recunoască adevăratul motiv care-l adusese acolo: s-o mai vadă o dată şi să-şi ia

rămas-bun. Fulgere mari, tăcute încă despicau din când în când cerul negru precum cerneala. Era o noapte fierbinte, fără lună, fără stele, luminată doar de săgeţile acelea de foc. Iar vântul şuiera în rafale melodii lugubre, trecând prin fisurile din pietre. Aymar respiră adânc, simţind un nod în gât la gândul că-şi va lăsa în urmă pământul. Pământul lui, singurul care-i umplea sufletul, de aproape treizeci de ani. Jeanne.

Pecetea căzu greu asupra scrisorii. În câteva clipe, Jeanne va isprăvi de scris. El îi va face o plecăciune, îi va ura noapte bună, apoi va ieşi. Asta era datoria lui. Îşi făcuse datoria aşa cum trebuia.

Paşi uşori se apropiară de el. Se întoarse. Îşi întoarse doar capul, aşa cum cerea buna-cuviinţă. Ea era îmbrăcată în cămaşă de noapte.

Aymar luă plicul din mâna ei şi-i privi îndelung chipul. Flacăra lumânării îi poleia conturul obrazului, făcându-l să tremure odată cu ea în rafalele de vânt.

— Sunt doar câteva cuvinte... Am atâtea să-i povestesc, spuse ea, parcă scuzându-se că nu găsise vorbele pe care le căuta.

— Va fi fericit să le citească.

Banalităţi. Se simţea ca un idiot. Chiar ca un idiot.

— Dar tu, Aymar? La fel vei fi şi tu? murmură ea, abia auzit.

El înghiţi în sec.

— Fericirea ta m-a bucurat întotdeauna, ştii bine.

— Dar dacă acest bilet nu m-ar face fericită? Cuteză ea, cu inima bătând de parcă ar fi vrut să-i spargă pieptul.

Pe Aymar îl durea sufletul. Îşi întoarse din nou privirea.

— Taci, te implor... E soţul tău...şi prietenul meu... şopti el răvăşit.

O rafală mai puternică îl izbi în obraz, flacăra lumânării se zbătu, apoi se înecă şi se stinse. Rămaseră într-o beznă adâncă.

„*Stai deoparte*“, urlă raţiunea domnului de Bressieux. „*Îndepărtează-te de el*“, se rugă cea a lui Jeanne.

Beţi de tulburare, se atinseră.

— Nu trebuie, murmurară în acelaşi timp, înainte de a se arunca unul în braţele celuilalt şi a-şi hrăni suferinţa cu o sărutare.

Ştiau că în zori totul se va termina.

*

Philippine de Sassenage îşi frângea mâinile, disperată, de nerăbdare tropăind pe lespezi. Capela mică, aşezată într-unul din turnurile dinspre apus, nu departe de apartamentele lui Djem, adăpostea o statuie reprezentându-l pe Sfântul Francisc de Assisi. La lumina lumânărilor pe care le aprinsese, Philippine arunca mereu priviri neliniştite către sculptura din lemn pictat. Se ruga în tăcere, aşteptând un miracol. Trei zile. Mai rămăseseră doar trei zile până când episcopul de Grenoble, care sosise deja la castel, avea să binecuvânteze unirea ei cu Philibert de Montoison. Trei zile înainte de a-l pierde definitiv pe Djem. Acceptul marelui maestru pentru convertirea prinţului la religia catolică nu va veni până atunci. Nu se mai putea bizui pe asta. Şi, oricum, ar fi fost prea târziu ca să anuleze nunta. Rochia ei de mireasă era gata, proviziile aşteptau în cămări, iar invitaţii începuseră să sosească din toate colţurile comitatului Dauphine.

Să-şi păstreze încrederea până în ultima clipă. Aşa-i spusese tatăl ei. Încercase, dar acum nu mai reuşea. Copleşită de nelinişte, nu mai avea somn, nici poftă de mâncare. Slăbise atât de tare, încât în ultimele două săptămâni rochia ei trebuise strâmtată de două ori.

Fără să mai pună la socoteală că Philibert n-o scăpa nicio clipă din ochi, zădărnicind orice comunicare între ea şi Djem. De parcă acest individ sinistru ar fi fost la curent cu legătura dintre ei şi ar fi vrut cu orice preţ s-o împiedice. Philippine nu mai ştia ce sfinţi să invoce ca să-şi poată păstra nădejdea. Nemaiputând suporta situaţia, în seara aceasta îi trimisese, cu ajutorul lui Algonde şi al lui Nassouh, lui Djem un bilet.

„*Înşală vigilenţa paznicilor tăi. Vino să ne întâlnim. Ieri era prea devreme. Mâine va fi prea târziu...*“

O rămăşiţă de bun-simţ o făcuse să aleagă pentru această întâlnire adăpostul unei biserici, ca să prevină pericolul unei mângâieri care i-ar fi dus la pierzanie. Voia doar să-l vadă. Să se cuibărească încă o dată la pieptul lui, să-i guste sarea de pe buze, să regăsească mirosul pielii şi aroma îmbătătoare de mirodenii, a gâtului lui. Numai atât. Nimic altceva. Cugetase

mult după ce Algonde îi povestise totul. Blestemul aruncat de Presine asupra fiicelor ei, profeţia. Philippine nu voia să nască un copil păros. Nu voia să nască un fiu care urma să fie smuls de lângă ea. Nu voia s-o piardă pe Algonde. Nu voia să-l piardă nici pe Djem. Şi i se părea că singurul mijloc era să nu cadă în păcat cu bărbatul pe care-l iubea, dacă nu se putea căsători cu el. Din moment ce trebuia să i se supună lui Philibert ca să-şi salveze mama, o va face, dar nu-i va mai oferi nicio altă satisfacţie lui Marthe. Şi nici porcului aceluia. Va găsi ea vreo otravă care s-o scape de el. Pe când se gândea la aceste hotărâri care erau ultimul ei refugiu, uşa capelei scârţâi slab. Inima fetei îşi înteţi bătăile.

După o clipă, în prag apăru Djem, iar ea alergă să se arunce în braţele lui.

— Ce nebunie, murmură el, presărându-i în păr sărutări uşoare. Ce nebunie, iubirea mea… lumina mea… zorile nopţilor mele.

Ea se îndepărtă doar cât era nevoie ca să-l poată privi cu ochii înstelaţi de fericire.

— N-am putut, Djem. N-am mai putut…

Djem n-o lăsă să se scuze. Nici el, de câteva zile, parcă nu mai trăia. Aşteptarea îl dobora. Ca şi nelinişstea. Îi astupă buzele cu nerăbdarea unui pursânge dornic să străbată câmpii şi să escaladeze culmi. Fără complimente meşteşugite, fără banalităţi pline de subînţelesuri, fără prefăcătorii. Nu mai aveau timp pentru ele.

— Te iubesc atât de mult, Helene, viaţa mea, sufletul meu!

Se îmbrăţişară cu disperarea unor naufragiaţi, îndelung, sălbatic, fără alte cuvinte. Ştiind că acestea conţineau însăşi esenţa tuturor celorlalte. Care nu puteau fi pronunţate.

Apoi Djem o îndepărtă cu gingăşie, sfâşiat la gândul că trebuia s-o facă atât de repede.

— Nu pot rămâne mai mult fără să te compromit. Am mituit gărzile, dar există riscul ca oamenii aceştia să mă vândă stăpânului lor.

Philippine se agăţă de el, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu pleca. Nu încă. A durat atât de puţin! Atât de puţin, Djem!

O luă din nou în braţe, îi netezi părul strâns într-o parte, îşi adânci buzele în parfumul lui de trandafir, îi căuta urechea.

— Trebuie, scumpa mea Helene. Păstrează-ţi încrederea, te implor! Te părăsesc acum doar ca să te pot regăsi mai târziu.

Ea făcu un pas înapoi, tulburată.

— Când? Peste trei zile voi fi măritată.

El clătină din cap. Şopti, privind-o în ochii care ardeau în lumina lumânărilor.

— Nu-ţi pot spune nimic încă. Totul se va sfârşi cu bine, îţi promit!

Se dezlipi de Philippine, ţinând-o cu braţele întinse departe de el, şi se retrase spre uşă. Îi dădu drumul la mâini ca să deschidă uşa şi se pierdu în coridorul întunecat.

Philippine simţi c-o lasă puterile. Ajunse în faţa altarului clătinându-se, îngenunche, îşi împreună mâinile şi, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, începu să se roage.

Trei zile.

Se rugă, adunându-şi toată credinţa pe care o avea.

27

În acea zi de 25 iulie a anului de graţie 1484, paznicul de noapte trecu pe sub fereastra deschisă a camerei lui Philippine, legănându-şi felinarul şi glasul monoton.

— Dormiţi fără grijă, oameni buni!

Aşezată turceşte pe pat, cu cearcăne mari, Philippine ştia că nici în noaptea aceasta nu-şi va găsi somnul, la fel ca în cele dinainte. Se terminase. Speranţele ei, susţinute cu rugăciuni fierbinţi, se destrămaseră. Totul era pregătit pentru nuntă. Toate colţurile castelului erau ocupate de mulţimea oaspeţilor poftiţi de tatăl ei. Masa pentru banchet fusese aşternută şi împodobită cu flori. La ea aveau să se aşeze peste şase sute de persoane. Băieţii de la bucătărie vor munci, fără îndoială, toată noaptea, ca şi brutarii. Artiştii se instalaseră în marea sală de ospeţe. Culcaţi pe păturile întinse pe podea, probabil că adormiseră deja, ca să-i poată distra pe oaspeţi cât mai bine a doua zi.

Atârnată pe un umeraş din lemn, lângă pat, rochia stacojie a miresei strălucea la lumina lumânărilor datorită pietrelor preţioase cu care era brodată. Philippine o probase pentru ultima dată după cină.

De atunci, rămăsese singură. Algonde o condusese pe croitoreasă. Şi nu se mai întorsese, cu toate că Philippine sunase din clopoţel de câteva ori. Dacă n-ar fi ştiut că micuţa Elora era alături, culcată în leagănul ei în grija doicii, Philippine ar fi putut crede că Algonde o părăsise. Dar, chiar şi aşa, lipsa ei o neliniştea. De fapt, totul o neliniştea. Era atât de tulburată, încât îi venea să se repeadă la veşmintele ei de nuntă şi să le sfâşie. N-o oprea decât teama că un asemenea gest ar fi atras represalii asupra mamei ei.

Era epuizată. La lăsarea serii, se dusese să-şi sărute tatăl înainte de culcare, în biroul lui, iar el o sfătuise să se odihnească.

— Totul va merge mai bine mâine, crede-mă, îi făgăduise el, bătând-o uşor pe obraz.

— Mi-ai promis că… începu ea.

El o redusese la tăcere cu o privire severă.

— Şi mă ţin întotdeauna de cuvânt. Haide, fetiţo, fruntea sus şi zâmbeşte! Ăsta este singurul sfat pe care ţi-l dau.

După care o expediase. Îşi bătea joc de ea? Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, aşa ar fi crezut. Şi atunci? Pregătirile acelea aveau menirea de-a o înşela pe Marthe? Avea el vreun as în mânecă pe care să-l scoată în faţa episcopului? Adevărul era că nu mai ştia ce să creadă şi pe cine să se bazeze. Era conştientă de un singur lucru: orele scurgându-se pe cadranul pendulei al cărei tic-tac o făcea să îngheţe.

În gât îi urcă un hohot de plâns. Ar fi vrut să-l expulzeze într-un torent de lacrimi, dar auzi bătăi în uşă.

— Cine e? întrebă ea, întărindu-şi vocea.

— Philibert. Pot să intru?

Simţind un val de greaţă, Philippine se agăţă cu o mână de pat ca să-şi gonească ameţeala.

— Nu. Pleacă de-aici… Aduce ghinion să vezi rochia miresei înainte de nuntă, argumentă Philippine ca să scape de el.

Din spatele uşii îi răspunse un hohot de râs.

— Fie. N-aş vrea să se întâmple asta. Voiam doar să-ţi urez noapte bună şi să-ţi spun cât de fericit sunt. Acum, că am făcut-o, pot să plec.

Tăcu. Îşi drese vocea:

— Încă ceva, dragă. Ca să poţi dormi liniştită, am avut grijă să-ţi pun un paznic la uşă, sper că nu te superi.

În loc de răspuns, revoltată, Philippine aruncă sfeşnicul de la căpătâi în tăblia uşii. Sfeşnicul se rupse. Paşii lui Philibert se îndepărtară pe coridor. Era prizonieră. Omul acela era malefic. N-avea pic de milă. De data asta, izbucni în plâns. Pendula bătu de nouă ori. Se mai scurse un ceas.

Trecură încă trei. Dincolo de fereastră era beznă. Învelită cu pătura, Philippine îşi rosese unghiile vopsite cu grijă până când pe cearşafuri se iviseră pete de sânge. Deşi vârfurile degetelor o

usturau, continua, ca un animal prins în laţ care, în ciuda durerii, îşi roade propria labă ca să se elibereze.

La jumătate de ceas după miezul nopţii, uşa care dădea spre camera lui Algonde se deschise încet. Philippine, prea obosită de durerea trupească şi sufletească pe care nimic nu i-o putea alina, n-o auzi pe camerista ei apropiindu-se. Tresări când simţi o mână pe umăr.

— Scoală-te! îi porunci Algonde.

— A venit timpul? Deja? începu ea să tremure, muşcându-şi mai tare vârful arătătorului, sigură că pierduse şirul orelor. Că pierduse totul.

Algonde dădu cearşaful la o parte, îi scoase degetele din gură şi descoperind măcelul, le sărută.

— Iartă-mă că te-am lăsat să te chinuieşti aşa, dar n-am avut de ales. Ridică-te, trebuie să te îmbraci. Fără zgomot, ca să nu te audă paznicul din faţa uşii.

Philippine se supuse, din reflex, şi se îndreptă, resemnată, către rochia de mireasă.

Algonde o opri, apucând-o de cot, zâmbind.

— Încearcă-le mai bine pe astea, sunt mai potrivite.

Philippine se încruntă în faţa livrelei de lacheu pe care i-o întindea Algonde şi abia atunci observă că şi ea purta veşminte bărbăteşti. Ciudăţenia asta o făcu să creadă că visa. Algonde se grăbi s-o aducă la realitate luând-o de umeri.

— Nu te mai măriţi, ţi-e chiar aşa de greu să înţelegi? Îi şopti la ureche.

Philippine o privi cu gura căscată.

— Nu?

— Nu. Dar grăbeşte-te.

Philippine dădu din cap. Dacă era un vis, nu mai voia să se trezească din el. După câteva minute, nu se mai recunoscu în imaginea reflectată de oglindă. Nu se deosebea prin nimic de oricare valet de la castel.

Îşi venise în fire, încurajată de privirea afectuoasă a lui Algonde. O privire plină de promisiuni. Philippine îşi reproşă că se îndoise de cei apropiaţi, dar lăsă scuzele şi regretele pentru mai târziu.

— Paznicul? întrebă ea.

Algonde se apropie de fereastra deschisă şi privi în jos.

— În partea asta, e liber.

Philippine simţi că ameţeşte.

— Doar nu vrei să…

— Djem a făcut-o deja.

Obiecţiunile se pierdură pe buzele lui Philippine. Brusc, înţelese. Vor fugi amândoi. Împreună. Acest adevăr îi înzeci puterile. Algonde se aplecă şi scoase de sub pat o frânghie pe care o ascunsese în timpul zilei acolo. O înnodă zdravăn de cercevea, apoi încălecă pervazul.

— Lasă-te să aluneci de-a lungul frânghiei. Te aştept jos. Philippine o privi coborând, făcându-i semn când ajunse la sol şi ascunzându-se în umbră.

Îşi puse, la rândul ei, o pereche de mănuşi ca să nu-şi julească palmele, respiră adânc, strânse frânghia, trecu peste pervaz şi închise ochii.

Imediat ce tălpile lui Philippine atinseră iarba, Algonde împinse frânghia lângă zid.

— Repede, şopti ea, trăgând-o de mână.

Merseră lipite de zid până la colţul clădirii, apoi o luară la fugă spre adăpostul oferit de copacii din parc.

Algonde o duse fără să ezite la vechea hulubărie în care ascunsese oul negru. În zidul incintei exterioare, nu departe se afla o portiţă. De obicei, era blocată cu două bârne ca să nu se nu poată intra, dar acum o găsiră deschisă.

De cum trecură pragul, Philippine îi zări pe Nassouh, călare deja, şi pe Djem, tropăind pe loc de nerăbdare mai ceva decât cei doi cai pe care-i ţinea de frâu. Philippine recunoscu imediat caii cumpăraţi de tatăl ei la Auberives-en-Royans. Se aruncă la gâtul iubitului ei.

— Mai târziu, o temperă Algonde. Trebuie să plecaţi

— Dar tu? făcu speriată Philippine, desprinzându-se cu părere de rău din braţele lui Djem.

— Ştiu unde să te găsesc, iar el ştie unde să te ducă. Nu mai zăboviţi. Domnul de Montoison va porni imediat pe urmele voastre, chiar dacă eu le voi şterge.

Philippine o sărută pe obraz şi încălecă. Îi mai făcu un semn cu mâna, apoi dispărură în noaptea înstelată.

*

Algonde intră în hulubărie ca să-şi schimbe hainele. După aceea, cu înfăţişarea ei obişnuită, porni cu paşi repezi spre dependinţele castelului, unde domnea o activitate febrilă. În şopron, Mathieu, lac de sudoare, trudea în faţa cuptorului tăvălind tăvile de pâinile coapte şi umplându-le la loc, pe măsură ce i se aduceau altele abia plămădite. Stătea cu spatele la ea, iar Algonde se opri câteva minute să-l privească, amintindu-şi clipele fericite când, în zori, la castelul Sassenage, priveau împreună cum se coc brioşele din cuptor. Fireşte că, nemaiputându-şi folosi mâna dreaptă ca înainte, nu mai avea îndemânarea de pe vremuri, deşi se descurca la fel de bine precum ceilalţi patru.

Algonde zâmbi, adulmecă aroma caldă a pâinilor rumeni, apoi îşi goni nostalgia. Concentrat asupra muncii lui, Mathieu nu-i remarcase prezenţa. N-avea rost să-l deranjeze înainte de a vorbi cu şeful lui. Intră în brutăria albită de la tavan până în podea de un strat fin de făină.

Cu burta rotunjită, acoperită de şorţ, sprijinindu-se de masa de lucru, maestrul brutar, un bărbat chel, cu o faţă de om cumsecade, frământa cu mâini de expert aluatul. Algonde se apropie în timp ce el îşi vâra o mână în sacul cu făină, ca să-şi dezlipească aluatul de pe degete.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, cu o undă de îngrijorare în glas, recunoscând-o pe Algonde.

Începea să se lumineze de ziuă şi, ca oricare altul dintre slujitorii plini de zel de la castel, se temea că nu va avea destul timp să termine tot ce era de făcut pentru banchetul de nuntă.

— Trebuie să ţi-l iau pe Mathieu pentru vreo oră. Chipul omului se întunecă. Nu-i convenea deloc să rămână cu un om în minus.

— Dar cine are nevoie de el?

— Doamna Helene, minţi Algonde.

Nu era nevoie de alte explicaţii. Omul era de mult obişnuit cu capriciile stăpânilor.

— Dar să nu-l ţină mai mult de o oră. Altfel nu mai răspund de nimic. Spune-i asta doamnei noastre.

Algonde îi promise, apoi ieşi, cu nările gâdilate de făina care plutea în aer, şi-l bătu pe umăr pe Mathieu, alb şi el de făină. Chipul lui se lumină văzându-şi soţia.

— Lasă jos lopata. Am nevoie de tine.

El făcu ochii mari.

— Acum?

— M-am înţeles cu şeful tău.

Mathieu nu căută să afle mai multe. Împinse tava în cuptor, închise uşa cu un cârlig cu mâner de lemn, îşi rezemă lopata de el, îşi dezlegă şorţul şi, ştergându-şi cu colţul lui obrazul, îl rugă pe unul dintre tovarăşii lui să-i ia locul.

Algonde îl duse spre corpul de gardă, până la magazia în care se uscau lemnele, sub un acoperiş din ţiglă susţinut de patru stâlpi. Nu era nimeni prin preajmă, în afara unei veveriţe care o luă la fugă şi se căţără pe trunchiul celui mai apropiat copac. Algonde ocoli grămada abia ghicită prin întuneric şi, rezemându-se de un stâlp, îşi încrucişă braţele pe piept.

— A venit momentul să alegi, Mathieu, spuse ea pe un ton grav.

El rămase cu gura căscată.

— Ce anume să aleg?

— De partea cui eşti. Pentru totdeauna.

Mathieu se aşeză obosit pe nişte butuci stivuiţi în formă de piramidă.

— Credeam că am lămurit deja lucrurile. Doar ţi-am spus. Tu şi Elora m-aţi convins în seara aceea.

De când fiica lor îi scăldase în lumina ei, relaţiile dintre el şi Algonde reveniseră la normal. Cel puţin aşa crezuse Mathieu. Începând acum să aibă îndoieli, scrută întunericul din jur ca să descifreze chipul lui Algonde, care stătea la câţiva paşi de el. Nu reuşi. Tăcerea ei prelungită îl stânjenea.

— Dacă asta e tot ce voiai să-mi spui, ai fi putut să mai aştepţi, mormăi el.

Ea se dezlipi de stâlp şi veni să se aşeze lângă Mathieu, strecurându-şi palma în cea a lui schilodită de uliu.

— Ba nu, dar lucrul cel mai important este încrederea. Ai destulă încredere în mine?

El o cuprinse de umeri şi o trase mai aproape. Algonde îşi culcă, la rându-i, capul pe umărul lui.

— Ce să fac ca ţi-o dovedesc?

— Marthe nu trebuie să aibă vreo bănuială că ţi-ai schimbat intenţiile şi s-a ivit prilejul s-o convingi de statornicia ta.

Fruntea lui Mathieu se încreţi.

— Nu sunt sigur c-o pot păcăli.

— Am spus eu s-o păcăleşti? obiectă Algonde. Nu, vreau să te duci s-o cauţi şi să-i spui adevărul, pentru că acum ţi-l voi descrie.

— La ora asta? scrâşni Mathieu, scârbit la gândul acesta.

Algonde îi sărută degetele paralizate.

— Ştiu ce-ţi va face ea, dar asta n-are importanţă. Astăzi viitorul nostru depinde de tine.

— Atunci, se hotărî el, să nu mai pierdem vremea. Te ascult.

*

În timp ce Mathieu era cu Marthe, Algonde se întoarse liniştită acasă, trecând prin pasajul secret care lega sala de muzică de şemineul din apartamentul ei. Atunci când Jacques de Sassenage îi mărturisise adevărul despre soţia lui, Jeanne, Algonde îşi amintise de ţipătul pe care-l auzise într-o noapte venind din spatele peretelui. Corespundea cu data morţii lui Albrante. Îi vorbise baronului despre ţipătul acela. Ştia că destăinuirea ei făcuse posibilă evadarea lui Jeanne. Algonde s-ar fi dus chiar ea s-o scape, dar se temuse că, dacă-i adulmeca urma prin tuneluri, harpia şi-ar fi mutat în alt loc prizoniera. Era mai bine să-şi propună alte uite ţeluri. Şi avea unul: să-i întoarcă pe Philibert de Montoison şi pe Marthe unul împotriva celuilalt şi, astfel, să se apere.

La ora opt fix, trecu în odaia lui Philippine şi deschise uşa dinspre coridor, trezindu-se nas în nas cu paznicul care stătea de partea cealaltă a canatului.

— Unde s-a dus doamna Helene? întrebă ea, cu cea mai nevinovată mutră din lume.

Omului i se înmuiară genunchii.

— Nicăieri…

Algonde îl măsură din cap până-n picioare.

— Cum, nicăieri? Dacă nu e în odaie înseamnă că a ieşit.

Nefericitul întoarse capul spre tovarăşul său care păzea uşa lui Algonde. Acesta clătină din cap, nedumerit. Niciunul din ei nu văzuse nimic.

Algonde îşi ţuguie buzele şi-i privi cu subînţeles, făcându-i să se simtă şi mai stingheriţi.

— Te asigur că nu ne-a furat somnul, doamnă Algonde, se justifică primul.

— Asta să i-o spui stăpânului tău. Eu una cred ce văd cu ochii.

Le trânti uşa în nas şi se apucă să pregătească baia lui Philippine ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Tocmai adusese un hârdău cu apă caldă când uşa se deschise larg, iar Philibert de Montoison, alb la faţă, intră în odaie.

— Unde e? mârâi el năpustindu-se spre ea.

Algonde ridică din umeri.

— De unde să ştiu? Când am venit, camera era goală şi patul desfăcut.

Se înfruntară din priviri. Algonde nu-şi plecă ochii.

— N-a coborât la bucătărie să-şi ia micul dejun, de acolo vin.

Algonde îşi aruncă pe furiş ochii spre pendulă. Ora opt şi douăzeci.

— A poruncit să-i fie adus aici la ora nouă. Poate o fi ieşit puţin la aer.

— Nu-i stă în obicei.

— Nici să se mărite nu-i stă în obicei, îl puse la punct Algonde.

Furios, ieşi pe uşă aşa cum intrase.

Algonde îşi reţinu un hohot de râs. Câştigase prima manşă şi avea de gând să se distreze la fel de bine şi în următoarele. Marthe nu spusese nimic, aşa cum se şi aştepta Algonde, fericită să ştie că Djem şi Philippine erau, în sfârşit, împreună, păcătuind departe de privirile protejatului ei. Totul mergea cât se poate de bine. Era de-ajuns să aştepte. Şi să se amuze.

*

La nouă fix sosi tava cu micul dejun, în acelaşi timp cu Philibert. O găsi de data asta pe Algonde privind pe fereastra care nu mai avea nicio frânghie legată de cercevea. Întoarse către el un chip neliniştit.

— Sunt îngrijorată, se mulţumi să spună, pentru ca el să nu-i pună la îndoială sinceritatea.

El ieşi în fugă.

„*De data asta, am învins*”, îşi spuse Algonde, lăsându-şi din nou privirea să rătăcească prin grădinile care începeau să prindă viaţă. Pentru o clipă, priveliştea cedă locul imaginii chipului lui Philippine, luminos în ciuda urmelor lăsate de oboseală. Algonde se întinse, desfăcându-şi braţele. În galopul calului, femeia pe care o căuta Philibert cunoştea în sfârşit fericirea.

Cuprins de o îndoială neplăcută, cavalerul străbătu coridoarele interminabile până în aripa apuseană a castelului şi li se adresă ospitalierilor care vegheau la uşa prinţului.

— Încă n-a ieşit, îi răspunseră.

Neliniştit, deschise uşa şi intră în apartament. În odaie domnea penumbra. Se duse repede la fereastră şi trase perdelele. Lumina inundă patul, care era neatins. Philibert trase o înjurătură. Trecu în camera învecinată, stârnind ţipetele ruşinate ale soţiilor lui Djem, ocupate să-şi facă toaleta, pe jumătate goale, în harem.

Se năpusti la Almeida, pe când celelalte se ascundeau în spatele paravanelor, şi o scutură violent de braţ.

— Unde e prinţul?

— Nu ştiu, messire, nu m-a primit la el aseară.

O lăsă în pace, năvăli în apartamentul lui Nassouh, aflat alături, şi ieşi de acolo cu pumnii încleştaţi. Ca şi în cazul lui Philippine, nimeni nu văzuse şi nu auzise nimic, dar toţi trei se evaporaseră.

— Cercetaţi castelul şi grădinile, cât mai discret posibil. Peste o oră cel târziu, vreau să fiu informat! ordonă el, fără să alerteze sau să acuze pe cineva, atât timp cât mai existau dubii. În plus, era posibil ca Philippine şi Djem să se fi ascuns în vreun cotlon ca să facă dragoste, păziţi de Nassouh. În cazul acesta, Philibert s-ar fi trezit într-o situaţie penibilă.

În timp ce soldatul pleca în fugă, Philibert se grăbi să ajungă la singura persoană care cunoştea destul de bine subteranele ca să-i fi călăuzit pe fugari. Singura care avea interesul s-o facă şi era suficient de diabolică pentru a reuşi să-l tragă pe sfoară.

28

Marthe îl întâmpină fără să pară surprinsă în pragul apartamentului baronului şi al lui Sidonie, care se pregăteau să se îmbrace.

— Ce-ai făcut, vrăjitoareo? tună cu mânie Philibert de pe coridor, unde-l lăsase să aştepte.

— Nu mai zbiera! îi porunci ea, după care îi trânti, pur şi simplu, uşa în nas.

Şi mai înfuriat de această primire, Philibert de Montoison se duse la uşa dinspre coridor a camerei ei şi năvăli înăuntru. Ea îl aştepta deja, în decorul sobru al încăperii, cu braţele încrucişate.

El întinse un deget ameninţător spre chipul hâd al lui Marthe.

— Unde sunt?

— Acolo unde ar fi trebuit să fie încă de câteva săptămâni. Tocmai îţi pun coarne!

Philibert păli. Deci nu se înşelase. Fuga lor fusese aranjată de drăcoaica aceea. Făcu un pas înapoi.

— Păi, nu tu doreai căsătoria noastră?

Marthe era în avantaj datorită lui Mathieu, care venise s-o informeze că-i văzuse pe cei doi porumbei fugind împreună cu Nassouh prin parc, când se îndepărtase pentru o clipă de cuptor ca să-şi facă nevoile. Băiatul ăla era mai de încredere decât individul fără scrupule din faţa ei. Îşi linse cu lăcomie buzele la amintirea răsplăţii pe care i-o oferise lui Mathieu, apoi întinse mâna spre domnul de Montoison, strânse încet pumnul şi-şi lăsă braţul în jos până la podea.

Urmându-i mişcarea, deşi nu fusese atins, Philibert se trezi în genunchi, sufocându-se de parcă l-ar fi strâns cineva de gât.

— După câte-mi amintesc, făcusem o înţelegere. Nu-ţi spusesem că voiam de la ei un copil? Nu-ţi spusesem asta, Philibert de Montoison?

— Ba… da… încuviinţă el înăbuşit.

— Orgoliul tău e un stăpân necruţător, dar eu sunt şi mai necruţătoare. Dacă-mi mai rotesc o dată mâna, ai să mori la picioarele mele. O singură mişcare, şi gata!

Îşi îndoi genunchii şi începu să-şi mişte încheietura, urmărindu-i satisfăcută panica din ochi şi chipul care începea să se învineţească.

— Nu-mi place să fiu trasă pe sfoară. Nu-mi place să fiu ameninţată.

Mai răsuci puţin. Ochii lui Philibert se înceţoşară, iar limba-i ieşi din gură cu un horcăit.

După o fracţiune de secundă, Marthe îşi desfăcu brusc degetele, eliberându-l. Philibert de Montoison se prăbuşi pe podea. Ea îl împinse cu vârful pantofului, făcându-l să se rostogolească pe spate, abia respirând, cu ochii ieşiţi din orbite.

— S-au dus la hulubăria veche din capătul de la miazănoapte. Eu îmi respect cuvântul dat. Din moment ce am obţinut ceea ce voiam, peste două ore vei fi căsătorit.

Se întoarse cu spatele la el, victorioasă, şi se duse la Sidonie, căreia trebuia să-i aranjeze părul.

*

Dură destul de mult până când Philibert îşi veni în fire şi se ridică să plece după cei doi. Era mai bine să se ducă de unul singur. Se îndreptă spre grajd. Unul dintre oamenii lui tocmai ieşea de acolo, cu un aer îngrijorat.

— Lipsesc trei cai. Cei mai buni, îi zise acesta, cu năduf, stăpânului său.

— Pune şaua pe ai noştri! porunci Philibert, cu vocea încă răguşită.

Încălecară şi porniră împreună în direcţia indicată. În zece minute ajunseră, găsiră nişte livrele de lacheu abandonate, dar nici ţipenie, în afara unei bufniţe adormite.

Cercetând împrejurimile, descoperiră portiţa şi, dincolo de ea, urme de copite pe care cineva încercase în grabă să le şteargă.

Dacă inima nu i-ar fi fost atât de copleşită de furie, Philibert ar fi rânjit de satisfacţie că şi Marthe fusese păcălită.

Se întoarse către însoţitorul său.

— Du-te la castel. Anunţă-i pe Guy de Blanchefort şi pe baron. Să mă urmeze cu oameni înarmaţi şi să anunţe că nunta se amână.

— În ce direcţie să le spun să pornească? Philibert de Montoison trase în piept aerul deja apăsător al dimineţii, mijindu-şi privirea, şi cugetă cu fruntea încruntată înainte de a se hotărî.

— Către Piemont. Cu toate că ducele de Savoia n-a mai dat niciun semn în ultimele luni, Djem ştie că se poate baza pe ajutorul lui. Nu se pot refugia decât la el, la Torino.

Apoi se despărţiră. Era ora zece, iar Philibert de Montoison se întrebă, zorindu-şi calul cu cravaşa, oare cât avans aveau nemernicii ăia.

*

În picioare pe terasa din mozaic aşezată în vârful turnului răsăritean al palatului regal, Mounia era deasupra acoperişurilor caselor din Istanbul. Cu mâinile pe balustrada din marmură şi acoperită din cap până-n picioare cu văluri verzui ca apa, urmări cu privirea un stol de gâşte sălbatice care zburau spre Bosfor, şarpe lung şi strălucitor, de-a lungul căruia alunecau feluci şi caiacuri. În spatele ei, dincolo de uşa boltită, drapată cu perdele din muselină purpurie, trei sclave făceau patul. Parfumul petalelor de trandafir răspândite în odaie plutea până la Mounia, unde împreună cu celelalte miresme din palat, alcătuia un amestec subtil de flori cu mirodenii.

Indiferentă la mişcările slujitoarelor, ca şi la frumuseţea acelui loc atât de râvnit şi apoi asediat, egipteanca căzuse pe gânduri. Cu răceala pe care i-o lăsase în suflet asasinarea familiei sale.

Până la urmă, nu fusese greu să-l convingă pe sultanul Baiazid. Lăcomia îi făcea pe oameni, şi mai ales pe regi, de orice rasă ar fi fost ei, să se prefacă în nişte cuceritori. Povestea despre Ţinuturile de Sus, despre tatăl ei – deşi trecuse sub tăcere rolul copilului pe care urma să-l nască şi întâmplările legate de părinţii ei, chiar dacă aducea cu istorisirile Şeherezadei, era destul de veridică pentru a fi crezută. Îndată ce Hugues de Luirieux plecase, Baiazid o condusese într-o grădină unde susurau blând şase fântâni şi o ascultase mult timp.

Mounia nu ştia ce anume o determinase să vorbească: ura faţă de cavaler sau felul în care o privea Baiazid? Avusese din nou de făcut o alegere. Fie să moară de durere în tihna haremului, fie să se impună şi să-şi ia revanşa şi să-şi fixeze drept ultim ţel moştenirea tatălui ei. Avea această datorie faţă de familia ei. Faţă de fiul ei.

I se oferise sultanului chiar în camera aceea în care o ţinea de o săptămână, păstrând-o pentru el. Cu toate că, oficial, Baiazid o considera încă soţia lui Djem, Mounia ştia că acesta se îndrăgostise de ea. De la prima vedere, era clar. Mounia nu trebuise decât să se lase în voia dezmierdărilor lui. Sau măcar să-l lase să creadă aşa, fiindcă trupul ei nu mai simţea nimic. Simţurile ei aprinse de Enguerrand se stinseseră odată cu el. Mounia nu-şi imagina că lucrurile s-ar putea schimba vreodată. Dar era bine aşa. Îşi păstra luciditatea. Şi scopul. Şi hotărârea în faţa capcanelor pe care nu se îndoia că i le va întinde prima soţie a sultanului, când îşi va simţi poziţia ameninţată. Baiazid încă n-o prezentase, plecase de la ea în zori, sărutând-o cu foc înainte de a ieşi, şi îi făgăduise o surpriză la întoarcere. „*Încă o bijuterie, cu siguranţă*”, îşi spusese Mounia închizând uşa. O copleşea cu daruri, aur, diamante, mătăsuri, bibelouri de preţ, ba chiar o cutie muzicală pe care o luase din tezaurul tatălui său. Ceea ce dovedea că Mounia îşi găsise deja locul. Nu era cel la care visa. Ar fi dat cu bucurie tot fastul din jur pentru o noapte, o singură noapte în coliba Catarinei. N-avea s-o uite niciodată, dar nu putea să facă nimic. Această pagină din viaţa ei trebuia întoarsă.

Auzind în spatele ei zgomotul unei uşi închise, îşi dădu seama că sclavele plecaseră. Mounia privi albastrul fără nori al cerului. Succesiunea rapidă a evenimentelor şi apoi, pe navă, neliniştea pentru soarta lui Enguerrand nu-i lăsaseră timp să se gândească la ceea ce descoperiseră în cavoul unde era înmormântat uriaşul. Era uluitor, incredibil şi probabil că acest fapt îi dusese la pierzare. Copleşiţi de cele văzute, nu mai gândiseră destul de limpede, ca să anticipeze atacul. Goni acest gând, scrâşnind din dinţi. Nu voia să-şi reamintească scena, care îi bântuia oricum coşmarurile în fiecare noapte.

Oare cât va mai trece până când Baiazid îi va permite să se întoarcă în Egipt? Scotocind discret prin lucrurile lui Luirieux găsise flaconul piramidal pe care acesta îl luase, cu siguranţă, de la Houchang în timp ce ea zăcea leşinată. Aşteptase până în ultima clipă şi, când el discuta cu căpitanul, se furişase în cală şi-i luase flaconul. Ştia oare Hugues de Luirieux că obiectul acela avea şi altă importanţă în afară de cel de antidot miraculos? Oricum, individul acela nu-i mai putea face niciun rău. De altfel, plecase deja din ţară, după cum îi spusese Baiazid.

Cât de mult ar fi vrut să poată face la fel, să fugă din colivia aceea aurită! Baiazid îi îngăduise să circule liberă în palat şi incintă. Mounia se grăbise să verifice acest lucru încă din prima zi. Fusese lăsată să hoinărească pe unde voia, de la băile de lux, până în grădinile luxuriante, fără nicio supraveghere. În cele din urmă, se apropiase de o poartă. Ca prin farmec, îi ieşise în faţă un eunuc având la brâu un iatagan, care se înclinase respectuos, dar hotărât în faţa ei. Considerase că e mai bine să renunţe la alte încercări de acest fel şi să improvizeze folosindu-se de ceea ce aflase.

Scoase de sub văluri flaconul şi-l ridică în lumină. Albastrul adânc al sticlei filtra strălucirea soarelui atât de mult, încât piramida se profila aproape neagră pe azurul cerului. Cum se făcea că tatăl ei, atât de pasionat de astrologie, nu făcuse până atunci legătura? Trebuise să deschidă sarcofagul uriaşului, să descopere tubul din diorită în mâinile lui mumificate şi să se minuneze la vederea pergamentului din tub, ca să înţeleagă că piramidele de la Giseh se aflau acolo de mult mai mult timp decât pretindeau istoricii.

*

Prevenită de parfumul îmbătător folosit de Baiazid încă înainte de a-i auzi paşii, Mounia ascunse din nou flaconul sub văl. Nu vorbise despre el, temându-se ca Baiazid să nu i-l ia.

Aducându-şi în ochi o sclipire prefăcută, se întoarse ca să-l întâmpine şi să i se arunce în braţe. El nu trebuia să aibă nici cea mai mică bănuială că Mounia se prefăcea, dacă voia ca fiul ei să fie crescut ca şi cum ar fi fost al lui. Dacă voia să-şi atingă scopurile.

Baiazid o îmbrăţişă cu căldură, cucerit atât de frumuseţea ei, cât şi de caracterul ei puternic.

— Aş vrea să mă însoţeşti, spuse el după ce o sărută pătimaş. În afara acestor ziduri.

Ochii Mouniei scânteiară de satisfacţie.

— Încrederea ta mă onorează, sultanul meu.

Cu toate că era mult mai puţin seducător decât Djem, sultanul avea şi el farmec, iar înfăţişarea lui de atlet desăvârşit era atrăgătoare. Zâmbetul, care-i arăta dantura perfectă, era mai larg spre obrazul drept, săpând o gropiţă. Nicio femeie nu rămăsese indiferentă până atunci în faţa lui. De ce s-ar fi îndoit, aşadar, de privirea plină de admiraţie a Mouniei?

— Vreau să cred că mă iubeşti la fel de mult cum te iubesc şi eu. Vreau, de asemenea, să-ţi mulţumesc.

— Să-mi mulţumeşti, puternice sultan? râse Mounia. Dar pentru ce?

— Pentru legenda pe care mi-ai povestit-o. Ceea ce-ţi voi arăta mă face să sper că este adevărată.

Mounia simţi că inima ei o ia razna. Era oare posibil ca, oricât de puţin probabil ar fi părut, destinul să-i iasă din nou în întâmpinare?

*

— N-am putea să ne odihnim puţin? Sunt epuizată, insistă Philippine.

Soarele ajunsese la zenit. Călăreau de aproape douăsprezece ore, îşi schimbaseră de trei ori caii şi de două ori veşmintele, oprindu-se doar ca să mănânce din proviziile pe care le luaseră cu ei. Îmbrăcată tot în straie bărbăteşti, dar nu în livreaua în care plecase, Philippine nu-şi mai simţea nici şalele, nici coapsele, nici spatele, nici braţele. O durea fiecare părticică din trup.

Djem întoarse capul ca să schimbe o privire cu Nassouh. Dacă lucrurile se petreceau aşa cum prevăzuse Algonde, aveau un avans de nouă, zece ore, dar amândoi cunoşteau tenacitatea şi îndârjirea ospitalierilor. Dacă pierdeau prea mult din avans puteau fi prinşi înainte de a ajunge la Torino. Nassouh clătină din cap. Philippine nu mai putea rezista. Djem trase de frâu şi

ieşi de pe drum, cotind la dreapta, spre un pârâu care curgea mai jos.

— Vom poposi aici, hotărî el, smulgându-i lui Philippine un oftat de uşurare.

Sări de pe cal şi o ajută să coboare pe pietrişul care acoperea malul apei. Lăsându-l pe Nassouh să aibă grijă de cai şi să-i adape, Djem făcu vreo câţiva paşi alături de Philippine, care se grăbea să-şi dezmorţească picioarele anchilozate.

— Îmi pare rău, iubito, că trebuie să-ţi impun ritmul acesta, însă…

— Ssst! îl întrerupse ea, punându-i un deget pe buze.

Dar şi-l retrase imediat, ruşinându-se de unghiile mutilate, roase până-n carne. Îi zâmbi tandru.

— Fără curajul tău, acum aş fi fost căsătorită. Să nu-ţi pară rău, iubirea mea! Să nu-ţi pară rău de nimic.

El o strânse la piept, dar o împinse imediat la o parte. Pe drum treceau oameni care ar fi putut să-i zărească şi să se scandalizeze văzând doi bărbaţi îmbrăţişaţi. La acelaşi lucru se gândea şi Philippine. În straiele acelea, nu-şi putea permite asemenea gesturi. Fără să se fi înţeles între ei, dar la fel de dornici de intimitate, cercetară din priviri împrejurimile.

— Să mergem acolo, hotărî Philippine, arătând, ceva mai sus, către un tufiş des, împrejmuit de copaci într-o parte şi de stânci în cealaltă. Djem îi făcu un semn lui Nassouh, care legase caii de rădăcina unui ulm uscat, apoi porni alături de aleasa inimii lui.

— Oare n-ar fi fost mai bine să ne îndreptăm spre apus? Nimeni nu s-ar fi gândit la asta, zise Philippine, pe care întrebarea o frământa de când Djem îi spusese că vor fi urmăriţi până vor ajunge la duce.

— Fără îndoială că am fi avut un răgaz, dar ar fi fost şi mai riscant. Ai văzut cum se uită la mine oamenii pe lângă care trecem. Culoarea pielii mele mă face să ies în evidenţă chiar şi în hainele acestea simple. La fel şi accentul meu. Spionii lui Baiazid au împânzit ţinutul, iar pe capul meu s-a pus o recompensă mare. Oriunde ne-am duce, s-ar găsi cineva dispus să ne vândă. Crede-mă, Helene, eu şi tatăl tău ne-am cântărit

îndelung şansele de reuşită. Ele depind de un singur lucru. De iuţeala noastră.

O ajută să urce peste grămada de stânci. Dincolo de ele se deschidea un cerc de iarbă înconjurat de ulmi tineri şi de aluni. Se aşezară unul lângă altul, privindu-se în ochi. El ridică o mână îngrijită şi-i mângâie cu un deget ovalul chipului, conturul buzelor.

— Cât am visat la clipa asta, murmură Djem, înainte de-a o săruta. Apoi o întinse sub el, în culcuşul acela de verdeaţă

Când îşi dezlipi buzele de ale ei, ca s-o lase să-şi tragă sufletul, în amândoi ardea aceeaşi dorinţă. El se mulţumi totuşi să-i aranjeze o şuviţă de păr pe care pălăria lui Philippine, căzându-i de pe cap, o smulsese din strânsoarea cocului.

— Dormi, dragostea mea, eu te veghez, murmură el, sprijinindu-şi capul în palmă.

Istovită atât de drum, cât şi de neliniştea care o măcinase până când fugiseră, ea adormi de cum închise ochii.

*

Prezenţa absolut insolită a unei femei în antica bibliotecă din Istanbul îl tulbura vizibil pe paznic, deşi acesta se străduia s-o ascundă. Refuzând să privească spre Mounia, îşi frământa mâinile, răspunzând la întrebările sultanului în legătură cu provenienţa cărţii deschise în faţa lor, pe un pupitru, şi a altor cărţi asemănătoare, puse pe masa mare de lucru.

— Multe dintre textele şi hărţile arhivate aici provin din Marea Bibliotecă de la Alexandria. Cumpărate pe bani grei, lucrările salvate din flăcări au făcut obiectul unui trafic important. Acestea au fost copiate înainte de incendiu. Acesta este de mare preţ. După câte ştiu, nicăieri în lume nu mai există alt exemplar.

— Bine, acum lasă-ne, îi mulţumi Baiazid.

Omul scund, cu pielea cenuşie, se retrase cu paşi mărunţi, ca un şoarece care şi-ar fi săpat cuib în grosimea cărţilor Încăperea, cu ferestruici joase, ca să fie ferită de razele soarelui, lăsa să se vadă pereţi şi coridoare întregi cu rafturi încărcate de cărţi. Mounia nu mai văzuse aşa ceva şi se simţea mică de tot în acest sanctuar tăcut ca un mormânt.

— Tatăl meu, Mehmed al II-lea, iubea locul acesta. Primul lucru pe care l-a făcut după ce a cucerit oraşul a fost să verifice dacă nimic de aici nu fusese distrus sau furat. Mustafa s-a născut între aceste ziduri şi cunoaşte fiecare colţişor. În afară de asta, îmi este total devotat, aşa cum i-a fost şi tatălui meu. În dimineaţa asta l-am întrebat dacă există aici vreo urmă a unei civilizaţii egiptene predinastice. S-a gândit îndelung, apoi a scos cele trei cărţi pe care le vezi. Din păcate însă, nici el, nici eu nu le-am putut descifra. Poate că tu vei reuşi… nădăjdui Baiazid, invitând-o printr-un un gest să se aplece asupra scriiturii cursive.

Chipul Mouniei se lumină imediat, în timp ce degetul ei urmărea rândurile.

— E în greceşte. Redă istoria detaliată a Egiptului, scrisă de un anume Manethon, care a trăit în Heliopolis, în secolul al III-lea înaintea erei noastre, se înflăcără ea, ridicând ochii.

Baiazid se înclină, cu mâna pe inimă. Erudiţia lui confirma spusele Mouniei. Îi zâmbi cu bunăvoinţă.

— Treburile mă cheamă în altă parte. Mustafa va fi la dispoziţia ta. Poţi rămâne aici cât vei dori. Cât despre mine, te aştept deseară în odaia mea. Dacă nu vii…

— Voi veni, îl întrerupse ea, luându-i mâna ca s-o sărute.

Nu se mai gândea să fugă. Baiazid, care-i oferea cunoaştere, înţelesese că, odată cu aceasta, îi oferea şi libertatea. Mounia îl privi îndepărtându-se pe aleea centrală, îmblânzită brusc de generozitatea lui, dar îşi veni imediat în fire.

„*Nu-ţi face iluzii, se şfichiui ea, omul ăsta n-ar şovăi să taie capul fratelui său, dacă i-ar cădea în mână, şi nici pe al tău, dacă l-ai trăda.*“

Întărită de această certitudine, trase de sub masă un taburet şi începu să citească textul care constituia, fără îndoială, o mărturie legată de vremurile dintâi.

29

Noaptea cădea în faţa lor, ca şi pleoapele lui Philippine, aproape culcată pe gâtul calului. Dacă mai mergeau mult, era sigură că va cădea din şa. Totuşi, nu voia să se plângă şi se străduia să ţină pasul cu calul lui Djem, în timp ce Nassouh galopa în spatele lor. Când plecase de la Bâtie, nu-şi închipuise că drumul va fi atât de greu şi de obositor. Regreta amarnic nopţile acelea nedormite care o vlăguiseră de puteri. Din pricina ei, popasurile deveneau tot mai lungi, iar avansul pe care-l aveau, scădea. Djem nu spunea nimic, dar, văzându-i expresia gravă de pe chip, Philippine ghicea că el nu mai era sigur că vor ajunge la destinaţie înainte de a fi prinşi de ospitalieri. Ea se străduia însă din toate puterile să creadă că da, refuzând să accepte ideea că, după atâta drum, după atâtea speranţe, urma să cadă din nou în ghearele lui Montoison. Fără să mai vorbim de ceea ce avea să se întâmple lui Djem.

— Guy de Blanchefort voia să mă mute chiar mâine, îi mărturisise el în timpul cinei constând într-o felie de slănină prăjită şi fructe, sub lumina stelelor.

Cu siguranţă că, dacă erau prinşi, el şi Nassouh ar fi fost închişi într-o celulă. Guy de Blanchefort nu i-ar fi iertat niciodată această dublă trădare.

Philippine îşi îndreptă spatele. Nu voia să se gândească la asta. Djem n-avea motive să fie îngrijorat. Doar şi urmăritorii lor trebuiau să doarmă! Şi ospitalierii erau tot oameni, ce naiba!

Djem îşi încetini mersul şi ieşi de pe drum, pornind pe o cărare care ducea la o fermă. În curte, un copil căra nişte resturi de mâncare la cocina porcilor. Ridică spre ei o privire speriată.

— Seara bună, băieţaş! spuse Philippine, înviorată la gândul unei supe calde.

O femeie apăru în prag. Îi privi cu un aer bănuitor.

— Ce doriţi?

— Nimic rău. Suntem negustori. Ai putea să ne dai ceva de mâncare şi să ne găzduieşti peste noapte? Plătim bine.

Philippine scoase de la brâu o pungă şi i-o aruncă băiatului care o prinse din zbor, deşi se ferea să se apropie de ei. Încurajat de zornăitul monedelor din pungă, se întoarse spre maică-sa.

— Bine.

Femeia dădu din cap.

— Descărcaţi-vă bagajele, zise ea şi intră în casă.

În timp ce Philippine descălecase şi intrase şi ea pe uşa scundă, iar băiatul ducea caii spre grajd, Djem îl luă deoparte pe Nassouh.

— Adevăratele greutăţi vor începe abia de-acum încolo, îi spuse, arătându-i cu un semn crestele muntoase dincolo de care apunea soarele. Helene trebuie să se odihnească bine, altfel nu vom reuşi să străbatem trecătorile.

— Nu mai avem decât foarte puţin avans, Djem. Foarte puţin.

Djem îl luă de umeri şi porniră spre casă.

— Ştiu, prietene. Ştiu.

Mai aveau încă mult de mers până la Torino.

*

Baiazid nu-şi ascunse mulţumirea când o văzu pe Mounia apărând în odaia lui la câteva minute după ce se dăduse stingerea. Se rezemă de pernă şi o privi dându-şi cu graţie vălurile jos.

— Eşti mulţumită de ceea ce ai descifrat? întrebă sultanul, urmărindu-i linia şoldurilor uşor îngroşate.

Pe Mounia, gestul n-o îngrijoră. Era de felul ei atât de subţire, încât numai ea putea şti că această uşoară îngreunare a trupului ei se datora sarcinii. Se urcă în pat şi îngenunche pe cearşafuri într-o poziţie provocatoare.

— Cele trei cărţi alcătuiesc un ansamblu care începe cu domnia zeilor, apoi a semizeilor din perioada pe care noi o numim Zep Tepi, adică timpul dintâi, spuse ea, desfăcându-şi părul lung. Se mai vorbeşte şi despre perioada intermediară, cea a spiritelor morţilor, şi se termină cu regii muritori care au condus Egiptul.

— Dar Uriaşii la care te refereai sunt pomeniţi şi ei?! În ce perioadă au domnit? întrebă sultanul trăgând-o mai aproape.

Mounia se lipi de trupul lui dezgolit.

— Prima, vârsta de aur. În carte li se spune Neteru. Erau nişte fiinţe pe cât de puternice, pe atât de frumoase, iar puterile lor magice le permiteau să ia înfăţişarea unei plante, a unei roci sau a unui animal. Aşa se explică faptul că egiptenii i-au considerat zei şi i-au înfăţişat ca pe nişte făpturi jumătate oameni, jumătate animale. Fapt este că, plecând din Ţinuturile de Sus pe corăbii somptuoase, au apărut după potop pe malurile Nilului. Ra Atum a fost primul rege. El le-a dat naştere lui Shu şi Tefnot, care i-au succedat, iar urmaşii lor au fost Geb, zeul pământului, şi Nut, zeiţa cerului. Aceştia i-au zămislit pe Isis, zeiţa magiei, şi pe Osiris, marele suveran civilizator căruia poporul meu îi datorează ştiinţa scrisului, a creşterii ani…

Se întrerupse, arcuindu-se sub mângâierea sultanului, ca să-i satisfacă orgoliul. De fapt, din primele pagini nu obţinuse decât un singur răspuns pe care voia să-l păstreze doar pentru ea. Manethon vorbea despre Heliopolis Innu, stâlpul pe care stătea un obiect sacru de formă piramidală, numit benben, înzestrat cu puteri fabuloase. După părerea acestui poet, care-l contemplase, căzuse din cer. Mounia ştia că nu era aşa. Ra îl adusese cu el din Ţinuturile de Sus şi era încă în viaţă când Osiris îl folosise ca să transporte blocurile megalitice care alcătuiesc templul din vale, marea piramidă sau Osirionul din Abydos. Îl mai folosise şi la cioplirea sfinxului de pe platoul de la Giseh. În anul 10450 înainte de Isus Hristos. În anul constelaţiei Leului.

Mounia închise ochii în timp ce Baiazid se urca deasupra ei ca s-o pătrundă. Simulând o plăcere pe care n-o simţea, revăzu în minte sarcofagul descoperit de tatăl ei, entuziasmul lor la vederea mumiei, a tubului din diorită, a planurilor acelor constelaţii gigantice, uimirea în faţa peceţii celui care le luase cu el în ultimul lui somn de Uriaş. Făuritorul lor. Osiris. Osiris care, după ce-şi îndeplinise misiunea, încredinţase Egiptul lui Isis, în sora şi soţia lui, înainte de a pleca spre alte meleaguri pe care să aducă binefacerile înţelepţilor din Ţinuturile de Sus. Mounia aflase din cartea lui Manethon că el înălţase în Sardinia acel *nuraghe*, el îi învăţase pe etiopieni să cultive pământul şi să crească vite, el construise multe oraşe în India, Arabia, China şi

Occident. Pe scurt, lui îi datorau oamenii neevoluaţi din lumea aceasta primele frânturi ale civilizaţiei lor. Apoi Osiris se întorsese acasă, fusese asasinat de fratele lui, Seth, şi devenise, potrivit legendei, o stea în constelaţia Orion.

Baiazid îşi dădu drumul în ea şi se întoarse pe-o parte. Mounia rămăsese culcată pe spate, cu gândul la stelele acelea. Centura lui Orion, reprodusă pe pământ de poziţia celor trei piramide de la Giseh. Chiar Osiris arăta acest lucru pe papirusul găsit în mormântul lui. Le aşezase aşa cum erau aliniate cele trei flacoane piramidale pe masa din cristal din Ţinuturile de Sus. Trei flacoane piramidale care, concentrând energia stelară a lui Orion prin sticla lor albastră, dădeau putere de viaţă decoctului pe care-l conţineau. Trei piramide gigantice din piatră ridicându-se către cer pentru ca Uriaşii să-şi amintească de unde veneau şi cine erau, ca să înceteze să se ucidă între ei în războaie pentru putere. Însă fusese în zadar. Rasa lor se stinsese, benbenul dispăruse. Heliopolis Innu fusese zidit fiindcă nimeni nu ştiuse că Osiris îşi dormea somnul de veci în apropiere. Iar faraonii muritori, uitând sensul lucrării zeilor, îşi însuşiseră rangul lor, cum făcuse Kkeops sau încercaseră cu stângăcie să-i imite, ca Djoser. Dacă n-ar fi fost Imhotep, care descoperise planul acela şi înălţase un palat deasupra templului ca să protejeze mormântul lui Osiris şi dacă pe vremea lui Alexandru, un geometru nu ar fi împiedicat demolarea acestuia, fără îndoială că nimeni, niciodată, n-ar fi aflat nimic. De fapt, prezicerea unui purtător de destin era singurul lucru care o făcea pe Mounia să creadă că exista o legătură între lumea aceasta şi Ţinuturile de Sus. Oare era vorba despre Ţinuturile de Sus sau despre Orion?

Mounia adormi cu această întrebare – care părea de neconceput – în minte, rugându-se ca sufletele tatălui şi mamei ei şi mai ales sufletul lui Enguerrand, Enguerrand al ei, să vegheze asupra copilului pe care avea să-l nască şi să-l ajute să-şi găsească drumul.

*

Ţăranca la a cărei masă se aşezaseră se numea Faustine. Încurajată de monedele primite, pe care le încercase în dinţii ei ştirbi ca să le verifice autenticitatea, le explică celor trei oaspeţi

ocupaţi să-şi golească străchinile din lemn că bărbatul ei plecase să vândă nişte miei la târgul de vite de la Saint-Jean-de-Maurienne.

— Nu vă supăraţi că v-am primit aşa, oameni buni, se scuză ea, umplându-le încă o dată farfuriile cu supa cam subţire, în care pluteau câteva legume şi o bucată de slănină râncedă.

Lângă vatră moţăia o bătrână aşezată pe un scaun de paie, cu capul rezemat de perete şi cu mâinile încrucişate pe genunchii acoperiţi de o pătură. Faustine le spusese că era soacra ei, oarbă şi surdă. Se vedea că era o povară pentru căminul lor. Bătrâna clămpăni din fălci, tuşi, scuipă flegma într-o batistă şi ceru de mâncare.

— Ne temem de răufăcători, completă micul Jean, în timp ce maică-sa se grăbea să pună în mâna bătrânei neajutorate o cană plină cu lichid.

Philippine, care o urmărise cu privirea, lăsă ochii în jos, stânjenită de sărăcia aceea. Masa nu fusese prea grozavă şi îi era încă foame, dar ar fi fost o nesimţire să le ceară gazdelor mai mult decât aveau. Se uită la Djem, care-i zâmbea băiatului.

— E normal să vă temeţi. În noaptea asta, puteţi fi liniştiţi, avem arme şi vom fi pregătiţi dacă vă atacă cineva, răspunse pe un ton firesc prinţul.

Ochii micului Jean sclipiră.

— Şi eu ştiu să mă apăr. M-a învăţat tata. Sunt un luptător grozav. Şi nu mă întrece nimeni la tras cu praştia.

— Nu te lăuda atâta! mai bine roagă-te să nu fii nevoit să dovedeşti cât de bine lupţi, îl dojeni maică-sa.

Bătrâna îşi băuse, gâlgâind, supa. În timp ce fiul ei scotea un „*Da, mamă*” smerit, Faustine luă cana din mâinile soacră-sii. Se îndepărtă cu câţiva paşi de masă, puse vasele folosite pe colţul unui dulăpior, ridică braţul şi deschise o uşă prevăzută cu o ferestruică şi aşezată sus, la jumătatea peretelui. Scoase dinăuntru un jambon pus la uscat, agăţat de o bârnă în dulap, îl puse pe masă şi luă din sertarul de sub tăblie un cuţit lung.

— Nu-i treaba mea, dar nici nu arătaţi, nici nu vă purtaţi ca nişte negustori, zise ea în tăcerea care se lăsase, tăind felii groase din jambon.

Philippine, care privea cu lăcomie carnea moale şi trandafirie, tresări şi se îmbujoră. Djem şi Nassouh schimbară o privire rapidă, apoi îşi întoarseră ochii către femeia care rămăsese cu cuţitul în aer, strângându-l bine de mâner, şi-i măsura din nou cu un aer bănuitor.

— Inimile ne sunt la fel de curate ca şi intenţiile, doamnă Faustine. Asta e tot ce trebuie să ştii, o asigură prinţul.

Ea dădu din cap, dar, dincolo de zâmbetul pe care şi-l regăsise, expresia chipului ei era plină de gravitate.

— Oricine-aţi fi, nu-mi trebuie mai multe necazuri decât am deja. O să dormiţi în staul şi o să plecaţi în zori. Dacă mă întreabă cineva, o să spun că nu v-am văzut.

— Vă rămânem îndatoraţi, îi mulţumi Philippine, acceptând cu dragă inimă felia de jambon şi colţul de pâine pe care i-l întindea Faustine.

După ce terminară de mâncat, femeia închise uşa în urma lor şi trase cu grijă obloanele, făgăduindu-le lapte proaspăt şi ouă prăjite pentru micul dejun, la primul cântat al cocoşilor. Philippine se întinse. Afară era plăcut, iar noaptea – înstelată. Avea burta plină, iar perspectiva unei nopţi adevărate de somn o încânta.

— Eu am să stau de pază, anunţă Nassouh, îndepărtându-se de ei şi instalându-se la colţul zidului, într-un loc de unde vedea toată curtea.

Aşa făceau de fiecare dată când se opreau. În nopţile precedente, popasurile nu duraseră mai mult de patru ore. Câte două ore de pază pentru fiecare. Ştiind că Nassouh îl va trezi când îi va veni rândul, Djem intră în staul pe urmele lui Philippine, care căsca.

Înăuntru era întuneric, cu excepţia unei dungi de lumină care pătrundea printr-o deschizătură a peretelui din fundul staulului. De o parte şi de alta a acestei poteci, două vaci şi un catâr împărţeau locul.

— Pe-acolo, o îndemnă Djem pe Philippine, prinzând-o delicat de cot.

Niciunul din ei n-ar fi putut preciza de ce – poate era de vină liniştea îndulcită de rumegatul vitelor, poate peticul acela de cer înţesat cu stele strălucitoare, poate certitudinea că a doua zi drumul lor se va sfârşi într-un fel sau altul, dar emoţia acestui moment furat le usca gâtul amândurora.

Djem descoperi câteva saltele de paie pe o platformă pe care fermierii o foloseau, probabil, ca să profite iarna de căldura emanată de animale. Acum era un culcuş perfect pentru ei.

Prinţul urcă primul şi-i întinse mâna, ţinându-şi respiraţia. Philippine uită de hotărârile luate pentru a ocoli profeţia, uită de Marthe şi de planurile ei întunecate, uită de Philibert de Montoison. Deşi cu o clipă mai devreme pica de somn, acum ardea luată. Se urcă lângă Djem, se întinse pe spate, cu un braţ culcat sub cap. Inima îi bătu nebuneşte când el se aplecă să-i sărute buzele.

*

Când veni la miezul nopţii să-l trezească pe Djem, Nassouh îl găsi stând în capul oaselor şi contemplând vrăjit trupul gol al lui Philippine. Djem îi făcu semn să n-o trezească, o acoperi cu o pătură, îşi luă hainele şi sări jos să se îmbrace.

Discret, Nassouh se îndepărtase. Djem îl găsi în uşa staulului.

— Nu vrei să dormi?

— Dar tu? râse acesta.

— Niciodată n-am ştiut să fiu rezonabil.

— Am văzut.

Râseră încet amândoi.

— Noaptea e liniştită. Hai să profităm de ea ca să ne odihnim unul lângă altul, ca pe vremuri. Mai ţii minte? întrebă Nassouh.

Da, Djem îşi amintea, dar în munţii Anatoliei sau în expediţiile lor nocturne erau patru. Acum rămăseseră doar ei doi.

— Anwar era cel mai înţelept dintre noi. I-ar fi plăcut să vadă ce frumos i-am tras pe sfoară pe ospitalieri.

— Şi mie mi-e dor de el, ca şi de Houchang, îl asigură Nassouh, bătându-l pe umăr.

Ajunseră la locul unde stătuse până atunci de pază acesta şi se aşezară jos, sprijinindu-se de zidul de piatră al casei.

— Ce şanse crezi că avem? mai întrebă Nassouh, luând de pe jos o mână de pietricele.

— Prea puţine.

— Ea ştie?

Djem lăsă capul jos.

— La ce bun? Nu trupurile noastre, Nassouh, ci sufletele ni s-au contopit. Niciodată nu m-am simţit atât de împlinit, atât de apropiat de cineva. Ca şi cum ea şi cu mine am fi fost unul, cu aceeaşi piele, aceeaşi răsuflare, aceeaşi inimă.

Tovarăşul lui oftă. Era ostenit. Iar când vor fi sus, pe munte, oboseala avea să-i doboare pe toţi. Mai mult decât trebuia. Dădu capul pe spate şi închise ochii.

— Dormi, Djem, îl îndemnă. Ne vom lupta până la capăt ca s-o poţi păstra.

30

Treziţi în zori de cântatul celor trei cocoşi, Djem, Nassouh şi Philippine mâncaseră în grabă înainte de a părăsi ferma. Până atunci nu se mai opriseră. Acum îi chinuia din nou foamea, denivelările potecii de munte şi zăpuşeala îi epuizaseră - după cum se aşteptau –, iar caii erau şi ei istoviţi.

Pe la orele patru ale după-amiezii, fură nevoiţi să se oprească la un popas numit *Le Bois joli*. După ce treceai de poarta masivă cu două canaturi, dincolo de vasta curte interioară, toată greblată, vedeai o clădire lungă care avea la parter bucătăria şi sala de mese, iar la etaj, camere. Perpendicular pe clădire se întindeau grajdul, care găzduia vreo douăzeci de cai, şi un şopron. Mai erau acolo o curte de păsări, o grădină de legume şi un cimitir cu două cruci, la umbra unei mici capele.

În timp ce, la grajd, un băiat de vreo zece ani, plin de coşuri pe faţă, se ocupa de caii lor vlăguiţi şi le pregătea alţii odihniţi. Se aşezaseră toţi trei la o masă din sala clădirii îmbrăcate în iederă. Nu mai era nimeni acolo, căci puţini erau călătorii care veneau să-şi schimbe caii la ora aceea.

Îi cerură hangiului nişte brânză şi lapte de capră, apoi se interesară cât mai aveau până la Torino.

— O, mai aveţi doar două zile de mers călare, îi îmbărbătă hangiul, apoi adăugă: Păcat că n-aţi apucat să-l vedeţi pe ducele nostru! Ne simţim întotdeauna onoraţi când trece pe aici, pe la Bardonecchia.

Toţi trei simţiră că li se opreşte inima în piept.

— Ducele de Savoia nu se află la Torino? întrebă Philippine, străduindu-se să-şi îngroaşe glasul.

Omul se scărpină în chica deasă, probabil la fel de năpădită de paraziţi ca şi restul încăperii, în care mişunau vreo duzină de pisici,

— Va ajunge acolo mâine... Nu vreţi şi oleacă de pateu cu carne de iepure?

Rămase încremenit de uimire, cu întrebarea pe buze şi cu tava în mâini. Împinşi parcă de acelaşi diavol, toţi trei clienţii săriseră de la locurile lor şi se repeziseră spre uşă.

— Nu vreţi? mai strigă în urma lor.

— Nu mai avem timp, îi aruncă Philippine, în culmea îngrijorării.

Trebuia, cu orice preţ, să ajungă din urmă alaiul ducelui, care trecuse pe acolo doar cu puţin înaintea lor.

Fără să mai schimbe vreo vorbă, ieşiră din curtea interioară, când privirea lui Nassouh întâlni dincolo de poartă, pe drum, cascheta unui călăreţ care se apropia în galop. Era clar că se grăbea la fel de mult ca ei să ajungă la Torino. Peste două-trei minute, ar fi trecut pe lângă ei. După ce-l privi câteva clipe, Nassouh strânse neliniştit cotul lui Djem, care apucă de frâu calul adus de băiatul de la grajd. În timp ce însoţitoarea lor urca în şa, Djem îşi întoarse ochii spre poartă. Ca şi Nassouh, se încruntă, resemnat.

Pe călăreţul acela l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

Philibert de Montoison îi ajunsese din urmă.

Djem lăsă frâul în mâna băiatului, care luă calul şi se îndepărtă fără să comenteze.

— Ia-o de-aici pe Helene, i se adresă cu răceală Djem lui Nassouh, pornind spre mijlocul curţii.

Acesta însă nu apucă să-i îndeplinească porunca. Văzând reacţia lui Djem, îşi dăduse şi Philippine seama de pericol. Sări jos de pe cal şi fugi spre iubitul ei care, bine proptit pe picioarele uşor depărtate, se pregătea să-şi înfrunte rivalul.

— Împreună, până la capăt, declară ea, plină de curaj şi hotărâre.

Voia şi ea să sfideze privirea lui Philibert de Montoison, să dea în sfârşit pe faţă ceea ce ascunsese atâta vreme.

Djem dădu din cap. Nu numai fiindcă o înţelegea, ci şi pentru că nu mai avea timp s-o convingă.

Îşi aruncă jos pelerina uşoară şi-şi smulse hangerul de la brâu, sub ochii uluiţi ai băiatului de la grajd, care venise să ia ceilalţi doi cai. Îngrozit, puştiul lăsă caii, care porniră spre

adăpostul lor, şi năvăli în clădire, ca să-i spună tatălui său, hangiul, ce se petrecea.

Cu arma în mână, Nassouh se postă lângă Philippine

Toţi trei erau gata de luptă.

Furios, Philibert de Montoison trase de frâu, oprindu-şi calul într-un nor de praf.

Nu se ostenise să-şi schimbe straiele de nuntă înainte de a pleca, iar acum, murdare şi prăfuite, arătau la fel de rău ca şi stăpânul lor.

Philippine se înfioră. Nu o va lăsa pe jigodia aceea să pună din nou stăpânire pe ea. Pentru nimic în lume. Îmbrăţişările din timpul nopţii erau încă vii în inima şi în trupul ei. Făgăduielile şi jurămintele pe care şi le făcuseră îi insuflau un curaj nebănuit. Umăr la umăr cu Djem, ridică într-un gest sfidător bărbia în faţa calului care tropăia pe loc rotindu-şi înnebunit ochii. Plin de spume, era la fel de istovit ca şi stăpânul său, ale cărui cearcăne negre îi accentuau cruzimea întipărită pe chip.

— S-a terminat, prinţe. Puneţi-vă armele în teacă, le aruncă Montoison.

Djem nu se lăsă impresionat de un argument atât de şubred şi strânse mai bine în pumn sabia. Philippine înţelesese şi ea. La orizont nu se vedea niciun nor de praf. Dacă Philibert de Montoison constituia avangarda, îi lăsase cu mult în urmă pe ceilalţi.

— Mai bine mor! vociferă ea, cu o privire întunecată.

Philibert nu se îndoi nicio clipă de sinceritatea ei.

Îşi trase şi el spada din teacă, sări jos şi lovi cu palma crupa calului, care se cabră, obligându-i pe cei trei să dea înapoi, apoi o luă spre grajd.

Ajunseră faţă-n faţă. Trei împotriva unuia. Împingând-o pe Philippine în spatele lui, Djem făcu un pas înainte.

— Afacerea asta ne priveşte doar pe noi doi, Montoison. Să o rezolvăm într-un mod corect, declară Djem, ridicându-şi iataganul.

— Nici nu-mi doream altceva…

Nassouh o trase autoritar de braţ pe Philippine, care se lăsă condusă către uşa hanului, fără să-şi ia ochii de la cei doi bărbaţi

ce aveau să se lupte până la moarte pentru ea. Philibert de Montoison o făcea pentru a doua oară. Chipul ei era alb ca varul.

Tăişurile săbiilor bine strânse în mâini străluceau în soare, în timp ce adversarii se roteau cu paşi măsuraţi unul în jurul celuilalt. Se cântăreau din ochi, privindu-se ţintă.

— Rămâi înăuntru, i se adresă Nassouh lui Philippine, oprindu-se în prag.

Ea se ridică pe vârfuri, ca să poată vedea ce se întâmpla în curte. Îşi reţinu un ţipăt de spaimă.

Djem se năpusti asupra lui Philibert. Lamele se ciocniră cu zgomot. Philippine tresări. Nassouh o luă de umeri, liniştind-o.

— N-o să păţească nimic. Sunt cu ochii pe ei.

Şi se propti în pragul uşii deschise, cu braţele încrucişate, ca ea să nu poată ieşi.

În faţa lor, Djem şi adversarul său se înfruntau mânaţi de ură unul pentru celălalt.

Hangiul şi fiul lui se apropiaseră de una dintre ferestrele din peretele sălii.

— Ce înseamnă toate astea? îşi întrebă tatăl.

În neliniştea ei, Philippine nu-l auzi şi deschise larg fereastra spre cea mai apropiată de uşă, ca să vadă mai bine.

Afară, lupta se îndârji.

Djem înţelesese încă de la început că Philibert voia să câştige timp. Deduse că, în curând, locul va fi înţesat de ospitalieri. Gândul acesta îi înzeci puterile şi mânia. Nu mai simţea oboseala. Cu muşchii încordaţi atât de plăcerea luptei, cât şi de necesitatea de-a o sfârşi cât mai repede, îşi puse la bătaie toată experienţa lui de războinic.

Philibert de Montoison îl văzuse luptând la Poet Laval, în noaptea trădării Mouniei. Cavalerul ştia că, singur, nu are nicio şansă. Ar fi făcut mai bine dacă-i aştepta pe ceilalţi, care probabil că se aflau doar la câteva leghe în urmă. Adevărul era că nu se gândise la asta, grăbit cum era să-şi schimbe calul şi să-i urmărească în continuare. Iar când îi recunoscuse în curtea hanului, era prea târziu ca să dea înapoi.

Tot ce putea face ca să se răzbune era să-i ţină cât mai mult pe loc, înainte de a muri.

Era exact lucrul pe care Djem voia să-l evite.

Îşi hărţui adversarul până când îl crestă la umăr, dezechilibrându-l puţin. Fără să ştie, Philibert de Montoison îi oferise spaţiul de care avea nevoie. Djem îşi îndoi genunchii şi începu să se rotească din ce în ce mai repede, ca un derviş, ţinându-şi sabia deasupra capului.

Philibert de Montoison sări într-o parte, vrând să se ferească, dar lama îi crestă adânc bicepsul şi coastele, împingându-l în spate. Spada îi căzu în ţărână. Se clătină, cu respiraţia tăiată, în timp ce lama lui Djem îşi continua mişcarea circulară.

Philibert de Montoison mai avu timp să arunce o privire deznădăjduită către han. Ultimul lucru pe care-l zări fu privirea triumfătoare a lui Philippine.

În acea zi de 29 iulie 1484, capul retezat al lui Philibert de Montoison se rostogoli la picioarele prinţului Djem, iar Philippine de Sassenage, pe care cavalerul o torturase atât de mult, îi îngrozi pe cei din jur scoţând un chiot de bucurie.

Imediat ce se repezi afară, urmată de Nassouh, ca să se arunce la pieptul iubitului ei, hangiul închise uşa în urma lor. După un minut, toate uşile şi obloanele erau încuiate pe dinăuntru. După ce spectacolul se terminase, oamenii aceia se temeau să nu le vină şi lor rândul să fie ucişi.

Philippine nici nu observă.

Într-o fracţiune de secundă, la pieptul lui Djem care o strângea în braţe, în faţa trupului decapitat care încă mai zvâcnea, în faţa chipului însângerat, cu ochii larg deschişi, înţelese că, în ciuda aparenţelor, cel care învinsese era Philibert de Montoison.

— Trebuie să plecăm. Repede, îi şopti la ureche Djem, gâfâind.

Philippine i se desprinse din braţe, aţintind asupra lui o privire încărcată de disperare.

— Tu pleci. Voi plecaţi. Eu rămân aici.

El tresări.

— Ştii că v-aş încetini. Iar timpul ne este mai măsurat ca oricând şi vreau să fii liber, Djem, liber ca să te pot regăsi apoi.

— Are dreptate, interveni Nassouh.

Aşa era, ştia şi Djem, însă toată fiinţa lui refuza s-o părăsească pe femeia aceea care se sacrifica.

Philippine ridică mâna ca să mângâie chipul răvăşit al bărbatului pe care-l iubea, să-i atingă încă o dată pielea. Ochii lui, de un albastru intens cu scântei aurii păreau o mare de dezlănţuită. Ţepii bărbii nerase de câteva zile îi acopereau până la pomeţi obrajii supţi de oboseală.

Era adevărat ce-i spusese Algonde, îşi zise ea. Fiul lui se va naşte acoperit cu păr, cum preciza profeţia. Dovada era pilozitatea excesivă a lui Djem, pe care o simţise noaptea trecută. Dar fiul lor se va naşte. Va avea nevoie de un tată, ca să-l apere de blestemul acela, a cărui unealtă fusese şi Philibert de Montoison.

Căutând îmbărbătare în această certitudine, îşi puse mâinile pe umerii lui Djem, strivindu-şi buzele de ale lui.

— Pleacă, te implor! Salvează-te, iubirea mea!

Djem îi înăbuşi rugămintea într-o sărutare prelungă.

Cine putea şti când se vor mai vedea?

Auziră tropotul unor copite. Nassouh alesese doi cai odihniţi. Philippine şi Djem se smulseră din îmbrăţişarea lor disperată. Strângând din dinţi, Djem luă frâul din mâna lui Nassouh. Săriră în aceeaşi clipă pe caii neînşeuaţi. Făcură câţiva paşi pe pietrişul din curte. O lăsară în urmă pe Philippine, apropiindu-se de poartă.

Djem îşi întoarse capul. Nu se putea hotărî s-o părăsească.

Philippine simţi în inimă un fulger de durere. Dar şi de hotărâre. Se repezi spre calul lui şi-l lovi puternic peste crupă, făcându-l să ţâşnească înainte. Cu Djem cu tot. Trecură pe sub bolta porţii, o luară la stânga şi se făcură nevăzuţi.

În liniştea care se lăsase din nou, Philippine rămase nemişcată. Cu palma arsă de durere, ca şi inima, privind spre drumul pustiu.

Apoi se clătină pe picioare.

În clipa când uşa se deschise larg, iar hangiul voi să iasă din clădire, Philippine căzu în genunchi pe pământul îmbibat de sânge, îngropându-şi faţa în mâini.

Hangiul încremeni în prag şi-şi făcu o cruce mare.

Oricine-ar fi fost fiinţa aceea, dacă se căia, strigătul pe care-l scosese nu avea în el nimic omenesc. Ar fi putut să jure.

31

După patru ore, când Guy de Blanchefort şi Jacques de Sassenage, escortaţi de treizeci de oameni dintre care jumătate erau ospitalieri, ajunseră la han, o găsiră pe Philippine pe o bancă, în faţa hanului a cărui sală era acum plină de călători care se opriseră să ia prânzul.

Nimic nu trăda drama petrecută acolo, în afară de cele câteva pete roşii rămase pe pietrele de pe jos.

Temându-se pentru buna reputaţie a hanului, proprietarul acestuia se grăbise să ia măsuri.

Necunoscutul rămas singur, care plângea în mijlocul curţii nu părea periculos, aşa că sufletul bun al hangiului îl îndemnă să se apropie de el.

În timp ce-i poruncea fiului său să închidă poarta dublă a hanului, pentru ca nimeni să nu poată intra în curte, se repezise s-o ridice pe Philippine şi, sprijinind-o de umeri, o condusese în sală. Pe drum, descoperise sub degete rotunjimea unui sân sub strânsoarea pieptarului din piele. Cu bunul-simţ caracteristic oamenilor de la munte, pricepuse imediat despre ce era vorba.

Cu o voce stinsă, Philippine îi confirmase presupunerile.

— Ajută-mă, ajută-ne, îşi sfârşise ea istorisirea.

El acceptase.

Pe când fiul lui scotea apă din puţul aflat alături de grădina de zarzavat, o dusese pe domniţă la etaj, într-o odaie. Acolo desfăcuse cufărul cu rochiile soţiei lui, care murise de friguri iarna trecută, invitând-o să-şi aleagă una.

După o oră, când coborî spălată, pieptănată, îmbrăcată cum se cădea, Philippine, în pofida disperării care o măcina, era din nou stăpână pe sine, pregătită să-i înfrunte pe ospitalieri.

Ieşise în curte.

Cadavrul lui Philibert de Montoison dispăruse, iar băiatul hangiului termina de măturat stratul de paie care fusese aşternut ca să absoarbă sângele împrăştiat pe pământ.

— Unde e trupul? îl întrebase ea.

Impresionat de frumuseţea ei scoasă în evidenţă de rochia sobră, puştiul întinsese un deget spre micul cimitir din spatele şopronului. Philippine pornise într-acolo fără să ezite şi-l găsise pe hangiu înfigând o cruce într-o movilă proaspătă de pământ.

— Soţia mea s-ar fi bucurat să te vadă în rochia asta. Îţi stă bine, îi spuse el, întorcându-se către unul din morminte.

Urmându-i exemplul, Philippine îşi împreunase şi ea mâinile în faţa crucilor.

Celălalt mormânt este al fiicei noastre. Avea şase ani. Ştiu ce înseamnă să pierzi o fiinţă iubită, îi mărturisise hangiul, înainte de a începe să se roage.

Philippine înţelesese. Nimeni nu-l va mai găsi pe Philibert de Montoison, iar Djem, dacă va fi prins, nu va fi acuzat de asasinarea acestuia. Dacă nici ea nu spunea nimic, Philibert de Montoison putea dormi în pace.

Recunoscându-şi fiica pe bancă, sprijinită de zidul îmbrăcat de verdeaţă al clădirii, între două ferestre întredeschise, prin care scăpau vocile călătorilor din sală şi aromele bucatelor, Jacques de Sassenage sări de pe cal. Philippine, care se ridicase şi ea să-i întâmpine, îi căzu în braţe la jumătatea drumului.

— Philibert? îi şopti el la ureche, îngrijorat fiindcă ştia că acesta plecase cu mult înaintea lor.

Ea lăsă capul în jos, lipindu-şi obrazul de haina lui.

— Îngropat, răspunse cu o voce la fel de înăbuşită, mai ales că Guy de Blanchefort se apropia, cu un aer grav şi furios pe chipul tras de oboseală.

Era limpede că nici ei nu prea dormiseră în ultimele zile.

Mulţumit de răspunsul ei, dar nelăsând să se vadă acest lucru, Jacques de Sassenage o împinse pe Philippine ca s-o cerceteze. Trebuia s-o facă.

— Bucuria de a te vedea că eşti vie şi nevătămată nu micşorează cu nimic mânia care mă stăpâneşte, fata mea! Purtarea ta incalificabilă va primi la timpul potrivit o pedeapsă pe măsură. Deocamdată, n-avem timp de asta.

— El unde este? îl întrerupse cu asprime Guy de Blanchefort, privind-o sever pe Philippine.

În spatele lui, descălecau şi soldaţii.

Tot ce trebuia să facă era să câştige timp, îşi spuse Philippine, afişând o atitudine demnă.

— N-am nimic să-ţi spun.

O palmă se abătu peste obrazul ei. O primi ştiind prea bine câte remuşcări îl costa palma aceea pe tatăl ei, care o înfrunta autoritar.

— Vorbeşte! îi porunci el.

Philippine îi fulgeră pe amândoi cu o privire neagră, dar rămase zidită în tăcerea ei.

— Nu vom scoate nimic de la ea, se jelui baronul, şi n-o vom lua la bătaie aici.

— Închide-o undeva. Să nu ne împiedicăm de ea când o să-l încolţim pe prinţ, hotărî rece Guy de Blanchefort, făcându-le oamenilor lui semn să se împrăştie şi îndreptându-se spre clădirea hanului.

Baronul îl urmă, trăgând-o de braţ pe Philippine, care jubila în sinea ei. Guy de Blanchefort îşi închipuise, la vederea ei, că şi Djem, şi Nassouh se aflau acolo. Vor înţelege curând că se înşelau, dar mai pierdeau ceva timp.

În sală, ajutat ca în fiecare seară de două slujnice venite din satul vecin, hangiul lua comenzi după comenzi, cu braţele încărcate. Un purceluş din care lipsea deja o bună parte continua să se învârtească lent în cuptorul imens, înfipt în frigarea mânuită de un băieţaş cu obrajii roşii de căldură, umplând sala cu un miros îmbietor de friptură. Intrarea ospitalierilor nu-i tulbură pe călători, care continuară să râdă, să-şi golească paharele şi să mănânce.

Jacques de Sassenage îi dădu drumul lui Philippine.

— Dar pasărea? mai întrebă el, profitând de rumoarea din sală.

— A zburat, răspunse Philippine, făcându-şi drum spre scară.

Urcase deja treptele până la jumătate când hangiul, aflat la câţiva paşi de scară, spuse cu voce apăsată, voind, fără îndoială, ca ea să-l audă şi să priceapă că respecta înţelegerea pe care o făcuseră:

— Însoţitorii fetei de pe scară? Era unul singur. Într-o haină de nuntă plină de noroi.

Philippine nu auzi întrebarea următoare a lui de Guy de Blanchefort, care părea total nedumerit, dar se bucură dinainte de răspuns, continuând să urce treptele.

— Un turc? Pe legea mea, messire, dacă aş fi văzut vreun turc, mi-aş aminti de el! Nu, nu era decât bărbatul ei, dar nu prea avea chef de vorbă. Au sosit ieri-seară. În dimineaţa asta, când am coborât, era singură. Probabil că l-a aşteptat toată ziua. Eu, unul, cred că afurisitul acela a fugit, iar ea n-are nici un ban să-mi plătească.

După ce obţinu aceste informaţii, Guy de Blanchefort urcă şi el scara. Închisă în odaia pe care hangiul i-o cedase pentru ca totul să se potrivească spuselor lui, Philippine se lăsă să cadă pe pat, cu mâinile pe genunchi, cu chipul inexpresiv. În timp ce baronul stătea rezemat de uşă, cu braţele încrucişate, iar Guy de Blanchefort, după ce îi pusese tot felul de întrebări, îi ţinea o predică despre consecinţele tăcerii în care se zăvorâse, domniţa nu se gândea decât la Djem, care fugea acum, şi la faptul că fiecare minut pe care-l câştiga ea îl ajuta.

Trecu un sfert de oră. Deşi alte două palme aplicate de tatăl ei îi înroşiseră obrajii, se încăpăţâna să tacă. Cineva bătu la uşă. Jacques de Sassenage deschise. În prag, se ivi unul dintre soldaţi.

— Am cercetat hanul de sus până jos. Nimeni. Grăjdarul confirmă versiunea hangiului. Dimineaţă, când a coborât să vadă de cai, unul lipsea.

Philippine simţi acum că, dacă nu reuşea să-i reţină cu vreo poveste, ospitalierii vor porni de îndată în urmărirea lui Djem.

Gândul că l-ar fi putut prinde o răscoli destul de mult ca să-i ofere armele necesare pentru minciuna ei. Imediat ce uşa se închise în urma soldatului, înainte ca baronul şi Guy de Blanchefort să fi avut timp să comenteze sau să hotărască ceva, Philippine izbucni în plâns, ascunzându-şi faţa în mâini.

— M-a violat... Ăsta-i adevărul. Philibert de Montoison m-a violat, apoi a fugit azi-noapte. Blestemat să fie! Sper că l-au mâncat lupii!

Prefăcându-se consternat, Jacques de Sassenage se bucură în sinea lui constatând ce bine juca teatru fiica lui. Albindu-se la faţă, Guy de Blanchefort tuşi în pumn. Mărturisirea aceasta justifica încăpăţânarea cu care domniţa păstrase până atunci tăcerea. Dar asta nu însemna că era dispus s-o aprobe pentru ceea ce făcuse. Îşi dădea seama cât de jignit se simţise protejatul său când ea fugise cu alt bărbat.

Îmblânzit totuşi de vorbele ei, marele prior se aplecă spre ea, îndepărtându-i cu delicateţe mâinile de pe ochi.

— Este o faptă gravă, într-adevăr, nu încerc să-i găsesc scuze, dar gândeşte-te că, dacă nu l-ai fi însoţit pe prinţ în fuga lui, acum Philibert ţi-ar fi fost soţ în faţa lui Dumnezeu.

Philippine îi aruncă o privire plină de ură.

— Numai cruzimea acestui monstru m-a făcut să fug! Mai încercase de două ori să mă supună cu forţa şi mă ameninţase că, după căsătorie, mă va tortura cât va dori. Pe când Djem, martor mi-e Dumnezeu la Care te refereai, m-a tratat cu totul altfel. N-am de ce să fiu vinovată!

Rezemat de tocul uşii, cu mâinile la spate, Jacques de Sassenage îşi reţinu un surâs. Categoric, fiica lui stăpânea arta de a minţi fără să comită sperjur.

Guy de Blanchefort se mulţumi să ofteze. Îl cunoştea destul de bine pe Philibert ca să creadă spusele lui Philippine. Mai ales că se potriveau cu ce aflase de la hangiu. Îi strânse cu căldură mâna.

— După ce rezolvăm povestea asta urâtă, îţi promit că domnul de Montoison va trebui să răspundă pentru fapta de care-l acuzi, draga mea copilă.

— Şi că se va face dreptate, adăugă baronul de Sassenage

— N-o să mă obligi să mă mărit cu el? întrebă tremurat Philippine, ridicând spre el nişte ochi mari şi înlăcrimaţi a căror privire îl îndemna cu subînţeles să mai câştige timp.

— Îţi dau cuvântul meu, o asigură Jacques de Sassenage.

— Acum, că ne-am lămurit, totul depinde de tine, copilă dragă. Duşmanii prinţului sunt mai numeroşi decât s-ar crede şi numai noi îl putem apăra. Te rog să ne spui tot ce ştii, insistă Guy de Blanchefort.

Ea dădu din cap. Pe obrajii marcaţi de urme roşii, lacrimile prefăcute lăsaseră dâre sărate, subţiri, care o făceau să arate şi mai jalnic, fapt care îi servea intenţiile.

— Ieri pe la prânz, istoviţi după ce călăriserăm toată noaptea, ne-am oprit toţi trei într-o vale, la câteva leghe de aici. Djem şi Nassouh m-au lăsat să mă odihnesc sub un copac, iar ei s-au dus să vâneze ceva pentru prânz. Am putut constata zilele trecute că sunt nişte arcaşi grozavi, ştiaţi, nu-i aşa?

— Mai departe, mai departe, o zori nerăbdător marele prior, încuviinţând printr-un gest.

Ea scoase un suspin prelung, gârbovindu-se de parcă ar fi evocat amintiri dureroase.

— Fapt e că m-am trezit brusc, fiindcă Philibert de Montoison, aplecat asupra mea, mă zgâlţâia de umeri. M-a lovit şi m-a insultat înainte de a mă întreba unde este prinţul. N-aş fi putut spune, fiindcă pădurea acoperea coastele munţilor din preajmă. Djem şi Nassouh nu s-au mai întors. Fără îndoială că l-au văzut apropiindu-se şi au preferat să mă abandoneze ca să poată fugi. La ora asta, mă tem că au ajuns la destinaţie, într-un loc unde represaliile voastre şi ale lui Philibert nu-i mai pot atinge.

Guy de Blanchefort sări în picioare. Nu mai avea timp de pierdut şi regreta amarnic că Philibert de Montoison întârziase alături de ea în loc să se grăbească spre Torino, aşa cum ar fi trebuit să facă. „*Orgoliul şi iar orgoliul!*“ îşi spuse mânios, întorcându-se către Jacques de Sassenage.

— Mă însoţeşti?

— E de la sine înţeles.

— Mai întâi trebuie să-i plătim hangiului… interveni Philippine, care se ridicase deja în picioare.

— Prezenţa ta, domniţă, alături de noi n-are niciun rost. Vei rămâne aici, să ne aştepţi. Sub pază, bineînţeles… Guy de Blanchefort binevoi să-i zâmbească, apoi continuă: … Pentru cazul în care Philibert de Montoison s-ar întoarce ca să te hărţuiască.

Philippine se întoarse spre baron, care se pregătea să iasă.

— Tată…

— Are dreptate. Ne-ai încetini mersul.

Prea multă insistenţă i-ar fi putut trezi bănuieli lui Guy de Blanchefort în privinţa sinceităţii ei. Se aşează la loc pe marginea patului şi privi cu jale uşa închizându-se. Făcuse tot ce putuse. Acum nu-i mai rămânea decât să spere că Djem va ajunge până la ducele de Savoia. Şi ca acesta să nu fie destul de laş ca să-l predea.

32

— Aştept un copil.

Baiazid, care privea prin fereastra joasă, îşi întoarse capul spre Mounia care stătea aplecată deasupra unei hărţi gigantice desenate pe o bucată de piele, întinsă pe masa de studiu din marea bibliotecă de la Istanbul. Ridicase doar fruntea ca să-i dea pe nepregătite această veste. Sultanul dădu din cap.

— E al meu?

— Mă tem că da, îl asigură ea, zâmbind.

El se încruntă.

— Cum adică te temi? Pentru tine ar fi fost mult mai rău dacă nu era aşa.

— Pentru mine, bineînţeles că da. Însă pentru el, nu. Ştiu ce soartă le pregătesc pretendenţii la tron fraţilor lor.

Era o aluzie clară la Djem. Baiazid se apropie de ea. Erau singuri în sala încăpătoare, căptuşită cu cărţi şi manuscrise din podea până în tavan. Undeva, la celălalt capăt al coridorului, se auzea pasul regulat al unui paznic. Cu o mână, Baiazid o trase pe Mounia lângă el.

— Aşa sunt obiceiurile în ţara mea. Oricât de crude ţi-ar părea, trebuie respectate.

— Schimbă-le… îi sugeră ea, cu un surâs fermecător, cuprinzându-l cu braţele pe după gâtul lui masiv.

El începu să râdă.

— Ca să dau astfel legitimitate deplină revendicărilor fratelui meu? Nu cred că ţi-ar conveni aşa ceva.

— Ai dreptate, recunoscu Mounia.

Sultanul o sărută. Era din zi în zi mai îndrăgostit de ea. Mounia era unică, iar el o trata ca atare. Contrar regulilor, ea încă nu ajunsese în harem. Până şi mama lui Baiazid, care supraveghea haremul, venise să se plângă de zvonurile tot mai numeroase legate de Mounia. Baiazid o expediase, afirmând că soţia fratelui său Djem era tratată aşa cum se cuvenea. Fără îndoială că, însărcinată fiind, Mounia avea să devină ţinta acelor

femei înşelate şi abandonate. Dar nu-şi mai putea ascunde prea mult timp starea. Privirea ei căută ochii de abanos ai lui Baiazid.

— Dacă aş descoperi Ţinuturile de Sus, i le-ai da fiului nostru?

El ezită, apoi izbucni în râs.

— Asta-mi place la tine cel mai mult, Mounia. Nu te îndoieşti de nimic. Niciodată.

Ea se agăţă şi mai strâns de gâtul sultanului.

— Nu mi-ai răspuns. Ţi-ai lua, în scris, angajamentul că-l vei lăsa să domnească?

Insistenţa ei îl tulbură. Deveni serios.

— Dacă-mi naşti un fiu, o voi face.

Ea se îndepărtă şi începu să urmărească din nou cu arătătorul traseele notate pe harta aceea imensă, aşa cum erau şi celelalte trei hărţi scoase de Mustafa din tuburile în care erau păstrate, descoperite într-un cufăr vechi, cu balamalele ruginite.

După cele cincisprezece zile în care le studiase pe rând, Mounia îşi făcuse o părere. Toate reprezentau lumea în întregul ei. Toate menţionau un continent vast spre apus, dincolo de ocean. Ici şi colo erau zugrăvite creaturi înspăimântătoare. Monştri marini sau tereştri, păsări cu ciocuri pline de dinţi. Toate însemnările erau făcute în aceeaşi limbă, limba indescifrabilă a Uriaşilor. Toate hărţile mai fuseseră studiate de-a lungul secolelor de cercetători care le adnotaseră. Cele mai multe adnotări erau în greacă şi latină, dar nu lipseau nici cele în chineză. Toate semănau cu hărţile lui Aziz ben Salek, tatăl Mouniei, cu excepţia a două detalii importante.

Pe harta acestuia, continentul apusean era legat de Occident în partea dinspre miazănoapte. Pe acea fâşie de pământ, căreia ceilalţi nu-i dădeau importanţă, se desluşea amplasamentul flacoanelor piramidale. Pentru Mounia, acest lucru dovedea că harta tatălui ei era mult mai veche decât cele pe care le avea sub ochi. Ele fuseseră făcute după ce masa de cristal şi flacoanele dispăruseră – de către Uriaşii care nu mai aveau cale de întoarcere şi, ca Osiris, străbătuseră lumea, sperând s-o schimbe.

Baiazid veni în spatele ei şi-i cuprinse mijlocul cu braţele.

— Întrebarea asta avea un motiv, nu-i aşa? îi şopti el la ureche.

Mounia îşi aţinti privirea asupra vastului loc gol din ocean, între cele două continente. Oare fâşia de pământ care apărea pe harta tatălui ei se rupsese în mai multe bucăţi sau se deplasase? Irlanda, Scoţia sau Anglia pledau în favoarea primei ipoteze. Configuraţia actuală, mai masivă a Marelui Nord, părea să sprijine pe cea de-a doua. Neavând pic de încredere în Baiazid, Mounia preferă să ţină pentru ea aceste concluzii şi-şi opri degetul pe linia uscatului din apus.

Aplecat peste umărul ei, Baiazid făcu ochii mari.

— Asta nu seamănă cu Asia.

Mounia îi arătă partea răsăriteană a hărţii.

— Asia este aici.

Braţele din jurul taliei ei se strânseră mai mult timp de o clipă. Baiazid înţelesese.

— Le-ai găsit, spuse, cu vocea tremurând de lăcomie. Ai găsit Ţinuturile de Sus…

— Al căror rege va fi copilul nostru…

Baiazid nu-i răspunse. Se smulse brusc de lângă ea şi ieşi cu paşi mari din încăpere.

Mounia nu se uită după el. Îşi jucase atuul fără să-i trădeze pe ai ei. Acum trebuia să aştepte, cu sufletul la fel de îndurerat de absenţa lor, ca Baiazid să pună şi el cărţile pe masă.

*

În aceeaşi zi, 12 septembrie din anul de graţie 1484, Enguerrand de Sassenage descoperea pentru prima oară privirea ochilor negri ai infirmierei sale din Heliopolis, unde se afla. Rana i se vindecase, iar fata încetase de dimineaţă să-i dea fiertura care-l ţinea într-o stare de somnolenţă profundă.

Îl privi cu ochii mari, uimit, chipul acoperit de văl.

— Mounia… ceru el.

Limba îngreunată i se lipi de cerul gurii, făcându-l să tuşească.

Fata clătină din cap în semn de dezaprobare, apoi îşi îndreptă arătătorul către piept.

— Malika, se prezentă ea.

Enguerrand îi zâmbi. Cu îndemânare, ea îi ridică puţin capul cu o mână, dându-i de băut cu cealaltă.

Apa, călâie, îi îndepărtă senzaţia neplăcută din gură. Se simţi mai bine. Fata îl ajută să se întindă la loc, apoi se îndepărtă, Enguerrand întoarse capul, privind-o cum se mişca prin încăperea întunecată. Doar un dreptunghi de lumină străbătea printr-o deschizătură joasă din zid, pe care un colţ de cer o împărţea cu nisipul blond al deşertului. Unde se afla?

Malika se întoarse cu un coşuleţ din papură plin de curmale. Ochii ei imenşi aveau o expresie jucăuşă. „*Judecând după fineţea trăsăturilor ei, e tânără*", îşi spuse Enguerrand, acceptând mâna întinsă a fetei. Fu uimit constatând că şedea turceşte, de parcă gestul acela n-ar fi fost decât o replică automată a altora, îndelung repetate.

Rezemându-se de perete, îşi privi o clipă picioarele goale, neaşteptat de curate, care ieşeau de sub poalele gandurei, apoi vârî o mână lipsită de vlagă în coşul pus pe genunchi.

De cum muşcă din carnea dulce a fructului, recunoscu gustul acela. Fusese hrănit cu curmale. Oare cât timp? Ce se întâmplase se de ajunsese acolo singur, fără ea?

Mounia.

Avea un gol în memorie. Se revedea coborând împreună cu ea. Ca să-l întâlnească pe Aziz ben Salek, tatăl ei. Oare ajunseseră la el? Nu-şi amintea.

Silueta delicată a Malikăi îi ascunse pentru o clipă lumina zilei, apoi dispăru afară. Enguerrand puse coşul alături. Pe culcuşul din frunze împletite, şi vru să se ridice. Descoperi că era mai slăbit decât şi-ar fi închipuit. Muşchii braţelor şi ai picioarelor i se topiseră, iar între omoplaţi pielea îl strângea. Îşi răsuci braţul la spate ca să se scarpine şi simţi sub degete un miez de carne.

„*O cicatrice*", îi şopti instinctul.

Tot mai nedumerit, se întinse, se clătină, întinse mâna să se sprijine de peretele din piatră şi înaintă pe podeaua din lespezi acoperite cu un strat de nisip. Către lumină. Dacă în încăpere domnea liniştea, afară se auzeau râsete de copii şi frânturi de discuţii.

Trecu pragul. Îşi închise ochii din cauza luminii directe a soarelui şi, orbit, îşi puse mâinile streaşină la ochi.

În faţa lui, ascunzându-i orizontul, dincolo de numeroasele dune de nisip care – ghici el – acopereau nişte ruine, se profila zidul lung al unei fortificaţii. Ca un fulger scurt îl străbătu impresia că-l mai văzuse în trecut. Dar care trecut? îl cuprinse un sentiment neplăcut de tristeţe al cărui motiv nu şi-l putea explica.

Auzind o exclamaţie, întoarse capul. Doi felahi, unul tânăr, celălalt, mai în vârstă, amândoi arşi de soare, se apropiau. Malika îi însoţea. Enguerrand nu pricepu ce spuneau, dar râsetele lor ştirbe şi palmele prietenoase pe umărul lui îl făcură să înţeleagă că se bucurau să-l vadă pe propriile picioare.

— Mounia? mai încercă el în faţa disperării inexplicabile care-i stăruia în suflet.

Cei doi bărbaţi dădură negativ din cap. Era limpede că nu ştiau despre cine era vorba.

Istovit deja, Enguerrand le acceptă ajutorul, ca să ajungă înapoi în culcuşul său. Se întinse cu plăcere în el. Mai înainte de orice, trebuia să-şi recapete puterile ca să înţeleagă ce i se întâmplase. Ce li se întâmplase.

*

Imediat după stingere, când Mounia vru să se îndrepte către apartamentele sultanului, fu oprită din drum de un eunuc care, cu hangerul la brâu, o aştepta sub bolta porţii, cu braţele încrucişate. Peste pântece. Îl cunoştea. Era Musa, castratul care o urmărea discret pretutindeni din ordinul sultanului.

— Dă-te la o parte, îi ceru ea, sunt aşteptată.

— Nu în seara asta, replică el, înclinându-se cu respect.

Mouniei i se opri inima. Insistă:

— Trebuie să-l văd urgent pe stăpânul tău.

— Îmi pare rău. El nu doreşte să te vadă şi mi-a cerut să te conduc la mama lui, care te aşteaptă.

Egipteanca simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

Oare ce o făcuse să cadă subit în dizgraţie? Sarcina, felul cum insistase asupra ei sau, pur şi simplu, pretinsa localizare a Ţinuturilor de Sus? Greu de spus. Oricum, nu putea decât să se

supună şi să manifeste deplină slugărnicie faţă de cea care administra haremul fiului ei.

Musa îi făcea deja semn prin coridorul lung de sub arcade. Dincolo de cele trei curţi cu bazine strălucitoare de mozaic pe care le străbătea se afla clădirea cu două etaje a haremului Homayoun. Dantelăria din lemn alb care îmbrăca faţada la jumătatea înălţimii le îngăduia celor dinăuntru să contemple vegetaţia luxuriantă din grădina interioară a palatului, fără să fie văzute. Oare câte dintre ele o priviseră cu invidie pe Mounia plimbându-se alături de Baiazid pe aleile mărginite de trandafiri? Câte dintre ele îi doreau deja moartea pentru că îi răpise inima sultanului? Mounia se cutremură. Trebuia să fie foarte atentă dacă voia să supravieţuiască în această arenă.

— Descalţă-te, nu trebuie să pângăreşti în niciun fel locul acesta! îi poruncise Musa.

După ce Mounia îşi lăsă încălţările în coşul de lângă uşă, temnicerul ei introduse în broască o cheie pe care o purta la gât. Neclintiţi ca două statui impunătoare, paznicii din faţa uşii nici nu clipiseră.

Uşa se deschise.

Musa se dădu într-o parte, lăsând-o pe Mounia să intre.

Trecu pragul unui patio elegant, sub cerul liber, cu un bazin pătrat, nu prea adânc, în mijloc.

— Trebuie să treci prin el, o înştiinţă eunucul înainte de a pleca.

Închise ambele canaturi în urma lui. Mounia tresări când îl auzi încuind uşa. Aruncă repede o privire înapoi.

— N-are rost. Nu se poate deschide din partea asta.

Vocea era distinsă şi nu trăda duşmănie. Mounia întoarse capul. Apărută acolo ca prin farmec, o femeie deosebit de frumoasă, deşi purta semnele vârstei, stătea, cu chipul descoperit, de partea cealaltă a bazinului. Era mama lui Baiazid, pe vremuri prima soţie a sultanului Mehmed al II-lea, până când mama prinţului Djem îi luase locul, iar acum devenise din nou Hanum, stăpâna casei.

Cea mai puternică femeie din harem. Cu siguranţă, împotriva tuturor aşteptărilor, zâmbea, întinzându-i mâna.

Cu toate că era neîncrezătoare, Mounia trecu prin bazinul a cărui apă era împrospătată de un mic izvor şi îngenunche în faţa ei.

— E o onoare, zise ea.

— Este adevărat ce se spune? Că l-ai fi trădat pe soţul tău, prinţul Djem, ca să ajungi la fiul meu, pe care-l iubeai în taină?

Mounia îşi ridică spre ea ochii fardaţi.

— Da, răspunse fără să ezite.

Hanum desprinse colţul din dreapta al vălului care ascundea trăsăturile Mouniei.

— Ridică-te, o pofti ea, cu chipul luminat de satisfacţie. Duşmanii duşmanilor mei îmi sunt aliaţi. Te afli sub protecţia mea. Fii bine-venită în acest palat!

*

Ghinionul se abătuse asupra lui Djem după ce se îndepărtase deja cu vreo douăzeci de leghe de popasul Le Bois joii. Calul lui se împiedicase, în plin galop, într-un şanţ. Pe moment, nu dăduse vreun semn că ar fi păţit ceva, dar peste câteva minute începu să şchioapete din ce în ce mai tare, până când Djem descălecă totuşi. Calul avea o entorsă gravă. Djem iubea prea mult caii ca să-l lase să sufere inutil. Îi vorbise îndelung la ureche, aşa cum învăţase încă din copilărie, apoi scosese sabia şi-i curmă suferinţa.

Refuzând să-şi piardă speranţa după ce Philippine se sacrificase ca să-l salveze, începuse să cânte în onoarea animalului lăsat pradă hoitarilor, lăsându-l pe Nassouh să-şi mâne calul îngreunat de dubla lui povară.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, când poposiseră mai jos de drum ca să lase calul să se odihnească, auziseră un zgomot de galop. O ceată de oameni se apropia. Se adăpostiseră în spatele unor stânci. Deşi era lună plină, urmăritorii trecuseră de ei fără să-i observe. Djem şi Nassouh se înţeleseseră din priviri. N-avea rost să mai înainteze. Hoitul calului lui Djem le dăduse ospitalierilor toate informaţiile de care aveau nevoie ca să le calculeze avansul.

Djem ar fi pus pariu că aşa era.

La mai puţin de o leghe de-acolo, ospitalierii se vor împărţi în două grupuri. Primul va ajunge din urmă alaiul ducelui de Savoia

ca să-i amintească de înţelegerile pe care le avea cu ei. Celălalt se va întoarce să-i caute.

— Hai, îi spusese lui Nassouh.

Nici gând să se lase prinşi! Ducând calul de căpăstru, ca să nu-l obosească şi mai mult, Djem se orientase după stele, ca să pătrundă în inima munţilor.

— Cum făceam în Anatolia, zâmbise Nassouh, escaladând panta abruptă şi împădurită alături de el.

— Ne vom întoarce cândva acolo, frate, îi făgădui Djem.

Şi chiar crezuseră asta.

Timp de patru zile.

În cea de-a cincea, după ce-şi abandonaseră de mult calul, avându-i în spate pe căutătorii de urme tocmiţi de Guy de Blanchefort, fuseseră încolţiţi, sub un cer plumburiu, la ieşirea dintr-un mic defileu. Cu un ultim reflex de apărare, se aşezaseră spate-n spate şi-şi scoseseră săbiile. La rândul lui, Guy de Blanchefort le ordonase soldaţilor să-şi pregătească arcurile, după care înaintase. Singur.

— Vor ţinti spre picioarele tale, Djem. Şi spre inima lui Nassouh, ca să te facă să cedezi. Depuneţi armele. S-a terminat.

Jacques de Sassenage, tras la faţă, se apropiase şi el.

— În numele prietenie noastre, prinţe, insistase.

„*Pentru ea*“, spunea, de fapt, privirea lui.

Pentru ea.

Djem lăsase braţul în jos. Nassouh, la fel.

— Philippine ne-a povestit tot: cum a fost prinsă de Philibert de Montoison în apropierea hanului, în timp ce voi eraţi la vânătoare. Cum a plecat el în timpul nopţii, lăsând-o la han, zisese Jacques de Sassenage în timp ce doi oameni îi legau. E de mirare că nu v-aţi întâlnit cu cavalerul, adăugase el, luându-i-o înainte lui Guy de Blanchefort, care voia să le pună această întrebare, îngrijorat de dispariţia protejatului său.

Nu trebuia să spună mai multe. Djem înţelesese. Nu pricepea cum reuşise Philippine să treacă sub tăcere duelul şi consecinţele lui, dar era clar că povestea ei fusese crezută.

— Nu, afirmase el, nu ne-am întâlnit cu el.

*

În data de 12 septembrie a anului de graţie 1484, închis în odaia lui de la Rochechinard, pe când pregătirile pentru plecare erau în toi, Djem stătea cu fruntea lipită de fereastră, privind spre castelul de la Bâtie. A doua zi avea s-o vadă pentru ultima dată – datorită insistenţelor baronului şi a făgăduielii că nu va încerca nimic – pe Philippine de Sassenage şi să-i ofere cel mai frumos diamant din colecţia lui.

Un dar excepţional pentru o zi excepţională.

Philippine se căsătorea.

33

Philippine îşi aşternu un surâs pe chipul tras şi se strădui să nu ne clintească, în timp ce croitoreasa îi ajusta în grabă o cută a rochiei de mireasă care, în ultimele două săptămâni, îi rămăsese prea largă.

Femeia privi dintr-o parte, apoi din cealaltă cum cădea rochia şi înfipse acul în perniţa legată la cingătoare.

— Poţi lăsa braţele în jos, domniţă Helene, îi spuse ea, înainte de-a adăuga: Şi-ţi urez multă fericire. Sincer ţi-o doresc! Philippine nu se îndoia.

Pe cât de mult îl urau cei de la castel pe Philibert de Montoison, pe-atât de mult ţineau cu toţii la noul ei logodnic.

— Mulţumesc, Coraline. Poţi să pleci

Jacques de Sassenage, care aştepta aşezat confortabil într-un fotoliu, se ridică de îndată ce uşa se închise.

— Eşti splendidă, afirmă el.

Cu un nod în gât, Philippine se mulţumi să dea din cap. Jacques de Sassenage veni în spatele ei şi o cuprinse de umeri. Şi privirea baronului era la fel de tristă ca a ei.

— Dacă aş fi putut face altceva… Philippine îşi puse mâna tremurândă peste a lui.

— O să fie bine, tată. Nu-ţi face griji.

— Am să fac în aşa fel ca să poţi rămâne singură cu el câteva minute, după ceremonie.

O lacrimă se ivi pe genele lui Philippine. O măturâ hotărâtă cu dosul palmei, nelăsând-o să-i alunece pe obraz.

Clopotele începură să răsune vesel.

Jacques de Sassenage îi oferi braţul.

— Acum trebuie să mergem.

Philippine îşi puse degetele înmănuşate pe braţul lui. Algonde deschisese uşa şi-i aştepta în prag.

De când se despărţiseră în faţa cadavrului decapitat al lui Philibert de Montoison, Philippine nu-l mai văzuse pe Djem. Aşteptase opt zile la han, printre noii ei prieteni care se bucurau

ca şi ea, că timpul care trecea îi oferea lui Djem şansa de a-şi atinge ţelul. Apoi se întorsese baronul, însoţit doar de oamenii lui. Speranţele îi fuseseră spulberate. Se prăbuşise. Tatăl ei îi spusese că Guy de Blanchefort o luase pe un drum mai scurt spre Rochechinard. Visul ei se destrămase. Plecase cu părere de rău de la han. Fără să privească înapoi. Nici ea, nici baronul nu-şi întorseseră ochii către mormântul lui Philibert de Montoison. Şobolanul acela nu merita nici măcar atât.

În timpul călătoriei, Philippine îi mărturisise baronului că păcătuise în braţele lui Djem, iar el îi spusese de planul pus la cale împreună cu Aymar de Grolee şi cu Francois, fratele ei mai mic, acum câteva luni, ca să se opună intenţiilor lui Marthe.

Convinsă că purta copilul lui Djem şi că-l pierduse definitiv pe acesta, Philippine acceptase soluţia propusă.

La Bâtie, după ce se ospătaseră, după cum hotărâse Sidonie din bucatele pregătite pentru ospăţul de nuntă, care ar fi fost păcat să se strice, musafirii se împrăştiaseră. Mai rămăsese doar ceata veselă de curteni şi doamne de companie care locuiau la castelul domniilor lor.

Printre ei se afla şi Aymar de Grolee, care se întorsese fără probleme din Piemont.

Philippine îl salutase ca pe toţi ceilalţi, apoi, lăsându-l pe baron să explice că Philibert de Montoison nu mai era demn de mâna ei, dar că Philippine, dorind în continuare să se căsătorească, va lua în considerare orice solicitare în acest sens, se retrăsese în odaia ei ca să plângă în braţele larg deschise ale lui Algonde.

Nu peste mult timp, apăruse şi Marthe. Fără vorbe, cu un chip lipsit de expresie, o apucase cu ghearele-i încovoiate de încheietură. Îşi plimbase cealaltă mână peste pântecele ei. Satisfacţia îi înseninase pentru o clipă trăsăturile.

— Montoison? întrebase ea, fără să se ostenească să facă şi alte verificări.

— A murit, mărturisi Philippine. După ce m-a violat.

Marthe ridicase din umeri. Dacă Philippine era însărcinată, copilul nu putea fi decât al lui Djem. Cât despre boul acela, ar fi trebuit să fie mai atent. În rest, se va descurca ea.

Plecase, aruncându-i lui Algonde o privire ucigaşă.

După două zile, nunta fusese anunţată, dar, de data aceasta, fără petrecere. Petrecerea avusese deja loc.

Philippine intră cu fruntea sus în biserica de la castel care era plină. Se aflau acolo pretendenţii ei refuzaţi de Jacques de Sassenage, care se întrebau încă de ce fuseseră respinşi; doamnele de companie, incitate de această răsturnare de situaţie; fraţii şi surorile ei care se bucurau, cu excepţia lui Louis, căruia baronul îi dezvăluise, între patru ochi, cum se purtase Philibert cu Philippine. Erau de faţă şi Djem, şi Nassouh, dezarmaţi şi înconjuraţi de Guy de Blanchefort şi de oamenii lui.

Djem îşi pironise ochii asupra balconului corului, ca să n-o vadă pe ea.

Dureros de conştientă de prezenţa lui, Philippine înaintă spre bărbatul care acceptase să-i fie soţ ştiind că purta în pântece copilul altuia şi că n-o va atinge niciodată. Bărbatul care-i surâdea acum cu generozitate şi pe care-l cunoştea încă din copilărie.

Aymar de Grolee, baron de Bressieux.

Acceptând în faţa altarului mâna întinsă de el, Philippine opri în faţa preotului şi aşteptă ceremonia.

După ce rostiră jurămintele şi schimbară inelele, Aymar de Grolee o sărută pe frunte şi-i şopti la ureche:

— Ai încredere în mine.

Ea îl luă de mână. Îi strânse palma. Ca să reziste. Se întoarseră spre mulţimea care, în picioare, îi aclama.

Întâlni privirea lui Djem, încărcată de o durere fără nume. El ştia. Cunoştea motivul acestei căsătorii. Ştia de copil. Îi spusese Jacques, în timpul unei vizite. Ştia că era cea mai bună soluţie. Pentru ea. Pentru ei. Până când Jacques va găsi mijloacele şi va avea sprijinul regelui Franţei pentru admiterea cererii lui Djem de a se creştina. După ce va fi eliberat.

Ştiau. Amândoi. Şi toate acestea le sfâşiau inimile.

Având în vedere ultimele evenimente ale căror motivaţii le erau necunoscute, practic, tuturor, paloarea lui Philippine le părea firească. La fel, şi braţul lui Aymar de Grolee petrecut pe după umerii ei, sprijinind-o să nu se prăbuşească.

Şi astfel Philippine de Sassenage ieşi din biserică, în uralele asistenţei, iar Djem, făcând un efort să-şi revină, se întoarse către marele prior şi-i şopti:

— Cred că domnul de Montoison se simte foarte vinovat, din moment ce n-a avut curajul să se opună acestei căsătorii.

— Dar tu cum te simţi, prinţe? îl întrebă Guy de Blanchefort pe care fuga îl lămurise în privinţa sentimentelor prizonierului său.

— Eu?

Djem găsi puterea să zâmbească.

— Mă bucur că n-a făcut-o.

*

Haremul Homayoun era superb cu băile lui de aburi, sălile pentru masaj, havuzurile şi bazinele adăpostite de mici grădini închise, în care pluteau miresme îmbătătoare. Femeile duceau un trai tihnit, singurul eveniment pe care-l aşteptau permanent fiind deschiderea acelei uşi prin care intrase Mounia.

Curioase, nevestele lui Baiazid se adunaseră în jurul ei ca s-o vadă de aproape, în afară de una singură: Ihda, prima soţie a sultanului, care aşteptase să-i fie prezentată de Hanum. Grecoaica, de o frumuseţe care-ţi tăia răsuflarea, o măsurase fără grabă din priviri pe Mounia, după care îi întorsese spatele ca o regină ofensată.

— Se va obişnui cu tine, aşa cum am fost şi eu nevoită să mă obişnuiesc cu mama lui Djem. Dar să ştii că te urăşte, la fel cum am urât-o eu pe noua favorită, îi spuse Hanum, după ce le alungă pe celelalte femei bătând din palme.

Mounia fusese condusă într-un alt patio, cu pereţi albi, acoperiţi cu iasomie. Pe o masă se aflau mâncăruri delicioase, iar lângă ea, agăţat de nişte lanţuri, era un disc din metal.

— Eunucii au grijă să nu ne lipsească nimic, iar eu am grijă să-şi facă bine treaba, dar, dacă pofteşti la ceva anume, bate în gongul acesta.

— Când voi putea să-l revăd pe Baiazid? o întrebase Mounia, care nu dorea nimic altceva.

Hanum o privi cu severitate.

— Ai uitat că eşti soţia fratelui său?

— Până acum nu părea să-i pese de asta.

Hanum clătină necăjită din cap.

— După legile noastre, copilul pe care-l porţi rămâne al soţului tău. Baiazid ştie asta. Nu te va mai atinge până când îl vei aduce pe lume.

Mounia începuse să tremure.

— Asta înseamnă că nu voi ieşi de aici decât după ce nasc?

— Aşa sunt obiceiurile noastre, Mounia. Trebuie să le accepţi.

— Am alte ambiţii, nu să rămân zăvorâtă aici, se revoltase ea.

Hanum scosese atunci de sub văluri un flacon mic. Luând mâna Mouniei, i-l puse în palmă.

— Tocmai de aceea a hotărât să te lase să alegi. Îţi poţi păstra fie copilul… fie privilegiile.

În ziua de 12 septembrie a anului de graţie 1484, cu umărul sprijinit de grilajul din lemn sculptat care dădea spre grădină, Mounia îl privea pe sultan plimbându-se cu sfetnicul său pe aleile mărginite de trandafiri înfloriţi. Din când în când, ca şi cum i-ar fi bănuit prezenţa, Baiazid îşi ridica privirea spre ea. Mounia înţelegea mai bine acum reacţia lui subită din bibliotecă. Era atât de îndrăgostit de ea, încât uitase că, oficial, Mounia rămânea soţia lui Djem. Timp de o clipă, îi acordase un privilegiu interzis copilului pe care-l credea al lui. Ea înţelegea şi ştia ce aşteaptă Baiazid.

Închise ochii, îndureratã. Noaptea fusese lungă în tăcerea acelei comunităţi tihnite. În tăcerea inimii ei. Dar luase o hotărâre, chiar dacă trebuia să plătească un preţ inuman.

În josul celor opt trepte care duceau la grilaj, în sala imensă unde-şi petreceau zilele, femeile râdeau, se stropeau cu apă, se jucau ca nişte copii. Unele, chiar asta erau. Atât de tinere, virgine care sperau să ajungă cândva în patul regal, chiar dacă pentru asta aveau să trăiască în captivitate toată viaţa.

— Tu eşti altfel decât celelalte.

Era vocea primei soţii a lui Baiazid, care-i născuse deja un fiu. Pe Ahmed. Mounia se întoarse spre ea.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, ca să alimenteze conversaţia, îi cu toate că n-avea niciun chef de vorbă.

Ihda se sprijini şi ea de grilaj, în faţa Mouniei. Aruncă o privire spre grădină. Surâse cu tristeţe.

— Nu demult, pe mine mă aştepta dincolo de zidul acesta. Le-am zdrobit pe toate. Pe toate cele care-şi închipuiau că-mi vor putea lua locul. Pe toate. Indiferent dacă Hanum mă sprijinea sau nu.

Mounia o privi în ochi.

— Pe mine n-ai să mă zdrobeşti.

— Ştiu, şi nici n-aş încerca s-o fac. Dacă aş cuteza să-ţi fac cel mai mic rău, mi s-ar tăia capul imediat.

Mounia tresări.

— Ba nu. Fireşte că nu. Eşti mama primului său născut. Baiazid nu te-ar osândi niciodată.

Ihda râse fără veselie.

— Nu-l cunoşti la fel de bine ca mine. E de o cruzime fără margini. Când se crede trădat, este nemilos.

— La fel este şi Djem. Am constatat-o pe pielea mea.

— Aşa se spune. Şi sunt convinsă că e adevărat.

Cu o mişcare graţioasă se dezlipi de grilaj.

— Va trebui să ne prefacem, şi tu, şi eu. Dar nu pentru multă vreme. El îţi oferă libertatea, ceea ce n-a vrut niciodată să facă pentru mine. Fă-mi plăcerea să nu te bucuri prea tare când vei pleca de aici. Privilegiile mele nu vor fi comparabile cu ale tale, dar, aşa cum sunt, ţin la ele.

Mounia o lăsă să coboare două trepte.

— Te înşeli în privinţa mea.

Surprinsă, Ihda se întoarse spre ea.

— Păstrez copilul.

Un văl de teroare se aşternu pe chipul grecoaicei, dar fu înlocuit pe dată de un zâmbet satisfăcut.

— E dreptul tău… Şi mă bucur de asta, fiindcă el nu ţi-o va ierta niciodată.

*

Imediat ce Jacques de Sassenage îi lăsă singuri în cabinetul lui de lucru, Philippine se aruncă în braţele lui Djem. El o strânse la piept, cu ochii închişi, îngropându-şi faţa în părul ei înmiresmat.

— Iubirea mea, viaţa mea, sufletul meu, murmură Djem acoperindu-i chipul cu sărutări, până când îi găsi buzele şi tăcu.

Nu mai aveau aer, dar nu se puteau desprinde, atât de însetaţi erau unul de celălalt. Însetaţi şi disperaţi. Doar câteva minute. Doar atât le acordase Guy de Blanchefort. Consimţise în amintirea vechii prietenii dintre el şi Djem, în pofida decepţiei şi amărăciunii pe care le simţea acum. Degeaba încercase prinţul să-l convingă că nu ştia nimic despre dispariţia lui Philibert de Montoison. Lui Guy de Blanchefort îi venea greu să-l creadă. Montoison nu era omul care să renunţe prea uşor. Dacă nu mai apăruse, înseamnă că era mort. „*Atacat de lupi, care mişună prin munţii aceştia*", sugerase ultima lor călăuză. În cele din urmă, ajunsese şi Guy de Blanchefort la această concluzie. Era cea mai comodă. Deşi mai păstra îndoieli în inima lui sfâşiată.

Djem nu încercase să îndulcească soarta care-l aştepta la Bourganeuf, în turnul renovat în secret de ospitalieri, unde urma să fie închis. Era o închisoare. Bine păzită. Nu voia să-i spună nimic lui Philippine. La ce bun? Clipele acelea trebuiau umplute doar cu amintiri pe care voia să le ia cu el acolo, între zidurile prea înalte ca să poată să treacă de ele. Amintirile de care va avea nevoie pentru a supravieţui. Fără ea.

— Ei n-au aflat. De Mont… vru ea să-i spună.

Dar el n-o lăsă.

— Sst… N-are importanţă. Nimic nu mai are importanţă. Te iubesc, te iubesc… Te iubesc. Vreau să-ţi aminteşti asta în fiecare zi, în fiecare ceas, în fiecare minut. Vreau să mă simţi lângă tine. În ciripitul păsărilor, în adierea vântului, în dogoarea verii. Vreau ca seara, la culcare, să-ţi aminteşti parfumul îmbrăţişărilor noastre, iar visele să capete culoarea sărutărilor mele.

Ea plângea, cu obrajii în palme, cu privirea aţintită în ochii lui albaştri ca oceanul în timpul fluxului. El continua, sorbind după fiecare cuvânt câte un strop din ploaia aceea care nu se oprea.

— Vreau să se nască. Pruncul nostru. Vreau să crească, pentru ca tu să ai alături ceva din mine.

— Îl voi iubi, Djem. Îl voi iubi tot atât de mult cum te iubesc pe tine.

— Îl vei iubi, da, îl vei iubi, şi-l voi iubi şi eu. Şi eu.

O luă din nou în braţe, strângând-o mai-mai s-o sufoce.

— Este un om bun. Aymar de Grolee, zise el.

— Nu va mai exista vreun alt bărbat în afară de tine. El ştie asta.

— Da. Da, repetă el, nebun de durere.

Se auzeau deja bătăi la uşă.

Gemură ca o singură inimă rănită. Se mai sărutară. Se mai strânseră în braţe.

Răsunară încă trei ciocănituri în canat.

Djem îşi smulse de la piept o pungă şi o apăsă pe inima ei.

— Pentru tine… Pentru că este etern.

Uşa din spatele lui se întredeschise. El o împinse la loc.

— Adio, Helene!

Jacques de Sassenage îl cuprinse afectuos pe după umeri. Devastată, Philippine rămase încremenită în timp ce Djem era condus afară.

*

După o săptămână, resemnat, Djem pornea spre Bourganeuf, iar Philippine, însoţită de Algonde şi Mathieu, spre Bressieux.

După o săptămână, Baiazid o chema pe Ihda în patul lui, arătându-i astfel Mouniei că avea să fie părăsită în uitare.

După o săptămână, îngenuncheat în curtea unui palat părăsit, cu amintirile regăsite şi cu inima prefăcută în cenuşă, Enguerrand de Sassenage mângâia cu lacrimi locul în care cei care-l salvaseră îngropaseră în grabă patru cadavre. Doi bărbaţi şi două femei, îi desenaseră ei cu arătătorul pe nisip.

Dacă ar fi ştiut că în noaptea aceea, pe când o târa după el pe Mounia, Hugues de Luirieux înjunghiase cu pumnalul o bătrână, care auzindu-i, se pregătea să dea alarma, desigur că Enguerrand ar fi pornit în căutarea iubitei lui.

În loc de asta, convins că setea lui de răzbunare îl va pune mai devreme sau mai târziu pe urmele rivalului său, îşi făgădui un lucru: că va găsi Ţinuturile de Sus, fiindcă aceasta fusese ultima lor dorinţă.

34

Pe 16 octombrie, scrisoarea marchizului de Saluces ajunse la castelul de la Bâtie.

Dragă vere,

Cunoşti, desigur, diferendele apărute între mine şi ducele de Savoia după moartea tatălui meu. Considerând că pământurile mele se află sub vasalitatea regelui Franţei, şi nu sub a sa, ca în trecut, refuz în continuare să-i aduc omagiul meu. Suveranul nostru, bunul rege Carol al VIII-lea, mi-a transmis că mă susţine. Sprijinul său întârzie însă, iar în ultimele zile, ducele de Savoia mi-a declarat război. Mă tem că palatul de la Revel, de unde-ţi scriu şi pe care soţia mea nu vrea să-l părăsească, va fi primul asediat la primăvară. Aymar de Grolee mi-a făgăduit, ca şi alţi prieteni de-ai mei, ajutorul, dar mă tem că nu va fi de-ajuns pentru a înfrunta răzbunarea ducelui.

Prin urmare, dragă vere, vin să-ţi cer să mă sprijini în această luptă legitimă...

Jacques ridică privirea de la scrisoarea pe care o citea cu voce tare, încruntat. Stând în faţa lui, lângă focul care trosnea în şemineu, Sidonie se oprise din brodat. În spatele lor, Marthe îşi vedea mai departe de lucrul ei.

— Ce vei face? întrebă Sidonie.

— Ceea ce trebuie. Odată respinse atacurile ducelui de Savoia, armata mea va putea veni să susţină oastea Franţei împotriva Britaniei. Sprijinul acesta ar fi bine-venit. În ambele cazuri.

— Ar fi oare înţelept s-o faci? Tu ai, totuşi…

Sidonie nu-şi termină fraza, înroşindu-se. Jacques oftă. Înţelesese perfect ce voia să spună soţia lui.

— Vârsta nu mi-a atins decât chipul, draga mea. Nici inima, nici îndrăzneala şi nici curajul nu mi-au îmbătrânit. Baronul se ridică. Mă duc chiar acum să mă pregătesc pentru plecarea la

Piemont. E urgent. Trebuie ca, înainte de venirea iernii, să pun la cale împreună cu marchizul un plan de apărare pe care să-l supun aprobării regelui. Ai ceva împotrivă?

Marthe, căreia i se adresase, îşi ridică privirea pătrunzătoare spre el.

— Nimic. Fugi în ajutorul vărului tău. Şi ia-l cu tine şi pe domnul de Bressieux, dacă tot s-a oferit. N-aş vrea să se împotrivească, la fel ca tine, planurilor mele, când va veni momentul ca Helene să nască.

— Cuvântul lui că nu va face nimic nu-ţi ajunge? El măcar se ţine de cuvânt, nu ca tine, o luă peste picior, cu o privire întunecată, Jacques de Sassenage.

Marthe ridică din umeri.

— Ce puteam să fac dacă Jeanne a preferat să-şi taie venele în loc să aştepte liniştită până o eliberam? A murit. Moartea ei ar trebui mai degrabă să te bucure, ca şi pe Sidonie.

Jacques îi întoarse spatele. Plânsul înăbuşit al lui Sidonie, care luase din nou acul în mâna-i tremurândă, îl duru. Ar fi vrut să-i poată spune adevărul, dar era prea riscant. Se prefăcuse că acceptă minciuna sinuciderii lui Jeanne, pe care i-o trântise Marthe după nunta lui Philippine. Sidonie nu reuşea să-şi revină. Se temea că şi el, şi micul Claude, şi Philippine vor fi condamnaţi la moarte după ce harpia ar fi obţinut ceea ce dorea.

*

La castelul Bressieux, o construcţie elegantă cu turnuri circulare, Philippine aştepta să treacă zilele, dacă nu şi tristeţea care-o măcina, scriindu-i lui Djem scrisori lungi pe care nu le trimitea, ca să nu fie interceptate.

La sugestia lui Algonde, care încerca prin toate mijloacele s-o înveselească, acceptase în cele din urmă s-o invite pe Marie de Dreux, cu care Laurent de Beaumont întârzia să se însoare.

Trebuia să sosească astăzi.

Venirea ei o bucura pe Algonde.

Refuzând să vadă pe altcineva în afară de Algonde, Philippine era în aceeaşi stare de disperare. Nu voia să iasă, să se plimbe, abia dacă se atingea de mâncare şi, în ciuda eforturilor lui Aymar de Grolee, evita orice discuţie. Era o minune că Algonde reuşise în cele din urmă s-o convingă s-o

primească pe Marie, şi chiar, în acea după-amiază de 17 octombrie, să se dichisească pentru a-şi întâmpina musafira aşa cum se cuvine.

Regăsind ceva din vechea Philippine sub veşmintele acelea de gală, Algonde scosese o tablă de şah şi-o pusese cu hotărâre pe o măsuţă joasă. Ajunseseră la a patra partidă şi, captivată de joc, Philippine începuse să se însenineze, când în prag apăru un valet.

— Persoana pe care o aşteptaţi a sosit.

Chipul lui Philippine se mohorî din nou.

— Să fie condusă aici peste zece minute, hotărî Algonde în locul ei, înainte de a împinge tabla de şah cu o mişcare iritată şi a se răsti: Ajunge, Helene. M-am săturat.

Philippine tresări. Până atunci, Algonde dăduse dovadă de compasiune sinceră.

— Da, m-am săturat! repetă Algonde, ridicându-se brusc.

— Ce să fac dacă sunt atât de nefericită? se jelui Philippine, coborându-şi privirea spre mâinile încrucişate pe genunchi.

— Totul! ţipă Algonde, măsurând încăperea cu paşi apăsaţi. Ai uitat că am suferit şi eu când am fost despărţită de Mathieu?

— Era altceva. Ştiai că o să-l revezi.

— Şi crezi că speranţa ajută la vindecarea rănilor? A dorului? Te înşeli. Îţi face şi mai rău. Te roade ca un şobolan până în cele mai ascunse cotloane ale fiinţei tale. Întreţine flacăra fără să-i ofere şi combustibilul de care are nevoie. Dar n-am încetat să trăiesc din pricina asta!

— N-are rost să te înfurii aşa, se răsti Philippine.

— Ba are. Pentru că locul acesta a devenit sinistru, pentru că proasta ta dispoziţie îl împovărează, pentru că toţi oamenii din casă, care nu vor altceva decât să-ţi facă pe plac, se trezesc respinşi fără niciun motiv şi pentru că Aymar de Grolee, care a făcut ce a făcut pentru tine, merită mai mult decât mutra asta de înmormântare pe care o are mereu în faţa ochilor!... Ca şi mine, de altfel! adăugă ea supărată, încrucişându-şi braţele pe piept.

Philippine începu să plângă în hohote.

— M-am săturat şi de lacrimile astea, adăugă fără pic de milă Algonde. Din voi doi, Djem este cel mai năpăstuit. În loc să-

i aduci un omagiu, te închizi în amintirea lui de parcă ar fi un mort al cărui priveghi nu se mai sfârşeşte. Dar e viu, ce naiba! Captiv? Aşa era şi înainte. Uitat de toţi? Mult mai puţin decât era până acum, din moment ce tatăl tău şi Louis îi scriu regelui despre situaţia lui. Sunt sigură că el se gândeşte la iubirea ta ca la un cer senin de vară. Când colo, tu ce faci? Te laşi să mori. Şi de ce, Doamne Dumnezeule? Doar fiindcă te simţi vinovată că eşti liberă, în timp ce el e prizonier!

Philippine se opri din plâns. Ridică spre Algonde un chip uluit.

— Aşa crezi tu?

— Da, aşa cred eu, repetă Algonde, strângând din buze. Te complaci în nefericirea ta, Helene, iar eu n-am de gând să-ţi mai plâng de milă.

Tăcură amândouă, înfruntându-se din priviri. Apoi Philippine rupse tăcerea suflându-şi nasul în batista pe care o scosese din mânecă.

în clipa aceea, uşa se deschise, iar în prag apăru Marie de Dreux. Lăsând-o în plata Domnului pe Philippine, care se întorsese cu spatele ca să-şi şteargă ochii, Algonde îi ieşi în întâmpinare cu mâna întinsă, regăsindu-şi surâsul şi buna dispoziţie.

— Fii bine-venită la castelul Bressieux, Marie! Eu sunt Algonde, se prezentă ea.

— Mi-am dat seama. Helene mi-a vorbit despre tine la Romans şi mă bucur mult să te întâlnesc!

— Şi eu mă bucur mult să te revăd, zise Philippine, cam răguşită, ridicându-se.

Dacă obrajii ei încinşi o surprinseră pe Marie de Dreux, aceasta avu eleganţa de a nu lăsa să i se vadă uimirea. Philippine se scuză:

— Te-aş săruta cu plăcere, dar am o răceală urâtă şi n-aş vrea să ţi-o dau şi ţie.

Ochii lui Marie străluciră, în timp ce un zâmbet drăgălaş îi destindea trăsăturile.

— Oh! N-are nicio importanţă. M-am temut atât de mult că n-o să mă ierţi niciodată!

Şi, fără să mai şovăie, o îmbrăţişă pe Philippine cu toată căldura. Algonde se bucură văzând că Philippine, la rândul ei, o sărută pe amândoi obrajii.

Doliul luase sfârşit.

*

Hugues de Luirieux constată dispariţia flaconului piramidal în larg, pe când nava comercială pe care se îmbarcase era în drum spre Aigues-Mortes. Până atunci, chinuit de amintirea arzătoare a Mouniei, rămăsese închis în sine, stârnind îngrijorarea oamenilor lui. Era prea târziu ca să se întoarcă. Fu nevoit să recunoască încă o dată că Mounia era mult mai inteligentă şi mai vicleană decât părea.

Ieşind din amorţeală, izbucnise în râs. Râdea de el însuşi şi de sentimentalismul său exagerat. După aceea se duse cu oamenii lui şi jucară zaruri, ca pe vremuri. Niciodată nu i se mai întâmplase să fie dus de nas de vreo femeiuşcă. Bine făcuse că scăpase de ea.

Avea însă îndoieli în legătură cu hotărârea pe care o luase să se întoarcă la Rochechinard ca să-i raporteze lui Philibert de Montoison cum îşi îndeplinise misiunea. Dar la ce bun să se mai ducă acolo, dacă nu-i aducea cu el nici pe Enguerrand, nici pe Mounia, nici obiectul pe care Djem sperase că-l va redobândi?

Ali ben Sheick, piratul sarazin pe a cărui corabie călătoriseră la dus, îi propusese să rămână la bord şi să-şi pună temperamentul în slujba jafurilor. În ciuda uniformei pe care o purtau, Hugues de Luirieux şi acoliţii săi făceau parte din specia oportuniştilor şi a intriganţilor. A hoţilor şi a asasinilor. Cărora li se potrivea mai bine o viaţă aventuroasă şi liberă decât slujba în serviciul ospitalierilor. Hugues de Luirieux era convins de asta, dar refuzase oferta. Dacă murea înainte de a-i oferi moşiei sale un moştenitor, stirpea lui avea să se stingă, fapt pe care orgoliul lui nu-l putea accepta. La întoarcere va ieşi din rândurile ospitalierilor, fiindcă marele maestru îi acordase deja permisiunea s-o facă, şi-şi va căuta o soţie. Desigur că ea nu-l va putea face s-o uite pe Mounia, dar nici n-avea importanţă, nu asta îi cerea el. Iar după ce fiul lui va trece de perioada critică de nou-născut, dacă se plictisea, va găsi el prilejuri să mai lupte.

În ziua aceea, aproape regreta că nu cedase acelui impuls. Când ajunsese la castelul Bourganeuf, Guy de Blanchefort îi încredinţase o ultimă misiune de îndeplinit înainte de a se retrage. Aceea de a elucida dispariţia lui Philibert de Montoison, chiar dacă cercetările i-ar fi luat ani de zile.

*

Marie de Dreux era o tovarăşă încântătoare. Firea ei rezervată, la care se adăuga şi sentimentul de vinovăţie pe care i-l treziseră faptele tatălui său, o fereau de exuberanţa specifică fostelor însoţitoare ale lui Philippine de la Bâtie. Algonde aprecia acest lucru, în timp ce Marie îi povestea lui Aymar de Grolee, care se aşezase lângă ele, în faţa vetrei, cum îl cunoscuse pe Laurent la mănăstirea Saint-Just.

— De fapt, dragă Helene, se îmbujoră ea, ţie îţi datorez totul, ştii? Dacă n-ar fi avut loc duelul acela, n-aş fi avut niciodată prilejul să-l îngrijesc pe domnul de Saint-Quentin.

Philippine începu să râdă.

— În ceea ce mă priveşte, aş fi preferat ca lucrurile să fi stat altfel, crede-mă!

Uşa se deschise, iar un lacheu anunţă că Aymar de Grolee era căutat de cineva.

Acesta se ridică şi se înclină în faţa musafirei.

— Te rog să mă scuzi, domniţă Marie. Simte-te aici ca la tine acasă, atât timp cât vei dori.

— Îţi mulţumesc, messire. Voi ţine seama de vorbele tale, îi zâmbi ea.

După plecarea lui, Marie se întoarse cu un aer stânjenit spre Philippine.

— Şi de ale tale, la fel, Helene. Aş vrea să ştiu că m-ai iertat.

Philippine îi strânse cu căldură mâinile.

— Uită întâmplarea aceea, Marie. Ce vină ai că tatăl tău l-a trădat pe Djem? Niciuna. Şi îmi place să cred că, dacă ai fi ştiut ce intenţii are, m-ai fi anunţat.

— Bineînţeles că da, imediat, se înflăcără fata.

Se cutremură.

— Ştii, a fost îngrozitor. Îl iubeam pe tata. Înainte de moartea fratelui meu era un om sensibil, mereu gata să-şi ajute aproapele şi, cu toate că era dur când era vorba de negoţ,

dovedea multă generozitate. Durerea l-a schimbat. Puţin câte puţin, zi de zi. Iar cu mama s-a întâmplat la fel. Ei, care fuseseră atât de uniţi, începuseră să se sfâşie unul pe celălalt. Apoi singurul lucru care l-a mai interesat a fost meseria lui. Veniturile din ce în ce mai muri, reputaţia.

Philippine şi Algonde nu cutezau s-o întrerupă, simţind cât de profundă era deznădejdea ei, care-i însemnase deja chipul şi trupul. Se îngrăşase, aşa cum li se întâmplă oamenilor care-şi caută alinarea mâncând prea mult.

Marie respiră adânc.

— Fiindcă ştia că ţii la mine, Helene, prinţul mi-a îngăduit să-l văd cu câteva ore înainte de a fi executat în piaţa publică. Tata îşi ceruse iertare, nu în speranţa de a fi graţiat, ci pentru că regreta sincer ceea ce făcuse. Genovezul ameninţase că ne va omorî pe toţi dacă refuza să toarne otrava. A trebuit să aleagă între familia lui şi prietenia faţă de prinţ.

— Djem mi-a explicat lucrul acesta, interveni Philippine, cu un nod în gât. Ştiu că l-a iertat.

— Atunci, de ce nu l-a eliberat? Pedepsirea genovezului nu era suficientă ca să se facă dreptate? întrebă Algonde, care nu fusese de faţă şi ştia doar ce-i povestise Philippine despre întâmplarea aceea.

Aceasta dădu din cap cu regret.

— Dacă o făcea, duşmanii lui ar fi considerat că dă dovadă de slăbiciune. Din cauza averii promise de Baiazid celui care-l va scăpa de Djem, o mulţime de oameni îi pândesc orice semn de şovăire. Dacă nu s-ar fi arătat nemilos, ar fi urmat şi alte atacuri.

Marie aprobă.

— Prinţul a făcut ce trebuia să facă. Tata se resemnase înaintea morţii. Mi-a spus că sentinţa aceasta îi uşura conştiinţa. Iar prinţul, în loc să-l tortureze, i-a trimis o otravă ucigătoare înainte de ora execuţiei publice.

Se înfioră revăzând imaginea, apoi continuă, ca şi cum faptul de a vorbi despre aceste lucruri o ajuta să le exorcizeze:

— Era conştient când călăul l-a legat pe roată în piaţă, acolo unde se desfăşurase turnirul. Parcă aud şi acum bătăile de tobă şi insultele mulţimii care se înghesuia în spatele barierelor care împrejmuiau piaţa. Mama era lângă mine. Alături de prinţ şi de

Nassouh, care ne permiseseră să stăm acolo. Atunci Djem s-a aplecat spre urechea mea ca să mă încurajeze…

Vocea lui Marie se stinse. Făcu un efort să continue:

— … Tata n-a suferit. Murise deja când călăul a pocnit din bici.

Philippine, care se aşezase pe vine în faţa ei, o strânse în braţe.

— S-a sfârşit, Marie. Nu mai trebuie să te gândeşti la asta.

Marie se desprinse din braţele ei. În ciuda curajului cu care vorbea, ochii i se înroşiseră din cauza lacrimilor pe care şi le stăpânea într-o tresărire de orgoliu.

— Nu, nu s-a sfârşit, zise ea. Nu mai am veşti de la Laurent de Beaumont. Ştiu bine că, în calitate de paj al regelui, trebuie să aibă grijă de reputaţia lui. Să se însoare cu fiica unui criminal? Care mai e şi gravidă, pe deasupra!

Râse amar văzând feţele mirate ale prietenelor ei.

— Din păcate, e adevărat! Nu se vede?

Philippine rămase fără glas. Marie se lăsă pe spate în fotoliu, încrucişându-şi mâinile pe pântecele rotunjit, ascuns de croiala amplă a rochiei.

— Aş putea să-i port pică dacă aş fi sigură că acest copil este al lui. Dar adevărul, dragele mele, e că nu ştiu. Şi asta mă chinuieşte îngrozitor. Laurent crede că-i al lui şi, dacă i-aş mărturisi ceva, s-ar îndepărta şi mai mult de mine.

— Dar cum ai putut să-l înşeli, Marie, tu, care-l iubeşti atât de mult? După cum te cunosc, nu pot să cred una ca asta, zise Philippine, aşezându-se la loc pe scaun, cu genunchii amorţiţi de poziţia în care stătuse până atunci.

— Nu l-am înşelat. Nu. Ai dreptate, n-aş fi făcut-o niciodată. Am fost violată.

— Domnul de Montoison! exclamă Algonde, care se dusese să aţâţe focul din vatră, dar, auzind-o, rămăsese cu vătraiul în loc, întorcând capul spre ele.

Marie o privi speriată.

— Dar de unde…

Ridicând din umeri, Algonde răscoli cărbunii.

— Porcul ăla e singurul care s-ar fi răzbunat pe un rival în felul acesta, zise ea, împingând jarul sub lemnul umed, ca să-l aprindă.

Philippine se întunecă la faţă.

— El a fost, Marie?

Dând din cap, Marie de Dreux izbucni în hohote de plâns.

— Dac-ai şti… Dac-ai şti ce uşurată m-am simţit când am aflat că nu te mai măriţi cu el. Dac-ai şti cât de mult îl urăsc!

Philippine îi întinse batista ei. În loc s-o folosească, Marie începu s-o frământe febril în mâini.

— Să mă ierte Dumnezeu, dar nu trece o zi fără să-i doresc moartea, ca pe o eliberare.

Philippine şi Algonde schimbară o privire plină de subînţelesuri, pe care Marie n-o observă.

— Linişteşte-te, dragă prietenă. Aici nimeni nu te va supăra cu nimic, ba chiar cred că voi putea să-l fac pe logodnicul tău să-şi respecte obligaţiile, îi declară Philippine, care găsise acum un sens existenţei ei, şi anume să repare relele comise de individul acela sinistru.

— Dar dacă domnul de Montoison se duce la el şi-i spune adevărul? îşi făcu griji Marie de Dreux.

Ochii lui Philippine scânteiară.

— Uită de el când îţi spun. Dorinţa ţi-a fost îndeplinită.

Văzând expresia neîncrezătoare a lui Marie, Algonde, care lăsase jos vătraiul, îşi plimbă arătătorul pe sub bărbie. Philippine pufni în râs. Marie începu să tremure.

— Încerci să-mi spui că…

— A fost decapitat. De sabia lui Djem, dar nu trebuie să mai afle nimeni, întări Philippine.

Când Jacques de Sassenage intră pe uşă, după câteva clipe, împreună cu Aymar de Grolee, ca să-şi salute fiica, le găsi pe toate trei împărtăşind cu satisfacţia răzbunării împlinite un moment plăcut de complicitate.

35

Jeanne de Commiers nu prea ieşea din odaia ei. Obişnuită cu singurătatea de care avusese parte şi la mănăstirea Saint-Just-de-Claix, şi în bârlogul lui Marthe, dacă era prea mult zgomot în jurul ei avea dureri de cap. Singura prezenţă pe care-o acceptase, nu din obligaţie faţă de gazdele ei, ci pentru că-i făcea plăcere – era cea a lui Jeanne de Montferrat, soţia lui Louis al II-lea de Saluces. La fel de retrasă ca ea, aceasta o invita în fiecare zi să discute în faţa focului din şemineu, să mediteze asupra vreunui paragraf din Biblie sau să brodeze. Încercau cu seninătate să înşele plictiseala unei toamne ploioase şi măturate de rafale de vânt în timp ce în sala mare a castelului, transformată ad-hoc în tabără militară, Louis al II-lea de Saluces îşi primea vasalii. Dar sprijinul lor se dovedea atât de modest, atât ca oameni, cât şi ca echipament, încât chipul lui rămânea îngrijorat şi în timpul meselor.

Dar nu aceasta era singura pricină a supărării sale.

Jeanne simţise că, deşi nu făcuse nicio remarcă neplăcută, Louis al II-lea de Saluces considera că starea ei era cel puţin deplasată. Pe ea n-o făcea să se ruşineze, dar prefera să rămână închisă în odaia ei ca să nu-l indispună.

— I-am scris soţului tău, precum şi lui Aymar de Grolee. Îi aştept aici. Pe amândoi, o anunţase el, pe un ton cam înţepat, în urmă cu trei zile.

— Mă bucur de pe-acum că o să-i revăd, vere, exclamase ea cu sinceritate, uitându-se fix în ochii lui.

El îşi coborâse privirea şi se întorsese la treburile lui. Jeanne de Montferrat, ale cărei sentimente creştineşti nu-i îngăduiau să judece pe nimeni, îl scuzase:

— Nu te supăra, draga mea. El, ca toţi bărbaţii, este foarte pretenţios când e vorba despre onoare şi are principii bine stabilite. De fapt, îşi face griji mai mult pentru propria reputaţie decât pentru a ta.

— Nu va avea deloc de suferit, crede-mă, răspunsese Jeanne, mângâindu-şi abdomenul rotunjit.

Însărcinată cu Aymar de Grolee, ştia bine ce trebuia să-i răspundă atât soţului ei, când îl va vedea, cât şi iubitului ei, căruia nu-i spusese nimic.

În ziua de 2 noiembrie 1484, Jacques de Sassenage şi seniorul de Bressieux ajunseră la castelul de la Revel, escortaţi de douăzeci de soldaţi. Călătoria pe o vreme cumplită îi istovise. Îşi scuturară cu grijă pelerinele din piele întoarsă, înainte de a-l îmbrăţişa pe Louis de Saluces.

— Cât mă bucur să vă revăd! Am făcut focul, veniţi! exclamă acesta, cuprinzându-i pe amândoi de umeri.

În timp ce oamenii lor se grăbeau spre oficiu să mănânce o supă fierbinte, se apropiară de vatra şemineului din sala încăpătoare, decorată cu arme şi blazoane, ca să-şi dezmorţească mâinile îngheţate.

— Pe barba mea, vere, îţi sunt recunoscător pentru tunelul acela săpat sub trecătoarea de la Traversette. Ne-a prins un viscol chiar când începeam să urcăm într-acolo. Dacă nu era tunelul, n-am fi trecut de creastă, zise, binedispus, Jacques de Sassenage.

Louis al II-lea de Saluces îl bătu prieteneşte pe umăr şi-l tachină:

— Haide, haide! Ultima dată când ne-am văzut, acum şase ani, ai străbătut trecătoarea prin viscol şi nu te-ai plâns deloc!

Pe faţa baronului, cu barba încă udă de lapoviţă, se aşternu o expresie resemnată.

— Au trecut deja şase ani. Pesemne că eram mai dârz pe-atunci.

— Şi eu la fel, îl consolă Aymar de Grolee. Pe legea mea, sunt istovit. Şi mă bucur că am ajuns, în sfârşit.

Marchizul de Saluces bătu din palme. Imediat se înfăţişă un lacheu.

— Adu-ne vin fiert! îi porunci stăpânul casei.

Înviorat deja de flăcările mari din vatră, Jacques simţi că inima începe să-i palpite ca buştenii aprinşi, îngrămădiţi unul peste celălalt în şemineu.

— Ea cum se simte? întrebă el fără veste.

Louis, pregătit pentru tot ce putea fi mai rău de când primise vestea sosirii celor doi, zâmbi larg.

— Cum nu se poate mai bine, fii liniştit.

Uşurat, Jacques îşi întinse din nou mâinile spre dogoarea focului.

— Din motive de securitate, până acum câteva zile n-am ştiut că Jeanne se adăpostise aici. Aşadar, nu gândul la ea m-a determinat să-ţi vin în ajutor, ci afecţiunea pe care o nutresc faţă de tine.

Louis îi aruncă o privire piezişă lui Aymar de Grolee. Oare era tatăl copilului pe care-l purta Jeanne? La fel de preocupat ca Jacques, acesta se aşezase pe unul dintre scaunele pe care le adăpostea şemineul şi-şi aţintise privirea spre jocul limbilor de foc. La urma urmei, îşi spuse marchizul, văzându-i pe cei atât de apropiaţi şi uniţi, habar n-avea care era adevărul şi poate că judecase greşit situaţia.

— Nu contează motivele pentru care ai avut nevoie de ajutorul meu, Jacques. Ele nu mă privesc. Am fost fericit să aflu că Jeanne, pe care o crezusem moartă, trăia şi am fost şi mai fericit să te pot ajuta.

— Îţi voi povesti totul, crede-mă. De îndată ce pericolul va fi înlăturat.

Valetul se întoarse, aducând o tavă de argint. O puse pe o masă şi turnă băutura în cupe frumos cizelate. Mai puse pe masă şi marţipan. În odaie se înălţă o aromă dulce de scorţişoară şi alte mirodenii.

Louis al II-lea de Saluces îi pofti cu un gest larg spre masa rotundă, înconjurată de fotolii.

— Mai întâi odihniţi-vă şi schimbaţi-vă straiele. Jeanne a fost anunţată de sosirea voastră. Te aşteaptă, Jacques! A preferat să rămână în camera ei, pentru ca regăsirea voastră să se bucure de intimitate.

Cu toate că era pregătit să înfrunte clipa aceasta, Aymar de Grolee simţi că i se strânge inima.

*

Algonde era fericită. Elora creştea şi o copleşea de bucurie în fiecare clipă cu obrăjorii ei rotunzi şi trandafirii, ochii verzi, care sclipeau, agerimea ei uimitoare. Avea doar şase luni, dar emana atâta armonie, încât alina inimile tuturor celor din preajma ei. Până şi pe cea a lui Philippine, răvăşită încă de dorul lui Djem. Mathieu, care lucra la brutăria castelului, îşi petrecea tot timpul liber jucându-se cu fiica lui. Se înţelegeau de minune. Prefăcându-se că e un monstru care vrea s-o răpească, Mathieu se lungea pe burtă şi se târa până la ea. Elora râdea, doamnele se înduioşau, iar Aymar de Grolee, înainte de a pleca spre Piemont, rămânea consternat. El fusese educat în ideea că treaba bărbaţilor era să se lupte, iar a femeilor, să crească bebeluşi. În ciuda opiniilor lui, fusese nevoit să recunoască totuşi că făptura aceea micuţă, care gângurea şi râdea toată ziua alături de ei, adăuga un pic de veselie căminului său.

Da, Algonde era fericită.

Deşi în Grenoble izbucnise o epidemie de ciumă, Sassenage fusese cruţat. Din scrisorile lui Gersende reieşea că toamna era rece, dar căminul ei şi al lui Janisse era plin de căldură. Îşi lăuda fără încetare soţul. Îi lega o iubire plină de tandreţe, lipsiţii de patimile tinereţii, ceea ce le convenea de minune.

Algonde o înţelegea pe Gersende cu atât mai mult cu cât, de când se instalaseră la Bressieux, se simţea şi ea împlinită în relaţia cu Mathieu.

Departe de Marthe.

Nu fusese uşor s-o împiedice să-i urmeze. Trebuise ca Aymar de Grolee s-o asigure că nici el, nici Philippine nu i se vor împotrivi, ca Mathieu să-i jure că va veni s-o ia de îndată ce va începe travaliul, şi ca Algonde să-i promită că-i va încredinţa nou-născutul. Altfel, amenințase ea, va pustii tot ţinutul. Algonde încă nu ştia cum va reuşi să-i dejoace planurile josnice, fără a-i pune în pericol pe cei pe care-i iubea. Nici nu voia să se gândească la asta, sigură că, la momentul potrivit, lucrurile se vor aranja de la sine aşa încât profeţia să se îndeplinească.

Până atunci, se bucura de prezent. De râsul Elorei, de mângâierile lui Mathieu, de veştile care sosiseră de la Djem, liniştind-o pe Philippine. De apropierea tot mai strânsă dintre

aceasta din urmă şi Marie de Dreux. Apropiere în care Algonde îşi păstra locul, dar care-i uşura viaţa, aşa cum sperase.

Da, Algonde era fericită.

Se bucura de toate şi de nimic, ştiind că, la un moment dat, situaţia se va schimba.

— Visezi, Algonde?

Readusă la realitate de glasul blând al lui Marie de Dreux, Algonde se smulse din faţa ferestrei.

— Începe să ningă, zise ea. E cam devreme.

— Da, dar e o adevărată binecuvântare. Frigul va mai încetini răspândirea bolii în satele atinse de moartea neagră, îi aminti Marie, ştergând cu un deget geamul aburit ca să privească afară.

Simţi un fior pe şira spinării.

— Când a izbucnit epidemia la Romans, a fost înspăimântător. Cartiere întregi au fost decimate, morţii erau îngrămădiţi în căruţe, aruncaţi în gropi comune şi acoperiţi cu var, iar casele le-au fost arse. Ne-am temut, la un moment dat, că o să ardă tot oraşul, în ciuda măsurilor luate. Flăcările s-au înălţat până la cer timp de câteva nopţi. Până când, într-o dimineaţă, a început să plouă cu cenuşă. Se terminase. A fost organizată o procesiune imensă. Doar anunţarea turnirului a mai adus puţină bucurie în oraş.

În timp ce Marie povestea, Algonde se apropiase de patul Elorei care, flămândă, ţipa din toţi rărunchii.

— Îmi închipui că a fost groaznic pentru părinţii tăi să afle deodată prin ce chinuri trecuse fratele tău, o compătimi ea, luând-o pe micuţă în braţe.

— Da. Mai ales că se temeau să nu mă piardă şi pe mine. Tocmai mă întorsesem acasă când s-a declarat carantina.

Marie se îndepărtă şi ea de fereastră ca s-o privească aşezându-se pe un fotoliu, cu fetiţa la piept. Elora începuse deja să tragă, nerăbdătoare, de corsetul mamei ei.

Algonde îşi alăpta şi acum fiica. Încercase să-i caute o doică aşa cum fusese sfătuită, dar Elora nu acceptase alt lapte decât al ei. În ceea ce o privea, Algonde n-avea nimic împotrivă, fiindcă situaţia aceasta îi oferea două avantaje: în primul rând,

întărea şi mai mult legătura dintre ele, în al doilea rând, o ferea de o nouă sarcină. Cum ciclul încă nu-i revenise, Algonde nu risca să rămână însărcinată tocmai acum, când avea nevoie de toată energia şi de tot curajul ei ca să-i ţină piept lui Marthe.

Marie se aşează lângă ea, cu privirea aţintită spre guriţa Elorei, care apucase cu lăcomie sfârcul mamei ei.

— Doare? întrebă ea.

Mişcată, Algonde mângâie părul auriu al fetiţei, dându-i la o parte cârlionţii de pe frunte.

Apoi înălţă capul.

— De câteva zile, da. Cred că încep să-i iasă dinţii.

Marie se strâmbă.

— N-am să reuşesc, zise ea.

Algonde îi zâmbi.

— Ba da, vei vedea. Până la urmă, e ceva firesc…

Marie era tulburată.

— Nu asta voiam să spun. Nu voi reuşi să iubesc copilul acesta pe care-l port în pântece. De fapt, îţi mărturisesc sincer că-l urăsc.

Timp de o clipă, chipul ei exprimă atâta ură încât îşi pierdu tot farmecul. Probabil că-şi dădu seama de asta, fiindcă îşi întoarse din nou faţa spre fereastră.

— Sunt ca fulgii de afară, am adunat în mine o răceală prin care nicio lumină nu străbate, zise ea, oftând adânc, înainte de a adăuga: în ziua aceea v-am minţit. Fiindcă-mi era ruşine. Sunt sigură că e copilul lui Philibert de Montoison.

— Înţeleg, o asigură Algonde.

Încurajată de simpatia din glasul ei, Marie întoarse din nou capul spre ea.

— Am încercat să-l dau afară, ştii? Cu o poţiune pe care mi-a făcut-o o vrăjitoare. Mi-a fost rău timp de opt zile, am vomitat şi am avut hemoragie. Văzând cât sânge pierdeam, am crezut că reuşisem, dar nu era aşa. Se mişcă în mine şi asta mă înspăimântă. E groaznic ce spun, şi Dumnezeu nu mă va ierta, cu siguranţă, dar nu-l vreau, Algonde, şi nu ştiu cum să fac ca să scap de el.

Văzând-o atât de hotărâtă, Algonde dădu din cap şi chipul ei deveni grav.

— Nu cumva să încerci vreo metodă care ţi-ar pune viaţa în primejdie. Fără andrea. Îmi făgăduieşti?

Marie ridică din umeri.

— Sunt prea laşă ca să mă mutilez. Mă nelinişteşte doar reacţia pe care o voi avea după ce-l nasc. Deşi Laurent crede că e al lui, sunt convinsă că n-o să-l recunoască.

Prin faţa ochilor lui Algonde trecu o imagine. Pe cât de încurajatoare, pe atât de groaznică. Se cutremură. Întoarse către Marie un chip încordat.

— O să-i scrii că ai pierdut sarcina şi că trebuie să se însoare cu tine, aşa cum ţi-a promis. Chiar în primăvara asta. Helene va semna şi ea scrisoarea, ca să-ţi confirme spusele.

Mirată mai mult de tonul impersonal al vocii ei decât de paloarea care i se aşternuse pe chip, Marie tresări.

— Nu ştii ce spui, Algonde. Îşi va da seama că…

— Nu-şi va da seama de nimic. O să naşti şi o să laşi copilul în grija unei doici aici, la Bressieux. Va fi crescut împreună cu Elora. Dacă vei simţi că te ataşezi de el, vei şti unde-l găseşti. Dacă nu, va creşte fără să afle despre legătura dintre voi.

Marie începu să tremure, intuind că ceva supranatural se ascundea sub trăsăturile încremenite ale lui Algonde. Ceva ce n-o tulbura totuşi pe Elora, care continua să sugă liniştită.

Încercă să protesteze.

— Dar Helene? Şi soţul ei? Ce-au să creadă?

Recăpătându-şi deodată culoarea în obraji, Algonde îi adresă un surâs plin de bunăvoinţă.

— Vor fi de acord cu ideea mea, n-avea grijă.

Se lăsă o tăcere întreruptă doar de trosnetul lemnelor din vatră. Apoi Algonde luă din nou cuvântul:

— Gândeşte-te, Marie, ce ai de pierdut?

Marie de Dreux se relaxă. Chipul ei oglindea din nou speranţă. Elora, sătulă, gângurea, frământând cu mânuţa sânul lui Algonde.

— Nimic, ai dreptate. Dar tu ce ai avea de câştigat din asta?

Cu ochii aţintiţi pe obrajii dolofani ai Elorei, Algonde răspunse cu o voce tulburată:

— Într-o zi, copilul acesta pe care îl respingi va răscumpăra toate greşelile tatălui său, salvând tot ce am eu mai scump pe

lume. Acesta e singurul motiv pentru care a fost zămislit... O privi stăruitor pe Marie al cărei chip devenise livid... Şi singurul motiv pentru care l-ai păstrat.

36

Când Jacques de Sassenage intră în odaie, storurile trase nu lăsau să treacă lumina albă a zilei. Un foc timid ardea în vatră, închizând uşa în urma lui, Jacques îşi miji ochii ca să distingă în penumbră silueta lui Jeanne de Commiers, care stătea lângă fereastră.

— Apropie-te, soţul meu…

Avea vocea la fel de hotărâtă ca atunci când îi spusese să intre.

— Îmi pare rău că te primesc în felul acesta… Am o migrenă, se scuză ea.

Jeanne fusese predispusă la migrene dintotdeauna, îşi aminti baronul. Neliniştea i se risipi. În definitiv, îşi spuse el, întunericul acela era bine-venit. Ascundea ravagiile pe care timpul i le făcuse pe chip, precum şi sentimentele lui, tocite de anii în care o avusese alături pe Sidonie.

Ghici o mână întinsă spre el şi se apropie fără ezitare s-o ia într-a lui. O duse la buze, apoi îşi lipi obrazul de ea, regăsind aroma rară a pielii lui Jeanne, o mireasmă inegalabilă. Care fusese doar înlocuită. Da, înlocuită doar, încercă el să se convingă.

— Mi-a fost teamă, Jeanne, atât de teamă să nu fii rănită, afirmă el.

Ea nu îi răspunse. Iubirea aceea eternă care se sfârşise, destinele lor sfâşiate o înecau de amărăciune.

Jacques o trase mai aproape, scrutându-i obrazul ca să-i recunoască trăsăturile. Se gândi la Sidonie. Îşi reproşă acest gând.

— Sărută-mă, îl rugă ea, trecându-şi degetele prin părul des şi ondulat. Sărută-mă, Jacques, ca ieri. Ca înainte.

Îl îmbrăţişă.

Respiraţiile lor se amestecară.

Jacques încercă să-şi stăpânească emoţiile. Jeanne, să şi le regăsească.

În cele din urmă, amândoi constatară cu disperare acelaşi lucru: nu mai erau unul pentru celălalt ceea ce fuseseră.

Totuşi, se îmbrăţişară îndelung, în amintirea unui vis destrămat. Apoi braţele lui Jeanne se lăsară în jos, iar Jacques făcu un pas înapoi. Stingherit.

— Iartă-mă, zise ea cu o voce albă. Atâtea lucruri s-au întâmplat... Nu mai sunt cea pe care o ştiai. Cea pe care o iubeai.

Asta era limpede. În loc să se bucure, inima lui Jacques se strânse. Tuşi în pumn ca să-şi dreagă vocea:

— Totuşi, Jeanne, eşti şi acum soţia mea. Şi acesta este singurul lucru important.

Jeanne surâse în întuneric. Înţelesese şi ea. Dar, spre deosebire de Jacques, simţi liniştea coborându-i în suflet. Se apropie şi se ghemui la pieptul lui, cu obrazul lipit de cămaşa lui, cu palmele sprijinite de torsul lui solid care se mişca în ritmul respiraţiei accelerate. El o cuprinse în braţe legănând-o cu blândeţe.

Îşi erau datori unul celuilalt să accepte realitatea şi s-o facă aliata lor. Ca să nu strice nimic.

Vocea lui Jeanne era plină de înţelegere. Mângâietoare.

— Sidonie merita pe deplin iubirea ta. Nu sunt supărată că ţi-ai văzut de viaţă. Dimpotrivă.

El îi sărută, uşurat, părul înmiresmat.

— Te iubesc şi acum.

— Dar nu în felul acela. Nu nega. O simt. O ştiu.

— Voi face totul pentru tine. Îţi voi şterge din amintire...

Împingându-l uşor cu palmele, Jeanne înălţă capul.

— Nu, Jacques. Trecutul nu poate fi schimbat. Însă viitorul da, trebuie să-l schimbăm. Îţi aminteşti ziua aceea în care totul s-a năruit? Ziua când am pornit spre Saint-Just?

— Cum aş fi putut s-o uit? răspunse el, îndurerat.

— În noaptea dinainte, avusesem o viziune care mi s-a părut de neconceput. Aşa că, fără să ţin seama de ameninţările lui Marthe, am vrut să-i cer sprijin maicii superioare.

El înghiţi în sec.

— Prin urmare, ştii cum să îi dejoci planurile...

Jeanne se desprinse din braţele lui. Făcu un pas înapoi, devenind brusc agitată.

— Da, ştiu. Ridică storul, vrei? E timpul să ne arătăm unul celuilalt aşa cum suntem acum, nu cum eram odinioară.

Jacques se apropie de fereastră. Vocea lui Jeanne îl ajunse din urmă:

— Înainte de a mă privi şi a mă judeca, află că te-am iubit. Te-am iubit ca o nebună până acum câteva săptămâni, te-am iubit incredibil de mult.

Inima baronului palpită. Îşi miji ochii.

Lumina alburie a zilei inundă încăperea şi dădu la iveală adevărul.

*

Aymar de Grolee îşi mai astâmpăra oboseala întârziind în apa fierbinte pregătită de gazda lor pentru baie. La fel ca data trecută, un etaj despărţea odaia lui de cea a lui Jeanne în turnul rotund. Ca data trecută, înainte de-a o părăsi. De atunci nu mai reuşise să şi-o scoată din gând. Desigur, se însurase cu Philippine aşa cum făgăduise, dar asemănarea ei cu Jeanne, asemănarea care-l atrăsese cu câteva luni în urmă, îl răvăşea acum. Pe deasupra, se simţea vinovat. Dacă ar fi fost după el, dacă n-ar fi fost în joc onoarea lui Jeanne, ar fi profitat de călătoria spre Revel ca să-i mărturisească lui Jacques că-l trădase. S-ar fi duelat, fireşte, pentru că aşa procedau bărbaţii ca să-şi recâştige onoarea terfelită. După aceea, prietenia şi ţelurile lor comune i-ar fi făcut să se împace. Aymar de Grolee şi-ar fi liniştit măcar conştiinţa dacă nu şi inima.

Pe când acum, trecea prin chinurile iadului închipuindu-şi-i îmbrăţişaţi, deşi îşi spunea că avusese un rol important în regăsirea lor şi n-avea dreptul să le-o strice.

Ieşi în cele din urmă din apa care se răcise, se frecă zdravăn cu prosopul şi se îmbrăcă, reproşându-şi întârzierea. Probabil că Louis al II-lea de Saluces îşi pierduse răbdarea aşteptându-l.

În echilibrul instabil, cu un picior ridicat, ţinând cu amândouă mâinile carâmbul unei cizme, Aymar încerca să-şi vâre piciorul încă umed în ea, când uşa se deschise. Uimit că persoana intrase fără să se anunţe, întoarse capul şi-l văzu pe Jacques de

Sassenage, pe cât de calm, pe atât de livid, năpustindu-se asupra lui.

N-avu timp să-i pună vreo întrebare. Răspunsul veni sub forma unui croşeu de stânga care-l trimise la loc în hârdăul cu apă al cărui conţinut stropi parchetul din jur.

— Aş fi preferat să mă laşi să-ţi explic, comentă Aymar, frecându-şi falca tumefiată.

— Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, l-aş fi ucis, îi aruncă Jacques de Sassenage înainte de a-i întinde o mână de ajutor.

Aymar o acceptă bucuros, mai ales că rămăsese înţepenit în hârdău. Dădu din mâini şi din picioare ca să poată ieşi, stropind din nou podeaua. În cele din urmă ajunse din nou să stea în picioare, şiroind de apă, într-un echilibru la fel de precar.

— Ai fi putut ţinti mai bine, făcu el, dezolat, constatând în ce hal erau hainele amândurora, ca şi încăperea.

Comicul situaţiei îi aduse lui Jacques de Sassenage ceva culoare în obraji. Aymar se clătină din cauza cizmei trase pe jumătate. Instinctiv, Jacques îl sprijini de umăr. Surâse simţind cum i se scurge pe sub degete apa care îmbiba hainele lui Aymar.

Acesta înţelese cu uşurare că frumoasa prietenie rezistase. Se lăsă să cadă pe un scaun şi-şi scoase cizma, care căzu cu un zgomot surd pe podea.

Apoi se ridică şi începu să-şi dea jos hainele ude. Jacques îi întinse un prosop care rămăsese uscat.

— Orice ţi-ar fi spus, să ştii că numai eu sunt de vină, zise Aymar, luându-l.

Jacques îşi legănă braţele, cuprins de tristeţe.

— O s-o ducem la Bressieux, anunţă el.

Degetele lui Aymar încremeniră pe nasturele pe care-l încheiau. Se holbă la prietenul lui.

— Cu Marthe, care e cu ochii pe Helene, ar fi curată nebunie!

— La fel ar fi şi s-o lăsăm aici, unde se pregăteşte un război, obiectă Jacques de Sassenage.

— Avem de ales…

Jacques îl reduse la tăcere cu un gest iritat.

— Ea nu ne lasă pe noi să alegem. Se întoarce cu noi. Cu tine…

Aymar lăsă ochii în jos.

— Foloseşte-ţi autoritatea. Eşti soţul ei.

Jacques avu un zâmbet dezolat.

— Puterea a trecut în cealaltă tabără, prietene, n-avem ce face. Jeanne trebuie să fie de faţă când Helene o să nască.

Aymar tresări.

— Dar de ce, Doamne Sfinte? Nu şi-a riscat destul viaţa în bârlogul demonului aceluia? De ce vrea s-o înfrunte din nou pe Marthe?

Jacques se simţi brusc ostenit de povara pe care-o purta Jeanne. Pe care o va purta în curând şi Aymar de Grolee. Timp de o clipă, regretă că-l lovise. O făcuse fără mânie, doar fiindcă gestul trebuia făcut. Pedeapsa, adevărata pedeapsă, avea să vină mai târziu, dar asta nu-l bucura. Niciunul dintre ei n-o merita.

Îl privi intens, apoi porni spre uşă.

— Răspunsul nu ţi-l pot da eu, prietene. Ţi-l va da ea. Grăbeşte-te. Te aşteaptă cu mai multă nerăbdare decât mă aştepta pe mine.

După patru zile, după ce-şi rezolvaseră treburile cu marchizul de Saluces, plecară de la Revel. Jeanne o îmbrăţişase pe cealaltă Jeanne şi-i mulţumise marchizului pentru ospitalitate. Privirea acestuia devenise din nou binevoitoare. Văzând că cei doi bărbaţi se înţelegeau la fel de bine ca înainte, acceptase gândul că erau la mijloc unele lucruri pe care nu le ştia. În afară de asta, Jacques de Sassenage îl asigurase că, de îndată ce va trece iarna, se va întoarce cu oastea regală ca să-l pună la punct pe ducele de Savoia. Până atunci, ştiau cu toţii că nu se va întâmpla nimic.

Jeanne călărea pe un catâr, înfăşurată din cap până-n picioare într-o pelerină groasă din blană de oaie, între cei doi bărbaţi cu atât mai dragi inimii ei cu cât se aliaseră încă o dată ca s-o protejeze. Zăpada n-apucase să se depună, dar bruma acoperise crengile şi firele de iarbă cu o pojghiţă albă şi strălucitoare.

Frigul, venit mai devreme în acest an, nu le uşura călătoria, dar n-aveau de ales.

Lăsând la dreapta oraşul Saluces, Jacques de Sassenage, care era în fruntea convoiului, ridică ochii spre munţi. Orizontul acoperit de nori era de rău-augur pentru străbaterea numeroaselor trecători pe care le aveau în cale. Dată fiind starea lui Jeanne ca şi cea a potecilor, acoperite probabil deja de zăpadă, nu putea evalua cât timp le va trebui ca să ajungă la destinaţie. Aşa că fuseseră prevăzători. Luaseră cu ei patru catâri încărcaţi cu provizii care aveau să le fie suficiente pentru mult timp, iar Jacques ştia că prin zonă se aflau multe stâne unde se puteau adăposti pe timp de noapte, ba chiar şi ziua, dacă vremea se înrăutăţea.

Optimist de felul lui şi încurajat de rezistenţa uimitoare a lui Jeanne, îşi aplecă fruntea sub rafalele de vânt şi lăsă calul să-şi găsească singur ritmul paşilor.

În spatele lor, conducând escorta de douăzeci de oameni, Aymar de Grolee oscila între bucurie şi tristeţe. Îl bucura faptul că Jacques de Sassenage, în loc să se opună proaspetei lor iubiri, îi dăduse binecuvântarea lui şi-l întrista gândul la viitorul care-l aştepta pe copilul din pântecele lui Jeanne. O convinsese pe iubita lui să se stabilească în fortăreaţa pe care o avea la Saint-Pierre-de-Bressieux, pe care un tunel subteran o lega de castel, deci, când va sosi momentul, capriciile vremii nu-i vor afecta. Până atunci însă, cu toate că Jeanne ardea de nerăbdare s-o strângă în braţe pe Philippine, era mai bine să nu se arate. Marthe nu trebuia să bănuiască nimic.

Jeanne acceptase din nou izolarea şi suferinţa. Pentru că n-avea îndoieli. Era sigură că evenimentele se vor desfăşura ca în viziunea ei.

Încrederea în viziunea pe care o avusese îi dădea putere, aşa că înainta fredonând prin frigul pătrunzător al toamnei târzii.

37

În cele şapte luni de când trăia printre femeile din haremul Homayoun, Mounia avusese timp să se gândească. Naşterea va avea loc cu trei luni înainte de termenul oficial. Niciuna dintre femeile acelea, mame cele mai multe, nu se va lăsa înşelată. Hanum îşi va închipui că Djem era tatăl, iar Baiazid, dimpotrivă, îl va suspecta pe Hugues de Luirieux. Oricum, atât Hanum, cât şi sultanul se vor simţi păcăliţi, iar Mounia n-ar fi dat o ceapă degerată pe viaţa ei sau pe cea a nou-născutului. Cercetase discret toate căile de evadare posibile, după care ajunsese la concluzia că închisoarea ei era prea bine păzită. N-ar fi putut scăpa de acolo decât dacă ar fi avut aripi. Şi, chiar presupunând că vreo magie i le-ar fi oferit, arcaşii i-ar fi oprit cutezanţa. Aşa încât şi-o apropiase pe Hanum, povestindu-i legenda Ţinuturilor de Sus. Atât în speranţa de a afla ce plănuia Baiazid – de la care nu mai avea nicio veste -, cât şi pentru a o convinge pe mama acestuia că era foarte importantă. Hanum o răsfăţa, dar fără să iasă în întâmpinarea speranţelor ei. Iar Mounia, sub aparenta ei docilitate şi resemnare, era întoarsă pe dos. Deşi celelalte femei se obişnuiseră cu prezenţa ei, Mounia simţea cât de mult o urau. Ura lor era întreţinută cu grijă de Ihda, prima soţie a lui Baiazid, care se temea că-şi va pierde din nou poziţia după naşterea copilului. Oriunde se ducea, orice făcea, Mounia simţea priviri urmărind-o, buze şoptind, râsete înăbuşite criticând-o. Aşa că nu mai făcea nimic, închizându-se puţin câte puţin în sine, ca să fie uitată, şi-şi spunea că poate ar fi fost mai bine să avorteze, aşa cum sugerase Baiazid.

Gândurile acestea îi dăduseră până la urmă o idee.

În ziua de 26 februarie a anului de graţie 1485, pe la mijlocul după-amiezii, cam la o săptămână după sorocul de nemărturisit al sarcinii ei, Mouniei i se rupse apa pe când se afla într-una dintre piscinele haremului, printre celelalte femei care, excluzând-o dintre jocurile şi discuţiile lor, nu observară nimic.

Ieşi din apă, se înfăşură în văluri şi porni spre apartamentul privat al lui Hanum care, ca în fiecare zi, o aştepta la ceai.

De data asta, refuză să bea ceaiul.

— Ce ai? se îngrijoră bătrâna.

— Nu ştiu. Mă supără stomacul încă de dimineaţă. Şi am ameţeli. Adevărul e că nu mă simt prea bine.

Hanum se încruntă. Mounia nu era bolnăvicioasă. De când venise, nu-i fusese niciodată rău. Iar expresia care se aşternuse acum pe chipul ei tras nu-i plăcu deloc mamei sultanului.

— Ai dureri?

Mounia îşi atinse pântecele bombat, bucuroasă că nu se îngrăşase prea mult, fapt care, până atunci, făcuse credibilă minciuna ei. Acum, că începuseră contracţiile, nu mai avea motive să trişeze.

— Mă tem că e vorba despre copil, zise ea cu o voce ştearsă.

Hanum sări în picioare şi, poruncindu-i să-şi îndepărteze coapsele, ocoli masa şi îngenunche în faţa ei. Îi pipăi pubisul.

— Îl simt, spuse ea. S-a mişcat în ultimele zile?

— Mereu. Cu toate că… Se opri, de parcă şi-ar fi amintit ceva. Rectifică: De la micul dejun, nu. Am vomitat imediat după ce am mâncat.

Hanum îşi încreţi din nou sprâncenele.

— Scoate limba.

Mounia se execută, ştiind ce efect produsese poţiunea trimisă de Baiazid ca să avorteze, cu care îşi clătise gura.

— Ţi s-a părut că mâncarea avea un gust neobişnuit?

Mounia se prefăcu speriată.

— Ce încerci să-mi spui, mamă?

Hanum, cu o expresie gravă pe chip, o luă de mâini.

— Avortezi. Probabil că ţi s-a administrat ceva ca să pierzi copilul.

Ajutată de durerea provocată de o nouă contracţie, Mounia se albi la faţă.

— O să-mi pierd copilaşul?

— E de aşteptat.

Ochii Mouniei se umplură de lacrimi.

— Dar de ce? Cine? se revoltă ea, cu atâta disperare în glas încât Hanum nu-i puse nicio clipă la îndoială sinceritatea.

Luând-o de mână, o ajută să se ridice.

— Mai târziu. Vom afla răspunsurile mai târziu. Deocamdată, trebuie să te întinzi. Vei rămâne aici, sub protecţia mea, hotărî ea, conducând-o spre o perdea viu colorată, care ascundea un pat jos şi încăpător, acoperit cu ţesături de preţ, strălucitoare şi irizate. Imediat ce se lungi pe el, Mounia se chirci din nou de durere.

Hanum nu mai pierdu timpul. Lăsând-o singură pe egipteancă, se întoarse în încăpere, ridică o draperie şi, cu o cheie pe care o purta la gât, descuie uşiţa ascunsă în spatele draperiei. De cealaltă parte a uşiţei stătea de pază un eunuc.

— Fugi să-l anunţi pe fiul meu că Mounia a fost otrăvită, îi spuse ea.

*

În aceeaşi clipă, la castelul Bressieux, spre spaima lui Philippine, Marie de Dreux urla în patul ei, sfâşiată de durerile facerii. Copilul venea pe lume. Cam devreme. Din nefericire drumurile erau blocate de viscolul care făcea prăpăd de trei zile şi la castel nu era nicio moaşă. Doar o slujnică bătrână o ajuta pe Algonde care, pentru moment, nu reuşea deloc să uşureze chinurile bietei Marie. Ceva nu era în regulă şi niciuna din ele n-avea destulă experienţă ca să intervină.

— Am să mor. Am să mor! ţipă Marie, cu nişte ochi înnebuniţi de groază.

Sudoarea îi şiroia pe trup, sub cămaşa de noapte ridicată până la jumătatea coapselor. Mâinile îi erau încleştate pe căpătâiul patului.

Se încordă iarăşi din cap până-n picioare, cu chipul roşu ca para focului. Urlă de se cutremurară pereţii.

— Trebuie să facem ceva, zise Philippine înspăimântată, făcându-şi cruce.

Trecuseră douăsprezece ore de când Marie îşi pierdea puterile, luptându-se să nască. Era istovită, iar copilul nu ieşea.

Algonde înmuie un prosop în găleata cu apă care-i fusese adusă din bucătărie, apoi se aplecă deasupra lui Marie şi i-l aşeză între picioarele desfăcute. Luându-şi o mână de pe căpătâiul patului, aceasta o apucă, într-un gest disperat, de umăr.

— Ai milă! o imploră.

Algonde înghiţi în sec. Puterile ei, oricât de mari ar fi fost, nu-i erau de folos acum. Totuşi, copilul acela trebuia să se nască. Neapărat. Era evident. Atunci de ce nu voia să iasă? începu să tremure. Desprinse mâna a cărei crispare pe umărul ei anunţa o nouă contracţie şi întoarse capul spre servitoarea care se apropiase de ea.

— Vrei să mă duc după preot? o întrebă în şoaptă aceasta.

— Nu, răspunse Algonde. Nu după preot. Du-te şi adu-mi-o pe Elora.

Bătrâna rămase cu gura căscată. Algonde se răsti la ea:

— Du-te… Lasă vorba.

Apoi se aplecă din nou asupra lui Marie, care gâfâia, şi-i şterse fruntea asudată, în timp ce slujnica ieşea cu paşi mărunţi, chinuită de reumatismul de la genunchiul stâng.

Abia trecuse pragul, când un alt urlet răsună în odaie. Se prelungi, marcând tăcerea cu chinul său înspăimântător. După care se stinse, lăsând-o pe Marie sleită de puteri, cu chipul şi buzele albe de parcă ar fi fost moartă.

— De ce o vrei pe Elora? Ce aştepţi de la ea? întrebă Philippine, pe care o îngrozea gândul că peste câteva săptămâni va îndura şi ea tortura aceea.

Algonde îi zâmbi.

— Un miracol…

Amintindu-şi de cele la care asistase deja, Philippine se linişti. În ciuda sângelui care îmbiba tot mai mult cearşafurile. Văzuse şi Algonde sângele. Trebuia să ştie precis ce se întâmpla.

— Nu te uita, o sfătui ea pe Philippine, care se grăbi s-o asculte.

Fără să şovăie, Algonde îşi introduse degetele în vaginul tumefiat al lui Marie. Atinse în partea de sus a cavităţii o protuberanţă osoasă.

— Îl simt, Marie, zise ea. Trebuie să împingi, mai împinge.

— Nu pot. Nu mai pot, gemu nefericita, strângând mâna pe care i-o întinsese Philippine ca s-o îmbărbăteze.

Algonde îşi şterse mâna cu prosopul ud. Slujnica ajunsese deja în odaia alăturată cu Elora, care gângurea. Algonde se grăbi să se ducă la ele.

— Du-te să te odihneşti puţin, îi porunci slujnicei, luându-şi fiica în braţe.

Bătrâna nu comentă, sigură că şi mama, şi bebeluşul erau pierduţi.

— *Dulina alibelcie filsili palicolena*, cântă glasul Elorei la urechea mamei ei de îndată ce slujnica plecă.

Încordarea lui Algonde se risipi. Alesese soluţia cea bună. Se întoarse lângă pat, ţinând-o cu braţele întinse pe Elora aproape de Marie şi privi drept în ochii aceia care luaseră culoarea smaraldului şi păreau neobişnuit de adânci.

— Ştii ce aştept de la tine, nu-i aşa?

— *Ouimaona inemaichoi*, răspunse Elora, întinzându-şi arătătorul către coapsele însângerate ale lui Marie.

— Ce-a spus? întrebă uluită Philippine.

— Nu ştiu. Dar recunosc în mine sunetul acestei limbi. Este limba vorbită de Strămoşi.

Plină de încredere, Philippine strânse mâna lui Marie.

— Încă un pic de curaj, îi spuse, în timp ce Algonde aşeză fetiţa pe pântecele lui Marie.

În ciuda noii contracţii, Marie scoase doar un horcăit. Dacă bebeluşul nu ieşea acum, totul se sfârşea. Privirile îngrijorate ale lui Algonde şi ale lui Philippine se aţintiră asupra Elorei.

Micuţa îşi puse amândouă mâinile pe pubisul lui Marie şi începu din nou să cânte. Litania de cuvinte era de neînţeles pentru Philippine, dar părea să liniştească respiraţia sacadată a lui Marie mai mult decât mângâierile de pe frunte ale lui Algonde. Încet-încet, o lumină albastră emanată de Elora le scăldă pe toate trei într-o lumină blândă.

Chipul lui Marie căpătă din nou culoare.

O altă contracţie o făcu să se arcuiască, dar trăsăturile ei nu mai trădau suferinţă. După câteva clipe, suspină de uşurare, de parcă ar fi scăpat de o povară imensă.

Într-un val de sânge, bebeluşul alunecă între coapsele ei desfăcute.

Algonde se grăbi să-l ridice. Avea un umăr luxat din cauza travaliului îndelungat. Cu capul dat pe spate, încerca să respire şi nu reuşea. Îşi mişcă încet braţele, ca un pui de pasăre gata să-şi ia zborul.

— *Ouimaona inemaichoi*, imploră Elora, arătând spre el.

— Da, ştiu, trebuie să trăiască, înţelese de data asta Algonde.

Se grăbi să taie cordonul ombilical şi-l puse pe muribund în faţa fiicei ei, aşezată cu picioarele încrucişate pe burta lui Marie, care adormise. Elora se aplecă să mângâie obrăjorul vineţiu, apoi îi suflă aer în gura deschisă, aşa cum făcuse şi Algonde la naşterea ei.

Vrăjită de puterile acestui copil al zânelor, pe care le descoperea pentru a doua oară, Philippine îşi înăbuşi un hohot de plâns.

Lumina dispăru aşa cum apăruse. Bebeluşul tuşi.

— Gaa… făcu Elora, în cel mai firesc mod posibil, întinzându-şi braţele către naşa ei.

Magia se risipise.

Algonde îl ridică de picioare pe nou-născut şi-i trase o palmă peste fund.

La auzul ţipetelor fiului ei, Marie deschise ochii. Nu se miră de nimic. Nici măcar s-o vadă pe Elora gângurind în braţele lui Philippine.

— E băiat, o anunţă veselă Algonde, vrând să i-l arate.

Marie întoarse imediat capul.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar pe faţă i se aşternu o expresie dură, iar vocea ei deveni tăioasă ca lama unei săbii, tulburându-le şi mai mult pe prietenele ei.

— Să dispară de aici! Nu vreau să ştiu de el. Niciodată, îl condamnă ea, pentru totdeauna şi fără remuşcări.

*

Înconjurată de patru femei care se străduiau să-i uşureze suferinţa prin masaje iscusite, Mounia aştepta cu încredere trecerea timpului. Stând pe vine deasupra unui lighean mare cu apă de trandafiri, cu mâinile încleştate de un portal care fusese instalat în grabă, respira în ritmul contracţiilor. La răstimpuri, i se dădea să bea un lichid aromat. Ca să anuleze efectele otrăvii,

îi spusese protectoarea ei. Baiazid dăduse ordine precise. Mounia nu trebuia să moară. Hanum o supraveghea aşezată într-un colţ al odăii luminate de sute de lumânări. Din când în când se ridica şi cerceta cu o mână pricepută stadiul travaliului, apoi se întorcea pe scaunul ei acoperit cu blănuri de linx.

De data asta rămase ghemuită în faţa Mouniei.

— Fii pregătită pentru doliu. Nu va mai dura mult, zise ea.

Mounia scutură din cap, făcând să-i joace cosiţa lungă, împletită.

— Va trăi.

Hanum îi dezmierdă chipul, impresionată de voinţa exprimată de privirea ei hotărâtă, voinţă care-o ajutase pe Mounia să-şi stăpânească durerile naşterii.

— E mort deja, altfel nu l-ai pierde. Acceptă situaţia. De pe acum.

— Nu, repetă Mounia. Copilul meu va trăi, dar am nevoie de tine.

Hanum oftă.

— Nu pot schimba lucrurile.

Se pregătea să se ridice când Mounia, luându-şi o mână de pe bara portalului, o apucă de braţ. Voinţa ei se topi într-un murmur.

— Am ascuns ceva sub salteaua mea. O sticluţă albastră în formă de piramidă. Adu-mi-o.

Îi dădu drumul. Hanum îşi frecă braţul strivit, uimită de forţa Mouniei.

— Adu-mi-o. N-am încredere decât în tine, insistă aceasta, înainte de a începe din nou să gâfâie.

Uimită, Hanum dădu din cap şi ieşi, cu vălurile fluturând.

Mounia înăbuşi un ţipăt între dinţii strânşi. „*Încă nu, hotărî ea. Încă nu trebuie să ieşi.*“

Şi, ca să-l poată reţine până când se va întoarce Hanum, evocă imaginea lui Enguerrand, mai vie ca oricând în sufletul ei.

*

O visase atât de intens, încât se ridicase brusc în capul oaselor murmurându-i numele. Mounia. Cel mai tânăr dintre fraţii Malikăi, cu care împărţea salteaua, îşi manifestase nemulţumirea printr-o palmă zdravănă pe umăr, apoi mormăise:

— Coşmar! Culcă-te la loc.

Dar Enguerrand de Sassenage se ridicase şi ieşise pe sub perdeaua de la intrarea vechii clădiri îngropate pe jumătate în nisip. Deşi noaptea era rece, pornise să străbată oraşul Heliopolis, care încetase de mult să mai fie un oraş. Luna era rotundă. Deasupra lui ploua cu stele. În jur nu se vedea nici ţipenie de om. Mersese de-a lungul meterezului care împărţea pe vremuri oraşul în două părţi inegale. A zeilor, într-o parte, a oamenilor, în cealaltă şi ca de fiecare dată când avea inima grea şi gânduri negre, se trezise lângă obelisc. Ca să se roage la mormintele invizibile ale Mouniei şi ale părinţilor ei. Epuizat de o jale pe care timpul nu reuşea să o aline, adormise în cele din urmă chiar în curtea palatului, pe jos.

Dimineaţa, cu stomacul gol, se întorsese la oamenii aceia care continuau să-l adăpostească fără să-i pună vreo întrebare. De când le învăţase limba, ducea aceeaşi viaţă ca şi ei şi contribuia la supravieţuirea tuturor fie muncind pe străzile din Cairo, fie cerşind. Nu se mai deosebea prin nimic de un sarazin. Sau de un vagabond. Îmbrăcat şi pieptănat ca ei, cu ochii negri ca ai lor, înfăţişarea lui îl ajuta să se integreze în ţara aceasta pe care n-avea curaj să o părăsească.

Se furişase într-o noapte în cetate şi forţase discret uşa ferecată a casei lui Aziz. Sperase să recupereze banii obţinuţi în Sardinia din vânzarea mirodeniilor, dar tot ce era de valoare fusese confiscat de Keit bei, în afară de harta lui Aziz, a cărei ascunzătoare din spatele unei coloane de marmură de la intrare nu fusese descoperită. Enguerrand o luase. Nimeni nu-l văzuse. În Cairo circula zvonul că Aziz ben Salek, care era un personaj original, părăsise ţinutul împreună cu soţia lui, fapt care-l nemulţumise profund pe sultan. Keit bei trimisese oameni în căutarea lui ca să-l pedepsească, dar fusese în zadar. Aziz îşi păstrase cu grijă secretul din Heliopolis. Nimeni nu-i putea tulbura odihna. Enguerrand ar fi vrut să-i reabiliteze memoria, să-i ofere un mormânt decent, dar cum s-o facă fără să fie acuzat de uciderea lui? Aşa că renunţase, căutând uitarea în templul de la benben.

Studia acolo zile întregi, la lumina lămpilor eterne, hărţile lui Osiris, aşa cum spusese Aziz că intenţiona să facă în noaptea

aceea tragică, după care căscase crezând că aveau tot timpul s-o facă mai târziu. Dacă ar fi ştiut... îşi spunea adesea Enguerrand, încleştându-şi furios dinţii. Mânia îl stăpânea tot timpul, după ce luase locul descurajării, şi-i întreţinea tristeţea şi sentimentul nedreptăţii, fiindcă nu înţelegea. Mounia n-ar fi trebuit să moară în noaptea aceea. „*Doi bărbaţi, două femei*", spusese tatăl Malikăi. Îngropaseră două femei. Enguerrand nu avusese curajul să mai deschidă discuţia pe tema aceasta. La ce bun? Noii săi prieteni n-aveau niciun motiv să-l mintă. Dar nu era drept. De ce n-o apăraseră Strămoşii? Pe ea, şi mai ales pe copilul din pântecele ei? Purtătorul de destin nu se înşelase când afirmase că Fatima va muri la puţin timp după ce-şi va cunoaşte ginerele. „*Un creştin*", precizase el. Tatăl celui care îl va proteja pe regele Ţinuturilor de Sus. Era cu totul de neînţeles.

Uneori, simţea că înnebuneşte şi-şi strângea fruntea în palme ca să nu înceapă să urle.

Azi senzaţia aceasta era şi mai puternică.

O visase într-un palat imens deasupra căruia zburau porumbei. Mireasma trandafirilor pătrundea printr-un grilaj din lemn sculptat. Mounia se ţinea de pântece, apoi se chircise. Enguerrand se trezise cu convingerea că Mounia era pe punctul să nască. Orice-ar fi făcut, nu putea scăpa de acest gând. În paradisul alb în care era Mounia se năştea astăzi un copil pe care el nu-l va vedea niciodată.

*

Hanum luă copilul. Erau singure în încăpere, aşa cum îi ceruse egipteanca în clipa când îl simţise ieşind.

Mounia îşi luă imediat mâinile de pe bara portalului, îi smulse copilul şi-l cuprinse în braţe.

— Flaconul, repede, scoate-i dopul! ceru ea pe un ton atât de autoritar, încât Hanum, în loc să se ofenseze, se conformă şi i-l întinse fără să scoată o vorbă.

Mounia turnă o picătură din elixirul Strămoşilor între buzele nou-născutului pe care-l ţinea în îndoitura braţului ferindu-l de privirea protectoarei ei. Cu toate că era plăpând, avea chipul trandafiriu şi nu părea deloc să fie pe moarte. Atât timp cât nu ţipa, Mounia o putea lăsa pe Hanum să creadă asta, dar trebuia să acţioneze repede. Foarte repede. Încă o picătură. Bebeluşul

se împurpură la faţă, dădu din mâini şi din picioare, iar Hanum scoase un strigăt de uimire. Mounia zâmbi văzând că, la auzul plânsetului micuţului, Hanum fu nevoită să se aşeze, fiindcă i se înmuiaseră picioarele.

Egipteanca păşi peste ligheanul cu apă de trandafiri, luă o pereche de foarfece aurite de pe un taburet şi, lăsând din mână flaconul, tăie chiar ea cordonul ombilical al copilului, sub privirea pierdută a lui Hanum care nu reuşea să-şi vină în fire.

„*Abia vreo cinci livre*“, evaluă ea greutatea micuţului. Putea trece drept prematur. Cauza lor, a amândurora, era câştigată. Şi, odată cu ea, cea a uimitorului elixir din Ţinuturile de Sus. Mouniei nu-i mai rămânea decât să-şi recapete locul alături de Baiazid.

Se apropie cu paşi siguri de Hanum şi îngenunche în faţa ei ca să-i prezinte bebeluşul, cu ochii strălucind de bucurie.

— Sultanul are un nou fiu, mamă. Să-i dea un nume după placul lui. Nu-i cer, în schimb, decât să-l iubească la fel de mult ca mine.

38

Jeanne de Commiers şi însoţitorii ei avuseseră nevoie de trei săptămâni ca să ajungă la Lans-en-Vercors, faţă de două, cât durase drumul cu câteva luni mai devreme.

Aşa cum se temuse Jacques, fuseseră surprinşi de un viscol pe când urcau spre Traversette. Doar norocul şi experienţa călăuzei lor îi salvaseră. Mai aveau de mers vreun sfert de oră până la tunelul lung de o sută treizeci de picioare, lat de zece şi înalt de şase, când începuse viscolul. Se opriseră chiar pe stâncă şi, cum se lăsa seara, nu porniseră la drum decât în zori, pe jos, prin ninsoarea deasă care lovea gleznele catârilor. Cerul se înseninase. Orbiţi de lumina intensă care luase locul ceţii, îşi continuaseră drumul pe potecile ascunse sub zăpadă. Transpirând sub pelerinele lor îmblănite.

Le trebuiseră două zile ca să ajungă la oraşul fortificat Briancon, aşezat pe un promontoriu abrupt.

Până acolo, se adăpostiseră noaptea în stâni friguroase, hrănindu-se cu pâine şi mere, bând apă când treceau pe lângă izvoare.

Jeanne nu se plânsese nici măcar o dată, stârnind respectul lui Jacques de Sassenage şi admiraţia lui Aymar de Grolee.

Potrivindu-şi paşii după ritmul ei, cei doi bărbaţi o duseseră pe rând în braţe în locurile pe unde nu puteau trece călare şi, atunci când ea insista să meargă pe jos, mergeau lângă ea ca să nu rişte vreun pas greşit. Cu toate că aveau multe să-şi spună, nu discutaseră prea mult, concentrându-se asupra drumului, ca să nu-şi irosească puterile în munţii aceia, unde aerul era nu numai rece, ci şi rarefiat.

Cu obrajii roşii, cu lacrimi usturătoare în ochi, Jeanne se minunase la vederea piscurilor albe care sclipeau în soare ca nişte diamante, dar nu se temuse nicio clipă că ar putea fi atacaţi de urşi sau de lupi a căror prezenţă invizibilă era trădată de urmele lăsate în zăpadă. Ştia că escorta lor veghea şi, chiar dacă-i era greu să meargă din pricina sarcinii, se bucura de

tovărăşia discretă a celor doi prieteni ai ei şi de iubirea lor liniştitoare.

Apoi îl ascultase pe Jacques povestindu-i viaţa lui şi a copiilor lor din ultimii şase ani, ani cumpliţi, iar Jeanne îşi putuse da seama cât de ataşat era de Sidonie, ceea ce o bucurase, fiindcă era sigură că verişoara ei îi respectase memoria şi avusese grijă de cei mici mai bine decât ar fi făcut oricare altă femeie.

Şi călătoriseră astfel, în acel sfârşit de noiembrie, cu temperaturi care începuseră să crească în ultimele zile.

Când ajunseseră la trecătoarea Engins, la despărţire, Jacques de Sassenage descălecase, o ajutase şi pe ea să coboare din şa şi o trase deoparte.

— Nu ne vom mai vedea decât după ce totul se va sfârşi, draga mea. Ca s-o pot înşela pe Marthe, e mai bine să nu ştiu unde te vei afla.

Jeanne dăduse din cap, întristată de despărţire. Îşi scosese mănuşa ca să-i mângâie chipul acoperit de o barbă crescută dezordonat după atâtea zile de călătorie. El îi sărutase palma cu linii adâncite, uscată de ger.

— Orice s-ar întâmpla, să nu uiţi niciodată că te iubesc, Jeanne. Destul de mult ca să te văd fericită, destul de mult ca să te apăr. Nespus de mult pentru curajul şi abnegaţia pe care-l arăţi acum.

Ea îi astupase gura cu o sărutare uşoară.

— Nu sunt decât o mamă încolţită, gata de orice ca să-şi salveze copiii. Nimic altceva. Acesta e singurul lucru pe care vreau să ţi-l aminteşti. Du-te acum. E timpul să pleci.

El o strânse la piept.

— O să mă reped până la Sassenage. Voi rămâne acolo o zi, două. Nu se ştie niciodată. Ai fost atât de aproape de mine, încât Marthe ţi-ar putea adulmeca prezenţa. E mai bine să n-o văd înainte ca tu să ajungi la adăpost.

— Ai grijă de tine, Jacques.

— Şi tu, la fel.

Se despărţiseră schimbând o privire plină de înţeles. Fericiţi amândoi de moştenirea pe care o lăsase în urmă iubirea lor atât de mare.

Jacques şi escorta lui porniseră prin trecătoare, Aymar şi Jeanne se îndreptaseră către pădurea Claret. De acolo, trecuseră peste Isere pe la Saint-Quentin. După cinci ore, Jeanne era în siguranţă, în fortăreaţa de la Saint-Pierre-de-Bressieux, alcătuită dintr-un corp dreptunghiular de clădiri cu două etaje şi un turn rotund. O intendentă şi un valet aveau grijă de casa aflată în mijlocul unei păduri bogate în vânat. Jeanne îşi alese camera rotundă de la ultimul etaj al turnului, de la fereastra căreia se vedea râul.

Aymar rămăsese acolo peste noapte, gustând încă o dată plăcerea de a simţi lângă el trupul îngreunat de sarcină.

Apoi, deşi se întorsese la Bressieux, venea în fiecare seară la ea prin pasajul secret care lega cele două clădiri, pentru o îmbrăţişare castă, dar atât de plină de căldură încât le umplea inimile de fericire.

În acea zi de 23 martie 1485, Jeanne mâncase la cină o tocană de iepure atât de bună, că se linsese pe buze, spre marea mulţumire a Berthei, iar la desert, o felie de tartă.

Se aşezase în pat, rezemată de trei perne ca în fiecare seară, şi citea *Romanul lui Renart*, pe care-l găsise în bibliotecă, la lumina unei lumânări, în aşteptarea iubitului ei.

Prima contracţie fu atât de uşoară şi rapidă încât abia dacă o făcu să ridice ochii de pe carte. Cea de-a doua, dimpotrivă, îi sfâşie pântecele în timp ce paşii lui Aymar de Grolee răsunau pe scară.

Când intră pe uşă, Jeanne, în picioare, se îmbrăca.

— A început travaliul, îi zise ea, în loc de salut, înainte ca el să apuce să se mire văzând-o aşa.

*

Mounia căscă prelung. În seara aceea, trupul îi era leneş, iar somnul îi dădea târcoale, cu toate că strigătele muezinilor aflaţi în vârful minaretelor din Istanbul spuneau că era încă devreme.

Baiazid plecase de lângă ea cu o zi înainte ca să rezolve nişte treburi în Anatolia, lăsând-o pe Hanum să o supravegheze în timpul zilei, şi doi eunuci să o păzească peste noapte. Unul stătea la uşa ei, celălalt, pe terasă, până când Mounia adormea. Supravegherea aceasta n-o deranja. Nu mai avea motive să

fugă, iar neliniştea lui Baiazid dovedea faptul că era tot mai ataşat de ea.

O privire aruncată spre fiul ei, pe care-l ţinea la sân, îi confirmă că micuţul adormise.

— Khalil. Puiuţul meu. O să se ducă şi mama la culcare, căscă ea din nou, ridicându-se greoi de pe pernele viu colorate care împodobeau colţul acela din încăpere.

Bebeluşul mârâi. Şi lui îi plăcea la fel de mult ca şi Mouniei să o simtă aproape. Legănându-l în braţe, Mounia coborî cele câteva trepte ca să ajungă la deschizătura rotundă care dădea spre terasă.

Rugăciunea muezinilor se terminase, iar asupra palatului Topkapi se lăsase din nou liniştea.

Trecu pe sub perdelele fine, portocalii, care se ridicau la adierea vântului şi ieşi pe terasă, sub cerul acoperit de stele, cu oraşul vechi la picioarele ei. Cornul de Aur sclipea în bătaia lunii.

Musa se dezlipi de peretele lângă care veghea şi veni să-i facă o plecăciune, încrucişându-şi braţele pe pieptul lat.

— Doreşti ceva, stăpână?

Ea îi zâmbi cu bunăvoinţă.

— Doar să iau puţin aer înainte de culcare. E o noapte plăcută, nu-i aşa?

— Da. Ai dreptate să te bucuri de ea.

O salută din nou, apoi dispăru în întuneric. Mounia trase în piept aerul înmiresmat.

Se simţea liberă.

Biruise.

Chiar a doua zi după ce născuse, Baiazid venise s-o vadă în apartamentul mamei lui, folosind uşiţa ascunsă. Hanum avusese grijă ca niciuna dintre soţii să nu prindă de veste. Mounia, care-şi alăpta fiul, nu se ridicase ca să-l întâmpine, mulţumindu-se să-l salute cu un surâs vesel. El se apropiase cu mişcări de felină şi ridicase cu un deget grijuliu pânza care acoperea chipul copilului.

— Khalil, spusese. Acesta va fi numele lui.

— Sunt de acord, îl asigurase Mounia.

Baiazid o sărutase pe frunte.

— Eşti o fiinţă ciudată, Mounia. Tare ciudată. Dar îmi place asta. Mâine te vei muta în apartamentele mele şi vei sta acolo până când aflu cine a încercat să te otrăvească.

— Dar dacă n-o să afli niciodată?

El izbucnise în râs şi o privise cu afecţiune.

— Numai Allah poate şti.

Părăsi haremul cu fruntea sus, sub privirea furioasă a primei soţii, care se vedea din nou respinsă.

Mounia însă ştia că nu era cazul să-şi facă iluzii.

Baiazid, prins cu treburile lui, o lăsase o săptămână să-şi revină. Venea în fiecare zi să-şi vadă fiul, dar nu aborda subiectul care-l preocupa. Când, în cele din urmă, o făcuse, Mounia îi istorisise povestea pe care o pregătise în legătură cu flaconul piramidal. Familia ei îl avea de generaţii întregi. Djem aflase despre uimitoarele însuşiri ale antidotului pe care îl conţinea. Acesta fusese unul dintre motivele căsătoriei cu Mounia, precum şi motivul pentru care o căutase cu atâta îndârjire când constatase că luase cu ea şi flaconul. Mounia nu minţise afirmând că i-l furase lui Hugues de Luirieux.

— Mai cunosc şi alte taine, sultanul meu, adăugase ea. Multe altele, care au legătură cu Ţinuturile de Sus. Fără mine, fără ele, nu le vei găsi niciodată, în pofida hărţilor la care ne-am uitat.

Sultanul o scrută cu privirea, dar Mounia nici nu clipise.

— Vreau să le cuceresc alături de tine.

El tresărise.

— Nu acesta e rostul unei femei.

— Va fi al meu şi al fiului nostru.

Baiazid plecase trântind uşa şi stăpânindu-şi pofta de a pune să fie biciuită pentru obrăznicia ei. Dar firea ei hotărâtă îi plăcea, iar Mounia ştia asta.

Nu mai deschiseseră subiectul.

Khalil era încă prea mic. N-avea altă soluţie decât să aştepte. Dar Mounia era gata s-o facă. Mai devreme sau mai târziu şi Baiazid va fi pregătit. Felul cum o trata era cea mai bună dovadă. Degeaba-i tot spuneau sfetnicii săi, până şi marele vizir, că locul unei soţii era în harem. Baiazid le răspundea că Mounia nu era soţia lui, aşa că nu era obligat să respecte această tradiţie. Şi ca să le închidă gura, chema la el în

fiecare seară câte o altă soţie. Strategia lui o amuza pe Mounia. De îndată ce va ieşi din lăuzie, le va înlocui pe toate. Da, pe toate. Pentru fiul ei.

Îi aruncă din nou o privire drăgăstoasă micuţului care dormea în braţele ei şi se clătină de oboseală.

— Te supără ceva, stăpână? se îngrijoră eunucul.

Mounia scutură din cap.

— Să fii mamă e mai obositor decât credeam. Mă duc să mă culc. Noapte bună, Musa!

— Noapte bună, stăpână!

Abia mai putu să-şi învelească fiul, după ce-l sărutase, şi să se întindă în aşternut, că se prăbuşi într-un somn adânc, fără să-şi închipuie vreo clipă că i se turnase un somnifer în ceaiul pe care nu apucase să-l termine.

Musa mai aşteptă câteva minute înainte de a se apropia de balustradă şi de a scoate trei fluierături scurte. De la etajul aflat dedesubt i se răspunse în acelaşi mod. Se trase înapoi. Un cârlig zbură prin aer şi se agăţă de barele din piatră ale balustradei. Musa intră în odaie, goli coşul cu fructe şi aşternu în el nişte pânzeturi. Privi spre pat. Mounia dormea adânc. Îl luă cu gingăşie în mâinile lui mari pe Khalil şi-l aşeză în pătuţul improvizat atât de uşor, încât micuţul nici nu scânci.

Un bărbat sărea deja cu sprinteneală pe balcon. Musa îi întinse coşul.

— Ne-am înţeles, da? zise el. Niciodată.

Omul, un ţigan pe care marele vizir îl găzduise, dădu din cap.

— Plecăm în zori şi nu ne vom mai întoarce, fii fără grijă.

Ţiganul apucă între dinţii lui puternici toarta coşului şi coborî la fel de agil ca maimuţele sale dresate. Imediat după aceea, plecă de acolo şi Musa. Fără remuşcări.

Nu-i plăcea deloc femeia pe care fusese pus s-o slujească. Mai ales că fusese, mulţi ani, în slujba alteia.

A Ihdei, pe care o răzbunase acum.

*

Visul lui Philippine era atât de dulce încât mângâierea pe frunte n-o trezi. Zâmbi însă prin somn, convinsă că mâna care-i dezmierda obrajii era a lui Djem. În fiecare noapte venea lângă ea, şoptindu-i cuvinte de iubire şi de speranţă care, la ivirea zorilor, o lăsau lipsită de puteri şi fie disperată de dorul lui, fie plină de încredere în viitor.

În ziua precedentă, sosiseră două scrisori. Într-una, Laurent de Beaumont o anunţa pe Marie de Dreux că stabilise data de 12 mai pentru căsătoria lor. Cealaltă, care venea de la Bâtie, era semnată de Djem. Ca să-şi înşele temnicerii, prinţul coresponda regulat cu Jacques de Sassenage, ascunzând astfel scrisorile destinate iubitei lui. Misiva aceasta era şi mai încurajatoare decât celelalte.

„*Gândeşte-te cât de mult visez la tine şi la copilul căruia îi vei da naştere. Oferă-i toată dragostea de care eu sunt lipsit*", ofta Djem în final. Cuvintele acelea o obsedaseră pe Philippine când se culcase. Oare dragostea va fi de-ajuns ca să-l salveze pe fiul lor din ghearele malefice ale lui Marthe şi ale lui Melusine?

„*Da*", auzise la ureche şoapta lui Djem. Copleşită de iubire gusta mângâierea aceea fără să-şi dea seama că era reală.

Jeanne de Commiers, aplecată deasupra ei, se desfăta privind chipul destins pe care lumânarea de lângă pat i-l dezvăluia atât de asemănător cu al ei. Cu lacrimi de fericire în ochi, chiar în clipele când durerea îi fulgera pântecele, nu se îndura să-şi smulgă fiica din somn ca s-o readucă la cumplita realitate.

Dar trebuia s-o facă.

O sărută pe obraz.

— Helene, fetiţa mea.

Philippine mârâi prin visul care începea să se destrame. Vocea aceea ca o amintire din copilărie îl îndepărta pe Djem. Vru să se întoarcă pe partea cealaltă, dar o mână fermă o împiedică. Deschise ochii. Jeanne îi dădu drumul şi se retrase în umbra perdelei patului, intimidată brusc de această revedere îndelung aşteptată.

— Ce e? se alarmă Philippine, ridicându-se în şezut şi privind în jur.

Jeanne începu să tremure de emoţie. Făcu un pas, cu un zâmbet timid pe buze. Fără să poată scoate vreun cuvânt.

Philippine îşi miji ochii. Oare visa încă? Era foarte ciudat să se vadă pe ea însăşi la câţiva paşi, cu burta ei proeminentă şi cu părul strâns.

Şovăind între teamă şi uimire, se lăsă să cadă la loc pe pernă, cu un suspin.

— Sunt nebună, spuse, încep să înnebunesc.

— Nu. Nu încă, fata mea.

Philippine se ridică din nou, se frecă la ochi, o privi aşezându-se pe pat, lângă ea, pe cea despre care crezuse atâta vreme că a pierdut-o şi simţi în suflet un avânt atât de puternic, încât o copleşi în întregime.

— În sfârşit, te regăsesc! murmură Jeanne, la fel de tulburată ca şi ea, luând-o de mână.

Philippine se aruncă în braţele ei.

39

Limbile se învârteau pe cadranul orologiului. Dar Algonde nu le mai urmărea cu teamă de când Jeanne de Commiers, între două contracţii, le povestise totul.

În timp ce aceasta din urmă o trezea pe Philippine, Aymar de Grolee se dusese şi el s-o scoale pe Algonde. Îi ceruse în şoaptă să se îmbrace repede şi să vină la el în birou. Ascultându-şi instinctul, Algonde ieşise tiptil din cameră, lăsându-l pe Mathieu cufundat într-un somn adânc.

La acea oră, a patra din ziua de 24 martie 1485, în două odăi alăturate, Philippine şi mama ei treceau prin aceleaşi suferinţe în liniştea netulburată a casei.

Nu fusese nevoie ca travaliul lui Philippine să fie declanşat. Abia terminase maică-sa de povestit, când doamna de Bressieux ţipă simţind că aşternutul îi este inundat de un val cald de lichid. Din pricina şocului revederii asociat cu planul de bătălie al lui Jeanne i se rupsese apa.

Nu mai rămânea decât să aştepte.

Algonde ştia că, la nevoie, se putea baza pe Elora. Pentru moment, micuţa dormea, veghind în felul ei asupra lui Mayeul, copilul lui Marie, culcat lângă ea. În timpul zilei, o doică avea grijă de bebeluş în anexe, pentru ca să n-o indispună pe Marie. Hotărâtă mai mult ca oricând să-i nege existenţa, din moment ce-i spusese lui Laurent că a pierdut sarcina, aceasta, fericită de când primise scrisoarea, nu se mai gândea decât la apropiata lor nuntă. Acum dormea şi ea liniştită, cu un etaj mai jos, fără să ştie nimic, la fel ca Mathieu, în caz că Marthe ar fi încercat să citească în minţile lor.

Dacă nu s-ar fi temut că o să-i trezească pe cei doi, Philippine, sprijinindu-se de două perne mari, ar fi ţipat din răsputeri.

— Mă doare, se strâmbă ea, strângând din dinţi.

Algonde se aşează lângă ea şi-i tamponă fruntea cu un prosop ud.

— Curaj. Gândeşte-te la sacrificiul pe care-l fac mama ta şi Aymar.

Philippine o apucă de mână, o strânse cât putu şi gemu printre dinţii încleştaţi.

— Asta nu-mi alină durerile… Ahhh!

Algonde îi dădu la o parte de pe ochi o şuviţă de păr udă de transpiraţie.

— Au trecut şapte ore. Contracţiile sunt din ce în ce mai apropiate. N-o să mai dureze mult.

Philippine respiră adânc şi îşi relaxă degetele şi fălcile. O privi ca un câine bătut.

— Marie a aşteptat douăsprezece ore… N-am să rezist atâta, Algonde. Du-te s-o aduci pe Elora.

Algonde începu să râdă.

— Se va naşte înainte de ivirea zorilor, crede-mă. Fără vrăji şi fără urlete.

Philippine se îmbufnă.

— Chiar îţi place să mă vezi suferind?

Algonde o bătu uşor pe mână.

— Ştii bine că nu. Adevărul însă e că nu ştiu, de fapt, ce efect pot avea puterile Elorei. Imaginează-ţi că Marthe, căutându-l pe fiul tău, ar simţi cumva lumina albastră care l-a ajutat să vină pe lume. Atunci n-ar mai fi în siguranţă nicăieri.

Philippine lăsă capul în jos, suspinând. Se resemnase să se lipsească un timp de fiul ei, încredinţându-l lui Presine, singura fiinţă care-l putea salva. Dar i se făcea greaţă doar gândindu-se că Marthe s-ar fi putut apropia de el, că l-ar fi atins, că l-ar fi pervertit. Se strâmbă de durere. Se apropia o altă contracţie. Algonde avea dreptate. Nu-i rămânea decât să tacă. Şi să aştepte.

Va rezista.

De partea cealaltă a peretelui, în odaia lui, Aymar veghea la căpătâiul lui Jeanne care, ca şi fiica ei, stătea rezemată de perne, cu genunchii depărtaţi şi ridicaţi sub cearşaf.

Nu era de faţă nicio moaşă. Nicio slujnică. Nimeni de la castel nu trebuia să afle despre prezenţa ei acolo. Acesta era preţul pentru ca ei toţi să poată scăpa cu viaţă, dacă aveau noroc.

Dar Jeanne era plină de încredere.

Mai născuse şase copii înaintea acestuia şi, cu toate că cei patruzeci de ani îşi puseseră amprenta asupra ei, nu era îngrijorată. Deocamdată totul se desfăşura normal. Contracţiile se succedau acum din două în două minute. Ştia din experienţă când trebuia să împingă.

Mai avea cam un sfert de oră, nu mai mult, şi se pregătea calmă să nască.

Aymar, dimpotrivă, era mai înspăimântat decât în toiul unei bătălii, răvăşit de chipul ei tras, de cearcănele negre care-i înconjurau ochii, de durerea zugrăvită pe faţa ei. Se simţea ca un idiot şi absolut nefolositor. Cu toate acestea, nici nu se gândea să plece de lângă ea. N-avea la dispoziţie decât câteva clipe ca să se bucure de copilul lui, înainte ca Marthe să-l ia. Iar apoi va suferi împreună cu femeia pe care o iubea.

— Vrei puţină apă? o întrebă, pe când ea îşi trăgea sufletul.

— Da, te rog…

Se ridică şi turnă într-o cupă apă din carafa de pe masă. Când se întoarse, o văzu schimbându-se la faţă. Încremeni.

— S-a întâmplat ceva?

Fără să-i răspundă, ea îşi puse repede mâinile pe partea de jos îi pântecelui, pipăi, apăsă.

Privind-o îngrozit, Aymar goli dintr-o sorbitură cupa, uitând că o adusese pentru ea. Spaima îi spori când zări în ochii lui Jeanne o undă de panică. Grăbit să ajungă lângă ea, scăpă din mână cupa, care zornăi pe dalele din ceramică.

— Spune-mi odată…

Ea îl apucă violent de braţ, cuprinsă deodată de o presimţire a urgenţei.

— Fugi şi caut-o pe Algonde! Travaliul s-a oprit.

Aymar nu trebui decât să deschidă uşa ca să constate că Philippine, cu obrajii încinşi, ţinându-se cu amândouă mâinile de genunchi, împingea deja. Brusc, la o contracţie mai violentă, copilul începuse să iasă. La picioarele patului, Algonde o

supraveghea pe Philippine, încurajând-o cu o voce calmă şi liniştită.

Momentul era prost ales.

Aymar aruncă o privire în spate.

Reacţionând şi ea, Jeanne adoptase instinctiv aceeaşi poziţie ca şi fiica ei cea mare, hotărâtă să forţeze natura.

Nehotărât, privea ba spre una, ba spre cealaltă, când Algonde, ridicând capul, îl zări. O singură privire fu de-ajuns ca să înţeleagă că era nevoie de ea în odaia alăturată.

— Continuă să împingi. Nu te opri! îi porunci lui Philippine, înainte de a se repezi spre Aymar.

— Rămâi cu ea, îi spuse.

— Dar eu…

— Rămâi cu ea! repetă Algonde, îmbrâncindu-l ca să poată ieşi şi închizând uşa în urma ei.

„*Doamne, ce neajutoraţi sunt bărbaţii ăştia!*“ îşi spuse Algonde ajungând lângă patul lui Jeanne care se lăsase pe spate ca să-şi tragă răsuflarea.

— Ce se întâmplă?

Jeanne era lividă.

— S-a oprit. Cred că a murit în timpul travaliului, zise ea clătinând din cap.

Algonde simţi un fior îngheţat.

— Îmi dai voie? întrebă ea ridicând cearşaful.

Jeanne dădu din cap. Nici nu clipi când mâna lui Algonde pătrunse în trupul ei.

— Nu-i simt capul, deşi eşti complet dilatată. Nu înţeleg, anunţă Algonde, amintindu-şi de experienţa căpătată la naşterea lui Marie.

Jeanne îşi muşcă buzele.

— Dacă mai trăieşte, probabil că e prea mare ca să poată trece.

Inima lui Algonde se strânse de îngrijorare.

— Vrei să spui că…

— Dacă nu-l scoatem, vom muri şi eu, şi el.

Proptindu-se în tălpi, Jeanne îşi rezemă spatele de perne. Îşi recăpătase stăpânirea de sine. Strânse mâna lui Algonde şi-i spuse încet:

— Am nevoie de ajutorul tău, Algonde. Viu sau mort, copilul ăsta trebuie să se nască, o ştii la fel de bine ca mine.

— Nu cred că Elora poate interveni, dar mă duc totuşi s-o aduc.

— Nu, o reţinu Jeanne. Nu mai avem timp pentru încercări. Trebuie să acţionăm chiar acum. Chiar acum, Algonde.

Tânăra dădu din cap.

În clipa aceea uşa se deschise şi în prag apăru Aymar de Grolee. Amândouă îşi întoarseră capul spre el.

— S-a născut, zise el cu glas tremurat. Cred că ar trebui să te duci acolo, Algonde…

O auziră pe Philippine plângând în hohote.

— Mă ocup eu de Aymar. Explică-i fiicei mele despre ce este vorba şi întoarce-te. Repede! îi porunci Jeanne.

Algonde ieşi în grabă. Jeanne îi surâse cu tristeţe domnului de Bressieux, care se apropiase de ea.

— Prietene, îi spuse. Am să-ţi cer să faci cel mai greu lucru cu putinţă.

— Orice doreşti, o asigură el, luându-i mâna, la fel de răscolit de ceea ce tocmai văzuse, ca şi de starea ei care nu se schimbase în bine.

— Mai porţi încă la brâu pumnalul acela cu care ai gravat atât de frumos iniţialele noastre pe stâlpul patului din fortăreaţa de la Saint-Pierre?

El confirmă printr-un gest, neliniştit.

— Aţâţă focul şi pune-l pe cărbuni până se înroşeşte.

El înghiţi în sec.

— Şi după aceea?

În ochii lui Jeanne se iviră lacrimi.

— După aceea… Respiră adânc… După aceea, dragostea mea, îmi vei spune adio… şi vei ieşi.

*

Întoarsă pe o parte, Philippine plângea cu sughiţuri, ascunzându-şi faţa în îndoitura cotului. Fără să-i dea atenţie, Algonde se aplecă spre coşul mare în care pregătise culcuşul pentru bebeluş. Deşi, cunoscând profeţia, era pregătită să-l vadă, făcu fără să vrea un pas înapoi. Vocea lui Philippine se înălţă dinspre pat, schimbată de groază.

— Un monstru. Am născut un monstru!

Algonde alergă s-o îmbrăţişeze.

— Un copil rege. Iată ce va fi.

Lacrimile lui Philippine se înteţiră. Nu credea. Ea nu vedea decât un bebeluş atât de acoperit cu păr, din cap până-n picioare, încât numai ochii de un albastru intens dovedeau că aparţinea speciei umane.

— Ce să fac, Algonde? O, Doamne! Algonde, ce să fac?

— Ce ne-am înţeles. Uită-te la mine, spuse, ridicându-i bărbia cu un deget. Uită-te la mine, Helene! Naşterea acestui copil a fost aşteptată, s-a sperat cale de secole întregi. Nu seamănă cu alţi copii şi trebuie să-l iubim aşa cum este.

— Parcă ar fi diavolul în persoană, se cutremură Philippine, disperată.

— Priveşte-l cu inima. Numai cu inima îi vei vedea adevărata înfăţişare.

Algonde îi şterse cu o ploaie de sărutări lacrimile de pe obraji.

— Acum trebuie să mă întorc dincolo.

— Nu! o imploră Philippine.

Algonde se smulse din mâinile ei şi o prinse de coate, privind-o în ochii rătăciţi.

— Mama ta va muri dacă nu intervin. Sunt sigură că nu vrei asta.

Philippine se muie pe dată. Algonde o zgâlţâi, aproape cu violenţă, ca s-o facă să reacţioneze.

— Trebuie să-ţi vii în fire. Singură. Şi să ai încredere în mine… Poţi s-o faci, Helene… Trebuie să poţi.

Philippine lăsă ochii în jos. Fără să mai aştepte, Algonde se îndepărtă. Ajunsese la uşă când auzi glasul lui Philippine, murmurând.

— Ce crezi? Constantin… s-ar potrivi pentru un viitor rege?

Algonde se răsuci pe călcâie ca să-i zâmbească.

— E cel mai frumos nume din lume, afirmă ea, înainte de a apăsa pe clanţă.

Jeanne era singură în odaie.

— Baronul?

— Ne-ar fi încurcat…

Algonde nu insistă. Pe chipul acela tras, aprins acum de febră se citea o hotărâre rece care trezea respect.

— Va trebui să-mi faci o incizie pe burtă, de jos în sus. Nu prea adâncă, să nu spinteci copilul, nici prea superficială, fiindcă n-ai putea să-l scoţi. Nu te întreb dacă eşti în stare s-o faci, Algonde. Fă-o, fără să-ţi faci griji din cauza mea.

— Am înţeles, o asigură fata.

— Bine! Adu un urcior cu apă caldă şi nişte prosoape. Apoi vei lua pumnalul de pe cărbuni. Cred că s-a înroşit deja, spuse Jeanne, aruncând pernele pe podea ca să poată sta perfect întinsă.

În câteva minute, Algonde făcu toate pregătirile. Se aplecă deasupra pântecelui bombat şi inert. Mâna care ţinea arma începu să-i tremure fără voia ei. Jeanne îşi ridica ochii spre ea. Privirea ei emana o forţă senină.

— Nu şovăi, fata mea. Dacă ai căutat vreodată un motiv pentru devotamentul tău, îl vei găsi aici şi acum. Haide.

Se lăsă să cadă la loc pe cearşaf. Ţinându-şi respiraţia, Algonde începu să taie.

În aceeaşi clipă, cocoşii începură să cânte.

*

Cântatul cocoşilor îl trezi pe Mathieu. Ora brutarilor era pretutindeni aceeaşi. Mâna lui mângâietoare căută rotunjimea unui şold, dar nimeri în gol. Oftă. Algonde se sculase deja. „*Păcat*”, îşi spuse, înainte de a ieşi de sub pătură. Ar fi vrut s-o giugiulească înainte de a pleca la lucru. Se ridică din pat, căscând, apoi se îmbrăcă la lumina zorilor.

O sărută pe frunte pe Elora, care-şi sugea degetul, îl sărută şi pe Mayeul, de care se ataşase în ciuda cocoaşei lui, şi ieşi, netezindu-şi părul negru şi rebel. În casă domnea încă liniştea. Coborî repede scările, copleşit de fericirea de care se bucura de când se instalaseră aici, şi intră în bucătărie. Îi era foame. Luă un fursec de pe o tavă şi muşcă din el, privindu-şi imaginea reflectată de o oală din aramă. Apoi, ca în fiecare dimineaţă, îşi vârî mâinile într-o găleată cu apă, îşi udă faţa şi părul, le frecă apoi cu o bucată de săpun cu leşie, se clăti şi la sfârşit se şterse cu un prosop.

— Ia uită-te la el cum risipeşte apa, bodogăni bătrâna Malisinde, care dormea asupra bucătăriei.

Tocmai intrase. Mathieu ridică din umeri. Tare-i mai plăcea lui Malisinde să se ia de el! Aşa-i era firea. Se născuse urâcioasă. Mathieu puse la loc prosopul şi o sărută cu zgomot pe obraz.

Ea îl ameninţă cu degetul, prefăcându-se supărată.

— Soi rău ce eşti! Nu ştiu ce mă opreşte să nu…

Mathieu ieşi pe uşă râzând.

Ştia bine că singurul motiv pentru care Malisinde se scula odată cu zorii era sărutarea aceea.

40

Hanum obişnuia să ia micul dejun împreună cu Mounia. Văzând că în dimineaţa aceea întârzia, se duse să-i bată la uşă. Dar nu primi niciun răspuns.

— A ieşit în dimineaţa asta? îi întrebă ea pe cei doi paznici de la uşă.

Ei scuturaseră din cap în semn că nu.

Neliniştită, Hanum intră.

Lumina radioasă a zilei străbătea prin transparenţa perdelelor. Hanum se apropie de pat şi o apucă de umăr pe egipteancă.

Mounia deschise un ochi, clipi din pricina luminii puternice şi întrebă cu o voce încleiată:

— Tu eşti, mamă? Ce s-a întâmplat?

— Asta voiam să te întreb şi eu, fata mea. E târziu.

Mounia avea creierul prea înceţoşat ca să reacţioneze. Se întinse, în timp ce Hanum se îndrepta către leagăn.

— Am dormit ca…

O exclamaţie de surprindere îi tăie vorba. Mounia se săltă de pe pernă, rezemându-se în mâini, ca să-şi dea seama ce anume provocase exclamaţia aceea. Hanum se albise la faţă.

— Nu e în aşternutul lui, zise.

Împinsă de un val de adrenalină, Mounia sări din pat. Khalil dispăruse, cu toate că Mounia îşi amintea foarte clar că îl pusese aseară în leagăn. Simţi că n-are aer. Se clătină şi, dacă Hanum n-ar fi sprijinit-o, ar fi căzut leşinată.

— Musa, gemu ea. Unde-i Musa? Cu siguranţă că a văzut ceva.

Hanum, cu o expresie de nelinişte pe chip, o conduse spre pat.

— Stai aici, îi porunci. Mă ocup eu de toate.

Mounia nu se putea împotrivi ameţelii care o cuprinsese. I se învârtea capul. Imediat după ce se aşezase, căzu greoaie pe spate, cu braţele desfăcute.

Hanum întredeschise uşa.

— Să vină Musa şi doctorul meu personal. Imediat!

În timp ce paznicii se grăbeau să-i îndeplinească porunca, cercetă din priviri încăperea. Văzu un ceainic şi un pahar colorat pe o măsuţă joasă din fier forjat. Urcă cele patru trepte, care duceau spre pernele puse acolo pentru odihnă, şi mirosi lichidul rămas în ceainic. Blestemă printre dinţii strânşi. Era exact cum presupusese. Pe când cobora treptele care ocupau toată lungimea alcovului, Musa se ivi în prag.

— M-ai chemat, stăpână?

Hanum se repezi spre el, privindu-l bănuitoare. Ea nu fusese de acord ca acest eunuc să fie pus s-o servească pe Mounia, dar Baiazid nu voise s-o asculte. El avea încredere deplină în Musa.

Ea însă, nu.

— Unde este copilul?

El îşi scutură ţeasta acoperită de turban.

— Nu ştiu nimic, doamnă. Încă n-am intrat de serviciu astăzi.

Hanum îl fulgeră cu o privire ameninţătoare.

— Dacă i s-a întâmplat ceva rău, jur că pun să fii hăcuit bucată cu bucată!

Eunucul rămase imperturbabil.

— Când am plecat, totul era în ordine. Nu-mi părăsesc niciodată postul de pe terasă înainte ca ei să adoarmă.

— Pe terasă… repetă Hanum care, concentrată asupra întrebării „*cine?*“ nu se gândise încă la „*cum?*“.

Fugi pe terasă. Descoperi harponul înţepenit şi se întoarse imediat în odaie, auzind vocea medicului ei căruia Musa îi deschisese uşa.

— I s-a pus în băutură un somnifer. Ocupă-te de ea, porunci Hanum, arătând spre Mounia care zăcea leşinată, apoi se întoarse către eunuc care, cu braţele încrucişate pe pântece, aştepta noi ordine.

Hanum se opri în faţa lui, aruncându-i o privire glacială.

— Khalil a fost răpit. Dacă nu va fi găsit viu şi nevătămat până diseară, vei plăti cu viaţa, fie că eşti vinovat, fie că nu.

O undă de nelinişte, repede stăpânită, trecu prin ochii bovini ai acestuia. Dar fu de-ajuns ca Hanum să înceapă să se teamă de ce-i mai rău.

— Ştiu pe cine slujeşti, afirmă ea. Rangul ei de primă soţie n-o s-o ajute cu nimic atunci când sultanul va afla adevărul. Ea va muri odată cu tine.

Argumentul acesta avu efect. Temându-se mai mult pentru ea decât pentru el, Musa lăsă ochii în jos.

— Ihda n-are niciun amestec, stăpână. Doar eu trebuie să fiu pedepsit.

Hanum nu crezu niciun cuvânt, dar se feri s-o arate. Îl apucă de braţele împodobite cu brăţări late din aramă şi-l scutură violent

— Unde e? Ce-ai făcut cu el?

Eunucul o privi drept în ochi.

— L-am sufocat în somn şi l-am aruncat peste balustradă.

Simţind sudori reci pe şira spinării, Hanum înghiţi în sec.

— Şi sfoara aceea?

— Am pus-o acolo ca să îndepărtez bănuielile.

— Minţi, făcu Hanum, înroşindu-se de mânie. Trupul ar fi fost găsit dimineaţă de gărzile care patrulează pe sub ferestre.

Un zâmbet parşiv lumină faţa rotundă a lui Musa.

— După ce am plecat din post, l-am căutat printre stânci. Era făcut bucăţi. Cu toate că nu era ora lor de masă, tigrii n-au mai lăsat mare lucru din el, poţi să mă crezi.

Hanum îşi lăsă braţele să-i cadă, simţind că-i vine să vomite. Făcu un pas înapoi.

— Nimeni nu poate avea toate drepturile, adăugă el, îndreptând o privire întunecată spre Mounia, pe care medicul nu reuşea să o învioreze cu sărurile pe care i le plimba pe sub nas.

— Gărzi! mugi Hanum, încovoindu-şi umerii sub povara mâniei.

Uşa se deschise.

— Aruncaţi-l pe Musa în temniţă. Dacă nu se supune, puteţi să-l bateţi până la sânge, dar nu-l omorâţi… Vreau să sufere… Mult timp.

Eunucul se lăsă dus fără să opună rezistenţă. Era mulţumit. Nu din cauză că era pedepsit – cu toate că acest lucru nu-l speria –, ci fiindcă îşi răzbunase stăpâna în aşa fel încât Mounia va muri, cu siguranţă, de durere.

Cu atât mai bine, se bucură el, căci n-o plăcea, n-o plăcea deloc.

*

În aceeaşi clipă, în brutăria castelului, Mathieu admira trei pâinişoare rotunde pe care tovarăşul lui le frământase de cu seară. Aluatul dospise atât de frumos, încât pe suprafaţă apăruseră crăpături, iar Mathieu, ca un cunoscător ce era, apreciase priceperea tovarăşului său înainte de a le vârî în cuptor. Era singur în anexa mică, lipită de clădire. Aymar de Grolee, prudent, îşi îndepărtase sub diferite pretexte curtenii de la castel, aşa că la Bressieux rămăseseră puţini oameni, iar cei doi brutari se înţeleseseră să lucreze pe rând.

— Nimic de zis, sunt perfecte, recunoscu el cu invidie.

Aplecat deasupra mesei pe care era pusă scândura, căutase vreun cusur, dar nu reuşise să-l găsească şi se bucura de pe acum la gândul de a rupe una după ce vor fi rumenite.

— Mathieu…

Era vesel deja la începutul acestei zile frumoase, dar vocea care se auzi din spatele lui îl înveseli şi mai mult. Cu toate că era foarte matinală azi, vizita pe care i-o făcea Algonde în fiecare dimineaţă, după ce-o alăpta pe Elora, îl copleşea de bucurie. Şi, ca pe vremuri, la Sassenage, prima brioşă care ieşea din cuptor era a ei.

— Ai venit prea devreme. Încă nu s-a copt nimic… o întâmpină el.

Îşi îndreptă spatele, fără să-şi ia ochii de la pâini. Repetă:

— Perfecte… chiar aşa…

Apoi se întoarse spre ea, zâmbindu-i larg.

Dar zâmbetul îi pieri imediat.

Cu mâinile încrucişate peste fusta şifonată, Algonde, care se oprise în prag, părea atât de tristă, încât Mathieu crezu că se întâmplase vreo nenorocire.

— Elora? întrebă îngrijorat, apropiindu-se de ea.

— Helene.

El răsuflă uşurat.

— Ce-a mai născocit ca să te chinuiască? oftă el furându-i o sărutare pe gât, din nou binedispus.

Algonde nici nu se clinti.

— A început, Mathieu.

Punându-şi mâinile la spate ca să n-o murdărească de făină, el îi ronţăi lobul urechii.

— Mm… ce anume?

— Naşterea.

— Ce naş…

Făcu un pas înapoi, tulburat, nevrând să înţeleagă.

— Copilul?… Copilul acela?

Algonde îl ciupi de obraz, cum făcea pe vremuri. Dar fără pic de veselie în privire, care exprima doar o oboseală profundă după toate emoţiile trăite în noaptea aceea.

— Păi, care altul?

Umerii tânărului se gârboviră. Mormăi:

— Oricum, era prea frumos ca să dureze.

— Vom mai avea timp să fim fericiţi, Mathieu.

Ciudat, dar el n-o crezu.

Uitând ce a hotărât, o cuprinse în braţe, lăsându-i pe omoplaţi pete de faină. Se îmbrăţişară în tăcere, strâns, până la durere. El suspină la urechea lui Algonde:

— Presupun că nu ţi-ai schimbat părerea.

— Nu.

El îşi închise îndurerat ochiul sănătos. Câte rugăciuni înălţase spre cer, sperând că ea se va răzgândi!

— Dacă înţeleg bine, nu mai am timp să coc pâinişoarele astea delicioase…

Algonde îl auzise lăudându-l pe celălalt brutar. Se bucurase văzând că, în ultimul timp, lui Mathieu începuse din nou să-i placă munca pe care o făcea. Îl linişti.

— Marthe mai poate aştepta o oră.

— Tot e ceva. Şi după aceea?

— După aceea, Mathieu, de tine depinde totul. Şi de ea.

— Dar de tine, niciun pic? întrebă el lăsând-o din braţe.

Voia să-i privească la nesfârşit chipul. Pentru ca seninătatea trăsăturilor ei să-i alunge îndoielile şi teama.

Algonde îi surâse afectuos. Ocoli întrebarea.

— Mulţumeşte-te s-o aduci aici pe Marthe.

— Ce să-i spun?

— Doar că Philippine e gata să nască.

El făcu ochii mari.

— Atâta tot?

— Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine. Nu-ţi face griji nici pentru mine, nici pentru Elora. Până când te întorci, noi vom ajunge într-un loc sigur.

— Îmi promiţi?

— Îţi jur, Mathieu.

Ea i se cuibări din nou în braţe.

— Te iubesc. Nu te gândi decât la asta. La nimic altceva.

El o sărută pe creştet.

— Când ne vom revedea?

— Curând.

El oftă. Îşi împinse genunchiul între coapsele ei, obligând-o să facă un pas înapoi.

— Ce faci?

— Vreau să fii a mea, chiar aici, încă o dată.

Ea începu să râdă.

— O să avem tot timpul, mai târziu.

El o lipi de zid, în umbra uşii larg deschise.

— Şi dacă n-o să-l avem? Dacă n-o să-l mai avem niciodată?

— Nu-ţi dau voie să vorbeşti aşa, îl certă ea, înainte de a-l cu prinde de după gât şi a-l săruta ca să învingă teama aceea pe care o simţea şi ea.

După două ore, de la fereastra camerei lui Philippine, Algonde îl privi ieşind călare pe poarta castelului. Deşi avea un nod în gât, se strădui să termine brioşa caldă pe care i-o adusese Mathieu, regăsind în ea gustul ultimei sărutări pătimaşe avute pe coridor. Apoi, lăsând-o cu respiraţia tăiată, Mathieu se întorsese şi coborâse în fugă scările. Asta fusese soluţia găsită de el ca, la despărţire, ceea ce nu era deocamdată decât un „*la revedere*“ să nu pară un „*adio*“.

Algonde rămase în faţa ferestrei până când savură şi ultima înghiţitură. Philippine, care nu se ridicase din pat, îl ţinea în braţe pe Constantin. Îi răseseră cu grijă părul de pe faţă şi nu mai părea aşa înspăimântător, iar inima domniţei era din nou copleşită de toată iubirea pe care i-o purta lui Djem. Suspină când Algonde veni să se aşeze pe marginea patului.

— Eşti sigură că Presine o să-l îngrijească bine?

— Nu mă îndoiesc de asta. Haide, Helene, scumpa mea! Nu mai pot întârzia.

Philippine îşi sărută fiul pe frunte şi i-l întinse, cu părere de rău.

— Dar dacă Marthe…

Algonde îi puse arătătorul pe buze.

— Sst! Taci. Totul va merge bine.

Cu copilul în braţe, Algonde intră în odaia alăturată. Aymar de Grolee se ridică de la căpătâiul lui Jeanne la vederea ei.

— Cum se mai simte? întrebă Algonde.

— Nu mai are febră. Va trăi.

Privi îndurerat spre Constantin. Oftă.

— Fă ce trebuie să faci, Algonde. Nu te gândi la nimic altceva.

— Mathieu nu va ajunge la Sassenage decât peste vreo trei ceasuri sau chiar mai mult, dacă nu se grăbeşte. N-o muta prea repede din camera asta. Am făcut tot ce puteam, dar nu sunt sigură dacă aţa cu care am cusut-o e destul de trainică.

Aymar de Grolee îi zâmbi cu bunăvoinţă.

— Eşti prea modestă, Algonde. Ceea ce ai reuşit să faci astăzi, şi fără să apelezi la magie, este un adevărat miracol.

— Aş fi preferat să fie unul complet…

Lăsând ochii în jos, el luă în braţe copilul. Aymar de Grolee era pregătit să lupte. Nu să plângă.

— Peste câteva minute cobor, spuse el.

Algonde îl reţinu.

— Aş avea o rugăminte. Dacă, din nefericire…

El o bătu uşor peste mâna aşezată pe braţul lui.

— … Voi avea grijă de Elora. Nu le va lipsi nimic nici ei şi nici lui Mathieu, îţi jur… Dar nu va fi cazul, aşa-i?

Schimbară o privire. Grea de temeri.

— Nu… nu va fi cazul, afirmă Algonde.

Apoi luă în braţe trupul lipsit de viaţă al bebeluşului pe care, cu toate eforturile ei, nu reuşise să-l salveze şi, într-o tăcere îndoliată, se întoarse cu el în odaia lui Philippine.

Acum totul depindea de Marie de Dreux.

*

De data asta, Mounia fusese învinsă. Trezită de o cafea amestecată cu mirodenii, aflase de la Hanum tragicul adevăr. Avu o singură reacţie. Se ridică în picioare, ieşi pe terasă şi se aplecă peste balustradă. Nimic nu mai avea sens, nici culoare, nici lumină. Pierduse totul. Totul se sfârşise.

Hanum, care-i anticipase instinctiv gestul, o trase înapoi în ultima clipă.

— Aici, gărzi! strigă ea, ţinând-o cu toate puterile ca să n-o lase să cadă în gol.

— Lasă-mă să mor, îi ceru Mounia, cu o răceală de mormânt, aplecată peste balustradă, cu tălpile deja în aer şi cu ochii aţintiţi asupra tufelor de trandafiri aflate la treizeci şi şapte de picioare mai jos.

Cei doi eunuci care stăteau de pază în faţa uşii străbătură în fugă încăperea.

— Te rog, Mounia! Fiul meu îţi va dărui şi alţi copii. Câţi vrei tu, gâfâi bătrâna, sleită de puteri.

— Nu era copilul fiului tău, strigă exasperată Mounia, întinzând braţele spre gol, fiindcă i se părea că-l aude plângând acolo.

Hanum îi dădu drumul. Mounia fu readusă pe terasă de două braţe puternice. Rămase în picioare, faţă-n faţă cu femeia aceea care o privea cu tristeţe, încadrată de cei doi uriaşi.

— Acum eşti în stare de şoc, dar va trece, ai să vezi.

Abia acum durerea se ivi pe chipul Mouniei. Voia doar ca totul să se sfârşească. Înţelegând că n-o vor lăsa să-şi ia viaţa, îşi aţinti ochii stinşi în cei ai lui Hanum.

— Am minţit. Încă de la început. Copilul acesta era al bărbatului pe care-l iubeam. Un creştin. A fost asasinat împreună cu părinţii mei, în Egipt, de Hugues de Luirieux, care m-a adus aici…

Chipul lui Hanum arăta îndoială. Oare disperarea o făcea pe Mounia să se acuze astfel?

— … Crede-mă, mamă, continuă Mounia. Nu există niciun elixir miraculos. V-am înşelat. Pe toţi. Ca să salvez singura fiinţă care mai conta pentru mine.

La această lovitură, Hanum se clătină. Ochii Mouniei, care ardeau de o disperare nemărginită, nu puteau minţi.

— Te rog, mamă, explodă Mounia, plângând în hohote. Nu vreau să-i supravieţuiesc. Nu şi de data asta. Înţelege-mă! Nu pot!

— Luaţi-o de aici, hotărî Hanum, atinsă drept în inimă.

Nu atât din pricina trădării Mouniei, cât din cauza suferinţei ei. Până la întoarcerea lui Baiazid, era mai bine ca Mounia să fie apărată de ea însăşi între cei patru pereţi ai unei temniţe.

41

Deşi constatase fidelitatea lui Mathieu, Marthe era neliniştită când ajunse la castelul Bressieux, la mai puţin de şase ore de la plecarea brutarului.

— Mi-ai făgăduit că ne laşi în pace, insistă acesta, descălecând în faţa grajdului.

Marthe, care descălecase înaintea lui, nu binevoi să-i răspundă. Era nerăbdătoare. Şi avea îndoieli. N-avea pic de încredere în şmechera aceea de Algonde.

El i se opri în cale.

— Mi-ai promis, nu-i aşa?

Ea îl împinse cu o mână nervoasă, zgâriindu-i obrazul.

— Dacă vrei ca totul să meargă bine, nu-mi sta în drum, îl ameninţă, cu privirea aţintită asupra clădirii din cealaltă parte a curţii.

Ca şi baronul Jacques, căruia Marthe îi interzisese de asemenea s-o însoţească, Mathieu nu insistă. O privi pornind în fugă spre uşă, îşi şterse sângele de pe obraz şi o luă pe urmele ei.

Trebuia să se convingă că ai lui erau în siguranţă.

*

Aşezat în feluca ce luneca pe apele întunecate ale Nilului, Enguerrand de Sassenage privi meterezele Heliopolisului rămânând în urmă. Fără regrete. Nu-şi găsise acolo liniştea. Doar câţiva prieteni de care se despărţise cu o zi înainte. Deşi le făgăduise că se vor revedea, ştia bine că nu va fi aşa.

Cu o mână sigură, îşi aranjă mai bine pe umăr bocceaua uşoară.

Ducea cu el tot ce moştenise de la acest ţinut. Harta antică. Pusă între cele două straturi ale brâului de pânză care-i înfăşura

mijlocul, şi pumnalul lui Aziz, pe care tatăl Malikăi i-l dăduse în schimbul spadei lui. Renunţase la spadă, fiindcă bătea la ochi. Şi n-avea nevoie de ea. Cât despre celelalte descoperiri importante, le studiase atât de mult încât păstra în memorie până şi cele mai mici detalii. Osiris, zeul uriaş venit din Ţinuturile de Sus, ştiuse să-şi apere comoara mult mai bine decât ar fi putut el s-o facă Aşa că o lăsase unde era.

Plecase, aşadar, în cea de-a douăzeci şi patra zi a lunii martie.

Nu era pregătit, dar înţelesese că nu va fi pregătit nicicând. Îl bântuia amintirea Mouniei. Enguerrand de Sassenage ştia că doliul lui nu se va sfârşi niciodată în acest loc. Între apă şi nisip. Între luxurianţă şi deşert.

Pleca.

În căutarea unei lumi noi.

Va urma itinerarul pe care Aziz îl trasase pe hartă cu puţin timp înainte de a muri. Itinerariul pe care l-ar fi urmat Aziz însuşi, dacă în seara nunţii lui un cutremur nu i-ar fi schimbat planurile. Dacă nu s-ar fi născut Mounia.

Alexandria, Tripoli, Tunis, Algeria, Tanger şi, prin strâmtoarea Gibraltar, Spania. Acolo va căuta un armator destul de nebun ca să-l creadă şi să traverseze Atlanticul trecând prin Azore, de unde se trăgeau strămoşii lui Aziz.

Drumul era lung şi n-avea altă soluţie decât să meargă pe jos. Enguerrand îşi cheltuise ultimii piaştri ca să coboare fluviul şi trebuia să improvizeze ca să supravieţuiască. De aceea hotărâse s-o ia de-a lungul coastei. Porturile ofereau tot felul de posibilităţi, până la şobolanii pe care putea să-i prindă pe post de hrană.

Scotoci prin brâul lat, extrase o legăturică din pânză, o desfăcu şi scoase din ea o curmală pe care o vârî în gură. Pe celelalte le puse la loc. Darul Malikăi. Zâmbi. În ultima clipă, ridicându-se pe vârfuri, cu lacrimi tăcute pe obrajii îmbujoraţi, fata îl sărutase pe buze.

Trebuise să plece ca să afle că era îndrăgostită de el.

„*Păcat*“, îşi spuse. Păcat că inima lui era prea uscată după atâtea lacrimi. Malika ar fi fost mândră să-l păstreze alături de ea.

Bătrânul ştirb, aproape la fel de jerpelit ca şi el, care şedea alături îl bătu pe braţ.

— Priveşte…

Enguerrand urmări direcţia degetului său întins. O fată alerga de-a lungul malului agitându-şi braţele. O recunoscu imediat. Probabil că Malika îl pândea încă din ajun. În aşteptarea unui gest care să însemne o făgăduială.

Necunoscutul de lângă el îi răspunse prin semne largi. Enguerrand însă nu se mişcă. „*La ce bun?*“ gândi. De ce să-i întreţină speranţa când totul se sfârşise? Ştia din experienţă cât de dureros era acest lucru.

Scuipă în apă sâmburele curmalei, apoi întoarse capul spre celălalt mal. Nemişcat ca sfinxul care stătea de pază la Giseh, îşi aţinti privirea asupra celor trei piramide care se profilau în depărtare. Folosindu-se de planul celui care o construise, vizitase piramida cea mai mare, pe care şi-o însuşise Kheops.

„*La ce bun?*“ îşi repetă. Nu mai avea pe nimeni cu care să-şi împărtăşească secretele.

Îşi îndreptă cu hotărâre ochii spre apele verzui. Îl aştepta o viaţă de pribeag.

Era gata s-o înfrunte.

*

— Repet. Unde e baronul?

— Nu ştiu.

— Dar Algonde?

— Nu ştiu.

— Dă-mi măcar un singur motiv să te las cu viaţă dacă nu ştii nimic, se răsti Marthe, apucând-o de beregată pe intendenta castelului, care o întâmpinase de cum intrase în sala mare de recepţii.

Biata femeie holbă nişte ochi îngroziţi. În dimineaţa asta nimic nu era ca de obicei şi se simţea pierdută în faţa acestei femei înspăimântătoare care voia să-i vadă pe stăpânii ei.

— Las-o, te conduc eu la doamna Helene, interveni Mathieu, care intrase în urma ei.

Marthe îşi desfăcu degetele. Intendenta alunecă pe podea, atât de tulburată încât îşi pierdu cunoştinţa.

Marthe păşi peste trupul ei.

— O găsesc şi fără tine, decretă ea, pornind spre scări.

— Cum vrei. Castelul are unsprezece camere…

Marthe se opri. Se răsuci pe călcâie şi-l privi.

— Eşti tare servil, prăpăditule!

El ocoli trupul nemişcat al intendentei şi se propti hotărât în faţa lui Marthe.

— N-am deloc încredere în tine.

Marthe izbucni în râs.

— Pe aici, zise Mathieu, care o luă înaintea ei către fundul sălii, lăsând scările la dreapta.

Un rând de trepte se vedea într-unul dintre turnurile aflate la colţurile clădirii dreptunghiulare. Mathieu urcă şi ajunse pe un coridor îngust. Se opri în faţa uşii lui Philippine. Marie de Dreux tocmai ieşea de acolo.

— În sfârşit, ai venit. Te-am căutat peste tot. Unde naiba erai? exclamă ea, văzându-l.

— Ce s-a întâmplat? Pari tulburată.

Marthe rămase în umbră. O recunoscuse pe fetişcana aceea şi se întreba ce căuta la Bressieux. Şi, mai ales, ce ascundea. Cu ochii împăienjeniţi, Marie, care n-o observase în tulburarea ei, îşi frânse mâinile.

— Dumnezeule, chiar sunt. O, da! Chiar aşa. Algonde a…

Mathieu păli.

— Spune!

— A făcut ceva îngrozitor. Absolut îngrozitor.

— Ce? îşi ieşi el din fire, apucând-o strâns de braţ.

— A otrăvit copilaşul doamnei Helene, zise Marie, înăbuşindu-şi un hohot de plâns.

La fel de uluită de vorbele ei ca şi Mathieu, Marthe reacţionă prima. În timp ce el se pregătea s-o zgâlţâie pe Marie ca să afle mai multe, Marthe se băgă între ei. Într-o clipă, fata se trezi lipită de zid, dând din picioare în gol, de parcă o mână nevăzută ar fi ţinut-o în aer. Începu să ţipe, îngrozită. Mathieu n-avu timp să intervină.

— Tu, îi porunci Marthe, privindu-l cu răutate, tu rămâi aici!

Lăsându-i pe Mathieu încremenit locului şi pe Marie gata să facă o criză, împinse uşa camerei cufundate în întuneric. Se

duse drept la fereastră şi trase perdelele, apoi privi de jur împrejur prin încăpere.

În ciuda luminii puternice, Philippine părea să doarmă. Marthe se repezi spre leagănul aşezat lângă perete. Un crucifix fusese pus pe cearşaful care acoperea trupuşorul nemişcat. Martha smulse şi crucifixul, şi cearşaful, scoase un răget de mânie şi se întoarse s-o scoale pe Philippine.

O pălmui în zadar, căci Philippine nu reacţionă. Era limpede că i se dăduse vreun drog. Marthe ieşi ca o furie din odaie. Cu un gest, o făcu pe Marie să cadă din nou pe podea şi o proiectă pe coridor.

— Unde sunt toţi? urlă ea, năpustindu-se asupra bietei fete care se târa pe podea, terorizată, încercând să se ferească din calea ei.

Lăsând-o pe Marie în ghearele ei, Mathieu se grăbi să intre şi el în cameră. Voia să priceapă. Trebuia să priceapă. Algonde n-ar fi putut face aşa ceva. Încremeni şi el la vederea trupului mic, lipsit de viaţă.

— Păros. Nu e păros… Dar atunci…

Atunci, Algonde fugise. Fiindcă n-avea altă scăpare.

Auzi pe coridor urletul lui Marie.

Se repezi într-acolo.

Marthe o ţinea de gât şi o pălmuia cu violenţă. Din plăcere sau din răzbunare. N-avea nevoie s-o întrebe, era de-ajuns să intre în mintea ei. Frica fetei o făcea să devină străvezie ca sticla. Marthe intră în legătură cu memoria ei şi-i preluă imediat amintirile.

Ţipetele lui Philippine o făcuseră pe Marie să intre în camera ei speriată. Apoi acuzaţiile, indignarea, furia, disperarea mamei care descoperea că bebeluşul ei murise. Murise sub ochii ei. În clipa când Algonde, care-l ţinea în braţe, îi presărase pe buze un praf întunecat la culoare, menit să-l întărească. Era, cu siguranţă, pulberea făcută din oul negru. „*Oare bănuia că bebeluşul nu va supravieţui?*” se întrebă Marthe.

Privi din nou în Marie. Algonde, cu capul plecat, nu încerca să se apere. Era alungată de la castel, împreună cu Elora. Şi, în sfârşit, Marie, rămasă singură la căpătâiul lui Philippine, dându-i un somnifer ca s-o liniştească.

Era adevărat. Marie trăise intr-adevăr toate întâmplările acestea.

— Ajunge! scrâşni Mathieu punând o mână fermă pe umărul lui Marthe.

Marthe se mulţumi să întoarcă spre el capul. Chipul ei nu mai era omenesc.

— Chiar dacă ne-ai omorî pe toţi, lucrurile nu s-ar schimba. Nu este copilul lui Djem, nu vezi?

Într-o fracţiune de secundă, Marthe îşi aminti de întoarcerea lui Philippine după ce fugise cu prinţul.

— Şi Montoison? o întrebase ea.

— A murit. După ce m-a violat, îi răspunsese fata.

Îi dădu drumul lui Marie de Dreux. Tâmpitul acela de cavaler stricase totul.

Marthe rămase nemişcată câteva clipe, cu senzaţia că se înşelase. Apoi deveni din nou bănuitoare. Scrută chipul lui Mathieu. Mathieu, care se arătase atât de servil, cu toate că era în stare să-i ţină piept. Mathieu, care ar fi făcut orice pentru Algonde. Nu ştia nimic. Marthe verificase deja. Mai verifică o dată. Şi totuşi… se încruntă. Îl lipi de zid.

— Ar fi plecat fără tine? Nu cred.

Mathieu îi simţi răsuflarea puturoasă pe obraz. Întoarse capul, respingând cu toată fiinţa efectele perverse ale puterilor ei. Dar lui Marthe nu-i ardea de joacă. Urmări cu o unghie ascuţită linia cicatricei de pe ochiul lui drept, crestându-i suprafaţa.

— Ai fi cruţat-o dacă rămânea aici?

Argumentul avu efect. Marthe se îndepărtă. Cu toate acestea, impresia ei stăruia. Se întoarse spre Marie, care se ghemuise lipită de uşa vecină cu cea de la odaia lui Philippine.

— Aymar de Grolee?

— A plecat aseară, zicea că are o treabă de rezolvat. Nu ştiu despre ce era vorba, sughiţă Marie, apărându-şi capul cu braţele de teama unui nou atac.

Acesta însă nu veni.

— Pleacă, Marthe. S-a terminat. Noi n-avem nicio vină, o rugă Mathieu, cu obrazul însângerat.

Marthe era aproape hotărâtă să-l asculte. Nu mai avea ce face aici. Dacă n-ar fi fost senzaţia aceea… Ochii ei întâlniră uşa în faţa căreia stătea Marie, privind-o rugător. Marthe se apropie de ea. Fata se sufoca de spaimă, făcându-se şi mai mică.

Marthe îi arse, din pură răutate, o lovitură de picior în tibie.

— Să nu te mai văd! Dispari!

Plângând, Marie fugi în patru labe, părând un şoricel în rochia ei gri. Marthe deschise uşa şi privi înăuntru.

— Stai.

Marie rămase nemişcată şi încordată, ca un câine legat care aşteaptă să fie eliberat.

— A cui e camera asta?

— A baronului…

Marthe trecu pragul.

În odaie era lumină, focul ardea în vatră, iar patul era făcut. Totuşi, domnea un iz puternic de sânge. Dădu un ocol fără să remarce nimic neobişnuit.

Împinse uşa care dădea în camera alăturată, fără să ia în seamă paşii lui Marie care cobora în fugă scările. În patul ei, Philippine dormea la fel de adânc.

Marthe închise la loc uşa.

Mirosul de sânge. Era mai puternic aici decât dincolo, unde născuse Philippine. De ce?

Lăsaseră uşa dintre odăi deschisă, apoi o închiseseră şi aerisiseră într-una, iar în cealaltă nu?

Mathieu rămăsese sprijinit de canat, cu braţele încrucişate şi o privea cutreierând prin cameră, cu nasul în vânt.

În cele din urmă, Marthe se opri lângă pat. Deşi mirosea a săpun, izul de sânge era mai pronunţat aici. Se aşeză şi-şi trecu gânditoare degetul peste pernă. Îl zări pe tânărul care o privea mohorât, cu o dungă purpurie pe obraz. Mirosul era prea puternic ca să provină de la rana lui. Dacă pereţii erau impregnaţi, înseamnă că acolo cursese mult sânge.

Îl apostrofă rânjind.

— Ce aştepţi? Vreo răsplată?

— Da. Cea pe care mi-ai promis-o. Pleacă, insistă el cu o voce surdă.

Dar Marthe nu mai avea chef să plece. Îi venise o idee. Care ar fi explicat totul.

— Mai era în casă vreo femeie însărcinată în afară de Helene?

— Marie de Dreux. A născut luna trecută. Un copil cocoşat, adăugă iritat Mathieu.

— Altcineva?

— Nu. Nimeni... N-ai altă distracţie decât să ne chinuieşti pe noi?

Marthe se aplecă. Râcâi spaţiul dintre scânduri ale parchetului. Regăsi un miros familiar care fusese ascuns până atunci de celelalte izuri.

— Ce cauţi, la urma urmei? izbucni Mathieu.

— Nu mai caut. Am găsit, scrâşni Marthe, strângând pumnii.

Mathieu se albi la faţă.

— Ce anume?

Dintr-o săritură, Marthe ajunse în faţa lui şi-l luă de mână. Îi aşează în palmă ceva nespus de uşor, care-l gâdilă, apoi, îndoindu-i degetele deasupra acelui lucru, îl îmbrânci ca să poată ieşi.

— Îţi poţi lua adio de la Algonde a ta, prăpăditule, îi spuse, înainte de a coborî grăbită scara.

Uluit, Mathieu privi în palmă şi începu să tremure la vederea unui fir lung şi negru de păr, mânjit cu sânge închegat.

42

Stând bărbăteşte în şa, cu fustele strânse între coapse, lui Algonde i-ar fi plăcut să poată galopa, însă, cu Constantin în braţe, nu putea merge decât la trap domol. De câte ori încerca să dea pinteni calului ca să-l zorească, nou-născutul regurgita şi era nevoită să se oprească până se liniştea. Aşa că renunţase, bizuindu-se doar pe avansul pe care-l avea.

Copilul era mai important decât orice altceva.

Desigur că-şi luaseră toate precauţiile, prevăzuseră totul până în cele mai mici amănunte. Aymar de Grolee stăpânea tactica şi precizia în luptă. Nu avea să lase nimic la voia întâmplării şi le va duce pe Elora şi pe Jeanne de Commiers în subteranele care legau Bressieux de Saint-Pierre. Pasajul nu mai avea de mult ieşire spre exterior, care fusese zidită. Era puţin probabil ca Marthe să ştie de tunelul acela şi cu atât mai puţin ca ea să piardă timpul căutându-i intrarea.

Nu. În cel mai rău caz, dacă Marthe bănuia ceva, pe urmele ei s-ar fi repezit.

Algonde se străduia să creadă asta.

Dar gândul acesta n-o putea îmbărbăta.

În dreptul vechiului turn al templierilor, auzi în minte glasul lui Presine:

— Balme de Glos…

Era locul de întâlnire. Algonde se întunecă la faţă. Ar fi preferat să lase copilul la coliba din Sassenage în loc să bată drumul până în satul Fontaine. Precis că Presine avea motivele ei. Se temea, pesemne, că Marthe i-ar fi putut ghici ascunzătoarea şi, dacă lucrurile mergeau prost, s-ar fi năpustit în primul rând acolo.

Algonde simţi în ceafă un fior rece.

Oare asta voise să-i dea de înţeles Presine?

Strângând şi mai tare la piept copilul, trase ferm de frâu cu mâna liberă şi îmboldi calul cu călcâiele.

— Am întârziat deja prea mult, se scuză ea când micuţul începu să plângă.

Mai bine să fie bolnav decât osândit. Va şti Presine cum să-l pună din nou pe picioare.

*

Când cei doi eunuci, de nerecunoscut sub caftanele lor, veniră s-o scoată din celula ei întunecată, Mounia mulţumi cerului, oricare-ar fi fost Dumnezeul care-i ascultase rugăminţile.

Avea să moară.

Ţinându-şi deasupra buzelor stofa modestă cu care i se ceruse să se acopere din cap până-n picioare, porni cu ei fără să scoată o vorbă, cu ochii în pământ, de-a lungul coridorului umed, luminat de torţe. Nici nu simţi duhoarea care domnea acolo. Fu scoasă din închisoare printr-o portiţă. Dincolo de ea, pe coridorul de piatră, domnea întunericul, ceea ce nu păru să-i incomodeze pe cei doi eunuci. Unul trecu în faţa ei, celălalt o urmă. Înaintară. Mounia nu ştia unde o duceau, dar nu-i păsa. Ştia că unele execuţii erau la fel de discrete ca şi motivele lor.

Când ieşiră la lumină, Mounia făcu ochii mari de uimire. Se aflau în afara palatului. În faţa ei strălucea Cornul de Aur.

Apucând-o fiecare de câte un braţ, cei doi o duseră spre portul Boucoleon, plin de animaţie la picioarele meterezelor oraşului vechi. Amestecându-se fără să se facă remarcaţi în mulţimea pestriţă, ajunseră în faţa unei clădiri vechi, nelocuite, ascunse între două cârciumi arătoase. Unul din eunuci introduse o cheie în broască. Canatul şubred se deschise cu un scârţâit.

— Intră! îi porunci Mouniei.

Perplexă, Mounia se conformă. Pătrunse într-o încăpere strâmtă şi joasă, speriind câţiva şobolani care o zbughiră pe lângă picioarele ei. Bezna care se lăsă când uşa se închise la loc nu-i îngădui egiptencei să vadă mai multe.

Fu îmbrâncită înainte.

Simţi o strângere de inimă. Nelinişte şi, în acelaşi timp, satisfacţie. Era locul ideal pentru un sfârşit discret. Aşteptă o lovitură.

Care nu veni.

Dimpotrivă, zidul de pe partea opusă porţii se deschise fără zgomot. Mounia fu împinsă într-un mic coridor transversal, luminat de nişte răsuflători înguste prin care pătrundea aerul mării încărcat de miresme de mirodenii.

Până să-şi întoarcă privirea, peretele se închise. Era zidită înăuntru.

*

— Nu sunt un prăpădit, repeta fără încetare Mathieu, zorindu-şi calul cu lovituri de călcâie.

Luând din sala gărzilor o armă, pornise în urmărirea lui Marthe care plecase pe jos atât de repede de parcă ar fi luat-o vântul. Nu reuşise s-o ajungă, deşi mergea în galop. Asta-i sporea mânia. Şi nelinişte. Şi ura.

Unde erau toţi? Jacques de Sassenage, Aymar de Grolee? Nobilii aceştia nu găsiseră curajul care-l însufleţise pe el, un biet brutar. Ce să mai zici! Numai gura era de ei. Promiteau câte-n lună şi-n stele! Iar când dădeau de greu, se făceau nevăzuţi. Ăsta era adevărul. Elora şi Mayeul dispăruseră, iar Algonde înfrunta singură pericolele. Niciunul dintre ei nu-i venise în ajutor. Ăştia erau nobilii! Cavaleri! Pe naiba, cavaleri! Trecuseră de mult vremurile cavalerilor rătăcitori care omorau dragoni şi vrăjitoare! Acum se ascundeau ca şobolanii atunci când nu violau domniţe, cum făcuse Montoison! Frumos exemplu mai dădeau!

Le va arăta el! El, Mathieu de la Sassenage! Le va arăta tuturor ce-i aia loialitate!

— Nu sunt un prăpădit! ţipă el în bătaia puternică a vântului, ridicându-se în scări.

Nu regreta decât un singur lucru.

Că n-avea şi cealaltă mână sănătoasă, ca să poată, fără să lase frâul, să ridice ameninţător spre cer spada scurtă prinsă la brâu.

*

Algonde suspină uşurată când privirea i se opri asupra intrării triunghiulare a peşterii Balme de Glos, săpată în mica faleză din spatele satului Fontaine. Constantin plângea în braţele ei, semn că nu se sufocase regurgitând. Trase de frâul calului, sări jos din şa şi începu să urce panta stâncoasă care ducea spre gura peşterii. Plină de încredere acum, trecu pe sub bolta înaltă de 25 de picioare şi scrută cavitatea adâncă de şaizeci.

Nu văzu pe nimeni.

— Presine! strigă ea.

Niciun răspuns.

Fu cuprinsă de îndoieli. Dar dacă zâna se întâlnise în drum cu Marthe? Dacă aceasta o biruise?

O străbătu un fior.

Se stăpâni imediat.

Era imposibil. Marthe nu ştia că mama ei se află aici. Iar Algonde nu trebuia să se lase cuprinsă de îndoieli. De nelinişte.

Trebuia să continue.

Să acţioneze.

Să facă ceea ce hotărâseră.

Intră cât putu de adânc în peşteră, ocolind osemintele de pe jos, îşi întinse pelerina de călătorie la adăpostul unei stânci şi culcă pe ea copilaşul care se liniştise. În cel mai rău caz, dacă nu se mai întorceau nici ea, nici Presine, până la urmă o să-l audă cineva plângând, îşi făcu ea curaj, cu inima grea fiindcă trebuia să-l părăsească acolo.

Dar n-avea de ales. Era convinsă de asta. Dacă Marthe pornise pe urmele ei, o făcuse pentru că-i era ciudă. Numai asta. Era imposibil să fi descoperit adevărul.

Plecă. Dacă voia să salveze copilaşul, trebuia să uite deja de existenţa lui. Sări în şa şi dădu pinteni calului.

Melusine o aştepta.

*

Rezemată de zid, în faţa adierii care-i mângâia faţa, Mounia se lăsase să alunece până ce se aşezase pe podea. Locul era atât de strâmt încât trebuia să-şi ţină genunchii îndoiţi. Părea să fie un coridor secret, ascuns în zidul fortificaţiilor vechiului Constantinopol. Sperase un alt sfârşit, mai rapid, dar pe măsură

ce orele treceau începuse să-şi spună că, fără apă şi fără hrană, agonia ei nu va dura prea mult. Poate câteva zile. Dacă durerea aceea care-i apăsa pieptul şi-i tăia răsuflarea nu-i va opri inima.

Îşi lăsă capul pe spate. Nu mai avea lacrimi. Trecuse deja dincolo. Era ca şi moartă. Valul amintirilor îi tulbura din când în când mintea. Îşi vedea fiul în braţele unei femei necunoscute, hurducat într-o căruţă vopsită în culori stridente. Îl vedea pe Enguerrand, îmbrăcat în zdrenţe, potolindu-şi setea la un izvor, lângă o cămilă.

„*Să dorm,* şopti ea. *Să dorm şi să nu mă mai trezesc.*“

Se destinse. Era prea obosită de atâta luptă.

*

Tăind drumul prin pădure, Algonde ajunse repede la Cuves du Furon. La ultima lor întâlnire, Presine o sfătuise să nu-şi asume riscuri.

După ce-şi legă calul de creanga unui copac, Algonde se duse pe malul apei, acolo unde torentul pătrundea sub munte. Când undele îi atinseră vârful pantofilor, îngenunche, se aplecă şi, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi, îşi vârî faţa în apă.

— Melusine! o strigă de două ori, sigură că vocea ei va ajunge până la aceasta.

Nu-i rămânea decât să aştepte. Înălţă capul din apă, dar o forţă brutală i-l împinse înapoi. Surprinsă, Algonde ridică mâini le ca să se elibereze. Dar degetele ei nu întâlniră nimic. Înţelese imediat. Era Marthe care o ţinea prin magie. Se linişti.

— Ajutor, Melusine! mai strigă înainte de a începe să respire. Marthe o reţinu în aceeaşi poziţie până coborî pe mal. Avusese dreptate să vină direct aici. Era sigură că o va găsi pe ticăloasa asta mică pe malul Furonului. Şi că va obţine de la ea toate răspunsurile pe care le aştepta.

Se aşeză liniştită pe o piatră netedă, apoi desfăcu vraja. Apăsarea dispăru, iar Algonde scoase nevătămată capul din apă şi-şi şterse cu mâna obrazul şiroind de apă.

— Încercarea a fost concludentă? întrebă ea întorcându-şi faţa spre harpie.

Un rânjet amuzat destinse buzele subţiri ale lui Marthe. Fata avea tărie de caracter, nimic de zis.

— Sora mea şi cu mine te-am subestimat. Scuzele mele!

— Scuze... de la tine... se umflă în pene Algonde ridicându-se.

Era udă leoarcă.

— Melusine credea că vei fi uşor de păcălit şi mărturisesc că, la vremea aceea, aşa am crezut şi eu. Erai doar o slujnicuţă care nu ştia decât să se smiorcăie, adu-ţi aminte...

Algonde nu-i luă în seamă aerul mieros. Îşi încrucişă braţele pe piept.

— Gata cu vorbăria. Vrei copilul din profeţie. Nu-l am. Şi, dacă vii de la Bressieux, aşa cum cred eu, ştii deja ce s-a întâmplat.

Chipul lui Marthe se întunecă.

— Singură, n-ai fi putut să faci nimic împotriva noastră. Mama te-a ajutat.

Algonde nu-şi trădă tulburarea şi, ridicând din umeri, o privi cu dispreţ.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Totul trebuie luat de la început. Şi numai din vina domnului de Montoison pe care ai făcut prostia să-l protejezi.

Marthe sări în picioare.

— Nu mă provoca, mucoaso!

Algonde simţi sângele pulsându-i la tâmple. O cuprindea furia. Se săturase să se joace de-a şoarecele şi pisica.

— N-ai decât să mă omori!

Marthe o izbi violent de faleza plină de noroi. O piatră ieşită în afară îi juli braţul. În ciuda durerii, Algonde scoase un chicot răutăcios. Ştia că doar înfruntând-o o putea împiedica să-i citească gândurile.

— Asta-ţi e toată puterea? Mă aşteptam la mai mult.

Iritată, Marthe ridică mâna.

— Ajunge, Plantine!

Era Melusine.

Algonde se bucură când o văzu pe jumătate ieşită din apă, în dreptul sifonului pe care-l bloca. Furia lui Marthe se risipi. Se întoarse spre Melusine.

— Draga mea soră, apari exact la momentul potrivit ca să-mi strici distracţia, ca pe vremuri.

Melusine nu ripostă.

— Ce s-a întâmplat, Algonde?

— Helene a adus pe lume un copil, însă nu era păros. Am încercat totuşi să-i dau praful acela, aşa cum mi-ai cerut. A murit, iar eu am fost gonită.

Apoi i se adresă lui Marthe, care rămăsese tăcută.

— I-am povestit şi mamei tale, aşa cum ţi-am spus ţie. O vei găsi în coliba vrăjitoarei. Vorbeşte cu ea, fiindcă eu... m-am săturat.

Câteva clipe domni o tăcere apăsătoare care marcă trăsăturile lui Melusine. După care Marthe îşi mişcă unghiile, iar Algonde se trezi la zece degete deasupra apei, cu capul în jos, cu braţele şi picioarele lipite de trup.

— Nu poţi accepta înfrângerea măcar o dată, o singură dată? se răsti ea, cu cosiţa bătută de valuri.

— Ai uitat un amănunt, biata mea Algonde. Mirosul. Mirosul de sânge. Mirosul fricii. Mirosul oamenilor. Eu le simt. Le recunosc. Asta a fost greşeala ta.

Algonde se zăvorî în mânia ei.

— De fapt, singura mea greşeală a fost că am venit aici ca să vă spun totul.

— Chiar şi despre Jeanne de Commiers care a născut în odaia alăturată?

De data asta, Algonde se simţi prinsă în capcană. Nu reuşi să-şi stăpânească tresărirea.

— Algonde?

Vocea lui Melusine suna ca vuietul unei cascade fierbinţi.

— Presupun că era copilul lui Aymar de Grolee. E ciudat că nu l-am bănuit când a fugit Jeanne. A fost prea discret. Spre deosebire de Jacques. Ştia şi el, nu-i aşa?

Algonde nu-i răspunse.

— Gata cu joaca, hotărî Marthe aducând-o din nou lângă ea pe Algonde.

Ochii lui Algonde aveau iarăşi culoarea apelor Furonului. Culoarea urii. Şi mai ales culoarea spaimei. O spaimă care-i deschidea acum lui Marthe porţile minţii ei, fără s-o poată opri să intre. Harpia îşi îngustă nările şi-i scotoci amintirile. Un zâmbet triumfător îi lumină pentru prima dată chipul. Îşi înfipse o unghie între ochii lui Algonde, care înţelese imediat că o

aştepta soarta pe care o avusese pe vremuri Jeanne de Commiers. Scoase un urlet de durere şi groază, cu senzaţia că Marthe îi absorbea sufletul până în cele mai ascunse cotloane ale voinţei ei. Apoi se cufundă într-o beznă fără fund.

— Acum e a ta, soro! scuipă Marthe, înainte de a arunca trupul inert în direcţia lui Melusine.

— Şi copilul? Unde este? întrebă aceasta.

— Nu poţi avea totul, răsună râsul malefic al lui Marthe.

În clipa când Algonde se afunda, fără cunoştinţă, în torentul de la Cuves du Furon, Marthe plecase deja.

43

Melusine nu avea prea mult timp. Ţinând-o strâns pe Algonde, care nu-şi recăpătase cunoştinţa, înotă cât de repede putu până la lacul subteran de lângă Rochette. O ridică pe mal, apoi se scufundă în apa străbătută de o rază de lumină care cădea din plafon. Reveni după câteva clipe la suprafaţă cu un flacon, îi smulse dopul făcut din scoici şi-l goli în gura fetei. Tresărind de durere, Algonde ţipă. Imaginile i se întoarseră grămadă în minte. Apoi se linişti. Întoarse un chip mirat spre Melusine, vizibil îngrijorată.

— Cum stai cu memoria? întrebă aceasta, ajutând-o să se ridice.

— E intactă.

Melusine se calmă.

— De ce a vrut să mi-o ia?

Melusine o luă de mâini şi-şi aţinti ochii verzi într-ai ei.

— Ca să nu mă pot folosi de tine. Ştiu ce gândeşti despre mine, ce gândeşte mama mea despre mine, dar vă înşelaţi amândouă. Vreau să ajung din nou în Ţinuturile de Sus, vreau să-mi redobândesc nemurirea, nu neg, însă crede-mă, Algonde, nu semăn deloc cu Marthe. Niciodată n-am terorizat, n-am ucis şi n-am obligat pe nimeni să facă ceea ce nu voia. Nu doresc domnia răului.

Algonde oftă.

— Chiar dacă-i aşa, este prea târziu. Până acum, ori Presine a reuşit să pună copilul la adăpost, ori va cădea în mâinile lui Marthe. N-am puterea s-o opresc.

— Eu însă o am, Algonde. O am, jur că o am!

Algonde îi scrută chipul deteriorat de vreme şi de valuri. Părea atât de sincer!

— Mama mea nu poate învinge de una singură. Mai devreme sau mai târziu, Marthe o va găsi. De sute de ani extrag veninul năpârcii. Am acum o cantitate suficientă pentru ca Marthe să moară dacă-l arunc asupra ei.

Îi strânse mâinile.

— Te rog, Algonde! Ai auzit-o la fel de bine ca mine, nu-şi doreşte decât să se răzbune. Nu va cruţa pe nimeni… Pe nimeni.

Prin faţa ochilor împăienjeniţi ai lui Algonde trecură feţele celor dragi ei: Elora, Mathieu, Philippine…

— Mama o să mă ierte dacă mă voi dovedi demnă de iertarea ei. Va ridica blestemul. Vom fi libere, şi tu, şi eu. Cu toţii vom fi liberi.

Pe obrajii lui Algonde începuseră să se prelingă lacrimi. Ştia. Ştiuse încă din prima zi. Aşa urma să se întâmple în cele din urmă.

Lăsă ochii în jos.

— La doi paşi de aici. În grota piramidală de la picioarele falezei de la Fontaine. Acolo mi-a cerut să duc copilul. Ca să-l găseşti tu, pesemne.

Melusine o strânse în braţe.

— Ne vom întoarce după tine. Eu împreună cu ea. Îţi făgăduiesc.

Algonde dădu din cap, resemnată.

Luă mâna pe care i-o întindea Melusine, se dezbrăcă şi intră în apă alături de ea.

Una pentru cealaltă.

Una în cealaltă.

Una în locul celeilalte.

Cea care ieşi din apă pe picioarele ei ca să se îmbrace îşi regăsise tinereţea şi frumuseţea. Semăna întru totul cu Algonde.

Când ieşi din peştera de la Rochette, cea pe care o lăsase acolo tremurând de frig era totuşi mica slujnică de la Sassenage, goală, cu trupul terminându-se într-o coadă de şarpe.

*

Mounia fu trezită de o mână care-i scutura umărul. O necunoscută era aplecată deasupra ei.

— Vino, îi spuse aceasta.

Anchilozată din pricina poziţiei în care stătuse, Mounia îi acceptă ajutorul ca să se ridice. Cu mintea înceţoşată de somnul fără vise care o doborâse, o urmă docilă fără să înţeleagă prea bine unde se afla şi cum ajunsese acolo. Peretele coridorului se deschisese. Trecură în alt coridor, mai larg, şi ajunseră la o uşă. Întredeschisă.

— Eşti aşteptată, îi spuse servitoarea înclinându-se şi făcându-i loc să intre.

Cu măruntaiele răscolite de amintirile care o năpădeau, Mounia pătrunse într-o odaie spaţioasă, săpată în stâncă. Nu avea nicio deschizătură, însă Mounia observă şi aici nişte răsuflători înguste în zid. Ambianţa era plăcută, în culori calde – roşu, portocaliu, albastru cu perne şi covoare somptuoase, candelabre decorate cu mozaicuri, tapiserii cu tot felul de imagini – de la scene galante la scene de vânătoare. Cu o singură excepţie, în toate apărea aceeaşi persoană – un bărbat fascinant ca înfăţişare şi prestanţă. Chiar şi patul, cu gheparzi sculptaţi pe picioare şi cu baldachin brodat cu stele, era o adevărată minunăţie.

Lângă o masă plină cu prăjituri, curmale umplute cu pastă de migdale şi fructe proaspete o aştepta Hanum, cu braţele deschise. Mounia se apropie şi i se aruncă la piept.

— Mai vrei şi acum să mori? o întrebă aceasta, mângâindu-i părul.

Mounia se trase înapoi.

— Nu înţelegi asta?

— Ba da. Însă n-o pot îngădui.

Buzele Mouniei începură să tremure.

— În ciuda trădării mele?

Hanum oftă.

— Cine-l ofensează pe Allah e pedepsit de Allah.

Mounia întoarse capul simţind în inimă un fior de ură.

— Nu el mi-a ucis fiul.

— Ai dreptate, nu el.

Hanum luă dintr-un vas de argint o bucată de rahat lokum şi muşcă din ea.

— N-ai minţit în toate privinţele, Mounia. Am verificat puterea elixirului tău.

— Asupra cui?

— Asupra Ihdei. Musa a acţionat în numele ei.

Mounia nu răspunse. Durerea o copleşea din nou, ca un val uriaş care zdrobea totul în calea lui. Se lăsă să cadă pe perne şi luă instinctiv una în braţe. Hanum se aşeză lângă ea.

— Am poftit-o să bea ceaiul în apartamentele mele. Nu mai putea de bucurie. Dar, chiar de la prima înghiţitură, a început să dea ochii peste cap şi să se sufoce.

Ideea morţii rivalei ei trezi atenţia Mouniei. Hanum se bucură constatând acest lucru. Continuă:

— Cunoşteam efectele otrăvii, aşa că am lăsat-o destul timp ca să simtă spaima, să înţeleagă. După aceea i-am dat puţin din elixirul tău.

— Ar fi trebuit s-o laşi să moară, scrâşni Mounia.

Hanum îi zâmbi.

— Răzbunarea îţi aparţine. Nu te voi lipsi de ea.

— Nu înţeleg…

— Vei trăi, Mounia. Împotriva voinţei tale. În locul acesta, care nu există în mod oficial. Atât timp cât îţi va fi necesar ca să uiţi, ca să-ţi regăseşti dorinţa aceea de a cuceri, care l-a răscolit pe fiul meu şi în care cred şi eu.

— Te înşeli. Nu voi supravieţui, nici aici, nici în altă parte.

Hanum se ridică.

— Se spune că bazileul Manuel Comnen a fost primul care a folosit acest loc. Pe vremea celei de-a doua cruciade. Aici primea în taină turci, ca să-i poată înşela mai bine pe ai lui. El este bărbatul reprezentat în aceste tapiserii. Legenda spune că ar fi închis aici o femeie, o francă. Cea de-acolo…

Mounia ridică ochii spre portretul unei femei cu părul de un roşu strălucitor, cu ochi verzi ca smaraldul şi cu pistrui pe nas.

— De ce-mi istoriseşti povestea asta?

— Se spune că nu era o femeie ca toate celelalte şi că a reuşit să scape folosindu-se de vrăji.

Mounia admiră privirea hotărâtă pe care artistul reuşise s-o redea.

— Eşti la fel ca ea, Mounia. Comnen a avut multe femei, dar aici este numai portretul ei. O iubea la fel de mult cum te

iubeşte, fără îndoială, pe tine Baiazid. Nu-ţi va putea da înapoi ce ai pierdut, dar, cu timpul, te va ajuta să-ţi vindeci rănile.

Mounia nu încercă s-o contrazică. La ce bun?

— O să vină o zi. Nu ştiu când. În ziua aceea îmi vei cere un pumnal, iar eu ţi-l voi da.

Dorinţa de a-şi tăia venele străluci în ochii Mouniei. Dar Hanum scuturã din cap.

— Nu-l vei îndrepta atunci către tine, ci către Ihda. În ziua aceea, moartea ei te va vindeca. Şi te va elibera.

Se înclină în faţa ei, privind-o cu afecţiune.

— Am să vin în fiecare zi, în aşteptarea acelei zile. Noapte bună, Mounia!

*

Lupii erau acolo. Opt în total, cu colţii rânjiţi, sfâşiind un leş sub bolta în formă de piramidă de la intrarea în peşteră. Deşi prezenţa lor atât de aproape de casele oamenilor o miră, Marthe nu se sperie. Fiarele erau ca şi oamenii. Se speriau la fel de uşor. Ajungând în faţa intrării, îi împrăştie suflând spre ei. Se retraseră în fundul peşterii şi se lungiră pe jos, gemând. Marthe privi în jur. Nici urmă de Presine. Probabil că luase deja copilul. Se întoarse furioasă. Aruncă o privire indiferentă către forma mică din care se ospătaseră lupii şi se opri încremenită.

Zărise un picioruş acoperit de păr. Sângele începu să-i alerge mai repede prin venele reci. Se repezi într-acolo. Ridică ceea ce mai rămăsese din cadavru.

— Nu se poate! Nu, nu se poate! repetă ea, învârtind între degete o tibie mică pe care mai rămăsese o bucată de carne.

Apoi o lăsă să cadă, lividă de spaimă.

— Idioato, idioato, idioato! se mustră singură.

Acum înţelegea totul. Da, totul. Chiar şi rolul jucat cu inocenţă de Algonde, care fusese manipulată de la început până la sfârşit de Presine. Mama ei n-avusese nicio clipă de gând să păstreze copilul pentru ea. Voia doar ca el să moară. Să moară, ca ele să fie pedepsite pentru a doua oară. Pentru ca profeţia să nu se îndeplinească. Acesta era de fapt scopul ei.

— Idioato! repetă ea, smulgându-şi părul din cap.

Aşteptase timp de sute de ani clipa asta. Iar acum constata că fusese în zadar. În zadar. Pierduse vremea în preajma acestor

făpturi omeneşti plictisitoare în loc s-o folosească încercând să ajungă în Ţinuturile de Sus. Dar mama lor prevăzuse şi acest lucru. În timp ce ea şi Melusine zăboveau pe aici, trecerea către Avalon se închidea.

Lăsându-le lupilor leşul, Marthe coborî în fugă poteca accidentată.

„*Asta este,* îşi spuse ea. *N-am nevoie de un copil rege. Acum lucrul cel mai urgent este să caut un mijloc de a mă întoarce acolo!*"

Când ajunse în josul falezei, încremeni de uimire.

— Algonde? Sau eşti tu, soră dragă?

— Tu ce crezi? râse Melusine care o aştepta.

Fără să-i lase timp să-şi vină în fire, îi aruncă în obraz sticluţa destupată care conţinea veninul năpârcii. Marthe se feri. Sticluţa se sparse lovindu-se de o piatră, dar câteva picături o atinseră, pătrunzându-i în carne ca un acid puternic. Pe faţă, pe braţe. Descărnându-i osul nasului şi falangele degetelor. Înnebunită de furie şi de durere, Marthe se năpusti asupra surorii ei.

— *Falicail*! strigă Melusine, înarmându-se imediat cu un scut invizibil de protecţie.

— Chiar crezi că mă poţi opri aşa? mârâi Marthe, în timp ce otrava care-i rodea carnea intra tot mai profund în trupul ei. Însă nu era o cantitate destul de mare ca s-o distrugă.

Cu un simplu gest, făcu să explodeze mica pavăză de energie care se destrămă cu un zgomot tunător, lăsând în urmă un nor albăstrui.

Melusine dădu înapoi.

— Mamă! chemă ea, stârnind râsul sarcastic al lui Marthe.

— O poţi striga până răguşeşti. Puţin îi pasă de tine. De noi. A omorât copilul ca să nu-l avem noi. Crezi că o să te salveze?

Melusine se gândi la Algonde, încătuşată în apele Furonului.

— Iartă-mă, murmură ea, convinsă că fata îi urmărise cu gândul fiecare pas.

Fără speranţă, se aruncă înainte, înarmată cu pumnalul de argint pe care-l ascunsese în mânecă. Era ultimul ei atu. Dacă o nimerea în inimă... Nici nu apucase să-şi termine gândul când Marthe îi frânse braţul.

Pumnalul căzu pe solul pietros.

Înnebunită de furie, de durere şi de sete de răzbunare, Marthe îşi dezlănţui ura pe care o simţea şi faţă de sora ei, şi faţă de Algonde al cărei chip îi amintea de copilul rege pe care aceasta din urmă îl părăsise acolo.

Ridicând trupul acela pe care-l detesta la opt picioare înălţime, îl făcu să se rotească din ce în ce mai repede, din ce în ce mai puternic, apoi îl proiectă pe faleză. Ştia că izbitura n-o va ucide pe Melusine. Fiinţele de felul lor nu-şi găseau atât de uşor sfârşitul. Sărind din stâncă în stâncă, urcă până la ea. Plină de sânge din cap până-n picioare, cu oasele rupte şi capul zdrobit, Melusine trăia.

— De secole întregi aştept clipa asta, se bucură Marthe.

Sătenii din Fontaine, alertaţi de lupii care urlau a moarte în peşteră, se apropiau deja de faleză, înarmaţi cu furci şi coase.

Marthe nu mai pierdu vremea. Înfipse mâna în pieptul lui Melusine, îi smulse inima cu ghearele-i puternice, făcându-i trupul să zvâcnească, apoi, ridicând-o în văzul oamenilor care o credeau un diavol scăpat din iad, muşcă din ea ca dintr-un măr, în timp ce sătenii dădeau înapoi, înspăimântaţi.

Luând cu ea viaţa surorii sale, Marthe urcă pe poteca abruptă atât de repede încât toţi cei aflaţi acolo îşi făcură semnul crucii.

Epilog

Se spune că, atunci când Mathieu descoperi cadavrul despre care crezu că era al lui Algonde, fu cuprins de nebunie. Blestemă întregul ţinut şi mai cu seamă pe Aymar de Grolee şi Jacques de Sassenage cărora le prezise o moarte la fel de cumplită ca aceea de care avusese parte iubita lui. Apoi, sub privirile îngrozite ale localnicilor din Fontaine, plecă în fugă, cu lacrimi de sânge pe obraji.

De atunci nimeni nu-l mai văzu.

Unii crezură că se aruncase în Furon, alţii – că se alăturase bandei de tâlhari care jefuiau şi asasinau pe cine apucau, sub conducerea unei fete.

Oricum ar fi fost, în lunile următoare, nemaiavând nicio veste despre el şi nici despre Marthe, care dispăruse, Philippine, îndurerată, o recunoscu pe Elora drept fiica ei şi o crescu oferindu-i toată iubirea de care ea nu avusese parte, aşa încât făgăduiala făcută lui Algonde de către Aymar de Grolee fu îndeplinită.

Jeanne de Commiers supravieţui naşterii. Nu mai avu nicio viziune şi vieţui liniştită la Saint-Pierre-de-Bressieux, iubită de Aymar de Grolee, ocrotită de Jacques şi răsfăţată de copiii ei, în sfârşit regăsiţi.

Nimeni în afară de aceştia nu află că se întorsese la viaţă, iar Sidonie, eliberată de povară, îşi păstră locul la Bâtie şi în inima lui Jacques.

Marie de Dreux îşi reveni din spaimă şi se mărită cu Laurent de Beaumont. Cu toate că locuia acum pe domeniile lui, nu trecea o săptămână fără s-o viziteze pe Philippine. Dar niciodată nu se interesă de Mayeul, care devenise tovarăşul de joacă al

Elorei. Iar fetiţa, împotriva oricăror aşteptări, se purta ca şi cum Algonde ar fi fost încă alături de ea.

Enguerrand de Sassenage continuă să caute uitarea, aşa cum făcea şi Mounia.

Cât despre Djem, privea adesea pe fereastra închisorii lui de la Bourganeuf. Fără nicio speranţă de a-şi mai regăsi vreodată iubita şi libertatea. În cele din urmă, fu pus sub paza lui Hugues de Luirieux care, negăsind cadavrul lui Montoison, ajunse, la fel ca Guy de Blanchefort, la concluzia că fusese mâncat de lupi în pădure.

Dar adevărul dormea sub pământ, în apele Furonului. Cu toate că văzuse durerea lui Mathieu şi ar fi vrut din tot sufletul să i-o aline, Algonde acceptase situaţia.

Presine, schimbându-şi înfăţişarea de lupoaică, venise la malul lacului de lângă Rochette ca să i-l aducă pe copilul rege, viu şi nevătămat. Fără firele lungi de păr, care fuseseră luate şi mutate printr-o vrajă pe trupul unui bebeluş care se născuse mort cu o zi în urmă, arăta ca orice alt sugar.

Dar nu era aşa.

Luând-o de mână, Presine îi vorbise astfel:

— Aş vrea să te pot elibera, Algonde. Din toată inima. Dar nu pot. Dacă aş ridica blestemul, şi Marthe ar fi liberă. Ar şti unde mă ascund. S-ar întoarce şi s-ar răzbuna pe noi toţi. În urma ei ar rămâne doar nenorocire şi moarte.

— Atunci voi rămâne aici.

— Da. Ca şi mine. Ca şi Constantin. Atât timp cât va fi necesar.

Atât timp cât va fi necesar.

Până când Constantin va deveni bărbat.

Până când vechea trecătoare spre Ţinuturile de Sus va fi descoperită.

Algonde nu era tristă. Făcuse ceea ce trebuia să facă. Îi vedea adesea pe ai ei, mulţumită minunatei puteri pe care şi-o păstrase, şi avea o legătură deosebită cu Elora.

— În ziua când un bărbat cu inima curată te va vedea aşa cum arăţi acum şi te va iubi destul de mult ca să intre în râu şi să te sărute, ei bine, în acea zi, blestemul tău se va risipi de la sine, afirmase Presine.

Algonde era plină de încredere. Ziua aceea avea să vină.

Şi atunci îi va regăsi pe cei dragi.

Nu, nu era tristă.

Chiar dacă un acord din cântul vrăjitoarelor se sfărâmase, povestea nu se sfârşise.

O va lua de la capăt.

Cu Mathieu care o va elibera.

Cu un copil rege şi cu regina sa de lumină.

Mâine.

Dragi prieteni, cititoare şi cititori statornici,

La finalul acestui prim ciclu al legendei Ţinuturilor de Sus aş fi putut să vă prezint lista numeroaselor lucrări care mi-au permis să scriu *Cântul vrăjitoarelor*. Dar prefer s-o păstrez pentru adevăratul sfârşit, pe care-l veţi citi, sper, curând.

Îi mulţumesc, aşadar, dragei mele Regine a cărei muncă minuţioasă în documentare constituie adevărul istoric pe care m-am bazat. Ei i se datorează aceste pagini pe care le-am scris.

Îi sărut cu drag, de asemenea, pe cei din echipa editurii XO. Mai cu seamă pe Caroline Lepee care, ca şi Regine, îmi şlefuieşte paginile prin munca ei de critic, şi pe Bernard Fixot, pentru încrederea sa nestrămutată şi mereu hrănită de grija sa părintească.

Vă mulţumesc şi vouă, copiii mei din prima căsătorie, Anael şi Maeva, celor pe care mi i-a dăruit iubirea unui bărbat, Antoine, Daniel, Sabine, Jade şi Noa, vouă, în sfârşit, celor adoptaţi datorită împrejurărilor, care aţi devenit trup din trupul meu, deşi nu sunteţi din sângele meu, Richard şi Corinne.

Dar şi vouă, Titou, Celine, Stephane, Cindy, Evan, Evolene, Claire, Kevin…

Ţie, mămico.

Ţie, Gerard, dragostea mea, viaţa mea.

În sfârşit, vouă, cei care zi de zi, carte după carte, îmi scrieţi multe rânduri, pline de căldură şi de lumină.

Aşadar, în lipsa bibliografiei şi pentru a vă încuraja să aveţi răbdare, vă invit să descoperiţi o lucrare al cărei autor, fără să ştie, se apropie prin ipotezele sale îndrăzneţe de miturile

Ţinuturilor de Sus şi de legenda celor trei surori. Mă refer la volumul Amprentele zeilor, de Graham Hancock, apărut la editura Pygmalion et France Loisirs.

Orice părere aţi avea despre toate acestea, reţineţi doar un lucru – esenţial, cred eu: speranţa acestei lumi nu se va naşte decât din umilinţa oamenilor.

Vă daţi seama ce lung este drumul pe care trebuie să-l străbatem…